

Kronika
městské části Prahy 5

Zápisy
za rok 2009

Kronika městské části Praha 5

Zápisy za rok 2009

Leden

Z radnice

Radniční Crazy web byl spuštěn

Začátkem roku 2009 byl na stránkách www.p5.cz spuštěn nový projekt Crazy web a Virtuální 3D úřad. Hlavním cílem projektu Crazy web bylo vytvořit nové webové stránky, které by nebyly pouhým informačním portálem. „Jde o opravdu velmi neobvyklý projekt, který si klade za cíl přiblížit radnici občanům netradičním způsobem. Crazy web obsahuje například i nenadálé animace, které celý web dokreslují. Předmětem projektu Virtuální 3D úřad je vizualizace celého úřadu. Díky kamerové simulaci mohou občané projít celou budovou radnice v ulici Štefánikova,“ informoval o projektu starosta Prahy 5 Milan Jančík. Crazy web je postaven na flashové aplikaci, která umožňuje všechny tyto „vychytávky“ realizovat. Součástí Crazy webu jsou 3D animace starosty Prahy 5, uklízečky a maskota v podobě loga zdejší radnice. Figurky s uživatelem komunikují pomocí „bublin“. Obsah bublin mohou vkládat i občané, a sice prostřednictvím formuláře. Vybrané texty se pak v těchto „bublinách“ objeví. Jednou za čas bude vybrán jeden výherce, který přispěl svojí „hláškou“, a bude mu předána cena. Život na stránkách je zpestřen kočkami, psy či ptáky, kteří se jen tak objeví, něco řeknou a zase zmizí. „Netradiční pojetí webových stránek má za úkol přiblížit život v Praze 5 také mladším generacím, a to formou nezvyklých animací, bláznivých akcí, netradičního designu a celkové hravosti webu,“ řekl o projektu zastupitel a předseda Komise informatiky Herbert Heissler. Virtuální 3D úřad je vizualizace celého úřadu. Na uvedených stránkách si mohou návštěvníci prohlédnout kanceláře, efektivně a rychle najít hledané odbory, včetně kontaktů. Tato aplikace je umístěna na stránkách Crazy webu pod ikonkou 3D úřad v levé části pod menu.

Kontrolní výbor Prahy 5 začal fungovat

Situace spojená s fungováním Kontrolního výboru na radnici Prahy 5 nebyla ještě počátkem roku 2009 uzavřená. V září roku 2008 byla Rada pro svoji nefunkčnost rozpuštěna, byl zvolen nový výbor, ale podle opozice byl stav v období, kdy výbor nefungoval, protiprávní. „Kontrolní výbor má mít pět členů, zvoleni byli ale na posledním Zastupitelstvu pouze čtyři členové včetně předsedkyně výboru. Kontrolní výbor tak nebyl ustaven podle zákona,“ uvedl opoziční zastupitel a odvolaný šéf kontrolního výboru Ondřej Velek (SZ). Druhou námitkou, kterou opozice vnesla, bylo to, že Zastupitelstvo nerespektovalo demokratické pravidlo, že kontrola patří opozici. Šéfkou Kontrolního výboru se totiž stala zastupitelka Angela Morávková (nezávislá). „Ta sice teď není v žádné straně, nicméně před dvěma lety jako členka SNK ED podepsala koaliční smlouvu,“ dodal Velek. Angela Morávková však s výtkami opozice nesouhlasila. „Nepovažuji se za člena koalice a nejsem ani členka SNK ED. Vždycky jsem na Zastupitelstvu hlasovala pouze podle svého svědomí,“ řekla. Problém podle ní není ani v tom, že Kontrolní výbor nemá v současné době plný počet členů. „Zastupitelstvo schválilo snížení počtu členů z devíti na sedm. Čtyři je tedy většina, a výbor se proto může scházet,“ vysvětlila. „Chci přispět k řešení patové situace,“ dodala. Jenže právě Strana zelených nehodlala do Kontrolního výboru nikoho ze svých členů nominovat. „Nebudeme nikoho navrhopvat, protože se nechceme účastnit práce v Kontrolním výboru, který byl sestaven takovýmto způsobem. Zatím to totiž spíš vypadá, že jednání jsou zablokována a Kontrolní výbor opět nebude fungovat tak, jak má,“ tlumočil postoj zelených Ondřej Velek.

„Situace je v tuto chvíli ještě nedořešená. Opozice má ve výboru k dispozici stále tři místa,“ uvedl k problematice starosta Prahy 5 Milan Jančík. Kontrolní výbor ZMČ Praha 5 však nakonec v novém složení pod vedením nezařazené zastupitelky Angely Morávkové začal dne 17. února 2009 fungovat. Radu MČ Praha 5 o tom informovala na jejím zasedání nová předsedkyně. Zasedání Kontrolního výboru se jako hosté účastnili Jiří Gorčík, Ondřej Velek, Ondřej Gál, Lukáš Budín, Jiří Vitha a Jan Martinec.

Praha 5 obnovila schránky důvěry

Radní Prahy 5 rozhodli o obnovení tzv. schránek důvěry. Jde o zabezpečené boxy, do kterých mohou občané vkládat nejen nalezené doklady či dokumenty, ale zároveň jejich prostřednictvím mohou upozorňovat na protiprávní stavy či porušování veřejného pořádku. Celkem pět schránek budou pravidelně vybírat pracovníci městské policie, po pečlivém setřídění pak jejich obsah poputuje k příslušným úřadům. „Se schránkami důvěry jsou v obcích, kde už tato služba funguje, velmi dobré zkušenosti. Vnímám proto tento projekt jako další prostředek přispívající k pohodlné a bezproblémové komunikaci občanů s příslušnými orgány,“ vyjádřil se k projektu starosta Prahy 5 Milan Jančík.

Boxy budou umístěny na frekventovaných místech, což povede k jejich efektivnějšímu využívání. Jejich instalaci doporučil i Bezpečnostní výbor Zastupitelstva MČ. Rada MČ P5 prozatím navrhla umístění na těchto místech:

Informační středisko MČ P5 na Poliklinice Barrandov, Musílkova 1 (zastávka MHD Kavalírka), U Šalamounky 2 (u hřbitova Malvazinky), Arbesovo náměstí 13, Ostrovského 2 (nedaleko nádraží Na Knížecí). Opatření by mělo ulehčit agendu městské policii, pro kterou je hromadné vyřizování nálezů daleko efektivnější. Podle údajů místních služeben jsou nejčastějšími nálezy občanské a řidičské průkazy.

Úřední oznámení

Pražské úřady práce jsou přeplněné

Situace na jednotlivých pobočkách Úřadu práce hlavního města Prahy se v prvních pracovních dnech nového roku 2009 zhoršila. Téměř na všech pracovištích se tvořily fronty. Například Úřad práce pro Prahu 5, který má v kompetenci přes osmdesát tisíc obyvatel městské části Prahy 5, zaevidoval také řadu nových uchazečů. „Leden a září bývají vždy nejhorší měsíce roku. Včera bylo na naší pobočce zaregistrováno 120 nových uchazečů, kteří hledají pracovní příležitost,“ vyjádřil se k problému nárůstu nezaměstnanosti v době postupující hospodářské recese ředitel zdejšího Úřadu práce pro Prahu 5 Mario Faturík. Podle ředitele Úřadu práce hlavního města Prahy Ivana Chomáta je sice už od prvních dnů roku 2009 nárůst počtu žadatelů v celé Praze patrný, nejde ale o nic dramatického. Větší počet žadatelů o registraci navíc podle něj zaznamenaly úřady práce v Praze už v prosinci loňského roku. Podle odborníků je struktura pracovních odvětví v Praze natolik rozmanitá, že tu nehrozí nějaký velký problém v případě pádu dominantního zaměstnavatele, jako je tomu například v některých okresech. Připouští ale, že některé podniky mohou v souvislosti s ekonomickou krizí propouštět preventivně, případně nepřijímat nové zaměstnance.

Výpis bodů řidičů lze získat i na MČ Praha 5

V rámci služeb Czech POINTu na Úřadu městské části Praha 5 je zde od 21. ledna 2009 možno obratem získat výpis z bodového hodnocení osoby (řidiče). Tento výpis je další agendou, která přistupuje k neveřejné evidenci systému veřejné správy. „Je to další zlepšení služeb našeho úřadu. Pro řidiče bude daleko pohodlnější zjistit si, kolik bodů na svém kontě aktuálně mají,“ řekl starosta Prahy 5 Milan Jančík. Výpis lze vydat jen osobě, které se týká, nebo jejímu zmocněnci na základě úředně ověřené plné moci. Vždy je nutno předložit platný doklad totožnosti obsahující rodné číslo (občanský průkaz nebo cestovní doklad). Výpis lze vydat i cizincům na základě předloženého dokladu cizince. V případě, že jsou všechna data v pořádku, výpis je vytištěn a doplněn o ověřovací doložku. Žadatel za výpis zaplatí správní

poplatek ve výši 100 Kč za první stranu a za další případně započatou stranu pak 50 Kč. O výpis se žádá na oddělení ověřování pravosti podpisů a listin Odboru občansko-správního ÚMČ Praha 5 v přízemí budovy Štefánikova č. 13–15.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Uplynulo třicet let od vyhlášení rezervace Prokopské údolí

Dne 28. prosince 2008 uplynulo třicet let od vyhlášení Prokopského údolí chráněnou přírodní rezervací. Duchovním otcem chráněné krajinné oblasti se stal Zdeněk Eberle. Jeho osobní zájmy byly ovlivňovány velkou láskou k přírodě, podpořenou hlubokými znalostmi, turistikou a touhou zachovat bohatou pokladnici života pro lidstvo v co nejméně narušeném stavu. Proto když musel v roce 1963 pro těžké postižení zraku předčasně odejít do důchodu, rozhodl se věnovat záchraně Prokopského údolí jako jedinečného přírodního muzea, postiženého tvrdými zásahy v období intenzivní industrializace. V roce 1978 byla vyhlášena Státní přírodní rezervace Prokopské údolí. Dne 4. 5. 1993 se podařilo prosadit uzákonění Přírodního parku Prokopské a Dalejské údolí v nově vymezených hranicích. Rezervace se rozkládá mezi Jinonicemi a Zlíchovem na území o výměře téměř 102 hektarů. Jedná se o jednu z nejvýznamnějších a nejzachovalejších přírodních lokalit hl. m. Prahy. Celá oblast byla osídlena již v dávné prehistorii, je však poznamenána průmyslovou těžbou vápenců. Vznikly zde umělé formy skalních reliéfů, jako je kaňon u jezírka nebo skalní plotny Vysoké a Útesů nad Hlubočepy. Malebnost krajiny dokresluje zdejší jezírko, které vzniklo zatopením vápencového lomu. Stalo se kulisou pro řadu filmů, například zde byly natáčeny některé scény z Pelíšků režiséra Jana Hřebečka. Nedaleko odtud se nalézají Butovické hradiště, tajemné Dívčí hrady, spojované s dívčí válkou, jak ji popsal ve Starých pověstech českých Alois Jirásek. Územím procházejí dvě železnice. V údolí se nacházel Prokopský lom. Na jeho místě byla nejrozsáhlejší pražská jeskyně, kde údajně žil poustevník sv. Prokop. Barokní kostel sv. Prokopa zanikl při těžbě vápence v šedesátých letech minulého století. Údolí je rájem geologů, paleontologů a přírodovědců. O udržení jeho původního rázu pečuje Společnost pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí.

Podniky a podnikatelé

První setkání podnikatelů v roce 2009

První letošní setkání živnostníků a podnikatelů v Podnikatelském centru na náměstí 14. října se uskutečnilo v lednu letošního roku a neslo se ve znamení zdražování elektřiny. To bylo téma premiérového dílu talk show moderátora Jiřího S. Richtera Jak přežít v podnikání. Zdejší besedy se většinou věnují aktuálním ekonomickým problémům současnosti, které tíží nejen podnikatele, ale i běžné rodiny. Hosty lednového setkání byli senátor Miroslav Škaloud, podnikatel a člen sdružení Hospodáři Praha Karel Neumann a z TV Prima „věštkyně“ Jana Skálová, která mimo jiné předpověděla povodně v roce 2002 a také teroristický útok na „dvojčata“ v New Yorku. Na dotaz moderátora, co říkají hvězdy a karty o vývoji cen v době nastupující globální ekonomické krize, předpověděla, že se ceny zvednou, ale nijak dramaticky. Senátor Miroslav Škaloud míní, že stoupající ceny elektrické energie určitě nevyřeší silnější regulace ze strany státu. Což by v konečném důsledku vedlo k jejímu většímu zdražení, ale přispělo by k odbourání regulací a bariér pro výstavbu nových jaderných elektráren. Zároveň upozornil, že cena elektřiny je u nás sice nepříjemná, ale že je nižší než ve většině zemí Evropy. Moderátor a herec Jiří S. Richter spolupracuje s Podnikatelským centrem a se sdružením Hospodáři od roku 2006, mimo jiné uváděl slavnostní večery s vyhlášením vítězů soutěže o nejlepšího podnikatele Prahy 5 (2006 a 2007), tiskovou konferenci k zahájení provozu Podnikatelského centra nebo výstavu Andělé kreslíře Káji Saudka. Podnikatelské centrum spolupracuje i s Občanským sdružením Hospodáři, které vzniklo s cílem podporovat podnikatelskou činnost a zjednodušit

komunikaci mezi státní správou a podnikateli. Vydává časopis Hospodáři, pořádá školení, semináře a setkání podnikatelů se zástupci obcí, představiteli úřadů, úspěšnými podnikateli a jinými osobnostmi. Nedílnou součástí jsou kluby Hospodářů, jejichž členové se pravidelně scházejí. Hospodáři spravují Podnikatelský portál, který je zpřístupněn široké veřejnosti. Naleznete zde potřebné informace pro podnikání a můžete využívat služby bezplatného internetového klubu Hospodáři. Zároveň ve Vydavatelství 2000, s. r. o., vydávají časopis Hospodáři, jehož redakce sídlí ve Zborovské ulici č. 30 v Praze 5. Hospodáři jsou jedním z provozovatelů Podnikatelského centra v Praze 5 na Smíchově.

Porsche Praha-Smíchov nejúspěšnějším prodejcem Audi v ČR

Porsche Praha-Smíchov, jedna z poboček největšího prodejce nových vozů na českém trhu Porsche Inter Auto CZ, se již po sedmé stala nejúspěšnějším prodejcem nových vozů Audi v tuzemsku. V roce 2008 zaznamenala tato pobočka s celkovým počtem 620 prodaných nových vozů Audi vůbec nejvyšší prodej na jednoho dealera v dosavadní historii značky Audi v ČR. „Jsme velmi potěšeni, že se nám podařilo opakovaně získat titul nejúspěšnějšího prodejce Audi. Je to pro nás potvrzení toho, že svou práci děláme dobře a zákazníci jsou s našimi službami spokojeni a rádi se k nám vrací,“ komentoval ocenění ředitel Porsche Praha-Smíchov Ing. David Liška. Porsche Inter Auto CZ, spol. s r. o., je stoprocentní dceřinou společností rakouské firmy Porsche Inter Auto se sídlem v Salcburku, která se řadí k nejúspěšnějším a nejvýznamnějším podnikatelským subjektům v oblasti prodeje a servisu automobilů v Evropě. Společnost Porsche Inter Auto CZ je největším prodejcem vozů Volkswagen, Audi, Škoda a importér značky Porsche v České republice. Disponuje největším skladem nových vozů a náhradních dílů.

Novoroční zamyšlení Petra Horáka, 1. místostarosty Prahy 5

„Uvědomme si, v jaké virtuální době dnes žijeme! Z poklidného života plného optimismu a ekonomického blahobytu nás dokáže několik informací o podvodech amerických investičních společností dostat během několika týdnů do stavu obav a hospodářské recese, která zasáhne celý svět. Co na tom, že desetitisíce firem a společností mají zdravé základy,“ řekl ve svém novoroční zamyšlení 1. zástupce starosty Prahy 5 Petr Horák. „Podobně je tomu, i když v malém, v naší městské části, která patří podle všech parametrů k nejlepším v celém hlavním městě. Snad nikde se za posledních deset let neudělalo více práce! Přestavba tovární čtvrti Smíchov v moderní městské centrum, vybudování pěší zóny Anděl, městské knihovny na Smíchově, nového aquaparku, výstavba Strahovského tunelu a tunelu Mrázovka, tramvajové trasy na sídliště Barrandov, dostavba tramvaje do Radlic... V oblasti městské zeleně a obnovy parků patříme ke vzorům Prahy. V investicích pro děti těžko najdeme v celé Praze srovnání. Dokládá to výstavba šesti desítek kvalitních dětských hřišť včetně takových arén, jako jsou Dětský ostrov, Okrouhlík, Hořejší nábřeží, a k tomu obnovy škol a školních hřišť za několik set milionů korun...“

Ocelářský magnát Tomáš Chrenek provozuje TV Barrandov, do níž vložil miliardu

V neděli 11. ledna 2009 v 11 hodin a jednu minutu startovala nová TV Barrandov. Jejím majitelem je miliardář a železářský magnát Tomáš Chrenek (44). Do rozjezdu televize investoval miliardy. Stejnou částku chce mít zpátky za čtyři roky. Zdá se to být v době finanční krize a menšího zájmu inzerentů utopii? Vedení Barrandova však sází na levný zdroj filmů, nižší ceny reklamy a hlavně na návrat konjunktury. Optimistou je Chrenek i co do kvality obsahu vysílání. „Myslím, že nebudeme čistě jednoduchou komerční televizí. Předpokládám několik intelektuálně komponovaných programů podle věkové skupiny, na kterou bude televize mířit. Mottem TV Barrandov je příjemná zábava,“ popsal Chrenek při slavnostním přípitku strategii, která trochu připomíná dávná slova Vladimíra Železného o zřízení „jiné“ televize pro 21. století. Zatím však TV Barrandov v duchu svého přání být televizí pro „Husákovy děti“ nabízí pouhou zábavu normalizačního stříhu.

Jestli výhodné propojení s barrandovským filmovým archivem odliší tuto novou plnoformátovou stanici od záplavy komerční konkurence, se teprve uvidí.

Souboj se sousední barrandovskou Novou (a jejím programem Nova Cinema) právě začal. Chrenek zároveň tvrdil, že ohledně TV Barrandov mu nejde ani tak o mediální byznys jako o zúročení potenciálu Barrandova. Už teď je však jasné, že miliardář, který loni koupil údajně za sto milionů korun třetinu akcií firmy Moravia Energo, když totéž zboží před tím expremiér Stanislav Gross podivně pořídil za třetinovou cenu, má jistě dobře spočítáno, proč je v Česku vhodné za miliardu vybudovat vlastní televizní stanici. Tomáš Chrenek (44) vystudoval Vysokou školu ekonomickou v Bratislavě. Přes obchodní firmu Moravia Steel ovládl od roku 1997 Třinecké železářny a filmová studia Barrandov. Provozuje síť soukromých nemocnic a zdravotní pojišťovnu Agel. V roce 2003 poskytla vláda premiéra Vladimíra Špidly a vicepremiéra Stanislava Grosse železářnám v Třinci dvoumiliardovou injekci, o pět let později Chrenek zprostředkovaně koupil někdejší Grossem levně získané akcie firmy Moravia Energo.

Byty a bytová politika

Nové byty na Malvazinkách

Firma Geosan Development, a. s., se sídlem Vyskočilova 1481/4, Praha 4 – Michle nabízí zájemcům nové byty v Praze 5. Jedinečnost bytových domů Malvazinky tkví v jejich umístění. Překrásná lokalita s výhledem do Košířského parku zaručuje oázu klidu a pohody jen několik minut od centra města. Přestože jsou tak dobře dostupné, jsou obklopeny oblastí Košířského parku, Šalamounky a Měchurky, které nabízejí návštěvníkům zcela jiný svět, tolik odlišný od velkoměstského ruchu. Jde o dva výškové objekty propojené podzemními patry. Sto dvacet devět bytů o celkové bytové ploše 7500 m² umožňuje široký výběr různého typu bydlení. V areálu jsou zastoupeny všechny velikosti bytů: 1+kk, 2+kk, 3+kk i 4+kk. Rodiče s dětmi, kteří si zvolí komplex Malvazinky za svůj nový domov, zároveň ocení dostupnost mateřské, základní i střední školy. Další výhodou je blízkost lékařské péče zajišťované nemocnicí na Malvazinkách. Sportovně založení obyvatelé zde najdou dostatek vyžití v blízkém fitness centru s krytým bazénem a masážním centrem. Pro milovníky tenisu zde stojí rozsáhlý tenisový komplex. Příznivci golfu si mohou zahrát na nedalekém golfovém hřišti v přírodním parku Košíře. Výhodné je i spojení městské hromadné dopravy s centrem města. Autobusy MHD jsou za několik minut Na Knížecí, přímo u zastávky metra trasy B Anděl, s uzlem několika linek tramvají, multikin či Obchodního centra Nový Smíchov. Výstavba bytového komplexu Malvazinky byla zahájena v I. čtvrtletí roku 2007. Termín dokončení se předpokládá ve III. čtvrtletí roku 2009.

Doprava

Autobusové nádraží Na Knížecí

Dálkové autobusové spoje z celé republiky často končí na obyčejných zastávkách městské hromadné dopravy (MHD). Poplatky za vjezd jsou hlavním důvodem, proč nejsou mezi dopravci autobusová nádraží tolik oblíbená a často raději zastaví u obyčejné zastávky. Řidič za vjezd autobusu musí zaplatit správci zhruba 350 korun u vnitrozemské linky, 750 korun pak u linky mezinárodní.

Praha v současnosti nemá kromě ÚAN Florenc další důstojné autobusové nádraží. Do metropole přitom přijíždí a z ní odjíždí denně téměř 2700 dálkových autobusů s 57 tisíci cestujícími. Zmatek v autobusové dopravě vyvolává i skutečnost, že autobusové spoje do jednoho cíle startují z různých pražských čtvrtí. „Do Českých Budějovic například jezdí autobusy z Roztyl, z Florence, ale i odtud z Knížecí,“ popsala svou zkušenost Jana Němečková, když čekala na zastávce u konečné Na Knížecí. Přitom již desítky let se uvažuje o tom, že by mělo mít hlavní město jedno centrální autobusové nádraží pro mezinárodní

dopravu a několik velkých nádraží na okraji metropole. Od plánů k úplnému řešení je však mnohdy hodně daleko. Jako by osud pražské autobusové dopravy vůbec nepřál. Neutěšenou situaci lze dovodit z příkladu pankráckého autobusového nádraží. To bylo otevřeno dva roky po druhé světové válce. Burácelo zde okolo dvou stovek vozů za den a počet cestujících postupně narostl na jedenáct tisíc. V roce 1986 však byl terminál uzavřen. Podobný osud potkal i smíchovské nádraží Na Knížecí. Sem tehdejší ČSAD svedlo v roce 1985 mnoho linek z rušeného nedalekého nádraží u zlíčovského lihovaru na Smíchově. Vysoké poplatky za užívání tohoto stanoviště však vedly k tomu, že je dopravci začali opouštět a raději stavěli na blízkých zastávkách MHD. Nádraží bylo nakonec zrušeno a nyní pod stíškami bývalých čekáren stojí auta. Je tu parkoviště. Uvažuje se o výstavbě nového autobusového terminálu poblíž smíchovského železničního nádraží. „V konceptu nového územního plánu je navrženo vybudování velkokapacitního autobusového nádraží mezi kolejištěm a městským okruhem na Smíchově, to má převzít kapacitu po zanikajícím nádraží Na Knížecí,“ potvrdila perspektivy výstavby nového autobusového smíchovského uzlu Karolína Kudynová z Útvaru rozvoje města.

Pražská autobusová nádraží:

ÚAN FLORENC: U stanice metra C/B Florenc. Spoje odtud jezdí do velkých českých i zahraničních měst. Počet zastávek 26. Vybavení – odbavovací hala s čekárnou, směnárnou, občerstvením a úschovnou zavazadel.

Nádraží ZLIČÍN: U stanice metra B Zličín. Spoje ve směru Železná Ruda, Plzeň, Domažlice, Cheb, Kladno, Rakovník, Aš, Klášterec nad Ohří, Zdice. Počet zastávek 8. Vybavení – pokladna v metru.

Nádraží na NA KNÍŽECÍ: U stanice metra B Anděl, tramvaj. Spoje ve směru Český Krumlov, Písek, Příbram, České Budějovice, Sedlčany, Sušice, Prachatice. Mezinárodní spoje Düsseldorf, Kišiněv. Počet zastávek 7. Vybavení – pokladna v metru.

Nádraží ROZTYLY U stanice metra C Roztyly. Spoje ve směru Vlašim, Jindřichův Hradec, Brno, Jihlava, Humpolec, Třebíč, České Budějovice. Mezinárodní spoje Atény, Bolechiv, Kolomyja, Oděsa. Počet zastávek 7. Vybavení – pokladna v metru.

Stanice ŽELIVSKÉHO: U metra A Želivského, tramvaj. Spoje ve směru Karlovy Vary. Mezinárodní spoje Minsk, Kyjev, Kišiněv, Černovcy. Počet zastávek 3.

Nádraží ČERNÝ MOST: U stanice metra B Černý Most. Spoje ve směru Pec pod Sněžkou, Vrchlabí, Mladá Boleslav, Liberec, Jablonec nad Nisou, Chrudim, Polička, Jeseník. Počet zastávek 8. Vybavení – pokladny, čekárna.

Nádraží DEJVICE: U stanice metra A Dejvická. Spoje ve směru Kladno, Rakovník, Karlovy Vary, Most, Slaný. Počet zastávek nyní omezen.

Nádraží HOLEŠOVICE: U metra C Nádraží Holešovice. Spoje ve směru Teplice, Litoměřice, Mělník. Počet zastávek 10. Vybavení – odbavovací hala společná s ČD.

Pražské metro oslavilo 40 let

Pražské metro oslavilo dne 20. ledna 2009 čtyřicet let od chvíle, kdy se na Pankráci poprvé zakously do země sbíječky a bagry při zahájení ražby prvního tunelu. Pražské metro za den přepraví více než milion lidí, prohání se v tunelech dlouhých šedesát kilometrů a brzdí v 57 stanicích. Metro je stavba, která svým rozsahem u nás nemá obdoby. Myšlenka na vybudování podzemní dráhy v Praze pochází už z konce 19. století. Roku 1898 navrhol známý majitel železářství Ladislav Rott městské radě, aby využila přestavby Starého Města na zahájení ražby tunelů. Se svým návrhem ale neuspěl. První propracovaný návrh na výstavbu podzemních tratí předložili až roku 1926 Vladimír List a Bohumil Belada. Teprve roku 1966 se začalo v úseku Nuselský most–Legerova–hlavní nádraží s výstavbou podpovrchové tramvaje, která měla jezdit v zahloubených trasách. Vzápětí se ale objevily názory, že je třeba stavět rovnou metro. V srpnu 1967 pak přišlo rozhodnutí z nejvyšších míst, že se projekty musí přepracovat. Stavba opět usnula a až 20. ledna 1969 konečně přišlo opravdové zahájení

stavby metra. Poprvé se koplo mezi ulicemi Štětкова a náměstí Hrdinů (nyní mezi stanicemi Pražského povstání a Vyšehrad). První část trasy C v úseku Kačerov–Sokolovská byla zprovozněna 9. května 1974. V současnosti se připravuje výstavba prodloužení trasy A. Do roku 2014 by měly soupravy z Dejvic jezdit až do stanice Motol, do roku 2020 pak až na ruzyňské letiště. V podobném horizontu se počítá se zprovozněním zcela nové trasy D z centra města na jih do Krče a Písnice. Hovoří se také o okružní trase E, která se však nebude stavět před rokem 2020. Futuristické vize pak předpokládají, že v roce 2050 bude mít metro osm tras, včetně jedné okružní, a kolem 120 stanic. V současnosti má pražské metro tři trasy, celkovou délku 59,3 kilometru a 57 stanic. Spolu se stavbou prvního tunelu začala jednání o tom, jaké typy vlakových souprav v něm budou jezdit. Nakonec byla doporučena varianta stavby nových vozů ve smíchovské Tatrovce. Vývoj dosud nevídaného vozu začal v létě 1968. O tři roky později byly vyrobeny první dva prototypy R1. Z Moskvy však výrobu zastavili a přikázali, že v pražském metru budou jezdit sovětské vozy. O několik měsíců později se nepodařilo jednu soupravu R1 ubrzdit. Vlak navíc narazil do druhého prototypu. Nehodu oficiálně zavinilo selhání brzd, dodnes se spekuluje o tom, že šlo o zinscenovanou havárii.

Prahu sevřel sněhový příklop

V úterý 6. ledna 2009 se Praha dočkala mimořádné sněhové nadílky, dopravní kalamita se však ve velkoměstě nekonala. Zároveň v Praze mrzlo, ve středu rtuť teploměru klesla až k minus 10 °C. Již ve dvě hodiny ráno do ulic vyjela kompletní sestava posypových vozů, tedy všech 124. Šest nejkritičtějších komunikací v metropoli, například Jižní spojka, Strahovský tunel, nájezdy na Barrandovský most, část ulice Vysočanská či estakáda Krejčířek, je navíc opatřeno zařízením na automatické ošetření vozovky rozmrazovacím postřikem. Přestože silničáři tvrdili, že v ulicích byli včas, většina řidičů si stěžovala na neposypané silnice. „Jel jsem ze Smíchova do práce a ani hlavní tahy posypány nebyly. Auta musela jet krokem,“ stěžoval si řidič Kamil Horák z Prahy 5. Sníh se z ulic odklízí podle předem daného harmonogramu. Nejdříve se čistí silnice I. třídy, dopravně důležité silnice II. třídy, místní komunikace, které navazují na dálnice a rychlostní komunikace, a ulice s provozem MHD.

Většina zdejších komunikací se ošetřuje solí nebo chloridem vápenatým. Technická správa má ve skladech připraveno osm tisíc pět set tun posypové soli a 380 tun roztoku chloridu vápenatého. Cesty se nesmějí solit jen v chráněných krajinných oblastech, například v Prokopském údolí, na některých místech Radotína a na Karlově mostě. V minulosti se sníh na Karlově mostě shrnoval k okrajům a nechal se zde roztát, od letošní zimy se tady sníh zametá a odváží na skládku na Dvořákově nábřeží. Při úklidu smějí na most pouze metaři a lehká technika, tedy multikáry. Celkem je v Praze více než 3800 kilometrů motoristických komunikací. O více než dvě třetiny z nich se stará Technická správa komunikací. O většinu chodníků se však starají majitelé přilehlých nemovitostí, takže kvalita a rychlost úklidu je různá.

Školství a dětské aktivity

Sto let ZŠ v Radlicích

Základní škola v Radlicích oslavila v listopadu roku 2008 sto let od svého založení. V rámci oslav se zde uskutečnily různé soutěže žáků. Byly to např. bruslařská soutěž mezi třídami, pěvecká soutěž Radlický skřivánek nebo 2. kolo Běhu radlickými schody. V říjnu 2008 připravila škola pro děti dárek v podobě zábavného dopoledne v Beckilandu na Zličíně. Oslavy vyvrcholily v pátek 28. listopadu 2008, kdy v rámci Dne otevřených dveří proběhla školní akademie. Akademii zahájil ředitel Lumír Sokol a pak již moderátoři z 9. A v dobových kostýmech uváděli jednotlivá vystoupení. Součástí akademie bylo vystoupení violoncellového oddělení pod vedením p. učitelky Karly Ahmedové ze Základní umělecké školy Na Popelce, Praha 5, a houslového oddělení p. učitelky Moniky Maxiánové. ZŠ v

Radlicích je úplnou základní školou, která má tyto součásti: základní školu, školní jídelnu, školní družinu, od června 2005 i mateřskou školu. Navštěvuje ji okolo 170 žáků v 1. až 9. ročníku. V mateřské škole je okolo 74 dětí. Škola se zaměřuje na rozvíjení počítačové gramotnosti žáků. Je vybavena internetem a výpočetní technikou. Celkem má k dispozici přes 65 PC. Další prioritou školy je rozvíjení občanské gramotnosti a praktických dovedností. V projektovém vyučování se věnujeme výuce finanční a ekonomické gramotnosti, právu na každý den a mediální výchově. Obec Radlice byla až do roku 1922 malou zemědělskou vesnicí, ležící asi tři a půl kilometru od Smíchova. K němu náležela farou, školou a poštou. V roce 1890 měla v 79 domech okolo 1763 obyvatel. Především zemědělců a dělníků. Po připojení k Velké Praze se stala okrajovou čtvrtí bez většího zájmu. Později se stala součástí Prahy 5. Moderní zástavba se zde rozvíjela jen pomalu, v okolí se stavěly především rodinné domy. K velkým změnám zde došlo na začátku osmdesátých let 20. století výstavbou metra. Staré Radlice byly zdemolovány a na jejich místě vznikl autobusový terminál a plavecký bazén. Zůstala tu pouze kaplička sv. Jana Nepomuckého a starý radlický židovský hřbitov (na kopci směr Dívčí hrady). Náhrobky jsou z 18., 19. a ze začátku 20. století. V současnosti jsou Radlice především tranzitní čtvrtí, bylo tomu ovšem i v minulosti. Dříve tudy jezdili zaměstnanci z centra Prahy do Walterovy továrny v Jinonicích, dnes metrem cestují tisíce lidí na sídliště Lužiny a Stodůlky. V roce 2007 byla v těsné blízkosti stanice metra Radlická vybudována centrála Československé obchodní banky.

Ochrana dětí a mládeže proti kriminalitě

Praha 5 si zažádala o státní účelovou dotaci na preventivní akci Krajský program prevence kriminality na rok 2009. Cílem projektu je poskytnout zdejším občanům prevenci proti narůstající kriminalitě. Záměrem radnice je oslovit především rizikové skupiny, rodiny s dětmi a mládež. Neboť právě ony se nejčastěji stávají oběťmi trestných činů. „Považuji bezpečnost obyvatel i návštěvníků Prahy 5 za jednu z nejdůležitějších priorit. Zlepšení stávající situace chceme dosáhnout nejen zkvalitněním spolupráce s Policií ČR a městskou policií, ale i aktivní prevencí a širokou nabídkou volnočasových aktivit pro děti a mládež,“ řekl k bezpečnostní prevenci starosta Prahy 5 Milan Jančík. Kromě klasických metod práce využije zdejší radnice v oblasti prevence kriminality vlastní webové stránky a měsíčník Pražskou pětku. Záměrem projektu má být vydávání speciálních publikací s uvedenou tematikou, kde bude možné nalézt, jak se chránit před kriminálním chováním a co dělat v případech, že se jedinec již obětí zločinu stal.

Zvukaři na Klamovce

Klamovka se do budoucna stane líhní mistrů zvuku. Ve zdejším klubu je od února (2009) otevřeno nové nahrávací studio. Spolu se vznikem studia se rozbíhá i kroužek, který zájemce naučí, jak pracovat s mikrofonom, signálovými procesory, ale rovněž jak provádět mix a mastering. Klub Klamovka otevírá program určený žákům 7. až 9. tříd základních škol a všem středoškolákům. Žáci si zde budou mít možnost vyzkoušet práci v rádiovém studiu a „vyrobit“ si například záznam z živého koncertu. Zařízení je součástí Domu dětí a mládeže hl. m. Prahy (DDM), což je největší volnočasové středisko v Praze. V jeho rámci pracuje přes tři sta zájmových kroužků a šest otevřených klubů pro mládež. V Praze 5 pod křídly DDM dlouhodobě funguje Stanice přírodovědců, kluby a kroužky ve Štefánikově ulici v sousedství smíchovské radnice a právě uvedený Klub Klamovka v Košířích.

Kultura

Literární kavárna ve Švandově divadle

Každý měsíc představuje v Divadelní kavárně Švandova divadla na Smíchově majitelka nakladatelství MEANDER Iva Pecháčková současné české spisovatele. Tentokrát zde bude ve čtvrtek 8. ledna 2009 svoje texty číst charismatický samorost: povídkář, cestovatel a písničkář Václav Koubek.

Výstava Lost eye ve smíchovské MeetFactory

Výstava se konala v lednu a v únoru roku 2009 ve spolupráci s Goethe Institutem v Praze, Česko-německým fondem budoucnosti a Ministerstvem kultury ČR ve zlíchovské Meet Factory. Expozice představila mladé umělce: Bena Cottrella, Janu Kochánkovou a Vladimíra Skrepla. Angličan Ben Cottrell (1972) pracuje v Berlíně, kde je reprezentován galerií Bena Kaufmanna. Vystavuje převážně v Německu. Jana Kochánková, která letos oslavila třicáté narozeniny, je absolventkou AVU v Praze. Účastnila se řady zahraničních stáží včetně v New Yorku. Její profesor Vladimír Skrepl (1955), který od roku 1994 vede ateliér malby na AVU v Praze, je renomovaným výtvarníkem. Spojníkem vystavených prací byla snaha překonávat dobové estetické konvence. Předvedená výtvarná díla propojují sochařskou a malířskou tvorbu s módou, designem, videem, performacemi, instalacemi a hudbou.

Mezinárodní multifunkční kulturní centrum MeetFactory vzniklo před necelými dvěma lety v bývalé budově Českých drah v ulici Ke Sklárně na Zlíchově. Je jedním z takových moderních uměleckých „domovů“ a „meeting pointů“. Přestože zmíněné setkávání tu hraje důležitou roli, není to jediný důvod, proč se MeetFactory jmenuje tak, jak se jmenuje. Název je zároveň slovní hříčkou. Původně název MeetFactory coby fonetická hříčka odkazoval kromě celého toho kontextu setkávání (umění s industriálem, umělců s jinými umělci) také k „meat factory“ – skutečné továrně na maso, kde měl původně vzniknout. Celý koncept se zrodil v hlavě výtvarníka Davida Černého (jeho jméno např. souvisí s aférou kolem plastiky Entropa vytvořené pro období českého předsednictví EU v Bruselu a v lokálních podmínkách Prahy 5 odstraněním plastiky tanku zavrtávajícího se do trávníku na náměstí Kinských), který dostal možnost proměnit ve stánek umění a místo pro svobodnou uměleckou tvorbu bývalou továrnu na uzeniny v Osadní ulici – holešovickou šunkárnu. Jenže pak přišlo léto roku 2002 a s ním do Prahy dorazila nečekaná velká voda, která kromě několika domů v Karlíně a iluzí odolnosti pražského metra před vodou s sebou spláchla i uvolněné prostory v Holešovicích. Na obzoru se zjevil i potenciální objekt – bývalá administrativní budova Českých drah, ještě předtím ale také průmyslový objekt, sklárna a brusírna skla stojící naproti Zlíchovskému lihovaru (jen na opačné straně železničního kolejiště), na původní účel objektu koneckonců odkazuje i název ulice, kde stojí – U Sklárný. Umělcům se nakonec podařilo si vyřídit všemožná povolení potřebná pro stavební a jiné úpravy a po roce a půl intenzivního úsilí mohl být objekt s novým posláním a v částečně proměněné podobě 1. října 2007 otevřen coby zhmotnění jedné vize – MeetFactory.

Galakonzert s Talentem roku

Dne 22. ledna 2009 v Národním domě na Smíchově vyvrcholila celoroční hudební soutěž Talent roku 2008. Pod taktovkou renomovaného dirigenta Leoše Svárovského a s Pražskou komorní filharmonií se zde představila vítězka soutěže, klavíristka Anna Marie Bukačková ze ZUŠ Štefánikova. Nechyběla ani zbývající trojice mladých laureátů, kteří stejně jako vítězka soutěže představují svým talentem velký příslib pro budoucnost. Koncert byl poctěn i mezinárodní interpretační účastí. V průběhu večera zde vystoupili sólisté Melina Paetzold z Německa (klarinet), Anett Miski z Maďarska (violoncello) či Angelique Sdolas-Tragin z Řecka (klavír).

Spisovatelé Martin Fibiger a Radek Fridrich v knihovně na Smíchově

Martin Fibiger a Radek Fridrich představili 30. ledna 2009 svá díla čtenářům ve smíchovské pobočce Městské knihovny hl. m. Prahy, sídlící na náměstí 14. října č. 15. Díla prvně jmenovaného prozaika místy připomínala styl Franze Kafky, Věry Linhartové či Milana Kundery. Podobně tomu bylo i v prezentované novele Anděl odešel, která zpracovává osobní i dějinná traumata Sudet. Nečiní to však nijak zřetelně, uceleně či jednoznačně, ale natolik paradoxně, že by měl autor vše ještě dále vysvětlit. Trochou tajemství při zdejším čtení přispěl i Radek Fridrich díky sbírce pověstí z Děčínska, nazvané Modroret. Kromě čtyby pověstí v knihovně zarecitoval i některé své nové poetické výtvary.

Václav Michálek v galerii Poštovka

Fotograf Václav Michálek vystavoval od 9. února 2009 umělecké fotografie v galerii Kulturního klubu Poštovka. Inspirací se mu stala poezie vodní hladiny. Své fotografické básně „pytlačí“ na jihočeských rybnících pana Schwarzenberga a na Orlíku. Jako mistr zkratky umí trpělivě čekat na pravé světlo a na okamžik, kdy je potřeba zmáčknout spoušť. Jeho lyrické fotografické básně jsou v podstatě záznamy o tom, jak maluje voda a co je na ní možné spatřit, když je pozorovatel dostatečně trpělivý. Neobvyklá fotografická výstava v Poštovce skončila 14. března 2009.

Smutný osud pražských soch

Velký ohlas vzbudilo zamyšlení architekta a historika Zdeňka Lukeše Smutný osud pražských soch, uveřejněné v Pražském deníku dne 14. 1. 2009. V rámci prevence, aby socha nemohla být vandaly ukradena nebo poničena, je skulptura pro jistotu z veřejného prostranství odstraněna. Několik takových případů známe ze Smíchova. Jedním z nich byla Lukešem zmíněná socha Čtrnáctileté od Karla Dvořáka, která stávala v zahradě Kinských. Byla ukradena vandalem, na poslední chvíli zachráněna, ale na své místo se již nevrátila. Dalším příkladem může být socha dívky, stojící donedávna v Dienzenhofferových sadech u Jiráskova mostu. Najednou zmizela ze svého nízkého podstavce. Hrozilo jí poškození, a tak ji raději úřad odstranil sám. A v parku Santoška stávala, či spíše na svém soklu ležela, krásná barokní socha Flory. Stalo se bohužel v loňském roce (2008), že ji nějací darebáci srazili a ještě poničili. I tato socha byla z parku odvezena do depozitáře.

Mezinárodní úspěch Tanečního studia Andrea

V prosinci (2008) se konalo v německé Riese mistrovství světa ve stepu. Mistrovství se zúčastnilo 1500 stepařů z 31 zemí celého světa. Na mimořádném úspěchu české národní reprezentace se z podstatné části podíleli též svěřenci Tanečního centra Andrea ze Smíchova. Největší úspěch zde slavili naši nejmladší stepaři. Jedenáctiletá Kateřina Fialová vybojovala po famózních tanečních číslech titul mistryně světa a obohatila svoji osobní sbírku další zlatou medailí. Dvojice Kateřina Fialová – Dominik Budlovský, úřadující mistři Evropy, obsadila třetí místo v celosvětové konkurenci v kategorii juniorů do 15. let. TS Andrea se pravidelně stepařských festivalů účastní. Její současnost je dlážděna nemalými tanečními úspěchy. V roce 2006 získal z TS Andrea zlatou medaili Dominik Budlovský, který se stal mistrem světa ve stepu dětí do 11 let v kategorii sólo „muži“.

Zdravotní a sociální péče

Exprezident Václav Havel byl hospitalizován v motolské nemocnici

Ve vážném stavu ležel od 14. ledna 2009 v pražské motolské nemocnici bývalý prezident Václav Havel. Při operaci, kterou vedl přednosta ORL kliniky Jan Betka, lékaři zasahovali proti akutnímu zánětu. Zánět se bývalému prezidentovi vytvořil na místech, kde mu lékaři v roce 1996 kvůli zhoubnému nádoru odstranili polovinu pravé plíce. Motolská nemocnice to včera nechtěla oficiálně potvrdit. „Operace proběhla úspěšně. Stav pana Havla je stabilizovaný, ale vážný,“ řekla mluvčí nemocnice Eva Jurinová. Tomu, že nešlo o banální zákrok, nasvědčuje i to, že kvůli Havlovi přerušil dovolenou na Moravě přednosta rehabilitační kliniky docent Pavel Kolář. Ten se stará mimo jiné i o špičkové české sportovce či současného prezidenta Václava Klause. Chirurg Pavel Pafko, který v minulosti Havla operoval, řekl, že pro bývalého prezidenta je jakýkoli zákrok velkou zátěží. „Přece jen je mu více než sedmdesát let a podobné zásahy, zvláště při jeho zdravotním stavu, vždy mohou znamenat komplikace,“ vysvětlil Pafko. Ředitel nemocnice Miloslav Ludvík dobu Havlovy hospitalizace nedokázal odhadnout. Naposledy byl Havel hospitalizován před rokem se zánětem průdušek a arytmií srdce. Kvůli tomu propásl i premiéru hry Višňový sad, v níž hrála jeho žena, i premiéru dokumentárního filmu Občan Havel. O zdravotní stav bývalého prezidenta se včera zajímal jak předseda vlády Mirek Topolánek, tak současný prezident

Václav Klaus. Dvaasedmdesátiletý Havel trpí chronickou bronchitidou a často ho trápí i jiné zdravotní problémy. Komplikace se odvíjejí od operace před více než dvanácti lety, kdy musel být se zánětem plic hospitalizován a následně mu lékaři půlku pravé plíce odstranili. Havlovy potíže se zdravím: 1996 – Lékaři Havlovi odebrali polovinu pravé plíce, aby odstranili zhoubný nádor. 1998 – V rakouském Innsbrucku se podrobil akutní operaci proděravělého tlustého střeva. Při operaci byl v ohrožení života. 2008 – Havel skončil v nemocnici kvůli srdeční arytmii a zánětu průdušek.

Tři králové putovali za dětmi do nemocnice v Motole

Katolická církev si v liturgickém kalendáři připomíná 6. ledna slavnost Zjevení Páně či Tří králů. Tento den získal v lidových zvycích výrazné místo. Zlato, kadidlo a myrhu přinesli Ježíšovi do Betléma podle legend tří mudrci. Za krále byli zaměněni koncem 12. století. Ve stejné době se poprvé objevila jejich tři jména: Kašpar, Melichar a Baltazar. Písmena K + M + B, považovaná za iniciály Tří králů, jsou podle některých výkladů zkratkou latinského požehnání domu či příbytku. Svátkem Tří králů končí na katolickém venkově vánoční období. Venkovské obchůzky koledníků nahrazuje v poslední době Tříkrálová sbírka České katolické charity. Od pražského Arcibiskupského paláce vyrazili Tři králové na velbloudech na pouť do pomyslného Jeruzaléma již 5. ledna 2009. Za doprovodu bubnů a davu zvědavců skončili svou cestu na zasněženém Loretánském náměstí, kde se poklonili Ježíškovi a předali mu dary. Své dárky mohli k živému betlému přinést také lidé, kteří chtěli potěšit nemocné děti. V úterý 6. ledna 2009 vybrané dárky totiž pořadatelé tříkrálové akce ze sdružení Mládež Idente předali dětským pacientům Fakultní nemocnice Motol. „Stejně jako Tři králové obdarovali chudého Ježíše, obdarujeme i my nemocné a potřebné děti,“ uvedl jeden z organizátorů humanitární akce.

Byt pro občanské sdružení Kolpingova rodina

Rada MČ Praha 5 dne 21. ledna 2009 schválila přidělení uvolněného bytu 1+1 v Ostrovského ulici pro občanské sdružení Kolpingova rodina Praha. V rámci projektu Tréninkové bydlení bude byt po rekonstrukci užívat nájemce, který je žadatelem u zdejšího odboru správy bytů. „Snažíme se pomáhat rodinám a lidem, kteří se dostali do obtížné životní situace, a nabídnout jim pomocnou ruku,“ informoval o rozhodnutí starosta MČ Praha 5 Milan Jančík. Nájemní smlouvy k bytům byly uzavřeny na dobu určitou, a to na základě doporučení poradních orgánů Rady městské části Praha 5. Občanské sdružení navazuje na mezinárodní hnutí Kolpingu, humanitárního uskupení, pojmenovaného po svém doyenovi, katolickém knězi Adolfu Kolpingovi. Dnešní Kolpingovo dílo zůstává věrné své původní myšlence: být solidární s člověkem v těžké životní situaci, účinně mu pomáhat a podporovat jeho vlastní potenciál tak, aby byl schopen postarat se o sebe sám. A nezáleží na barvě pleti, náboženství nebo na rodinném stavu. Snaží se pomáhat člověku účinně tam, kde je potřeba. Podporuje celoživotní vzdělávání, demokratické uspořádání společnosti a důstojné životní podmínky. Každoročně jsou také přidělovány byty pro profese, působící ve veřejném sektoru. Zejména se jedná o zaměstnance složek začleněných do integrovaného záchranného systému – ať už jde o příslušníky policie, lékaře, zdravotní sestry, ale třeba i učitele.

Veřejně prospěšná činnost

Dveře dokořán

Církev adventistů sedmého dne Praha-Smíchov (CASD) a Nadační fond Umění doprovázet připravily benefiční koncert houslového virtuosa Jaroslava Svěceného a vynikající klavíristky Markéty Cibulkové. Hostem večera byla dr. Marie Svatošová, zakladatelka hospicového hnutí v České republice. Koncert se uskutečnil 14. února 2009 v modlitebně CASD v Peroutkově ulici čp. 57 v Praze 5 – Malvazinkách. Kulturní akce se konala v rámci Světového dne nemocných a výtěžek sbírky putoval na konto NF Umění doprovázet, který podporuje lůžkové hospice v ČR.

Gustav Singer oslavil 95. narozeniny

Válečný veterán a hrdina z bojů u Sokolova, plukovník v. v. Gustav Singer v lednu roku 2009 oslavil 95. narozeniny. Pochází z polského Lvova. V únoru roku 1942 vstoupil v Buzuluku do Československého polního praporu generála Ludvíka Svobody jako člen zdravotní čety. S ním se zúčastnil bojů u Sokolova. A právě ve vesnici Sokolovo se odehrála v březnu roku 1943 bitva 1. čs. samostatného praporu s wehrmachtem a s jednotkami elitních tankových divizí Waffen-SS „Adolf Hitler“ a „Totenkopf“. Vojáci 1. čs. samostatného praporu byli přepraveni z výcvikového tábora Buzuluk do železniční stanice Valujka, odkud vyrazili na 350kilometrový pochod do Charkova, protože dále již byly železnice zcela zničené. Do právě osvobozeného Charkova se prapor dostal 1. března 1943. Zde si vojáci odpočinuli a 2. března po půlnoci vyrazili do prostoru Sokolova. Tam dostali svůj první bojový úkol – udržet postavení na řece Mža. Dne 8. března 1943 okolo půl druhé hodiny odpoledne zaútočilo čtrnáct německých tanků na Sokolovo. Čs. vojáci odrazili několik útoků pěchoty, ale německá přesila byla veliká. Rozkaz k ústupu se do Sokolova nedostal. A tak u sokolovského kostela pokračoval hrdinný boj. Zde padl i nadporučík Otakar Jaroš. V komunistickém Československu byla bitva využívána jako propagandistický nástroj. Na konkrétní hrdiny však bylo zapomínáno. Pouze jeden z nich – Otakar Jaroš, který byl zcela oprávněně in memoriam povýšen na kapitána a jako první cizinec posmrtně vyznamenán titulem Hrdina Sovětského svazu – byl naopak zcela neoprávněně označován „mladý komunista“, i když tento prvorepublikový důstojník neměl s komunisty nic společného. Gustav Singer se bitvy u Sokolova osobně zúčastnil, od roku 1945 pak sloužil u 5. dělostřeleckého pluku. V roce 1948 mu byla propůjčena Sokolovská pamětní medaile. Kariéra vojenského lékaře jej v roce 1960 zavedla do Severního Vietnamu. Později, až do odchodu do důchodu působil jako zástupce náčelníka očního oddělení v Ústřední vojenské nemocnici v Praze-Střešovicích. V současnosti náleží k nejstarším občanům Prahy 5.

Pocta Františku Nepilovi

Vzpomínkové odpoledne k nedožitým osmdesátinám spisovatele Františka Nepila (1929–1995) připravila knihovna Ostrovskeho v Praze 5 (ul. Na Skalce 29). Konalo se ve čtvrtek 26. února 2009 od 17 hodin. O Nepilovi mluvili jeho spolupracovníci z Českého rozhlasu Karel Tejkal, Robert Tamchyna a Václav Větvíčka. František Nepil si získal oblibu především jako originální vypravěč. Miroslav Horníček o něm kdysi řekl: „Kdybych měl říci, čím je František Nepil, řekl bych, že vypravěčem. A to je vzácné, protože vypravěčů ubývá. Kdyby v nějaké zemi ubývalo hlíny, mizeli by hrnčíři. A vypravěčů ubývá po celém světě proto, že mizejí posluchači. Ono totiž vyprávět je těžké. Skoro tak těžké jako naslouchat. František Nepil byl rozený vypravěč, ne snad povoláním, ale posláním. Když se ozve jeho hlas, zabrání to člověku spěchat. A teprve potom pochopíme, že jsme vlastně nikam nespěchali a čas, kdy jsme se zastavili s Františkem Nepilem, byl časem dobrým a požehnaným.“ Knihovna Na Skalce pravidelně pořádá i další kulturní akce. Například každou druhou a čtvrtou středu v měsíci se zde schází Klub Pod Kocourem na čtení pohádek, vyprávění a zároveň zde existuje výtvarná dílnička pro rodiče s malými dětmi.

Sport a zábava

TV Barrandov odstartovala

Na českém mediálním trhu po patnácti letech přibyla další komerční plnoformátová televize – TV Barrandov. Stanice začala vysílat v neděli 11. ledna 2009 a po Nově a Primě se stala další komerční stanicí pro nastupující zemské digitální TV vysílání. Přímý přenos show nazvané Karneval na Barrandově v režii Jiřího Adamce uvedly tváře nové stanice Zuzana Bubílková a Miloš Knor, kterého znají diváci ze stanice HBO z pořadu Na stojáka. V programu zazněly jak současné hity slavných zpěváků, tak například výběr z velkých filmů barrandovské historie. Prvním pořadem TV Barrandov, jejíž rozjezd stál majitele miliardu korun, byl

program nazvaný Rozsvítí se vám. V něm se televize představila. Zároveň na obrazovce nové stanici přály hodně úspěchů různé známé osobnosti, například režisér Miloš Forman či herec Jiří Bartoška. TV Barrandov se chce stát alternativou k nynějším komerčním televizím a podle svých stránek se zaměřuje na diváky ve věku 30 let, označované jako „Husákovy děti“. Kromě akvizic bude nabízet i pořady vlastní výroby, na začátku například talk show Jana Saudka, cyklus České milování od režiséra Fera Feniče, Politickou střelnici Zuzany Bubílkové nebo sitcom Ivana Mládka Cyranův ostrov. TV Barrandov sídlí v areálu barrandovských filmových studií v Paláci zábavy, který vyrostl ani ne půl kilometru od sídla konkurenční TV Nova na místě někdejšího filmového studia Trik.

Ohlédnutí za rokem šachového velmistra

Rok 2008 byl rokem mezinárodního šachového velmistra Sala Flohra, našeho nejlepšího šachisty všech dob, od jehož narození uplynulo loňského listopadu sto let. Sala (Salomon) Flohr se narodil 21. listopadu 1908 v Horedence v tehdejší Rakousku-Uhersku (Ukrajina). Pocházel ze židovské rodiny, v době první světové války se při útěku před válečnou vřavou dostal až do Lipníku nad Bečvou. Stal se československým občanem a jako talentovaný šachista reprezentoval ČSR na světových turnajích, které většinou vyhrál. V roce 1937 ho kongres FIDE jmenoval kandidátem zápasu o titul mistra světa. Zápas s Alexandrem Aljechinem se měl hrát v roce 1939. Jeho konání znemožnilo obsazení Československa Německem. Flohr se stal opět uprchlíkem a vystěhoval se do tehdejšího Sovětského svazu, který jako šachový velmistr reprezentoval do konce života. Titul mezinárodního velmistra mu byl udělen v roce 1950. Zemřel v Moskvě 18. července 1983. Stranou oslav Sala Flora nezůstal ani Šachový klub Smíchov. Ve spolupráci se šachovým sdružením Sokrates 2001 uspořádal kromě tří turnajů i společenský večer, který se konal 9. prosince 2008 pod záštitou Československé obchodní banky, a. s., v jejím novém areálu v Radlicích. Večeru předcházely simultánní partie předních hráčů klubu s mládeží a hosty večera. Největšího úspěchu dosáhl smíchovský nejmladší velmistr David Navara, který odehrál 29 vítězných partií.

Ve stejném duchu se nesla i smíchovská Mikulášská šachová nadílka, která proběhla 6. prosince 2008. Šestý ročník uspořádal Šachový klub Smíchov. Pod záštitou místostarosty Prahy 5 Petra Horáka bojovalo o prvenství v prostorách smíchovské radnice celkem 75 hráčů a hráček ve stáří do 16 let. Současně zde probíhala rozmarná soutěž o nejlepší masku Mikuláše, čerta a anděla. Těsně před Vánocemi v sobotu 20. prosince 2009 se zde navíc uskutečnil již 8. tradiční turnaj O vánočního kapra. Letošní rok (2009) smíchovští šachisté zahájili zápasy v 35. ročníku tradičního šachového turnaje Zbraslavská dvojice, který smíchovský klub uspořádal společně se ŠK Věž Zbraslav dne 14. února 2009 v prostorách Základní školy Nad Parkem ve Zbraslavi.

Městská zeleň a ekologie

Na Barrandově se objevily první podzemní kontejnery

V polovině prosince roku 2008 se radnici Prahy 5 podařilo zprovoznit první podzemní kontejnery na smíšený komunální odpad na Barrandově. Podzemní systémy kontejnerů jsou z estetického i provozního hlediska nejlepším řešením pro sběr a třídění odpadů. Nezátěžují životní prostředí a prostorově neomezují parkování automobilů. Od běžných popelnic se liší tím, že jejich větší část je ukrytá pod zemí. Stanoviště kontejnerů na Tilleho náměstí bylo projektováno jako součást celkové rekonstrukce zdejšího prostranství. Předpokládá se, že další podzemní sběrná místa vyrostou u Anděla a na náměstí 14. října. Stanoviště kontejnerů jsou viditelně označená. „Je to další významný krok pro zlepšení životního prostředí v Praze 5,“ řekl k projektu starosta Prahy 5 Milan Jančík. Radnice Prahy 5 ročně vkládá do zlepšení životního prostředí kolem 70 milionů korun, což je přibližně 10 % celého rozpočtu městské části. Z uvedených prostředků je financován nejen úklid a údržba osmdesáti hektarů parkových ploch a hřišť, ale sem také spadá úklid chodníků, péče o zeleň poblíž komunikací,

likvidace psích exkrementů a nepovolených plakátovacích ploch, černých skládek a rozmísťování velkoobjemových kontejnerů na odvoz na rozměrný odpad. Na úklid chodníků uvolňuje Praha 5 dvacet milionů korun, což je vysoko nad rámec činnosti jiných radnic v Praze. Zároveň Praha 5 provozuje dva sběrné odpadové dvory, a to na Kotlářce v Motole a v Puchmajerově ulici u stanice metra Jinonická. Za téměř sedm milionů se dokončuje výstavba dalšího sběrného dvora v Klikaté ulici na rozhraní Košíř a Jinonic. Dvůr bude pravděpodobně zprovozněn v prvním čtvrtletí roku 2009. Odvoz odpadu je možné dohodnout přímo od domu pouze za náklady na naftu (tj. 18 Kč/km).

Volný čas v zeleni v Praze 5

Úřad městské části Prahy 5 vydal informační CD o městské zeleni a možnostech rekreace v Praze 5. Informační CD pro radnici Prahy 5 připravila firma REX Praha, spol. s r. o., Prokopova 15, Praha 3. V úvodním slovu Ing. Petr Horák, první zástupce starosty MČ Praha 5, uvedl: „O tom, že Praha 5 množstvím své zeleně, parků a malebných zákoutí patří mezi nejkrásnější městské části našeho hlavního města, věděli již naši předkové. Bezesporu i proto zde mnoho osobností vystavělo své domovy. Již pouhý pohled na leteckou mapu nenechá jistě nikoho na pochybách, že patříme k nejzelenějším částem Prahy. Zachování a další rozvoj zeleně jsou naší prioritou stejně jako modernizace a rozvoj ploch dětských hřišť. V prezentačním CD, které si nyní máte možnost prohlédnout, bychom vám rádi přiblížili možnosti, které vám a vašim dětem zeleň naší městské části nabízí pro chvíle volna a odpočinku.“ Na území městské části Praha 5 nalezneme celkem 56 dětských hřišť. Od roku 2000 prošla všechna dětská hřiště celkovou rekonstrukcí, kdy byly staré a dnes již dle norem nevyhovující herní prvky nahrazeny moderními herními prvky. Při těchto rekonstrukcích byla dětská hřiště kompletně přebudována, byly doplněny plochy pod herní prvky, provedeny sadovnické úpravy, změny oplocení atd., vše tak, aby byla dětská hřiště bezpečná, upravená a s oblibou navštěvovaná. V oddílu Dětská hřiště stojí: „Každé dětské hřiště ve správě MČ Praha 5 je oplocené, opatřené informačními cedulemi, kde návštěvníci naleznou informace o provozovateli hřiště, jeho správci (s uvedením kontaktních telefonních čísel) a také zákazy, které je nutno dodržovat z důvodu bezpečnosti a hlavně hygieny na dětském hřišti. Dětská hřiště jsou převážně zasazena do prostředí zeleně či vnitrobloků, tak aby jejich návštěva byla příjemně stráveným časem. U řady dětských hřišť nalezneme plochy pro sportovní využití, jako např. basketbalové koše, branky na kopanou apod. Dětská hřiště procházejí každý rok odbornou technickou kontrolou, kterou provádí certifikovaná osoba. Při této kontrole je každý herní prvek podroben důsledné prohlídce a případné závady či hrozící rizika jsou zapsány do protokolu. Zjištěné závady jsou pak odstraněny v co nejkratším možném termínu. Během roku procházejí dětská hřiště ještě osmi technickými kontrolami a dále běžnou vizuální kontrolou. Výše popsané kontroly a následné opravy jsou nutné pro zajištění bezpečnosti na dětských hřištích. Součástí CD je i informace o městské zeleni Prahy 5: „Městská část Praha 5 je zajímavě reliéfně členěna, od samého břehu Vltavy až po vrchy Vidoule (371 m n. m.). Díky této členitosti nalezneme na území městské části řadu zajímavých míst. Od procházky po nábřeží Vltavy po vyhlídky z parků na panorama Prahy. Zeleň svěřená do naší správy zahrnuje celkem 1 267 749 m², tyto plochy tvoří zejména parky, dětská hřiště a ostatní zeleň. Městské parky prošly v uplynulých letech řadou rekonstrukcí. Původní neudržované lesnaté svahy, původní zahrady či parky byly přeměněny na městské parky. Rekonstrukce spočívaly zejména v probírkách dřevin (odstranění nevhodných či nemocných jedinců), v úpravách povrchů cestních sítí, doplnění městského mobiliáře, vybudování záhonových výsadeb, doplnění vhodných dřevin apod. Parky byly rekonstruovány na základě projektů současných významných zahradních architektů. Parky jsou pro městské prostředí velmi důležité. Z funkcí zeleně vyjmenujme např. klimatickou, kdy rostliny svými fyziologickými pochody přispívají k regulaci mikroklimatu, snižování teploty a zvyšování vlhkosti ovzduší, produkci kyslíku a aerodynamickou funkci. Dále může jmenovat ochranu půdy proti erozi a zvyšování kvality

půdy. Ze sociálních funkcí se pak jedná o funkci rekreační, hygienickou, estetickou a psychologickou. Městské parky mají proto nezastupitelné místo na území měst a obcí a slouží občanům především k jejich krátkodobé rekreaci. Na území městské části Praha 5 nalezneme celkem 14 parků (viz podrobné popisy nejvýznamnějších z nich), které vycházejí z historie původního samostatného města Smíchov. Snahou MČ Praha 5 je parky postupně rozvíjet, doplňovat stromové patro, vytvářet nové záhonové výsadby a postupně renovovat i další plochy. Seznam parků: 1. Park Mrázovka – ulice Na Zatlance a Mrázovka, Smíchov. 2. Park Sacré Coeur – ulice Holečková, Kartouzská, průchod z OC Nový Smíchov. 3. Park náměstí 14. října – náměstí 14. října, Smíchov. 4. Park Porthheimka, ulice Štefánikova vedle náměstí 14. října, Smíchov. 5. Park Arbesovo náměstí, Smíchov. 6. Park na náměstí Kinských, fontána Propadliště času, Smíchov. 7. Park Předpolí Dětského ostrova, ulice Janáčkovo nábřeží, Smíchov. 8. Park Dienzenhoferovy sady, ulice Matoušova, Janáčkovo nábřeží, Smíchov. 9. Park Sady Na Skalce, ulice Kováků a Na Skalce, Smíchov. 10. Park Santoška, ulice U Santošky, Na Doubkové, Nad Santoškou, Smíchov. 11. Park Husovy sady, ulice Vrchlického, Smíchov. 12. Park Klamovka, ulice Plzeňská, Pobělohorská. 13. Parčík podél Smíchovského hřbitova, ulice Xaveriova. 14. Park U Smíchovského nádraží, ulice Nádražní, Smíchov. Prahou 5 vedou i cyklostezky. Reliéf krajiny MČ Praha 5 se svou rozmanitostí a členitostí je pro jízdu na kole velmi zajímavý – sklon tras, daný terénem svažujícím se k Vltavě. Městská část Praha 5 si v roce 2008 nechala zpracovat rozsáhlý Generel cyklistických tras na svém území. Generel sleduje stávající cyklotrasy a jejich rozvoj do budoucna. Pro jednotlivé a nejdůležitější trasy jsou zpracovány projekty a doufáme, že se je povede v brzké době realizovat. V souvislosti s rozvojem cyklistiky na území MČ Praha 5 budou v místech s vysokou spádovostí obyvatel umisťovány cyklistické stojany. Síť cyklotras by měla zabezpečovat spojení obytných území s nejvýznamnějšími cíli cyklistů, jakými jsou školy a jiné vzdělávací instituce, plochy pracovních příležitostí, obchody, sportoviště, místa určená k zábavě, významné dopravní uzly a přestupní terminály a v neposlední řadě i vzájemné propojení obytných částí. Cyklistika jako subsystém dopravy plní funkci přepravy osob. Současně však zasahuje i do oblasti sportovní a rekreační. Užívání jízdních kol neohrožuje životní prostředí a podporuje rozvoj místního hospodářství (místních ekonomik). Cyklistika jako jedna z forem přepravy nabývá v současné době na významu. Nabízí dopravu „od domu k domu“ (především z bydliště k pracovním příležitostem) a znamená poměrně velkou úsporu času při přepravě proti dopravě pěší a na kratší vzdálenosti (do 5 až 8 km) i proti dopravě hromadné vzhledem k jejímu intervalu. Cyklistická doprava šetří dopravní prostor, je ekologická a trvale udržitelná. Výrazný rozmach však zaznamenává cyklistika jako turistická či sportovní disciplína. Přispívá k vytváření aktivního a zdravého životního stylu. Je příspěvkem k harmonickému rozvoji venkovského prostoru. Projevuje se pozitivně v oblasti cestovního ruchu, rekreace, životního prostředí, v místním i regionálním rozvoji i v bezpečnosti silničního provozu. Nedílnou a velmi významnou součástí zeleně na území MČ Praha 5 tvoří také zeleň I. kategorie a přírodní parky. Pro jejich význam a rozsah spadá správa těchto celků pod Magistrát hlavního města Prahy. Ze zeleně I. kategorie jmenujme zahradu Kinských, z přírodních parků jsou to pak zejména přírodní park Prokopské a Dalejské údolí a přírodní park Košíře-Motol. Systém péče o zeleň v hlavním městě Praze rozděluje plochy městské zeleně do čtyř kategorií podle významu, který v systému zaujímají. Plochy zeleně I. kategorie, tj. plochy mimořádného významu, jsou ve vlastnictví a správě hlavního města Prahy. Jedná se o nejvýznamnější pražské parky a veřejně přístupné zahrady, kterými jsou Královská obora Stromovka, komplex zahrad vrchu Petřína včetně zahrady Kinských, Letenské sady, park na vrchu Vítkově, též parkově upravená část obory Hvězda (většinu ploch zde tvoří lesní pozemky) a dále Vrtbovská zahrada a zeleň na Hradčanském náměstí. Celková výměra ploch zeleně I. kategorie činí cca 232 ha, správu zajišťuje odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy. Mezi plochy I. kategorie by měla být přiřazena i dříve

neužívaná, nyní opravená Velká Fürstenberská zahrada. Parky II. a III. kategorie (plochy celoměstského a městského významu) a doplňkové plochy IV. kategorie v majetku města jsou svěřeny do péče městských částí, na jejichž území se nacházejí. Správu a údržbu dalších ploch veřejné zeleně na území města provádí např. Technická správa komunikací hl. m. Prahy, Dopravní podnik hl. m. Prahy, Lesy hl. m. Prahy, Botanická zahrada hl. m. Prahy, Správa pražských hřbitovů anebo správní organizace pověřené výkonem této činnosti. Mimo zvláště chráněná území definuje zákon ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny také všeobecné podmínky ochrany pro některé útvary, přírodní objekty či úseky krajiny, přispívající k podpoře ekologické rovnováhy nebo mající významnou krajinotvornou funkci. Tyto lokality nebo i větší krajinné úseky jsou v praxi označovány jako obecně chráněná území a jsou jimi přírodní parky, významné krajinné prvky (VKP) a územní systémy ekologické stability (USES). Na území hl. m. Prahy je v současné době vyhlášeno jedenáct přírodních parků a dvacet významných krajinných prvků (stav 2007). Informační CD uzavírá kapitola o lokální historii jednotlivých částí Prahy 5. Smíchov: Ač původ pojmenování Smíchova se vykládá různě, nelze přesně určit pravé vysvětlení. Jisté je, že základním kmenem slova je „smích“. Pravděpodobným zdá se i výklad Jana Paulyho v „Památníku města Smíchova“, že pojmenování pochází od slova „smíchatí“ (smíchání obyvatelstva). Nejstarší historická zpráva o Smíchově je z r. 1297, kdy tu dne 2. června po korunování Václava II. byla skvělá hostina. V pozdějších dobách jsou tu jmenovány různé statky duchovní, zvláště krásný klášter Kartouzský. V severní části Smíchova byla ves Újezd s kostelem sv. Jakuba. Při nynějším nábřeží Legií býval farní kostelík sv. Jana Evangelisty, zvaný též „Odraný“, v zahradě probošta Mělnického. V obvodu tomto byly pozemky probošta Mělnického, kláštera Strahovského a Plaského. V zachovalých listinách teprve r. 1406 je prvně jmenována ves Smíchov. Krásný klášter Kartouzský byl zničen r. 1419, statky jeho zabaveny staroměstskou obcí a z části rozparcelovány. Ze zápisů vidíme, že například Jiřík Pikhart r. 1540 přijal od svého strýce Zikmunda půl vinice Kancelérky, Voslovky a Kartouzské „zahradu celú ke klášteru sv. Jiří, ležící blíž k vodě a s domovem při ní i s luthauzem, pole na Smíchově řečené Prefátovské s dvorem, stodolou a lulou“ atd. Užitek ze vsi Smíchova byl dáván na opravu Karlova mostu a „počty ze vsi Smíchova“ vedl staroměstský úřad šestipanský, jak svědčí zápisy i v deskách zemských. Po odboji r. 1547 byl Smíchov staroměstskými zabaven, ale r. 1591 těmito zase za 6000 kop míšeňských koupěn i „s dvory kmecími a krčmou“. R. 1622 měli staroměstští dodat císařskému vojsku mnoho ovsa. Protože jej neměli, byli nuceni vypůjčit si 700 strychů od zloprověsného Pavla Michny z Vacínova a dát mu v zástavu Smíchov. Když staroměstští r. 1633 vraceli Michnovi vypůjčený oves, nastalo dlouhé jednání, trvající až do r. 1676, Smíchov však nazpět nedostali. Dodatečně rozhodly i úřady v neprospěch Pražanů. R. 1683 koupil Smíchov, Košíře, Jinonice a Butovice Jan Adolf kníže ze Švarcenbergu za 66 000 zl. rýnských. Vinice smíchovské zašly nejvíce za třicetileté války. Zato vznikaly v okolí dvorce s pěknými zahradami, např. Buquoyka, Don-Martinka, Hřebenka, Kesnerka, Koulka, Zdimerka, Klamovka, Petramka, Zámečnice, Klikovka, Malvazinka, Palata, Krásná, též Štikovna, na Srpových horách a jiné. Mnoho Smíchov utrpěl r. 1741, dále za vpádu Francouzů a Prusů a za sedmileté války. V 19. století tu vznikaly mnohé továrny (zvláště na barchety a klobouky). R. 1838 byl Smíchov povýšen na předměstí a r. 1850 na město (formálně však až r. 1903). Ve znaku Smíchova je vedle části znaku Prahy část znaku panské jurisdikce Jinonické (Švarcenberské) a Vinohradské (poněvadž až do r. 1849 byl Smíchov pod touto pravomocí). R. 1848 přinesl Smíchovu samosprávu a rychtář Josef Ulian se stal prvním purkmistrem. Ještě v polovině 19. století byl Smíchov hodně německý, ježto němečtí továrníci měli převahu i v obecním zastupitelstvu. Barrandov: Pojmenován byl po slavném geologu Joachimovi Barrandovi, jemuž byla zasazena pamětní deska na skále u silnice na Chuchli. „Potěšitelným zůstává, že přes oprávněné stesky na mnohé rušení starých budov vyskytují se projekty, které naší Prahu chtějí ozdobiti něčím

ojedinělým, a tak zasaditi zdobný démant v zářící korunu její slávy. Takovým vpravdě ojedinělým projektem jest nákladné vybudování typicky amerického zahradního města – Barrandova. Projektant inž. V. Havel, po studiu podobných zahradních měst v Americe, přikročil k uskutečnění svého projektu s vážností a přesným vytyčením i drobností, které bystrému pozorovateli neuniknou,“ píšou ve své knize F. Žáček a F. Stehlík. „Jdeme-li od konečné stanice elektr. drah č. 5 Hlubočepy silnicí vpřed, přejdeme trať, která projíždí Pražanům málo známý, romantický pražský Semmering. Po několika dalších krocích upoutá nás po levé straně přeložení části státní silnice zbraslavské směrem k Vltavě, aby docíleno bylo potřebného profilu pro betonový most, který se klene nad hlavní silnicí a bude i s náměstíčkem tvořit vjezd na hlavní barrandovskou silnici. Na most vedou z hlavní silnice široké schody pro pěší. Most ústí do skály a v téže vysekané silnici, která se mírným obloukem stáčí nad starými domy vpravo až k bývalému lomu, kde se rozdvíjí. V levé části činí mírný dvojité záhyb a pak mírně stoupá vpravo, kde se silnice opět sloučí a připojí na sliveneckou silnici. Četné přípojky spojují terén. V prvním ohybu silnice odbočíme vlevo v sadovou část Barrandova, již provádí zahradní architekt J. Vaněk z Chrudimi. Zde nejlépe vidíme, s jakou svědomitostí jest tu pracováno. Několika schody jakoby vytesanými ve skále (po stranách obloženy omšelou skalou) vejde se na sadově upravenou cestu. Zalesněný sráz po levé straně vylepšen nově vysazenými stromky, ne však v přímočaré úpravě sadové, nýbrž nestejně vysázené divoce, a přece tak přirozeně. Poněkud dále staneme na prvním vrcholu skály, kde na malém platteau, v štěrbinách skal vysázeny zvláštní druhy protěží a květin, jimž se na skalách daří. Kamenem osazený okruh skýtá vyhlídkové místo do údolí Vltavského a na zavltavské vrchy. Při dalším pokračování vidíme více podobných odboček, až konečně dostoupíme k hlavnímu platteau, kde pravděpodobně bude základna příštího Barrandova. Zde, nad hlavní, rozsáhlou, polokruhovou skalní strží, na okraji vroubenou balvanovitým přírodním zábradlím (vzhledu hradního ochozu, kterýžto dojem zvyšuje vpravo mohutná kamenná vyhlídková věž), zvedají se terasovitě upravené záhony, jimž dominuje novostavba vyhlídkové kavárny a restaurace. Mnoho tu vykonala sama romantika přírody, která pečlivě doplňována rozváznými projekty, vytvořila tu jedinečnou čtvrť Prahy. Zdravý vzduch, slunce, nádherný výhled do údolí hlubočepského a vltavského až daleko za Zbraslav, těsné sousedství s Prahou a výhodné, pohodlné spoje s vnitřním městem. Spolupracovníky inž. V. Havla byli: arch. Max Urban (regulační projekt), fa dr. Ješ a inž. Brazdil (technické vedení stavby a kanalizace), fa inž. Strnad (přeložení stát. silnice a výstavba úseku 0.155 až 0.700), zahrad. arch. J. Vaněk, Chrudim (zahradní a sadová úprava), fa Šmíd (vodovod). Žádní američtí projektanti a finančníci, nýbrž naši lidé budují jedinečnou zahradní a vyhlídkovou čtvrť Barrandov, novodobý démant v čelence naší stověžaté Prahy.“ Barrandov se rozkládá od nové výstupní silnice na svazích mezi chuchelskou silnicí a Hlubočepy, velkoryse řeší osídlení romantických, pro hygienické bydlení stvořených svahů a končí směrem k osadě Slivenci. Celý terén byl dle zprávy z roku 1929 rozdělen na 200 parcel o výměře 200 až 1200 čtvereč. sáhů. Hlubočepy: Jihozápadně od Zlíchova je ves Hlubočepy. Rozkládá se po obou stranách klikatého potůčku v hluboké kotlině. Bývala dříve hojně navštěvovaným výletním místem Pražanů. Prvé písemné památky o Hlubočepích jsou z r. 1257, kdy ves je připomínána jako majetek kapituly Vyšehradské a z části kláštera Strahovského. Postupem let vystřídal se více majitelů. Po bitvě bělohorské byl majitelem Pavel Michna z Vacínova, jehož znak zachován na hlubočepském mlýně. Pozoruhodná jest tu trať dráhy s viadukty 21 a 23 m vysokými, zvaná Český Semmering. Pod drahou jde silnice a potok Dalejský a začíná divoké a romantické údolí sv. Prokopa, či Dalejské. Daleje je samota u Butovic, po níž se údolí od Řeporyj ke sv. Prokopu jmenuje Dalejské. V obci byla v roce 1929 obecná škola, poštov. a telegr. úřad, záložna, průmyslové podniky apod. Jinonice. Ves Jinonice – též Ninonice – pod vrchem Vidoulí je jmenována již r. 1070 v nadační listině vyšehradské. Ve 14. století byla tu tvrz. Později zámek, dvůr, pivovar, cihelna. Více o

Jinonicích viz Butovice. V místě byl v roce 1929 poštovní a telegraf. úřad, továrna tresorů, cihelny a jiné průmyslové podniky. Košíře: Košíře původně byly zvány Chošur, též Košur a jsou připomínány již r. 1185. Ve 14. století byly rozděleny na Větší a Menší Košíře a opět ve stol. 17. spojeny v jednu obec. V dávných dobách byly veškeré okolní vrchy osázeny vinicemi, z nichž každá měla své jméno. Např. na Věnečku, Zámýšl, Klikovka, Skalka, Kotlářka, Šafránka, Homolka, Cibulka, Šmukýřka a jiné. Vinici na Věnečku vlastnil zakladatel betlémské kaple kramář Kříž. Další vinice se jmenovala Šípařka. V Mezihoří bývala Šmukýřka (později hospodářský dvorec). V místech nynější Cibulky byl již ve 14. století dvůr a háj, náležící Názovi, písaři kuchyně Karla IV. Vrch vlevo od cesty k Motolu se jmenoval Kbelná, dále tu byly Kamenná hora s vinicí Osojnou, Okolnice a Vratec. Na Cibulce měl v 19. století letní sídlo poslední biskup pasovský, hrabě Leopold Thun z Hohenštejna. Dal tu zřídit krásný anglický sad s rozkošnými procházkami, letohrádky, jeskyněmi, rybníky, můstky, labyrintem cest, napodobeninou zříceného hradu a vyhlídkovou věží. Byla tam i poustevna a v ní velká figura poustevníka. Zmáčknutím péra poustevník oživil a udílel požehnání. Je tu památník biskupa Thuna, práce sochaře Václ. Prachnera z r. 1822. Výše u zdi zděné altány. V dolní části zahrady je ozdobný čínský pavilon, na jih od dvorce stojí věž s rozhlednou. Zachovány byly v parku i mnohé sochy. Rozkošné zátiší přejalo jméno bývalé vinice Cibulky, patřící rodu Cibulovských z Veleslavína. Motol: Pojmenování osady je (podle pověsti o dívčí válce) po jistém Motolovi, který tu v krásném údolí měl svůj dvorec. Pojmenování osady je uváděno v listinách již r. 1146 (dříve než Košíře). Byl tu majetek bohatého kláštera sv. Jiří. Severní část byla však majetkem Johanitů Maltánských. R. 1209 se tu připomíná zboží kláštera plaského (později statek kaple P. Marie na hradě). Jako jinde i zde v dobách husitských byl majetek duchovenský zabaven Pražany. Brzy však jeptišky sv. Jiří i rytíři svatojanští nabyli zpět tento majetek. Na výšině zvané Háj stojí kaple sv. Kříže, překvapující ušlechtilými stavitelskými tvary. Jest patrně prací proslulého stavitele Kiliána Dienzenhofera. O původu kaple vypráví se: Za obléhání Prahy r. 1742 voják štípal dříví (v těchto místech) a v dubovém špalku našel zarostlý křížek s tělem Spasitelovým. V upomínku na toto vystavěna tu kaple Nalezení sv. Kříže. Kaple jest čtyřboká s otupenými rohy a s apsidou vzadu. Střecha je prejzová a na vrcholu kamenná koule s křížem. Nad podstřešní římsou zvedají se v bocích velká půlkruhová okna. V otupených rozích jsou výklenky. Vnitřek je klenutý, v rozích pilastry s rokokovými hlavicemi. V apsidě jest prostý oltářní stůl a nad ním na omítce obraz Nalezení sv. Kříže. Po celé klenbě jest alegorická malba, znázorňující vítězství Kříže nad pohanstvím. Klenba kaple jest kopulovitá. Kaple byla vystavěna císařovnou Marií Terezií r. 1754 a r. 1784 byla císařem Josefem II. zrušena. Pustla a dlouhý čas byla skrýš cikánů a tuláků. R. 1891 byla papežským prelátem Jaenigem za přispění majitele dvorce v Háji F. Zelenky svatyně obnovena. Za bitvy bělohorské stály na svahu k Motolům prapory hraběte Thuna, jichž zbabělý útěk zavinil porážku. Bývalo tu hojně vinic, např. vinice Franovská, Ortlikovská atd. U cesty do Stodůlek se v 15. stol. připomíná vinice Židova, v místech Kalvárie. Osada měla v roce 1929 přes sto domovních čísel, z nichž mnohé jsou hospodářství. Jest tu též vojenský dvůr, vojenské baráky a cvičiště. Radlice: Jméno Radlice jest připomínáno již v nejstarších dobách. Podle pověsti bratři Domaboj a Haldán, za Libuše zakládající zde dvůr, našli v zemi velkou radlici, odkud prý pojmenování to zůstalo. Radlice rozkládají se v údolí jižně od kláštera sv. Anny, v jehož majetku zůstaly (mimo dobu 1419–1618). R. 1420 císař Zikmund zapálil Radlice, aby dal znamení posádce vyšehradské, že přichází na pomoc. Za povstání předbělohorského prodali stavové majetek klášterní. Po r. 1628 zase majetek vrácen klášteru, v jehož držení zůstal až do zrušení téhož, do r. 1785, kdy koupil jej kníže Švarcenberg. Připomínány jsou tu dvě rozsáhlé vinice zvané Vysoká a Sirotčí. Zlíchov: Pod bájným hradem Děvínem byla založena osada Zlíchov. Proti Děvínu na vrchu sv. Štěpána, na místě, kam podle pověsti Horymír na Šemíku z Vyšehradu doskočil, byla vystavěna kaple, již podací právo náleželo českému králi. Připomínají se tu

hojné vinice a hospodářství. Farní kostel sv. Filipa a Jakuba se tyčí malebně uprostřed zrušeného hřbitova, na vápencové skále, oddělené od skal ostatních hlubokým zářezem silnice, zřízené r. 1742. Jest to prostá barokní stavba s věží nad presbytářem. Presbytář je obdélníkový, s rovným stropem a v něm pěkný oltář z přelomu renesance a baroka. Po stranách jsou reliéfy sv. evangelistů. V hořejší části je pozoruhodná pěkná řezba Poslední soud. Obraz sv. Filipa a Jakuba je z r. 1875, malovaný Vil. Kandlerem. V segmentovém oblouku jsou štukové kartuše s odznaky evangelistů a monogramem J. H. S. V obdélníkové lodi jsou oltářníky s obrazy sv. Josefa a sv. Anny, po stěnách sv. Ludmila a sv. Václav, vesměs od V. Kandra. V rohu lodi polychromovaná dřevěná barokní socha P. Marie s Ježíškem. Pod kruchtou renesanční tabule s letopočtem (1714) a latin. nápisem. Do r. 1895 upevněn byl pod kruchtou (ve tmě) známý Zlíchovský reliéf – ze dřeva řezaný reliéf z 16. století. R. 1895 byly nalezeny na kostelní půdě další čtyři řezané reliéfy a všechny uloženy v zemském muzeu. Na silnici mezi Zlíchovem a Chuchlí „na Křenkově“ bylo r. 1742 vystavěno skladiště prachu, podobné kapli. R. 1902 bylo skladiště upraveno na kapli Bolestné P. Marie. Při přestavbě původní stavba zůstala nezměněna. Kaple je okrouhlá s vystupujícím portálem, který je ozdoben mozaikovým nápisem a křížem. Kaple je kopulovitě sklenuta a do zdi prolomen otvor a upraven v okno. Na oltáříku je socha Bolestné P. Marie, umístěná ve výklenku. Průčelí je ozdobeno nápisy v mozaice. Obec měla v roce 1929 asi sto domovních čísel. Byla zde obecná škola, knihovna hl. m. Prahy, sokolovna, hotel, cementárna, sklárna a jiné průmyslové podniky.

Bezpečnost občanů

Drogy ve Fakultní nemocnici Motol

Obvodní státní zástupce pro Prahu 5 podal 17. prosince 2008 k soudu žalobu na zdravotní sestru, která v pražské motolské nemocnici prodávala drogy. „V současné době se tedy pouze čeká, až bude zahájeno hlavní líčení,“ uvedla obvodní státní zástupkyně Hana Vrbová. Na prodej drog upozornil počátkem října roku 2008 pracovník nemocnice televizi Nova, která sestru natočila přímo při prodeji drog skrytou kamerou. Jak se ukázalo, sestra neprodávala jen marihuanu, ale také takzvanou taneční drogu extázi. Při domovní prohlídce u ní pak policisté objevili i hašiš. Drogy žena údajně prodávala i na dětské klinice.

Odkud sestra drogy brala, zatím není známo. Pokud se však prokáže, že omamné látky nabízela i dětem mladším patnácti let, může jí soud uložit až 12 let vězení.

Hlavní báňská záchranná stanice Praha sídlí v Motole

V roce 2003 Český báňský úřad nařídil organizacím Metrostav, Subterra a Energie – stavební a báňská zřídit od 1. ledna 2004 závodní báňskou záchrannou stanici. Tu nakonec založila firma Energie – stavební a báňská v roce 2004. Český báňský úřad však ve Zprávě o stavu bezpečnosti v hornictví za rok 2004 upozornil na nedostatečný dozor nad provozovanými podzemními stavbami. Stávající závodní báňská záchranná stanice byla reorganizována na Hlavní báňskou záchrannou stanici (HBZS). Jejím ředitelem se stal Petr Šarboch. Zároveň vládní usnesení potvrdilo, že pražští záchranáři budou zabezpečovat báňskou záchrannou službu na území celé ČR. Původním působištěm báňských záchranářů byly doly. Báňské stanice sídlily v oblastech, kde probíhala skutečná havířina, jako například v kamenouhelných dolech na Kladně. Posledním fungujícím hlubinným dolem ve středních Čechách je šachta Rako v Lubné u Rakovníka, kde se těží lupek. V současnosti mají záchranáři pod dohledem všechny stavby, jejichž realizace se neobejde bez činnosti prováděné hornickým způsobem, což je například ražba tunelů nebo kolektorů. Proto každá organizace, která takovou činnost provádí, musí ze zákona svou činnost nahlásit místně příslušnému báňskému úřadu, který ji posoudí a popřípadě nařídí povinnost zajistit dohled báňské záchranné služby. Na rozdíl od hasičů pražští bányští záchranáři neslouží „čtyřlístky“, ale pracují v týdenních intervalech. Členové sedmičlenného záchranného týmu nastupují do služby vždy v pátek ráno a končí až

za sedm dní. Ve společnosti Energie v ulici Za Opravnou v Praze 5 – Motole mají základní stanici. V garáži proti hlavní budově stojí speciálně upravené zásahové vozidlo Ford Transit. V areálu je i cvičný polygon, který slouží pro nácvik pohybů v podzemí a k zvládnutí dýchací techniky v případě zamoření dolů plyny. Součástí stanice je servis hasicích přístrojů a laboratorní provoz, kde se uskutečňují rozborů ovzduší, analýza vody, zkoušky transformátorových a kompresorových olejů a jakost paliv.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Zdeněk Eberl

* 27. 1. 1906 Jičín

† 19. 7. 2000 Praha

Právník, ekonom, dlouholetý pracovník ministerstva financí; naposledy přednosta investičního odboru. Jeho osobní zájmy byly ovlivňovány velkou láskou k přírodě, podpořenou hlubokými znalostmi, turistikou a touhou zachovat bohatou pokladnici života pro lidstvo v co nejméně narušeném stavu. Proto když musel v roce 1963 pro těžké postižení zraku předčasně odejít do důchodu, rozhodl se věnovat záchraně Prokopského údolí jako jedinečného přírodního muzea, postiženého tvrdými zásahy v období intenzivní industrializace. V roce 1978 byla vyhlášena Státní přírodní rezervace Prokopské údolí. Dne 4. 5. 1993 se podařilo prosadit uzákonění Přírodního parku Prokopské a Dalejské údolí v nově vymezených hranicích. Eberl je pohřben v rodinném hrobě na hřbitově u Strašnického krematoria Praze.

Život a dílo

Narodil se v Jičíně, kde však prožil jen první tři roky života, a toto starobylé město objevoval až později při svých návštěvách u babičky. Otec byl v roce 1909 služebně přeložen k Zemskému finančnímu ředitelství do Prahy a rodina se přestěhovala na Žižkov. Na obecné škole onemocněl spálou, která měla těžký průběh a způsobila mu zhoršení zraku. To se pak během studií a intenzivní úřednické práce stále zhoršovalo. Na gymnáziu poznal řadu vynikajících profesorů, kteří v něm vzbudili zájem o literaturu, filozofii, historii a klasické jazyky, řečtinu a latinu. K hudbě jej vedla maminka, která dobře hrála na klavír. Na gymnáziu se s kamarády dohodli na vytvoření komorního orchestru, chyběl jim však violoncellista. Zdeněk se rázně rozhodl, že se na violoncello naučí hrát, a pod dohledem zkušeného sólisty Národního divadla dělal brzy pokroky. Violoncello jej provázelo v mládí, klavír pak po celý život. Po gymnáziu následovala právnická fakulta, kterou si vybral po zralé úvaze. Předpokládal širokou možnost uplatnění.

Po prvním místě koncipienta v advokátní kanceláři se ucházel o zaměstnání v Tabákové režii. Práce zde mu přinesla zkušenosti, nejprve v oboru penzijního pojištění, později v řízení nemocenské péče a nákupu tabáku. Od roku 1936 pokračoval jako úředník na ministerstvu financí, kde působil 27 let. Začínal v rozpočtovém odboru; tady se setkal s Františkem Palackým, prasynovcem Otce národa, který byl jako účetní tajemník velmi ceněn při makroekonomických úvahách. Jeho osudy vypsál ve studii, jejíž originál je v držení Palackého gymnázia v Čelákovících. V roce 1939 spojil svůj život s obětavou vzdálenou příbuznou, učitelkou Růženkou Černou, která mu byla nezměrnou oporou a výbornou životní družkou. V rodinném domku v Praze 2 na Vinohradech v Hradešínské ulici prožili celý svůj další život. Zde se také narodily jejich dvě dcery. V roce 1946 byl spoluautorem oficiálního dokumentu ministerstva financí Státní hospodaření za války a po revoluci. V roce 1954 mu bylo sděleno, že právnické a státní vzdělání nestačí pro zastávání vedoucího místa, a proto zahájil dálkové studium Vysoké školy ekonomické v Praze. Vědeckou přípravu absolvoval na Katedře financí a úvěru. V roce 1960 však u něho byl konstatován nevyléčitelný glaukom. V květnu 1963 odešel od nedokončené aspirantury i rozsáhlé agendy na ministerstvu do invalidního důchodu. Podstoupil řadu očních operací a dlouholeté léčení.

Zůstaly mu jen zbytky zraku u jednoho oka. Nové uplatnění našel v boji za záchranu Prokopského údolí. Ve Výpovědích mého života, které sepsal pro svoji nejbližší rodinu, zaujímá tato kapitola 32 stran. Do obecného občanského povědomí bylo třeba pronikat nejrozličnějšími způsoby informací.

Základní práci vykonal denní tisk informacemi o usneseních rady pražského Národního výboru o zřízení parku, o vyhlášení stavební uzávěry apod. Proniknout články do Rudého práva, Večerní Prahy nebo Práce se dařilo jen zřídka. Příznivější postoj zaujal časopis Nová Praha, přejmenovaný později na Praha 75 a dále podle roků Praha 76 atd. V prosinci 1966 zde byl zveřejněn článek Dalejské a Prokopské údolí, budoucí oáza rekreace, dále článek Český Francouz, o významu Joachima Barranda a jeho pobytu v Praze. Článek v týdeníku Neděle byl určen pro mladé lidi a nesl název Do stepí tramvají č. 5. Pražskou veřejnost Eberl oslovil v besedě rozhlasu po drátě v roce 1970, celostátní rozhlas byl vstřícný v pořadu Nejde jen o přírodní krásy. Vrcholem propagační činnosti obrácené k veřejnosti byla velmi úspěšná přednáška ve smíchovském domě kultury dne 12. 2. 1968 s ukázkami oblastí na velké mapě a promítáním unikátních nalezišť a nálezů. Převážně odborné veřejnosti byl určen článek Záchrana Prokopského údolí, uveřejněný v 6. svazku sborníku Staletá Praha v roce 1973. Eberl inicioval i řadu dalších článků, které napsali jeho spolupracovníci.

Pražské stopy

V šedesátých letech minulého století přišel Zdeněk Eberl s myšlenkou na zřízení přírodního parku Prokopské údolí, a stal se tak jeho duchovním otcem. Vypracoval vlastní podrobnou studii se situačním plánem a návrh předložil Útvaru hlavního architekta hlavního města Prahy, Ateliéru pro územní plánování, Kolegiu geologicko-geografickému ČSAV a dalším příslušným institucím. Unikátní hodnoty této oblasti viděl především ve třech sférách:

1) Přírodní muzeum: „Celá oblast od Řeporyj až k Vltavě, protékána Dalejským potokem, je jedinečným přírodním muzeem vývoje geologických poměrů a ojedinělá přírodní laboratoř. Podle názorů významných evropských odborníků není v Evropě druhé hlavní město, které by ve svých hranicích mělo tak krásnou přirozenou sbírku geologických a paleontologických objektů. Popisovaná oblast je velmi bohatá na zkameněliny a ukazuje názorně vývoj života v mořích starších prvohor, tj. před více než 400 miliony lety. Další stopy a doklady života tu zanechala mladší část druhohorní doby, kdy z moře byla zvednuta horstva. Rovněž třetihory a čtvrtohory poznamenaly tuto oblast. Na usazeninách pravěkých moří a na obnaženém povrchu pozdějších hor se usadilo přirozené rostlinstvo, které přes veškeré devastace bylo ještě v některých polohách zachováno, právě tak jako některé pozoruhodné lokality zoologické. Kromě toho se zde nacházejí archeologické pozůstatky lidských osídlení, např. nejznámější Butovické hradiště.“

2) Klimatický význam: „Jestliže funkce přírodního muzea či výkladní skříně Barrandienu dává Prokopskému údolí význam národní a mezinárodní, má další jeho funkce, klimatická, závažnost celopražskou. Rychlý stavební růst pražské městské aglomerace a zvyšující se intenzita a tempo jejího života si naléhavě vynucují řešení ozdravení životního prostředí města. Už na dnešním stupni svého rozvoje má Praha horší ovzduší než některá velká evropská města, např. Vídeň nebo Paříž, ležící v rovině. Sevřeno do své kotliny, podobá se centrum města síti úzkých šachet, trvale znečišťovaných jedovatými zplodinami a spadem.“

3) Krátkodobá rekreace: „Území, které je vybaveno bohatými porosty i tekoucími vodami, je předurčeno, aby plnilo i funkci v oblasti krátkodobé rekreace bez újmy chráněných objektů rezervace nebo areálů vyhrazených pro zvěř.“

Zdeněk Eberl se rozhodl vynaložit veškeré síly k rehabilitaci tohoto území a přeměnit je v životaschopný přírodní prostor, který by se stal ozdobou Prahy a mohl soutěžit s proslulým Průhonickým parkem na opačné straně pražské kotliny. Pustil se tak do nerovného boje s byrokracií, vyhláškami, územními plány, lokálními zájmy i politickými silami. Bylo také třeba získat spolupracovníky z nejbližších přátel i odborných kruhů z oblasti geologie,

paleontologie, biologie, archeologie, urbanistiky a jazykovědy. Zde je třeba jmenovat prof. dr. Josefa Vachtla, vedoucího Katedry geologie na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy a blízkého přítele z dětství; dr. Iva Chlupáče a dr. Jaromíra Kříže z Ústředního ústavu geologického v Praze; dr. Vojena Ložka z Geologického ústavu ČSAV; dr. Roberta Neuhausla, ředitele Botanického ústavu ČSAV, a mnoho jiných. Upřímný dík patřil kolektivu pracovníků útvaru ochrany přírody pražského střediska Státní památkové péče a ochrany přírody, vedeného dr. J. Strejčkem, zvláště pak ing. B. Rešovi, dr. J. Kubíkové a vedoucímu oddělení archeologického výzkumu střediska dr. H. Ječnému.

Pokud se týká úsilí o rehabilitaci území a zastavení rozrůstající se zástavby včetně různých průmyslových zařízení, která ničila jedinečnou přírodní krajinu, trvala jednání s Útvarem hlavního architekta hlavního města Prahy, Pražským střediskem státní památkové péče a ochrany přírody, radou pražského Národního výboru léta. V roce 1978 byla výnosem ministerstva kultury vyhlášena Státní přírodní rezervace Prokopské údolí, která zahrnuje většinu přírodních objektů hodných ochrany od Jinonic, Nové Vsi a Klukovic až po Hlubočepy a na Dívčích hradech až na Zlíchov. Přísně chráněné území rezervace má rozsah 101,53 ha a jeho ochranné pásmo zahrnuje dalších 200 ha. Usnesením rady pražského Národního výboru z 13. 1. 1981 byla schválena urbanistická studie Útvaru hlavního architekta a usnesením rady Národního výboru Prahy z 20. 11. 1982 byl schválen územní plán zóny Přírodního parku Prokopské a Dalejské údolí a následně v roce 1983 vyhlásil Útvar hlavního architekta trvalou stavební uzávěru pro celé území přírodního parku. Tím byly vytvořeny podmínky pro zachování současného stavu území, i když řadu škod již nelze odčinit. V nově vymezených hranicích bylo vyhlášení přírodního parku radou Zastupitelstva hlavního města Prahy konečně schváleno dne 4. 5. 1993.

Zajímavosti

Osud snah o záchranu a povznesení Prokopského údolí je jen epizodou života Zdeňka Eberla, jen konkrétním projevem jeho vztahu k přírodnímu prostředí a k velikosti přírodních zákonů. Epizoda byla dlouhá, ale nevstřebala všechny jeho síly. Další otázky, kterými se zabýval a na něž hledal odpověď, se týkaly buněčného světa, psychické činnosti mozku, živočišné etologie, vesmíru aj. Sám o sobě říkal: „Při veškerém svém konání jsem sám sebe pozoroval jaksi z galerie, jako experimentální objekt. Sledoval jsem se stálou zvědavostí a s ironickým úsměvem, jak se pozorovaný objekt zachová v okamžité situaci a s jakými důsledky. Tak jsem se učil žít.“ Zdeněk Eberl byl vážen a respektován na svém pracovišti, v úřadu, a později, když už byl v důchodu, i v odborných kruzích, např. přírodovědeckých, což souviselo s prací na přípravě projektu Přírodního parku Prokopské údolí. Byl milým a laskavým společníkem a diskutérem, který uměl vždy obohatit partnera o své zkušenosti. Měl tak pověst všestranného znalce, na kterého se obraceli přátelé, známí, spolupracovníci i rodina slovy „pan doktor bude jistě vědět“, „zeptej se tatínka“, „dědeček ti určitě poradí...“. Sám se málokdy smál, spíše usmíval, ale rád rozesmál společnost výstižným hodnocením nebo humornou historkou. Neměl rád veselost, ale radost. Byl optimista v kombinaci s mírnou ironií. Rodina mu byla pevným a milovaným zázemím. Zhodnotil to stručně ve zpětném pohledu na svůj život: „Prvních 33 let jsem se mohl rozvíjet v laskavé a svorné péči svých rodičů, dalších 55 let přede mnou otevřelo náruč mé milující a inteligentní ženy a večer života mi ozařuje láska obou mých dcer. Je v tom něco nepravděpodobného v tomto nepříznivém dvacátém století a kromě štěstí k tomu přispěla i mravní síla všech osob.“

Reflexe

Nejvýznamnějším činem v oblasti osvěty o přírodním parku a výsledkem dvacetileté práce je rozsáhlý Historický místopis Prokopského údolí a okolí s pěti sty stranami textu, mapami, fotografiemi i s vlastními kresbami. Je to společné dílo autorů Zdeňka Eberla a Vladimíra Petrovského, nadšeného znalce v oblasti smíchovských i jiných historických a uměleckých památek. Za knihou stojí nekonečná řada pochůzek v přírodě i po úřadech, porad,

korespondence a protokolů, bádání v archivech a studium literatury přírodovědné i historické, v níž zvláštní místo zaujímá obrovské dílo Joachima Barranda, včetně jeho pracovních zápisků, uchovávaných v Národním muzeu. Motivem takto rozsáhlé práce byla snaha přispět k lepší znalosti popisovaného území a dále rostoucí potřeba vědeckých i praktických pracovníků, kteří se touto oblastí zabývají, vytvořit jednotnou a podrobnou soustavu místních jmen jednotlivých útvarů, nalezišť a vzácných lokalit. Dílo bylo dotvořeno v roce 1979. Autor se pokusil, opřen o příznivá doporučení recenzentů, přesvědčit nakladatelství Panorama o vhodnosti jeho vydání tiskem. Redakce se však obávala neprodejnosti a finanční ztráty vzhledem k tomu, že jde o příliš speciální téma. Místopis se nepodařilo vydat ani jako interní neprodejnou publikaci nákladem Svazu ochránců přírody. Dílo leželo ladem do roku 1996, kdy vyšlo k autorovým devadesátinám vlastním nákladem a bylo předáno odborným, vědeckým i správním institucím.

L: Zdeněk Eberl, Vladimír Petrovský: Historický místopis Prokopského údolí a okolí. Praha 1996. Soukromý tisk.

Únor

Z radnice

Rada MČ Praha 5 souhlasila s rozpočtem na rok 2009

Rada městské části Praha 5 odsouhlasila rozpočet na rok 2009. Ten počítá s výdaji ve výši 739 079,8 tisíc korun českých a příjmy ve výši 737 347,2 tisíc korun českých. Plánovaný schodek je 1732,6 tisíc korun českých, bude financován z přebytku hospodaření roku 2008. „Podařilo se snížit rozpočet na výdajové stránce o 5 % a za důležité považuji nepoužití finančních prostředků z rezervy městské části. Rozpočet je schválen Radou jako vyrovnaný a připravený k projednání v Zastupitelstvu. Rada se rozhodla ještě více podpořit třetí osoby a zejména zájmové skupiny, jako jsou občanská sdružení a neziskové organizace. Došlo k navýšení finančních prostředků na granty, a to na 8,2 milionu korun,“ informoval starosta Prahy 5 Milan Jančík. Rozpočet počítá mimo jiné s výdajem na: chodníkový program (11 500 tisíc Kč), pokračování rekonstrukce Tilleho náměstí na Barrandově (19 000 tisíc Kč), vybudování dalších podzemních kontejnerů na separovaný odpad ve Stroupežnického ulici a na náměstí 14. října (5000 tisíc Kč), vybudování cyklostezky na náplavce a Smíchovské promenády ve výši 5500 tisíc Kč. Na rozvoj cyklistiky na území městské části půjde 1500 tisíc Kč. Investice do školství představuje v roce 2009 částku 81 858 tisíc Kč. Na péči o seniory prostřednictvím Centra sociální a ošetrovatelské pomoci je vyčleněna částka 21 100 tisíc Kč. Mezi největší položky v rozpočtu se řadí investice do bytového hospodářství (47 010 tisíc Kč) nebo na městskou zeleň (4850 tisíc Kč). Rozpočet MČ Praha 5 bude schvalovat Zastupitelstvo na svém nejbližším zasedání, tj. 19. 2. 2009. Do té doby hospodaří MČ Praha 5 dle schváleného rozpočtového provizoria.

Den otevřených dveří aneb Praha 5 bez bariér

V sobotu 21. 2. 2009 proběhl v MČ Praha 5 Den otevřených dveří. Od 9 do 17 hodin radnice otevřela dveře návštěvníkům, kteří se zde mohli podívat do prostor úřadu. „Den otevřených dveří je příležitostí seznámit zájemce s úřadem v jiném světle než z úředního pohledu. V rámci smíchovského masopustu je navíc ideální příležitost nabídnout místním i návštěvníkům městské části prohlédnout si běžně veřejnosti nepřístupné prostory,“ řekl starosta Prahy 5 Milan Jančík. Tento den bylo pro veřejnost také počítáno s prohlídkou například pracoviště Czech POINTu, kanceláře starosty MČ Praha 5 a kanceláře radních, zasedací místnost RMČ. Ve velké zasedací místnosti Zastupitelstva ve Štefánikově ulici byla připravena panelová výstava o Praze 5 a jejím rozvoji, která seznámila návštěvníky s investičními cíli městské části ve střednědobém časovém horizontu, rozvojem městské části, službami pro obyvatele a

dalšími informacemi. Zajímavá byla prezentace mateřských a základních škol, prezentace služeb Centra sociální a ošetrovatelské pomoci a dětských hřišť a parků. Zástupce firmy Medifin seznámil návštěvníky s rozvojem a zkvalitněním zdravotnických služeb v poliklinice Kartouzská. Pro zájemce bude otevřena i budova na nám. 14. října a na Plzeňské třídě, Infocentrum úřadu MČ Praha 5 a také obřadní síň ve Stroupežnického ulici 10. Ke Dni otevřených dveří se připojilo i Podnikatelské centrum.

Zastupitelé MČ Praha 5 schválili investiční program na rok 2009

Zastupitelé městské části Praha 5 odsouhlasili 19. února 2009 návrh investičního programu pro rok 2009. Investiční program je součástí předkládaného rozpočtu pro rok 2009. Předložený materiál byl projednán a odsouhlasen na výjezdním zasedání Rady MČ Praha 5 a finančním výborem. „Snažíme se zlepšovat životní prostředí a investovat do rozvoje naší městské části. Z priorit pro letošní rok bych rád zmínil instalaci dalších podzemních kontejnerů v ulici Stroupežnického a na náměstí 14. října. Dokončení výsadby stromů v ulici Zborovská, kde budou upraveny přechody pro chodce na bezbariérové a před křižovatkou Zborovská–Kořenského vznikne zpomalovací práh. Rád bych zmínil také projekt Smíchovské promenády a realizaci prioritní cyklotrasy. Cyklostezka propojí úsek podél Vltavského nábreží od Palackého mostu směrem k Císařské louce. Postup je koordinován s Komisí pro rozvoj cyklodopravy MHMP. Plánované cyklostezky budou opatřeny vhodným povrchem, umožní využití také pro in-liny a další sporty. V okolí vznikne odpočinková zóna, s možnostmi posezení s výhledem, občerstvením, to vše doplněno zelení. Další nemalé investice směřují do mateřských a základních škol, do úprav parků a zeleně a také do bytového hospodářství. Rád bych také zmínil rekonstrukci uvolněného objektu v ulici Nepomucká, dříve využívaného jako Dům šance, a jeho přestavbu na mateřskou školu,“ vyjádřil se k problematice investiční politiky radnice starosta Praha 5 Milan Jančík.

Přehled vybraných investičních akcí MČ Praha 5 pro rok 2009:

Podzemní kontejnery v ul. Stroupežnického a na náměstí 14. října

Uliční stromořadí – stavební úpravy komunikace v ulici Zborovská

Smíchovská promenáda a cyklostezka Na Náplavce

Park Skalka – sanace skály a jezírka

Pokračování rekonstrukce Tilleho náměstí

FZŠ V Remízku – zateplení fasády včetně výměny oken

ZŠ Praha 5 – Košíře: rekonstrukce fasády pavilonu "D" a kuchyně

ZŠ Radlická 140/115 – výstavba tělocvičny

ZŠ Praha 5 – Košíře, ZŠ Beníškové: rekonstrukce kuchyně, instalace plynové kotelny, rozvody ÚT a zateplení

MŠ Praha 5 – Smíchov: dispoziční úpravy, dostavba a zakrytí schodiště

MŠ DUHA, Trojdílná 1117 – dispoziční úpravy

MŠ Praha 5 – Barrandov, Lohniského 830: rekonstrukce kuchyně

Rekonstrukce objektu čp. 1253, Nepomucká 5, na MŠ

Platinová svatba v obřadní síni Prahy 5

V únoru 2009 oslavili v obřadní síni Prahy 5 ve Stroupežnické ulici sedmdesát let společného soužití manželé Košařovi. Při obřadu platinové svatby obdrželi od oddávajícího, místostarosty Jana Smetany, pamětní medaili městské části a věčné dary. Na otázku, jaký je recept na tak dlouhé a šťastné manželství, odpověděli: „Hlavní je, aby se oba manželé měli rádi, aby jeden druhého ctili. Důležitá je i věrnost. To dělá v manželství moc.“

Úřední oznámení

Spor v ODS Prahy 5 jde k soudu

Spory mezi občanskými demokraty v Praze 5 se opět posouvají do další fáze. Městský soud Praha ve Spálené ulici totiž dnes projedná odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro

Prahu 1. Ten loni (2008) uznal za oprávněnou žalobu opozičních zastupitelů ODS, kteří tak protestovali proti výsledku oblastního sněmu této strany v roce 2007. „Sněm byl svolán v rozporu se stanovami ODS, nesvolal jej totiž tehdejší předseda oblastního sdružení, ale tehdejší šéf pražské ODS Jan Bürgermeister. Zvolené vedení tak není oprávněno stranu vést. Soud je důsledek nečinnosti orgánů ODS,“ vysvětlil zastupitel Jiří Vitha. Pokud dá městský soud „rebelům“ za pravdu, ODS v Praze 5 tak bude bez vedení.

„V tu chvíli by musel předseda Prahy Pavel Bém svolat sněm a zvolilo by se nové vedení. Podle mě ale soud neměl případ vůbec řešit, je to vnitrostranická záležitost,“ uvedl Stanislav Fresl, který se stal předsedou oblastního sdružení právě na zmíněném oblastním sněmu. Pokud odpůrci současného vedení spor prohrají, potvrdí tak soud nynější osoby ve funkcích. „V tom případě se ale odvoláme k Nejvyššímu soudu,“ doplnil Vitha. Městský soud může rovněž případ vrátit k projednání.

Praha 5 ocenila významné občany a bezpečnostní složky

MČ Praha 5 udělila v pátek 20. února 2009 při příležitosti oslav Dne městské části významným občanům ocenění za přínos městu. Starosta Prahy 5 Milan Jančík předal na slavnostní ceremonii ve vile Portheimka pět medailí s pamětními listy, šestá byla předána ex post. Zároveň byla třinácti zaměstnancům bezpečnostních složek z Prahy 5 předána čestná uznání za jejich významné činy v minulém roce a za vzornou službu. „Záslužná medaile městské části Praha 5 je nejvyšší vyznamenání, které udělujeme. Ocenění navazuje na historickou Záslužnou medaili města Smíchova, kterou smíchovští radní udělovali od roku 1903, a v této tradici se budeme snažit pokračovat,“ řekl starosta Milan Jančík. Letošními oceněnými jsou Ing. Arch. Věra Machoninová za svůj přínos v oblasti architektury, Plk. v. v. MUDr. Gustav Singer za hrdinství v průběhu 2. světové války, in memoriam byli oceněni František Bakule (18. 5. 1877 – 2. 6. 1957) za přínos v oblasti pedagogiky a výchovy tělesně postižených dětí a Ing. Arch. Vladimír Machonin za přínos v oblasti architektury. Historicky neopomenutelnými osobnostmi v oblasti kultury byli vyhlášeni manželé František Xaver Dušek (8. 12. 1731 – 2. 2. 1799) a Františka Josefína Dušková (6. 3. 1754 – 8. 1. 1824). „Letos poprvé byla také udělena čestná uznání policistům, strážníkům a hasičům, kteří se v uplynulém roce významně podíleli na záchraně životů či majetku, a to mnohdy s nasazením vlastního života. Další zaměstnanci bezpečnostních složek byli vyznamenáni za svou vzornou službu,“ řekl předseda Bezpečnostního výboru Milan Kudrys, který čestná uznání společně se starostou Jančíkem předával. „Tato ocenění jsou výrazem partnerství mezi městskou částí a bezpečnostními složkami. Věřím, že pomohou vybudovat pevnější vztah těchto orgánů a jejich zaměstnanců k naší městské části. Proto bych byl rád, kdyby se z předávání těchto cen stala tradice,“ dodal Kudrys. Za záchranu života byli oceněni strážníci Miloslav Urban, Petr Hejsek, Marek Poch, za vzornou službu strážníci Jozef Godor, Marta Zajíčková a policisté Petr Štandera, Emil Chott, Miloslav Kogler. Hasiči Jan Krutský, Pavel Mošnička, Josef Chvátal, Martin Prchal a Petr Vitásek byli vyznamenáni za vzornou službu i záchranu životů. Záslužné medaile městské části Praha 5 byly poprvé v novodobé historii uděleny při příležitosti 90. výročí vzniku samostatného československého státu. Mezi oceněnými byli Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc., lékař a chirurg, Miroslav Ondříček, významný český kameraman, Marie Tykalová, tajemnice Českého svazu bojovníků za svobodu, medaile in memoriam byly uděleny MUDr. Janu Pragerovi za hrdinství v průběhu 2. světové války a Lence Reinerové za sblížování české, německé a židovské kultury. Jako historicky nezapomenutelná osobnost obdržel medaili in memoriam i francouzský rodák Joachim Barrande, inženýr a paleontolog.

Volby do Evropského parlamentu

Předvolební kampaň s blížícími se červnovými volbami (2009) do Evropského parlamentu (EP) nabírá obrátky. Minulý týden (16. 2. 2009) představili svou kandidátku také vládní občanští demokraté (ODS). Europoslanec Jan Zahradil obhájil svou pozici jedničky. O něco

hůře dopadli jeho soupeřníci v EP. Zatímco Jaroslav Zvěřina byl vytlačen na konec první desítky (nezvolitelné místo), bývalý moravskoslezský hejtman Evžen Tošenovský získal druhé místo. O znovuzvolení usilovali i dosavadní europoslanci Oldřich Vlasák, Milan Cabrnach, Ivo Strejček, Miroslav Ouzký a Hynek Fajmon. Stranický šéf ODS Mirek Topolánek by považoval za úspěch obhajobu sedmi křesel. Nyní má ODS devět europoslanců. Na první pohled je rovněž patrné, že občanští demokraté v politice příliš nefandí ženám. Na kandidátce, kde je 23 lidí, jsou pouze dvě ženské zástupkyně. Na devátém místě je radní z Prahy 5 Andrea Česková a za ní následuje málo známá poslankyně Helena Mallotová.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Sala terrena Na Popelce

Ve svahu ulice Na Popelce byla dokončena rozsáhlá stavební rekonstrukce významné kulturní památky. Sala terrena zde byla nad léčivými prameny, o čemž svědčí i studánka, která byla při rekonstrukci odhalena, postavena již v 18. století. Sala terrena odkazuje k někdejší usedlosti Popelka, která dala lokalitě jméno. Spolu s bývalou synagogou, jež stojí poblíž Vrchlického ulice, je jedinou do dnešních dnů zachovanou vzpomínkou na bývalou zahradní usedlost. Název Popelka se v literatuře objevuje až v roce 1704. Podle historiků však nemá nic společného s oblíbenou pohádkovou postavou. Přesný původ usedlosti je však nejasný. Údajně patřila nějakou dobu do majetku rodiny Popelů z Lobkovic, udává se také, že zde často pobýval Popel z Lobkovic. Pravděpodobně se jednalo o Ladislava II. Popela z Lobkovic (1501–1584), císařského radu, dvorského maršála a nejvyššího hofmistra Království českého. V době, kdy byla stavba prohlášena za kulturní památku, byla již značně zpuštělá. V roce 2007 se Praha 5 rozhodla pro její rekonstrukci. „Začalo se odkopáváním zemního náspu. Nutné bylo objekt odvodnit a staticky zajistit,“ popsal rekonstrukci památky zastupitel Prahy 5 Daniel Ebel. Obnova památky si doposud vyžádala 3,6 milionu korun. „Studie, která zpracovávala celkovou rekonstrukci, však předpokládala, že náklady vyrostou až do výše dvaceti milionů korun. Věřím, že se nám stavbu podaří zachránit podstatně levněji. Zároveň jsme nabídli Základní umělecké škole Na Popelce, která je v sousedství, aby zvážili možnost využívat prostor pro koncertní činnost,“ uzavřel rozhovor Daniel Ebel.

Podniky a podnikatelé

Podnikatelské centrum má dalšího partnera

Informační centrum pro podnikatele na pražském Smíchově, které v dubnu roku 2009 oslavilo dvouletou existenci, uzavřelo ve středu 18. února 2009 smlouvu o spolupráci s Poštovní spořitelnou. „Seznámil jsem se s aktivitami Podnikatelského centra a následná jednání vedla k partnerství soutěže Podnikatel Prahy 5 roku 2008. Vyhlášena byla i cena o nejlepšího živnostníka, což byla cena Poštovní spořitelny,“ řekl k problematice regionální ředitel banky ing. Petr Cihelník. „Vedeme diskusi o další spolupráci, která bude prospěšná především pro místní malé a střední podnikatele,“ dodal na závěr. Podnikatelské centrum od Poštovní spořitelny získalo i částečnou finanční podporu pro vlastní činnost. „Záměrem radnice totiž je, aby podpora z její strany Podnikatelskému centru byla každý rok nižší,“ řekl o financování Informačního centra radní Prahy 5 Jan Kohout. Podnikatelské centrum zájemcům nabízí bezplatnou poradnu, individuální konzultace, organizuje školení a semináře, pořádá setkání zdejších podnikatelů sdružených v klubu Hospodáři. Ředitelem organizace je Michal Buják.

Byty a bytová politika

Praha 5 schválila protikrizové opatření

Představitelé MČ Praha 5 schválili dvě rozhodnutí, kterými reagují na dopady finanční krize v České republice. Radní MČ Praha 5 se po koaličních jednáních dohodli na plošné slevě na nájemném v obecních bytech pronajímaných městskou částí a na snížení nájemného z

pronájmu nebytových prostor. „Plošné slevy nájemného v prostorách v majetku městské části reagují na současný ekonomický vývoj ve společnosti a předpokládaný dopad krize na spotřebu domácností. Vedení městské části našlo konsensuální způsob podpory domácností a podnikatelů s mírným dopadem na rozpočet městské části,“ prohlásil starosta Prahy 5 Milan Jančík. Sleva na nájemném se týká obecních bytů pronajímaných MČ Praha 5 za regulované nájemné a činí 50 % z letošního navýšení dle zák. 107/2006 Sb., a to s platností od 1. 3. do 31. 12. 2009. Vzhledem k termínu schvalování tohoto bodu se březnové snížení nájemného projeví z technických důvodů až v prosincovém nájmu. „Protikrizové opatření Prahy 5 je vstřícný krok pro občany městské části, mladé začínající rodiny s dětmi, seniory, podnikatele a živnostníky. K danému řešení jsme dospěli po jednání koaličních klubů a týká se roku 2009,“ dodal starosta. „Jsem ráda, že jsme s kolegy našli po koaličních jednáních přijatelné řešení. Budeme se také snažit ve spolupráci s předsedou Bytového výboru Janem Matouškem, Sociálním odborem a Odborem správy bytů najít řešení pro nájemníky v privátních bytech. Intenzivně pracujeme na průzkumu dopadu zvýšení nájemného v privátních bytech soukromých majitelů,“ informovala předsedkyně Sociálního výboru Vlasta Váchová. „Dopad na příjmovou část rozpočtu je například u nebytových prostor přibližně 10 milionů korun, avšak na realizaci investic a všechny výdaje městské části to nebude mít vliv, předem kategoricky odmítáme jakékoli spekulace tohoto typu. Praha 5 bude hospodařit vyrovnaně a nebude se v žádném případě zadlužovat,“ vyjádřila se předsedkyně Finančního výboru MČ Praha 5 Andrea Češková. U nebytových domů a nebytových prostor v bytových domech a v garážích včetně spolupodílových domů, na kterých má MČ Praha 5 majoritní podíl, se jedná o snížení nájemného o 5 %.

Doprava

Opilec spadl na Andělu pod tramvaj

Dne 13. března 2009 byla na celou hodinu zablokována doprava na smíchovské křižovatce Anděl, kde krátce po půl deváté večer viditelně opilý muž zavrával, když přijížděla tramvaj, a spadl pod ni. Společnými silami přihlížejících se zaklíněného muže podařilo vyprostit. Po příjezdu záchranky odmítal ošetření a převoz na záchytku. Muž byl zprvu zaklíněný pod druhým vagonem tramvaje linky 10 ve směru na Palackého náměstí a podle svědků události sténal. Po celou dobu s ním komunikoval a staral se o něj jeden z přihlížejících, který byl zřejmě shodou okolností zdravotník. Po příjezdu záchranky skupina lidí rozhoupala tramvajovou soupravu, a usnadnila tak vyproštění opilého třicátníka. Když už byl v bezpečí, rezolutně odmítal péči lékařů a nechtěl se nechat převézt na záchytku. Hlasitě to vysvětloval tvrzením o své finanční tísní. Lékaři ho museli dostat do sanitky společně s policií nátlakem.

Školství a dětské aktivity

Pexeso Prahy 5

Pro zájemce o poznání památek Smíchova a okolních čtvrtí vydala radnice Prahy 5 hru pexeso. Hra je určena především školám, dětem a mládeži, aby je poutavou formou seznámila s místopisem čtvrtí, které v posledních letech prošly bouřlivým rozvojem. Kromě historických a přírodních památek jsou v pexesu zastoupeny i novostavby, které v Praze 5 vznikly zcela nedávno. Jako například moderní budovy na pěší zóně Anděl, Aquapark Barrandov, tramvajová zastávka K Barrandovu nebo fontána Propadliště času na Kinského náměstí. Pexeso je možné získat v Informačním středisku Prahy 5, v podatelně, v Infocentru Praha 5 a v Podnikatelském centru. Pexeso vyrobila firma Elektronik Praha, s. r. o, v roce 2009.

Kultura

Besedy v Městské knihovně na Smíchově

Knihovna na Smíchově je součástí Městské knihovny v Praze, ale má i vlastní tradici obvodní knihovny, která sahá až do poloviny minulého století. Po řadě stěhování našla stabilní a krásné místo v prvním patře Smíchovské tržnice na náměstí 14. října v č. 83, kde pro ni Praha 5 vyčlenila prostory, které za spolupráce s Magistrátem hl. m. Prahy v letech 2002 až 2003 zrekonstruovala. Vznikla tak nejmodernější a největší pobočka Městské knihovny v Praze, která nabízí 66 tisíc svazků a rozsáhlé další služby včetně bezplatného přístupu na internet. Přestavba prvního patra tržnice na knihovnu stála včetně zařízení třiapadesát miliónů korun. Pro veřejnost byla tato nová automatizovaná pobočka Městské knihovny otevřena od 29. října 2003. Počátkem roku 2009 knihovna uspořádala cyklus besed věnovaných science-fiction a fantasy literatuře. Na besedách vystoupili např. Zbyněk Gilgalad Holub, autor příběhů z fantaskního světa Asterionu, Martin Bouchi Kučera z vydavatelství Altar, které v devadesátých letech začalo s vydáváním Dračího doupěte. Hovořila zde i spisovatelka Lucie Lukačovicová nebo Martin D. Antonín, který návštěvníkům představil nový projekt Město přízraků. Pavel Renčín přednášel o vizi Labyrintcon 09. Od Otomara Dvořáka a dalších přednášejících se návštěvníci mohli dozvědět o dávných démonických vládčích české krajiny v intencích projektu Pavla Renčina Rada měst. A Petr Janeček v knihovně hovořil o moderní městské mytologii.

Praha 5 – filmové město

Barrandov Studio připravilo výstavu s výstižným názvem Praha – filmové město! V rámci českého předsednictví v Evropské unii ji instalovalo v Pražském domě v Bruselu, který se nachází nedaleko budovy Rady EU, v jejímž foyeru na Českou republiku upozorňuje i kontroverzní dílo Entropa od Davida Černého. Filmová expozice má k uměleckým kontroverzím daleko. Představuje Prahu jako zajímavou lokaci pro natáčení různých, nejlépe historizujících filmů. Výstavu tvoří kolekce zhruba padesáti fotografií ze slavných projektů, které se v české metropoli již natočily. V příjemných prostorách secesní budovy se na stěnách prezentuje naše hlavní město jako místo oplývající zákoutími s nezaměnitelným geniem loci. Město, v jehož uličkách se procházel Roman Polanski, Bruce Willis, Daniel Craig, Vin Diesel, Sean Connery a mnoho dalších filmových hvězd. Vloni na Barrandově vznikl například akční hollywoodský velkofilm režiséra Stephena Sommerse (Mumie se vrací, Van Helsing) G.I. Joe. Za Česko na něm spolupracovala společnost Stillking Films. Od konce roku 2007 se tu natáčel americký snímek Solomon Kane, v němž hlavní role ztvárnili James Purefoy, Max von Sydow, Mackenzie Crook a Rachel Hurd-Woodová. Barrandovská studia mají bohaté zkušenosti s natáčením i dalších velkofilmů. Předloni tu vznikl například sci-fi snímek Babylon A.D., ve kterém hlavní roli ztvárnil populární hollywoodský herec Vin Diesel. Točilo se tu druhé pokračování dobrodružného filmu Letopisy Narnie: Princ Kaspian. V roce 2006 byl nejen Barrandov místem vzniku scén už 21. filmového dobrodružství agenta 007 Jamese Bonda s názvem Casino Royal.

Jeho další díl nazvaný Quantum of Solace se původně měl opět točit v ČR, nakonec však dali zahraniční filmaři přednost Británii, kde na rozdíl od ČR fungují daňové pobídky pro producenty. A tak si v této bondovce zahrály alespoň rekvizity, které byly na Barrandově vyrobeny na míru. Konkrétně šlo o luxusní nábytek, který v tomto snímku představoval vybavení luxusního hotelu.

V rámci projektu je k dispozici i filmová mapa, která zájemce zavede na místa, jež znají z filmového plátna či televizní obrazovky. V barrandovském studiu vzniklo přes 2500 českých a zahraničních filmů, které společnost produkovala nebo se podílela na jejich výrobě. Vznik filmového studia Barrandov je spojen s podnikatelskou rodinou Havlových, zejména s aktivitami bratrů Miloše (1899–1968) a Václava Havla (1897–1979). Stavba moderního filmového studia podle návrhů architekta Maxe Urbana začala 28. listopadu 1931. Výstava v Pražském domě v Bruselu trvala do 8. února 2009.

Brýle Eltona Johna

Švandovo divadlo na Smíchově uvedlo počátkem února (2009) crazy komedii Brýle Eltona Johna, ve které hraje velkou roli fotbal a rocková hudba. Představení bylo k prasknutí přeplněné komickými situacemi a absurdními náhodami jako z toho nejčernějšího snu. V hlavních roli vystoupili Bára Hrzánová (j. h.), Tomáš Pavelka a Matěj Hádek. Představení bylo opatřeno anglickými titulky.

Česká krajina v obrazech Václava Fialy

V Musaionu – národopisné expozici Národního muzea v letohrádku Kinských (Kinského zahrada 98, Praha 5 - Smíchov) – až do 1. března 2009 bylo možné navštívit výstavu Česká krajina v obrazech Václava Fialy. Václav Fiala (1896–1980) byl malíř, kreslíř, grafik a ilustrátor. Ve svých dílech navázal na tvorbu Josefa Mánesa a jeho národopisné studie. Věrně tak zachytil nedramatickou malebnost české krajiny. Základní vstupné činilo 80 korun, snížené 40 korun a rodinné 100 korun.

Koláže Miroslava Huptycha v Praze 5

Městská část Praha 5 uspořádala výstavu Koláže Miroslava Huptycha. Zájemci si ji mohli od 10. února 2009 do 1. března 2009 prohlédnout v Galerii Portheimka ve Štefánikově ulici. Výstava návštěvníkům nabídla tematické koláže známého literáta a zároveň výtvarníka s ústředním motivem literatury a knih. Série koláží ukázala se sofistikovaným humorem a barvitým zobecněním smysl literatury a umění obecně. Podobný soubor prací byl u nás k vidění vůbec poprvé. Miroslav Huptych patří k našim nejznámějším současným básníkům. Velmi oblíbené jsou i jeho výtvarné práce, především knižní obálky, ilustrace nebo kalendáře. Huptych je člen českého PEN klubu, v Portheimce se jedná o autorovu třináctou samostatnou výstavu. Vstupné činilo 30 Kč, pro studenty a důchodce 15 Kč, skupinám je poskytována sleva.

Zdravotní a sociální péče

Nemocnici v Motole ochrání čipy

Netradiční ozdobu budou dostávat malí pacienti, kteří přijdou na pediatrickou kliniku motolské nemocnice. Zatímco dosud jim na zápěstí připevňovaly sestřičky barevné náramky se jménem a názvem kliniky, kde leží, teď dostanou speciální „hodinky“ s čipem. Zavedeny by měly být od dubna letošního roku (2009). „Čip bude obsahovat osobní kód pacienta a bude sledovat jeho pohyb. Žádné osobní údaje ani údaje ze zdravotní dokumentace se na něm neobjeví. Nemůže tedy být zneužitá,“ upozornila mluvčí nemocnice Eva Jurinová. Toto opatření by mělo přispět k většímu bezpečí pacientů. Například ve chvíli, kdy by se malý marod rozhodl odejít z kliniky, rozblíká se na monitorech nad hlavami sester světlo a rozezní se alarm. Čip zabrání útěku i krádeži. „Nošení náramku nebude pro pacienty povinné. Každý se bude moci rozhodnout, zda jej chce nosit, či ne,“ vysvětlila mluvčí. Stejně hodinky budou mít na rukách i všichni zaměstnanci kliniky a čipy dostanou i drahé nemocniční přístroje, které se často přemisťují z místa na místo. Ty tak budou okamžitě dohledatelné a zabrání se i jejich případnému odcizení. „Na obrazovce okamžitě uvidíme, v jakém patře a u jakého lůžka se přístroj momentálně nachází,“ popsala Jurinová. „Zatím se jedná o pilotní fázi projektu, v níž se budou náramky testovat na pediatrické klinice,“ upozornil ředitel nemocnice Miloslav Ludvík. To, kdy se náramky rozšíří i na ostatní kliniky, bude záviset na výsledcích experimentu. Cena jednoho náramku se pohybuje kolem tisíce korun. „Celkové náklady na pořízení prvních několika desítek náramků se budou pohybovat v řádech několika milionů korun,“ dodal Ludvík.

Finanční dar Prahy 5 nemocnici Motol

Rada městské části Praha 5 odsouhlasila přijetí části výtěžku na veřejně prospěšné účely od společnosti WEKOSA, a. s. Zároveň radní odsouhlasili poskytnutí této částky Fakultní nemocnici Motol.

„Jsem přesvědčen, že tato částka je vynaložena správným způsobem. Peníze z výherních hracích automatů používáme v plné výši na sociální, zdravotní, sportovní, ekologický, kulturní nebo jinak veřejně prospěšný účel,“ říká starosta MČ Praha 5 Milan Jančík (ODS). „100 000 Kč jde pro kliniku dospělé chirurgie jako příspěvek na nákup vakuového zvedáku pro ležící pacienty. Pro kliniku dospělé rehabilitace částka 150 000 Kč jako příspěvek na nákup přístroje podporujícího respiraci u pacientů s traumatickým poraněním páteře,“ dodal starosta. Účel využití prostředků a darovací smlouva pro FN Motol budou předloženy ke schválení na jednání zastupitelů MČ Praha 5.

Společnost WEKOSA, a. s., je provozovatelem sázkových zařízení. Předkládanou dohodou poskytuje městské části Praha 5 část výtěžku z provozování sázkových her za rok 2008.

Nemocnice v Motole používá unikátní systém ukládání dat

Půl kilometru dokumentů ročně vyprodukuje Fakultní nemocnice Motol. Podle zákona je musí všechny archivovat, což je však náročné na místo. Proto nemocnice ve spolupráci s firmou IBM jako první v celé Evropě zavedla unikátní systém virtuálního ukládání dat GMAS. „Vzhledem k tomu, že ročně ošetříme devět set tisíc ambulantních pacientů a dalších devadesát tisíc ležících, vznikají u nás obrovské nároky na prostor pro dokumentaci. Nejelegantnějším řešením proto je přejít na datový systém. Zvolená technologie navíc dokáže vedle sebe porovnat snímky z několika zdrojů, například rentgenů, CT nebo magnetické rezonance. Lékař pak díky tomu, že se před ním snímky plasticky zobrazí, dokáže lépe vyhodnotit vývoj choroby,“ řekl ředitel motolské nemocnice Miloslav Ludvík.

Veřejně prospěšná činnost

Prahu 5 ovládl masopust

V sobotu 21. února 2009 se v Praze uskutečnily čtyři masopustní oslavy. Období masopustu se obvykle počítalo od svátku Tří králů do Popeleční středy. Byl dobou různých tanečních zábav a veselic, které vrcholily v posledních třech dnech, tj. v masopustní neděli, pondělí a úterý, proto se jim říkalo také ostatky. Svátek hodování, tance a masek se konal u Anděla na Smíchově, na Karlínském náměstí a v žižkovském Paláci Akropolis, večer byl na programu karnevalový ples v Hotelu Pyramida. V Praze 5 se masopust odehrával po celé dva víkendové dny. Masopustní oslavy zde byly zároveň spojeny se Dnem městské části Praha 5, pořádaným u příležitosti 106. povýšení Smíchova na město císařem Františkem Josefem I. v roce 1903. V té době začali smíchovští radní používat i znak Smíchova, který byl městu však oficiálně udělen až 21. ledna 1904. Záštitu nad akcí převzal starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. Veselice se uskutečnila v sobotu 21. a v neděli a 22. února 2009 na promenádě u křižovatky Anděl a v okolí parku Portheimka. Okolní ulice oživil průvod masek, staročeský řezník, kejklíři, divadlo pro děti, čajovna a stánky s folklorním zbožím. Po staročeských hudebních flácích v podání kapely Šmrnc se na slavnostním pódiu objevil starosta Prahy 5 Milan Jančík se suitou radních a zastupitelů, oblečených do dobových kostýmů konce rakousko-uherské monarchie. Mezi maskami se objevil i císař František Josef I., aby přečetl 106 let starý dokument, kterým povýšil Smíchov 22. února 1903 na samostatné město. Mezi maskami nechyběl ani dobrý voják Švejk, vodník, komíník a další masopustní postavy. Poté vládu nad oslavami převzal král masopustu v osobě Václava Krejčího Upíra. Na radnici Prahy 5 se zároveň uskutečnil Den otevřených dveří aneb Praha 5 bez bariér, kdy měli návštěvníci možnost prohlédnout si prostory zdejšího úřadu, včetně pracovny starosty. V zasedacím sále zastupitelstva byla otevřena panelová výstava s aktuálními tématy z Prahy 5. Pro děti byl předveden první parní válec ČKD Mamut, vyrobený v roce 1930. Pracovní hmotnost stroje činí 16 tun, při chodu spotřebuje 500 litrů vody za hodinu. K události vyšlo zvláštní vydání Pražské pětky. V minulosti trvaly masopustní oslavy od Tří králů do Popeleční středy, kdy nastalo období půstu. To skončilo až na Velikonoce. Zvláště několik posledních dní tohoto

období (ostatky, fašank, fašanky, končiny, bláznivé dny, konec masopustu) bylo pro lidi v minulosti oficiálním svátkem obžerství, během kterého bylo třeba se dosyta najíst.

Vzpomínka na Julia Fučíka

Při příležitosti 106. výročí narození novináře, spisovatele a autora světoznámé Reportáže, psané na oprátce Julia Fučíka (23. 2. 1903 na Smíchově – 8. 9. 1943 v Berlíně) položili 23. února 2009 představitelé fučíkovské společnosti kytici na podstavec jeho rodného domu v Duškově ulici na pražském Smíchově, odkud byla Fučíkova pamětní deska odstraněna po sametové revoluci v roce 1989. Společnost Julia Fučíka pečuje o jeho památku a zároveň usiluje o navrácení jeho sochy před hlavní bránu pražského Výstaviště v Holešovicích. Podle představitelů uvedené společnosti je i přes vyvrácení Fučíkovy zrady svých spolubojovníků gestapu, vědeckým týmem historiků pod vedením Františka Janáčka, jeho role jako národního hrdiny popraveného nacisty v Berlíně i nadále zpochybňována.

Koncerty pro charitu

Na březnovém koncertu z cyklu Smíchovské benefice, který se konal 26. března 2009 ve farním sboru Českobratrské církve evangelické na Smíchově, zazpíval sbor Siloe pod taktovkou Luboše Krtičky. „Zazněla zde premiéra skladby Otče náš Luboše Krtičky pro smíšený sbor, trubku a varhany. Lidé si také mohli prohlédnout výstavu fotografií Jana Smita,“ řekl člen sboru Tomáš Brabenec. Smíchovské benefice přinášejí cyklus koncertů sborových těles ve spolupráci se sólisty či orchestry. Jejich výtěžek putuje na charitu a církev ho věnuje neziskovým organizacím na území Prahy 5, tentokrát občanskému sdružení Kaleidoskop. To provozuje terapeutickou komunitu pro lidi s poruchou osobnosti. Vstupným v hodnotě 150, 300 nebo 500 korun návštěvníci pomohli sdružení pořídit terapeutické pomůcky.

Sport a zábava

Šachisté soutěžili v turnaji Zbraslavské dvojice

V sobotu 14. února 2009 se uskutečnil ve Zbraslavi šachový turnaj Zbraslavské dvojice. Zápasu se zúčastnilo 75 milovníků královské hry, kteří ve dvojicích bojovali o prvenství v turnaji, ale též v jednotlivých kategoriích a jednotlivcích. Ve startovním poli byla zastoupena mládež, hráči střední generace i senioři. Pětatřicátý ročník zbraslavského turnaje dvojic proběhl pod záštitou starostky městské části Praha-Zbraslav Renaty Hůrkové. Hrál se švýcarským systémem, 7 kol, 2 x 20 minut na partii. Absolutním vítězem se stalo družstvo Bez názvu, juniorských hráčů ŠK Smíchov Kosti Zániková a Vildy Riese, kteří tak obhájili loňské vítězství a zvršili tímto svůj hattrick (tři absolutní vítězství za sebou v letech 2007, 2008, 2009).

Městská zeleň a ekologie

Praha 5 usiluje o dotaci na vybudování fotovoltaické elektrárny

Rada městské části Praha 5 na svém 3. zasedání ze dne 3. 2. 2009 odsouhlasila záměr projektu vybudování fotovoltaické elektrárny na objektu Mateřské školy Trojdílná v Praze 5. Radní počítají s využitím dotace z fondů Evropské unie.

„Jedná se o akci s celkovým rozpočtem 2 mil. Kč v rámci vyhlášené výzvy k předkládání projektových žádostí v Operačním programu Praha – konkurenceschopnost. Naše městská část se bude podílet na realizaci projektu částkou ve výši 7,5 % způsobilých výdajů projektu, což odpovídá částce maximálně 150 000 Kč. Tuto skutečnost také předkládáme ke schválení zastupitelům. Investice do fotovoltaických instalací je pro nás výhodná a její reálná návratnost je v rozsahu 7 až 10 let,“ řekl Milan Jančík (ODS), starosta Prahy 5. Investiční odbor městské části již zajistil zadání zpracování projektu fotovoltaické elektrárny na objektu mateřské školy v rozsahu potřebném k podání žádosti o spolufinancování v rámci Operačního programu Praha – konkurenceschopnost (dále jen OPPK) z fondů EU. Žádost musí také projednat a schválit

zastupitelstvo městské části. Mezi způsobilé výdaje OPPK patří zejména kompletní administrace spojená s dotací, právní a technické poradenství, projektová dokumentace, výdaje na výběrové řízení, výdaje na znalecké posudky a publicitu projektu, výdaje na stavební práce dle projektové dokumentace atd. Tento projekt byl vypracován na základě zákona č. 180/2005 o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie Operační program Praha – Konkurenceschopnost, který nabízí dotaci z fondů EU na úsporné a udržitelné využívání energií a přírodních zdrojů. Díky podpůrným opatřením a příznivým technickým parametrům (životnost panelů již na hranici třiceti let, stále klesající ceny investice na 1 kWp, podpůrné programy dotací a financování, státní garance výkupní ceny na dobu minimálně 20 let) je investice do fotovoltaických instalací pro městskou část výhodná.

Bezpečnost občanů

ČSSD řešila otázku, co s opilým zastupitelem

Rudolf Zumr je zastupitelem ČSSD v pražském Radotíně. V poslední lednový den roku 2009 se vydal autem na Litoměřicko. Předtím ale pil a výsledkem byla honička opilého zastupitele za volantem se strážci zákona. Rudolfa Zumra zastavili policisté 31. ledna 2009 ve 23.15 hod. při běžné silniční kontrole u Třebenic. Okamžitě rozpoznali, že je silně opilý. „Nadýchal 2,5 promile alkoholu,“ sdělila mluvčí litoměřické policie Alena Romová. Problém pro ČSSD spočíval v tom, že Rudolf Zumr začal mužům zákona předhazovat své známosti v sociální demokracii. Hrozí mu proto vyloučení ze strany, v lepším případě přerušení členství, a také výzvy k rezignaci na zastupitelský mandát. „Jestliže se hájil stranickou příslušností, myslím si, že by na mandát rezignovat měl,“ řekl místopředseda pražské ČSSD Miroslav Poche. K celkové kauze se pražští sociální demokraté prozatím nevyjádřili. Podle poslankyně Gabriely Kalábkové, která by měla být s Rudolfem Zumrem ve stejné stranické buňce v pražském Motole, kam z Radotína přestoupil, vedení organizace v Praze 5 o uvedeném případě ještě nejednalo. „Asi bude pozván na obvodní výkonný výbor, kde bude muset své chování vysvětlit,“ řekla poslankyně na závěr. Obvodní výbor Prahy 5, jemuž šéfuje předseda ČSSD Jiří Paroubek, by se měl sejít za týden.

Praha 5 pořádá kurz pro seniory

Městská policie ve spolupráci s MČ Praha 5 připravila rozsáhlý vzdělávací cyklus pro seniory zaměřený na oblast prevence kriminality. Účastníci tzv. Senior akademie získají praktické návody, jak zvýšit své osobní bezpečí, ochránit majetek či pomoci osobám ve svém okolí. Dále se seznámí s kompetencemi jednotlivých bezpečnostních složek či navštíví Muzeum Policie České republiky na Karlově. „Prevence kriminality a zvyšování bezpečí obyvatel patří k prioritám MČ Praha 5. V letošním roce se chceme kromě dětí a mládeže zaměřit i na seniory, kteří se často stávají oběťmi trestných činů,“ uvedl starosta Milan Jančík. „Mnohým nebezpečím však lze včas účinně předcházet nebo se jim aktivně bránit. Právě to by měl kurz seniory naučit,“ dodal. Vzdělávací cyklus je rozdělen do devíti tematických celků, které na sebe navazují v týdenních intervalech. Kromě možností ochrany své osoby a majetku budou senioři seznámeni se základními projevy protiprávního jednání, s formami domácího násilí a drogové závislosti či s činností různých rizikových uskupení, zejména pak náboženských sekt. „Účastníci kurzu se naučí nejen bezpečnostní problémy řešit, ale také pomáhat dalším potenciálním či skutečným obětem těchto činů,“ říká předseda Bezpečnostního výboru Milan Kudrys, který projekt za městskou část koordinuje. Vzhledem k tomu, že je mnoho seniorů na území hl. m. Prahy vlastníkem psa, bude jeden samostatný výukový okruh věnován pravidlům jejich chovu ve městě. „Absolventi Senior akademie získají osvědčení o absolvování kurzu a budou pravidelně zváni na další semináře, kde se budou moci seznámit s novými informacemi v oblasti prevence kriminality. Obdobné školení seniorů proběhlo už v roce 2002, kdy se setkala s velkým ohlasem veřejnosti,“ doplňuje ředitel městské policie Praha 5 Zdeněk Hejna.

Park Na Skalce je plný fetáků

Na Smíchově bydlí kaskadérka Hanka Dvorská už patnáctým rokem. Přistěhovala se sem z jiné bývalé průmyslové čtvrti – z Holešovic.

„Jsem tady spokojená a líbí se mi tu, třeba Anděl za ty roky hodně prokoukl,“ říká kaskadérka, která „dublovala“ například americkou krásku Angelinu Jolie.

Společně s rodinou se nastěhovala Dvorská do činžovního domu nedaleko Ženských domovů. Její bývalý byt v Holešovicích dostal totiž v restituci zpátky původní majitel. Stejně jako v Holešovicích, i na Smíchově se s manželem dostali do bytu, který byl v dezolátním stavu. Výhodou Smíchova podle Hanky Dvorské je, že má odtud všude blízko. Všimá si však také odvrácené tváře pražské čtvrti. Například jí vadí, že v centrální části Smíchova chybí dostatek zeleně a park Na Skalce je plný narkomanů.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Charles Darwin a Joachim Barrande

(12. 2. 1809 – 19. 4. 1882)

Anglický přírodovědec, jehož evoluční teorie dodnes štěpí laickou i odbornou veřejnost na dva tábory. Věřící mu především vytýkají, že zpochybnil bibli jako hodnověrný dějepisný dokument. Základy své teorie vtělil do díla O původu druhů (1859), na něž navázal četnými dalšími spisy. Darwinův spis česky vyšel poprvé roku 1914 v překladu Františka Klapálka. Lékař a finančník Robert Darwin chtěl mít ze svého syna rovněž lékaře. Ale syn se jeho přání vzpříčil. Studia ho nebavila, chirurgie stresovala. Nacházel větší zálibu v přírodovědě. Když se ve druhém ročníku stal členem materialisticky, k dosavadním vědeckým poznatkům kriticky zaměřené vědecké Pliniovy společnosti, bylo o jeho profesní cestě rozhodnuto. Věnoval se raději systémovému třídění rostlin, výzkumu mořských bezobratlých živočichů a podobně nelékařsky zaměřeným studijním činnostem. Teorie, že Bůh se projevuje prostřednictvím přírodních zákonů, ho velmi zaujala. Dalším podnětným impulzem pro studenta bylo setkání s geologií. Zaujala ho tak, že se dobrovolně vydal s geologickým kurzem do Walesu, kde zkoumal vrstvy hornin. Už tehdy a tam ho uváděly v úžas. Nelze se divit, že okamžitě souhlasil, když dostal nabídku, aby se ve funkci přírodovědce zúčastnil na palubě lodi Beagle dvouleté vědecké výzkumné plavby k břehům Jižní Ameriky a dál. S lodí Beagle do 2. října 1836 obeplul svět. Jeho vědecká posádka měla své přesně vymezené úkoly – měla zmapovat jihoamerické pobřeží –, avšak Charles Darwin, přírodovědec na jeho palubě, objevoval a ověřoval si do té doby jen tušené věci a narážel na spoustu netušených. V době, kdy se kdekterý školák podívá s učitelkou přírodopisu na pražský Barrandov, kde při troše štěstí může i dnes objevit trilobitu, je třeba mít na paměti, že Darwinova doba toto vše, co bereme za samozřejmé, teprve pracně objevovala. Darwin čerpal i ze spisů Joachima Barranda, které hojně citoval. Nesouhlasil však s jeho katastrofickou vývojovou teorií. Lze tedy chápat úžas budoucího bořítele teorie božího stvoření, když v sopečné vyvěřelině vysoko na mořském útesu objevil vrstvu zkamenělých lastur. Údivem oněměl v Patagonii, když v útesu vysoko nad mořskou hladinou vedle škeblí našel zkamenělé pozůstatky vymřelého druhu savce. Teoretické náznaky vzdouvání a poklesů pevnin našel Darwin už v dílech jiných učenců, zde se mu však potvrzovaly přímými důkazy. Ohromný zážitek měl ze zemětřesení prožitého v Chile, kde byl očitým svědkem jednoho takového vzednutí části mořského dna. Vysoko v Andách mu domorodci ukázali zkameněliny mořské fauny. Dech mu vzal brazilský tropický prales. Na Galapágy přijel s úmyslem prokázat existenci jedné z kolébek stvoření, separátní a starší než ostatní. Nalezl tam však druh drozda, který poznal už v Chile, a zjistil, že zde se ostrov od ostrova liší. Podobně ho zaskočily zdejší želvy. Teorie kolébek stvoření, kterou mínil prokázat, pomalu brala za své. Ještě se jí držel, když v Austrálii spatřil klokana a ptakopyska – přiměli ho k výroku, že to vypadá, jako by zde pracovali dva různí Stvořitelé, avšak to už byla jeho víra v doslovný výklad bible, s níž se na cestu vydával, ořesena. Dílo O vzniku druhů vyšlo 22. listopadu 1859.

Březen

Z radnice

Zastupitel MČ Praha 5 Ondřej Gál vystoupil z ODS

Rozpory mezi členy ODS v oblastním sdružení Praha 5 se opět vyostřily. Jeden z lídrů vnitrostranické opozice a někdejší místostarosta Prahy 5 Ondřej Gál dne 6. března 2009 oficiálně opustil stranu, jejímž členem byl 18 let. Důvodem byly pravděpodobně jeho spory se starostou Prahy 5 Milanem Jančíkem (ODS), které už krátce po volbách vyústily v rozštěpení ODS na radnici. Gál a několik dalších zastupitelů ODS přešlo do opozice, později založili vlastní klub SOS ODS. K rozhodnutí Ondřeje Gála ukončit činnost v Občanské demokratické straně řekl starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík: „Můj bývalý korunní princ odchází. Tento krok mě nepřekvapil a dal se od kolegy Ondřeje Gála očekávat. Rád bych zdůraznil, že i přes názorové neshody patřil dlouhá léta mezi mé nejbližší spolupracovníky. Děkuji mu za jeho dosavadní činnost v ODS a věřím, že pokud se rozhodne vstoupit do jiné politické formace, bude stejně úspěšný, jako tomu bylo v ODS.“ Ondřej Gál však prozatím nespecifikoval, zda vstoupí do jiné strany, nebo založí novou, pouze potvrdil, že v politice zůstane.

Papírový plastický model smíchovské radnice

Městská část Praha 5 pro zájemce vydala vystřihovací papírový plastický model (1:150) jehož autorem je Ondřej Hejl. Vystřihovací skládačka je určená především pro děti a mládež. Chce popularizovat historii vzniku a výstavby historické budovy smíchovské radnice, Štefánikova č. 13–15. Na jejím dnešním místě stávala od roku 1853 jednopatrová budova pro četnictvo, ve které měla městská samospráva vyčleněny dvě místnosti. V roce 1858 byla budova od prvního smíchovského starosty Josefa Bartha obcí odkoupena za 17 000 zlatých. Její přestavba na smíchovskou radnici byla zadána významnému českému architektovi Josefu Schulzovi. Stavba, pojatá v neorenesančním stylu s výraznou střední věží, se pak od roku 1874 stala významnou dominantou Smíchova. Dostavba druhého patra radnice a věže s hodinami přišla obec na 36 tisíc zlatých. Sochy, městský znak a další plastiky na průčelí budovy jsou dílem sochaře Antonína Poppa. Radniční hodiny pocházejí od Václava Krečmera. Vedlejší dům čp. 246/15 se nazýval U města Londýna. V roce 1927 v něm byly zřízeny kanceláře radnice, po stavebních úpravách zde zároveň sídlila smíchovská úřadovna pražského magistrátu. Od roku 1949, kdy začalo platit nové územní uspořádání Prahy, se smíchovská radnice přestěhovala do novostavby na nedalekém náměstí 14. října. V roce 1960 došlo k dalšímu přečíslování pražských městských částí. V té době byly historické budovy smíchovské radnice využívány jako podnikové ředitelství Pramenu Praha a sekretariát Obvodní výbor Komunistické strany Československa (OV KSČ). Ve vedlejší budově sídlil Bytový podnik (OPBH). Do historické budovy se Úřad městské části Praha 5 navrátil až v roce 1996, kdy byly oba domy v letech 1999–2001 zrekonstruovány a v podkroví domu č. 15 byl nově vybudován velký zasedací sál pro jednání zastupitelstva. Rozšíření budovy o nově přistavěné křídlo umožnilo v budově soustředit vedení radnice Prahy 5.

Granty v roce 2009

Městská část Praha 5 vyhlásila výběrové řízení pro udělení grantů na projekty z oblasti kultury, sociální projekty, na podporu volnočasových aktivit a programů směřujících ke zkvalitnění životního prostředí na rok 2009. Granty budou poskytovány na základě výběrového řízení v souladu se zákonem o rozpočtových pravidlech územních samosprávních celků a zákonem o hl. m. Praze na základě výsledků výběrového řízení MČ Praha 5. Uchazeč o grant je povinen ve své žádosti uvést název projektu, jeho popis a další náležitosti, které vyžaduje radnice Prahy 5 na předepsaném formuláři. Na poskytnutí grantu není právní nárok. Žádosti bylo nutné předat na Úřad městské části Praha 5 v předepsaných termínech. Granty na podporu kultury a obnovu památek například do 27. února 2009. Granty v sociální oblasti

musely být odevzdány nejpozději do 28. února 2009 a žádosti na podporu ekologických programů do 15. března 2009.

Úřední oznámení

Bertramka se vrátila Mozartově obci

Proslulá pražská vila Bertramka, ve které Wolfgang Amadeus Mozart dopsal operu Don Giovanni, se vrací právoplatným majitelům. Bertramku v roce 1929 odkoupila od mezinárodní nadace Mozarteum česká Mozartova obec. Komunisté ale obec v roce 1986 protiprávně donutili, aby se vily vzdala. Českým soudům trvala náprava křivdy bezmála 18 let. Od 19. února 2008 ale Bertramka po rozhodnutí pražského Vrchního soudu opět náleží Mozartově obci. Předseda Mozartovy obce Tomislav Volek rozsudek uvítal a plánuje změny. „Máme připravený nový scénář stálé expozice. Ta dosavadní je sice efektní, o vztahu Mozarta k Praze ale příliš nevypovídá,“ řekl Volek. Obec také podle něj plánuje pořádání pravidelných mozartovských koncertů pro veřejnost. Dosavadní vlastník Bertramky Praha 5 prohru nekomentoval. Mozartova obec odkoupila Bertramku od mezinárodní nadace Mozarteum v roce 1929 a vilu draze opravila. Po roce 1948 nechal režim obec živořit. Mozarteum totiž Čechům část kupní ceny odpustilo, vymínilo si ale, že Mozartova obec Bertramku na nikoho jiného nepřevede, jinak bude chtít doplatek ve výši 70 tisíc dolarů. Bertramka mezitím chátrala, Mozartova obec ale nijak zasáhnout nemohla – režim jí totiž zabavil peníze a o vile rozhodoval sám. Generální útok přišel v osmdesátých letech, kdy ministerstvo financí vymyslelo kličku, jak vilu „legálně“ získat. V roce 1986, tedy 31 let po válce, prohlásilo Československo Mozarteum za německé a uplatnilo na ně Benešovy dekrety. Tím se stát zbavil hrozby, že bude muset platit. Mozarteum ani rakouské úřady ovšem navíc pro jistotu nikdo o této operaci neinformoval. V roce 1986 stát vilu zrekonstruoval a Mozartovu obec postavil do role dlužníka. Obec se pokoušela tlaku vzdorovat, ale nakonec vilu darovala státu. Po roce 1989 se Praha 5 začala Bertramky domáhat s tím, že darovací smlouva byla podepsána pod nátlakem. V listopadu 1991 však soudkyně Městského soudu v Praze Nad'a Miková nároky obce odmítla s tím, že nátlak nelze prokázat. Dalších 18 let si soudy případ bezúčelně přehazovaly. Teprve Ústavní soud rozhodl jinak, když v roce 2004 předchozí verdikty zrušil. I poté ovšem Miková, nehledě na Ústavní soud, odmítla vilu vydat. Zasáhnout proto musel Vrchní soud.

Nové pasy budou s otisky prstu

Nové pasy budou od dubna (2009) vydávány jen s otisky ukazováků. Kdo ho nechce úřadům alespoň prozatím dávat, měl by si pospíšet. Příští týden, do 24. března 2009, je totiž poslední možnost, kdy lze na úřadech požádat ještě o „starou verzi“ cestovního dokladu. Prvního dubna budou tvořit výjimku jen „bleskové pasy“ platné půl roku. Doklady vydávané od dubna se od starých příliš lišit nebudou. Jen na speciálním čipu kromě digitální fotografie budou obsahovat navíc i zmiňované otisky prstů. „S tímto dokladem lze cestovat do všech států světa včetně bezvízových cest do USA,“ řekla mluvčí Ministerstva vnitra Jana Malíková. Dodala, že všechny typy cestovních pasů zůstanou i nadále platné po dobu v nich uvedenou. „Za připomínku stojí i to, že k cestám do států Evropské unie lze kromě pasů používat i občanské průkazy,“ shrnuje Malíková. Chystanou změnu zřejmě mnozí Češi vítají. „Zaznamenali jsme nyní pokles zájmu o staré typy pasů. Zájemci očividně vyčkávají a chtějí doklady s větším zabezpečením,“ popsal situaci na úřadu Prahy 5 mluvčí Radovan Myslík.

Poplatky za psy

Dne 31. března 2009 skončil termín splatnosti poplatků ze psů. Poplatek je možné hradit na poště, bezhotovostním převodem nebo v pokladně Úřadu městské části Prahy 5. Správu místních poplatků nadále vykonává Úřad městské části Prahy 5, odbor ekonomický, oddělení místních poplatků a pokut. Místní poplatek vybírá městská část a čtvrtinu vybraných peněz odvádí hlavnímu městu. V roce 2008 bylo vybráno na místním poplatku ze psů zhruba 2,6

milionu korun. Kromě placení poplatků mají držitelé psů již čtvrtým rokem i další povinnost – nechat psa staršího šest měsíců trvale označit mikročipem nebo tetováním a zanést do evidence chovatelů psů Magistrátu hl. m. Prahy. Nesplněním uvedené povinnosti se držitel psa dopouští přestupku.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Starosta potvrdil nutné opravy chodníků v Praze 5

Podle starosty Prahy 5 Milana Jančíka dostávají místní komunikace a chodníky přes zimu hodně zabrat. „Proto také každé jaro, jakmile to průměrné teploty nad bodem mrazu dovolí, vyrážejí do ulic naši městské části čtyři dlaždičáři a opraváři, kteří napravit to, co způsobily zimní podmínky. Na opravy chodníků jsme pro letošní rok schválili částku 11,5 milionu korun, další milion a půl se zavázala investovat Technická správa komunikací hl. m. Prahy. Na základě názorů odborníků a připomínek jsme vytipovali místa, kde jsou opravy komunikací nutné. V prvním sledu to budou ulice Staropramenná, Janáčkovo nábřeží, několik úseků ulic Radlické a Kotevní, oblasti Na Srpečku, Na Neklance. Další urgentní záležitostí je rekonstrukce parku Na Skalce v památkové zóně Smíchova. Minulý rok se zde erozí sesula část skalního výchozu. V současnosti se připravuje projekt, který sadům zachová původní ráz. Bude v něm počítáno i s obnovou jezírka, cest a osvětlení.“

Podniky a podnikatelé

Od Nového roku 2009 je v Praze méně tržišť

Novela tržního řádu platná od 1. ledna 2009 opětovně snížila počet tržních míst v pražské metropoli. Změny se dotkly i Prahy 5, kde do konce letošního roku zanikne tržiště v Ostrovského ulici. Mezi další místa vyřazená ze seznamu je i tržiště v Charvátově ulici v Praze 1, skončila tržnice v Praze 10 v Přípotoční ulici. Došlo i ke zrušení prodeje perníků v Jungmannově ulici, občerstvení v Královodvorské ulici, položeném za obchodním domem Kotva. Další občerstvení zaniklo v podloubí domu č. 25 na Národní třídě. V textové části návrhu reaguje nová úprava na změnu živnostenského zákona z roku 2009, která výslovně neupravuje způsob prodeje při slavnostech, sportovních podnicích a při podobných akcích mimo zkolaudovanou provozovnu. V novém tržním řádu jsou taxativně uvedeny obchodní aktivity, při nichž podnikatelé mohou své zboží prodávat.

Byty a bytová politika

Nové byty v Souhvězdí Homolka

Viladomy Souhvězdí Homolka se nacházejí v exkluzivní lokalitě na rozhraní Smíchova a Motola, kde navazují na stávající zástavbu Obytného souboru Homolka v ulici Jeřabinová. Nacházejí se v naprosto klidném prostředí plném zeleně, s výbornou dostupností do centra města a s plnou občanskou vybaveností. Je zde základní škola a dvě mateřské školky, Fakultní nemocnice Motol a Nemocnice Na Homolce, které jsou odtud vzdáleny necelých pět minut. Obytný areál pěti vilových domů je zasazen do zeleně, což umocňuje řada přírodních atributů, které zvyšují kvalitu bydlení a trávení volného času. Nedaleko odtud je park Košíře – Motol, přírodní památka Skalka, sady Poštovka, golfové hřiště, motolské rybníky s koupalištěm, nedaleký park Ladronka apod. Místo se vyznačuje výbornou dopravní obslužností. Od zastávky Kotlářka v Plzeňské ulici se lze tramvaji č. 4, 7, 9, 10 a 58 dostat na metro B stanice Anděl během několika minut, kde je nákupní a společenské centrum Prahy 5. Celkově se jedná o areál pěti luxusních viladomů. Domy jsou čtyřpodlažní s jedním podzemním patrem pro garážová stání. Ke každému bytu náleží balkon, terasa nebo předzahrádka. Celková plocha bytů je 7130 m². Celkový počet bytů 122. Počet garážových stání 121. Prodejní cena za 1 m² bytové plochy je 60 400 Kč. Prodejní cena za 1 m² teras a balkonů 22 000 Kč. Prodejní cena za 1 m² sklípků 22 000 Kč. Prodejní cena za kryté garážové stání 280

000 Kč/m². Územní rozhodnutí k zahájení výstavby bylo vydáno v prosinci roku 2006. Kolaudace se uskuteční ve druhém čtvrtletí roku 2009.

Doprava

Dopravní tepny Prahy 5

Od pradávna vedly územím dnešní Prahy 5 důležité cesty směřující na západ, jih a jihozápad od Prahy. Změnu ve způsobu dopravy přineslo až 19. století. V roce 1862 byla slavnostně uvedena do provozu Česká západní dráha na trase Praha–Plzeň–Furth im Wald, vycházející ze smíchovského nádraží. V roce 1872 pak Buštěhradská dráha se dvěma viadukty, zvanými Pražský Semmering a o rok později Pražsko-duchcovská dráha. Pražskou spojovací dráhou byl Smíchov spojen s nádražím císaře Františka Josefa I. (dnešní hlavní nádraží) přes železniční most pod Vyšehradem. V průběhu 19. století byla postupně splavněována Vltava a stavěny přístavy, byly postaveny další mosty, a umožnily tak tramvajové a později automobilové spojení s Prahou. V roce 1876 začala jezdit z Karlína na Smíchov koněspřežná dráha, v roce 1897 nechal postavit košířský starosta Matěj Hlaváček elektrickou dráhu od Klamovky k Andělu. Sedmého června 1927 byl při stavbě úseku Zlíchov–Hlubočepy dosažen stý kilometr tramvajových tratí. V roce 1925 začal jezdit městský autobus do Jinonic, v roce 1939 byla zřízena trolejbusová linka W, spojující Plzeňskou ulici s Waltrovou továrnou v Jinonicích. Trolejbusová doprava byla definitivně zrušena v roce 1972. Od roku 1985 je v provozu trasa metra B, která spojuje Prahu 5 mimo jiné s centrem a s Prahou 13. Od roku 2003 spojuje Hlubočepy s Barrandovem tramvajová estakáda, nejmodernější tramvajová trať v republice. Od Vltavy tramvaje stoupají po estakádě do stometrového převýšení. Po kolejišti dlouhém 3,567 kilometru se lze dostat na Barrandov za 16 minut. Náklady na realizaci se pohybovaly okolo 2,5 miliardy korun. Autorem stavby je Ing. arch. Patrik Kotas, známý jako tvůrce stanic metra trasy B Rajská zahrada či Černý most. Na tramvajové trase byla vytvořena jakási nová generace zastávek s obchodním vybavením a někde i s veřejnými toaletami. Trať má šest zastávek: Hlubočepy, Geologická, K Barrandovu, Chaplinovo nám., Poliklinika Barrandov a Sídliště Barrandov. Kamerový systém umožňuje dohled policie. Trať je bez nadsázky světová špička. Od 1. června 2006 Barrandov spojovala ocelová lávka dlouhá 45 metrů a široká tři metry. Ojedinělou ocelovou konstrukci ve tvaru písmene S, jejíž celková váha je 45 tun, navrhl také architekt Patrik Kotas. Přemostění dává obyvatelům Barrandova šanci dostat se bezpečně z jedné strany barrandovského sídliště na druhou, aniž by museli překonávat frekventovanou komunikaci. Od roku 2006 jezdí směrem od bývalé tramvajové smyčky v Hlubočepích na Žvahov autobus č. 128. Linku zajišťuje minibus, jenž je schopen projet pod místním železničním viaduktem. Autobus je v provozu od půl šesté ráno do půlnoci, jezdí i o víkendech. Spojení využívají místní obyvatelé, studenti z gymnázia na Žvahově a školáci, kteří se dopravují na Barrandov. Na zajištění provozu sdružila radnice Prahy 5 finanční prostředky s hl. m. Prahou ve prospěch zdejších občanů. Radnice Prahy 5 přispívá na dopravu roční dotací ve výši jednoho milionu korun.

Nejnovějším mostem Prahy 5 je most Barrandovský, který je zároveň největším silničním mostem Prahy. Spojuje Hlubočepy s Braníkem a je důležitou součástí Jižní spojky na vnitřním pražském okruhu. Délka mostu je 352 metrů, šířka se pohybuje od 40 do 50 metrů a výška nad hladinou Vltavy dosahuje 15 metrů. Na levém břehu most navazuje na stoupající barrandovskou komunikaci, která je pro nepřehlednost a zimní námrazy místem častých dopravních nehod, a na Chuchelskou radiálu. Stavba mostu byla zahájena v roce 1978 a uvedena do provozu v roce 1983. Zvláštností mostu je umělecká výzdoba, mohutné betonové plastiky sochaře Josefa Klimeše. Na pravém břehu je to „Rovnováha“, přezdívaná „Červ dobytka“. Na levém břehu jsou umístěny dvě betonové mísy, zvané „Hroší lázeň“ nebo také „Krmítka pro slony“. Most je součástí středního dopravního okruhu, který pokračuje rychlostní komunikací směřující k tunelům Mrázovka a dále do Strahovského tunelu, jenž je

spojnicí s Prahou 6. Stavba Strahovského tunelu byla zahájena v roce 1985, průzkumná štola se však začala razit již v roce 1979. Tunel byl dostavěn v roce 1997 a otevřen byl v listopadu téhož roku. Strahovský tunel je nejdelším pražským silničním tunelem, je dva kilometry dlouhý, z toho ražená část má délku 1544 metrů a hloubená 460 metrů. Investiční náklady samotného tunelu činily téměř pět miliard korun, další miliardy stály související stavby umožňující napojení tunelu na mimoúrovňovou křižovatku na severní straně portálu (Malovanka). Tunel s denní kapacitou 43 000 vozidel jako součást vnitřního pražského okruhu spojuje Smíchov s pomezím Břevnova a Střešovic. V srpnu 2004 byl na Smíchově uveden do provozu silniční tunel Mrázovka, spojující část městského okruhu ze Zlíchova a Radlické ulice se Strahovským tunelem. Ražba zhruba kilometr dlouhého tunelu začala na konci roku 1998. Měl být hotov již v září 2001, protesty ekologických aktivistů ale výstavbu zkomplikovaly. Původně měl tunel stát 4,5 miliardy korun, nakonec se jeho cena vyšplhala až na sedm miliard. V říjnu 2002 byl otevřen úsek městského okruhu Zlíchov–Radlická, jehož součástí je i 165 metrů dlouhý Zlíchovský tunel. Na severu na něj navazuje komunikace Dobříšská, ústící do tunelu Mrázovka, na jihu navazuje na nájezdovou rampu Barrandovského mostu. Na opačném konci Prahy se v současné době začala budovat soustava tunelů, která by měla být hotova v roce 2011 a měla by umožnit podzemní průjezd přes Letnou a Stromovku až na druhý břeh Vltavy v Troji (tzv. tunelový komplex Blanka).

Školství a dětské aktivity

Školy mohou žádat o podporu bezpečných cest

Nadace Partnerství vyhlásila třetí ročník grantového programu Na zelenou, který je zaměřený na podporu bezpečných cest pro žáky do školy. Na ochranu dětí před dopravními nehodami bude letos v uvedeném programu rozděleno 800 tisíc korun. Žádosti o podporu bezpečnostních dopravních projektů mohly školy žádat do 28. února 2009. Generálním partnerem programu je již třetím rokem finanční skupina AXA, záštitu nad projektem převzalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Výše konkrétní podpory pro jednotlivé školy může být až 90 tisíc korun. Část finančních prostředků je určena na zpracování dopravní studie, která bude sloužit obci jako podklad pro rozhodování o realizaci náročnějších stavebních úprav. Grantová komise vybere nejlepší školní projekty a doporučí je Správní radě Nadace Partnerství. Projekt musí být ukončen do 31. prosince 2009 závěrečnou zprávou, jejíž součástí bude i vyúčtování projektu.

Střední průmyslová škola dopravní přijímala nové žáky

Střední průmyslová škola dopravní v Motole (SPŠ) připravuje již po dobu padesáti let středoškoláky a řemeslníky v technických oborech zaměřených na dopravní problematiku. Průmyslovka nabízí řadu studijních možností. V tříletém oboru je zde možné získat výuční list, čtyřleté studium je završeno maturitou. Učí se zde obory klempíř, lakýrník, autoelektrikář a mechanik elektrických zařízení. Maturitní obory nabízejí studium profesí mechanik-elektronik a řízení provozu a ekonomiku dopravy. Škola disponuje moderně vybavenými dílnami, výpočetní technikou a specializovanými učebnami pro výuku odborných předmětů a jazyků. Na rozdíl od gymnazistů, kteří pro zaměstnavatele nejsou profesně zajímaví, absolventi SPŠ dopravní po ukončení studia naleznou práci lehce. V letošním roce (2009) si podle nových pravidel o přijímacím řízení na střední školy žáci mohli podat tři přihlášky na jakýkoliv typ školy, včetně odborných učilišť. Paradoxně to jejich šanci se na školu dostat spíše uškodilo. Školám totiž při vyřizování žádosti o studium vznikl tzv. virtuální převis. Nakonec nevěděly, kolik z papírově přijatých žáků se k nim dostane. Navíc ambiciózní rodiče s přijetím vyčkávali, a tak se nakonec řada dětí na školy vůbec nedostala. SPŠ dopravní v Motole však nabízí řadu volných míst. Neobsazenost tříd se zde pohybuje mezi 20 % až 30 %. Podrobné informace o možnostech zápisu poskytuje studijní oddělení školy, které sídlí na adrese Pobřežní 37/619, Praha 8 – Karlín.

Kultura

Výstava plakátů v Altánu Klamovka

V letech 2001–2005 se formou mezinárodní soutěže autorských plakátů uskutečnil Mezinárodní kulturní dialog na téma „Coexistence“ (chcete-li, něco ve smyslu spoluzití/soužití) v oboru grafického designu pořádaný prestižní institucí Museum on the Seam v Jeruzalémě. Vznikla kolekce děl, která byla v rámci putovní prezentace vystavována po celém světě, tedy skoro – u nás doposud ne. V roce 2008 v tomto tématu pokračovala polská Akademia wýtvarných umění a uspořádala přehlídku polského autorského plakátu. Ve dnech od 18. února do 15. března 2009 se uskutečnila i její pražská přehlídka v galerii Altán Klamovka v Praze 5. Bylo zde vystaveno kolem 36 plakátů na téma spoluzití, které zaujaly svým různorodým podáním, skrývajícím v sobě často vtipnou vizuální zkratku.

Milan Knížák – digitální grafika

Městská část Praha 5 ve spolupráci se společností Dada Media připravila od 3. března 2009 v Galerii Portheimka výstavu digitální grafiky Milana Knížáka. Výtvarník a hudebník, básník a teoretik moderního umění Milan Knížák, dnes ředitel Národní galerie, se narodil v roce 1940. Studoval na gymnáziu v Plané u Mariánských Lázní a poté nastoupil na Vysokou školu pedagogickou v Praze, kterou nedokončil. Dále složil zkoušky na Akademii wýtvarných umění v Praze, ale školu opět nedokončil a další rok začal studovat na Matematicko-fyzikální fakultě UK, kde studia po prvním roce zanechal. Zúčastnil se několika studijních nadačních pobytů, mimo jiné v USA. V letech 1997–1998 absolvoval doktorandské studium na Akademii wýtvarných umění v Praze, kde také v letech 1990–1997 působil jako rektor. Zabýval se přednáškovou činností, především v Německu a USA. Od roku 1997 je profesorem ateliéru intermediální tvorby na Akademii wýtvarných umění v Praze. Měl víc než sto samostatných výstav, téměř po celé Evropě, ale i v Austrálii, Sýrii a USA a jeho díla jsou v galeriích v Česku i po celém světě. Obdržel také Cenu Jiřího Koláře, Grand Prix na V. mezinárodním trienále kresby ve Vratislavi a Medaili Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR za pedagogickou činnost. Zabývá se mnoha uměleckými směry, například malbou, sochařstvím, a v minulosti byl aktivním iniciátorem četných happeningů. Není znám jen jako wýtvarný umělec, ale je oceňován i za hudební, literární (poezie) a publicistickou činnost. Jeho dílo v sobě obsahuje velice častý prvek ironie, parodie, perzifláže. Inspiruje se ikonami jak tradičními, tak symboly moderního pop průmyslu a konzumní společnosti a tyto „nedotknutelné“ ikony přetváří do paradoxních podob, což leckdy působí jako provokace, ale nesporně to náleží na moderní wýtvarnou scénu. Výstava v Galerii Portheimka je sestavena z jeho počítačových – digitálních grafik. Milan Knížák je jedním z průkopníků této techniky. Jednotlivé grafiky podle obvyklého „knížákovského“ stylu posouvají realitu, přidávají do ní kontrastní prvky, vytvářejí nový estetický prostor, v němž se najde místo pro velmi expresivní emoce, i pro někdy až černý humor. Za zvláštní pozornost stojí série Ilustrace k nové bibli, součást volného cyklu Nový ráj: Ilustrace k nové bibli (1990), Biblické krajiny (1991), Nový ráj (1990–1991), Mutanti (1991), 1376–1382 (1992), BMC (1992–1994), Barbie (1994–1995). Mediálním partnerem výstavy bylo Radio Ethno 90,7 FM. Výstava trvala do 29. března 2009.

Febiofest se konal opět na Smíchově

Letošní mezinárodní filmový festival Febiofest 2009 proběhl tradičně u Anděla v multikině Village Cinemas ve dnech 26. března 2009 až 4. dubna 2009 (s doprovodným programem v kině Ponrepo a nákupním centru Černý Most). Smíchovský Zlatý Anděl při této příležitosti zažil velké osobnosti. Festival totiž navštívil i fotograf a filmař Wim Wenders (1945), mj. autor andělského filmového drahokamu Nebe nad Berlínem, jehož motiv „okřídleného anděla“ je součástí stavby Zlatý Anděl, vyprojektované francouzským architektem Jeanem Nouvelem. Mezinárodní filmový festival Febiofest vznikl v prosinci 1993 díky studiu

nezávislé původní české dokumentární tvorby – Filmové a televizní společnosti Febio. Založili jej ředitel Febia, filmový a televizní režisér Fero Fenič (1951) a filmový publicista Pavel Melounek. Akce v jednom městě (Praze) a dvou malých kinosálech se postupně rozrůstala. V ročníku 2003 nabídla ve dvou státech, 12 největších městech a 42 kinosálech program pro více než 140 000 diváků. Festival vytváří pro různorodé filmové publikum široké spektrum aktuálních i retrospektivních ukázek kvalitní kinematografické produkce, včetně alternativních, školních a amatérských snímků. Je otevřený všem audiovizuálním podnětům: předvádí se zde nejen filmová produkce, ale i videa a televizní tvorba. Každoročně je v rámci festivalu udělována prestižní Cena české kritiky Kristián, zaměřená kromě hrané produkce i na animovanou a dokumentární tvorbu. Febiofest je největší audiovizuální akce na území České republiky a také, vedle Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary, nejprestižnější. Festival je unikátní a svým formátem nemá Febiofest v Evropě obdoby. Letošní Febiofest už má další hosty. Kromě již zveřejněného Wima Wenderse, hosta úvodního večera, to byl i britský režisér Mike Leigh, Dán Thomas Vinterberg a iránský nezávislý režisér Amir Naderi. „Pracujeme v nepříjemné ekonomické tísní. Podpořil nás fond kinematografie pět milionů korun a městská část Praha 5. Ministerstvo kultury nic, Magistrát totéž. Navzdory tomu nabídneme stejně kvalitní program jako jindy,“ řekl Fero Fenič. „Proběhne i původně ohrožený hudební festival, tradičně zdarma.“ Namísto České televize, která svou spolupráci s festivalem bez vysvětlení ze strany vedení přerušila, budou s Febiofestem spolupracovat Z1 a TV Barrandov. Festival proběhl ve čtrnácti sálech především v Praze 5. Svou retrospektivu uvede Wim Wenders, který přijel do Prahy vlakem, Mike Leigh přivezl nový film Happy-Go-Lucky (za jehož scénář byl nominovaný na Oscara), Thomas Vinterberg uvedl starší Rodinnou oslavu a nový film Když se muž vrací domů. Iránec Amir Naderi žijící v USA představil mj. novinku Vegas: Based on True Story. Sekce „Slovenská neděle“ nabídla výběr z filmů Božidary Turzonovové (Božská Ema, Penelopa či Akce Bororo), jež dorazila na festival osobně. Na zahájení Febiofestu byla předána Cena Jaromila Jireše, závěrem tradiční novinářský Kristián pro nejlepší hraný, animovaný a dokumentární film a také letošní novinka – anticena zvaná Hroch pro nejhorší film. Zahajovací večer ozdobila tato trojice filmů: International režiséra Toma Tykwera, Předčítač v režii Stephena Daldryho a režisér Jan Novák uvedl českou premiéru snímku Občan Havel přikuluje. Ocenění Kristián převzal německý režisér Wim Wenders. Předprodej vstupenek začal 18. března 2009 ve 13 hodin, po Praze přivítala Febiofest i další města, včetně osmi slovenských.

Hra Michala Pěchoučka ve smíchovské MeetFactory

Michal Pěchouček uvedl 8. března 2009 ve smíchovské MeetFactory, bývalé industriální měnirně Českých drah, bizarní hru Muži malují. Jde o divokou grotesku z prostředí uměleckých škol, ale i o živý obraz vztahů v současném tvůrčím světě. Smíchovská MeetFactory se začíná zajímavě profilovat i v oblasti divadla. Její program není žádná nahodile sestavená všehochuť experimentů a alternativy, ke které se občas nově vzniklé kluby uchylují. Dramaturgie má vlastní směr: orientuje se na dosud u nás neuvedené existenciálně laděné texty, které zkoumají nejen generační problémy. Takové hry se také do částečně zdevastovaného industriálního prostoru bývalé měnirny Českých drah dobře hodí, atmosféra betonové kobky, kterou pravidelně otrásají projíždějící vlaky, má něco do sebe. Specifikou zdejšího divadla, která není jen proklamovaná, ale naopak důsledně naplňovaná, je spolupráce domácích a zahraničních umělců, například zde režírují Němci, vznikl tu česko-německomadžarský projekt. Vedle současných zahraničních autorů, jako je Vyrpajev nebo Loherová, nyní v MeetFactory dali prostor i domácí tvorbě, a to v originální podobě. Výtvarník a laureát Chalupeckého ceny Michal Pěchouček tu ve spolupráci s kolegy Pavlem Karousem a Janem Horákem uvedl svou bizarní hru Muži malují – divokou grotesku z prostředí uměleckých škol.

Pěchouček předkládá svým způsobem až cynicky „antidivadelní“ pojetí, ale text má svou absurdní, místy záměrně insitní poezii a nechybí mu zřetelná výpověď. Pěchouček se vrhá do režie bez zábran, což není úplně na škodu, nicméně s řemeslnými náležitostmi divadelního tvaru si hlavu příliš neláme – co herci říkají, je občas docela rébus. Divadelní hříčka je srozumitelná spíš jen osobám spřízněným a pohybujícím se v okruhu výtvarných škol a dramaturgické řezy by hře rozhodně neuškodily.

Martin Zet v MeetFactory

V úterý 17. března 2009 se uskutečnila v MeetFactory (Ke Sklárně 15, Praha 5) beseda s Martinem Zetem na téma Řecko-římské prokletí aneb Směšnost konceptu národní, kulturní i osobní samostatnosti a křest knížky Saluto Romano, vydané Prácheňským o. s. za podpory MK ČR. Martin Zet je nepřehlédnutelnou postavou české výtvarné scény. Zároveň je to umělec, se kterým se v galeriích nepotkáváme přehnaně často. Jeho práce se špatně zařazují – pohybuje se mezi instalací, videoartovými pracemi, fotografií až k akcím ve veřejném prostoru. Vznik jeho děl je často podmíněn místem nebo situací, v níž se právě nachází. Martin Zet dokáže reagovat na aktuální společenskou situaci stejně jako vstoupit do dialogu s krajinou. To všechno s velkou mírou svobody v jeho výtvarném projevu. Debatu moderoval Ondřej Horák.

Zdravotní a sociální péče

Nemocnice Motol má doklad o bezpečnosti

Fakultní nemocnice v Motole získala akreditaci o bezpečnosti své práce jako třiatřicáté takové zařízení v Česku. Certifikát má pacientům garantovat bezpečnější péči. Motol je v pořadí třetí fakultní nemocnicí (po Ostravě a Hradci Králové) s tímto titulem. A je vůbec první fakultní nemocnicí v hlavním městě, která národní osvědčení o kvalitě a bezpečnosti péče získala. V metropoli jsou však tři další léčebná zařízení, kde je péče ještě bezpečnější. Mají mezinárodní osvědčení Joint Commission International (JCI), které získá jen ten, kdo splní zhruba čtyřikrát více kritérií, než je nutné pro národní certifikát. Mezinárodní akreditaci mají Ústřední vojenská nemocnice, Nemocnice Na Homolce a Ústav hematologie a krevní transfuze. Vojenští lékaři získali toto v zahraničí respektované osvědčení v roce 2004 jako první ze střední a východní Evropy. Motol bude o prestižní známku také usilovat. „O mezinárodní certifikát se budeme ucházet v roce 2011,“ řekl ředitel Ludvík. Akreditace je většinou dobrovolná. Její udělování sledují hlavně zdravotní pojišťovny. „Měl by to být jejich zájem, aby kvalitu zohlednily v platbách akreditovaným nemocnicím,“ prohlásila náměstkyně ministra zdravotnictví Markéta Kellerová.

Veřejně prospěšná činnost

Odhalení sochy Tarase Ševčenka na náměstí Kinských

Dne 25. března 2009 se na náměstí Kinských uskutečnilo slavnostní odhalení pomníku ukrajinského literáta a buditele Tarase Hryhoroviče Ševčenka. Slavnostního aktu se zúčastnil prezident Ukrajiny Viktor Jušenko s chotí, ukrajinský velvyslanec Ivan Kuleba v ČR, za městskou část starosta Prahy 5 Milan Jančík a mnoho dalších významných hostů z Čech a Ukrajiny. Pomník je umístěn symbolicky přímo před sídlem OSN v České republice. Taras Ševčenko (25. 2. 1814 – 26. 2. 1861 dle pravoslavného kalendáře) byl významný ukrajinský básník, jehož tvorba vstoupila do světového povědomí, prozaik, dramatik, malíř, zakladatel novodobé ukrajinské literatury. Autorem bronzové plastiky v nadživotní velikosti je významný ukrajinský sochař Valentin Znoba. Taras Ševčenko pocházel z nevolnické rodiny a záhy osiřel. Pracoval jako sluha u statkáře, s nímž se dostal v roce 1830 do Sankt-Petěrburgu. Vyučil se u soukromého výtvarníka, poznal zblízka umělecký svět. Stal se žákem a přítelem K. Brjullova, jehož portrét V. A. Žukovského byl vydražen za částku, která umožnila Ševčenkovi v roce 1838 vykoupení na svobodu. Tím mu byla otevřena cesta ke vzdělání.

Absolvoval Akademii výtvarných umění a stal se akademickým malířem. V roce 1845 Ševčenko vstoupil do tajného Cyrilometodějského bratrstva. O dva roky později byl spolu s ostatními členy zatčen a za proticarskou báseň Sen, která byla nalezena při prohlídce, byl odsouzen k deseti letům vyhnanství v Orské pevnosti za Uralem, se zákazem psát i malovat. Navzdory zákazu tajně psal, nejčastěji drobnou lyriku. V posledním období svého života žil Taras Ševčenko půl roku pod policejním dohledem v Nižním Novgorodě. Na jaře roku 1859 dostal povolení k návratu na Ukrajinu, ale po pěti měsících byl znovu zatčen za revoluční agitaci. Ševčenkova státní cena je nejvýznamnější ukrajinskou cenou za uměleckou tvorbu. Byla zřízena v roce 1969 a je udělována každoročně k datu narození Tarase Ševčenko, tj. k 9. březnu. Ševčenkovy pomníky mají mezinárodní význam a stojí v mnoha městech. Ukrajinci žijící v zahraničí se zasloužili o jejich umístění po celém světě, např. v hlavním městě USA Washingtonu, ale i v Chile, Kanadě, Francii a nyní i v České republice, kde jsou jednou z nejpočetnějších národnostních menšin.

Sport a zábava

Půlmaraton patřil Keňanům

Keňané opět ovládli Pražský půlmaraton, který se běžel poslední březnový víkend (28. a 29. 3. 2009). Patří jim celkem prvních pět míst. Keňan Koech Nicholas Kipruto se stal novým traťovým rekordmanem. Vítěz patnáctého ročníku proběhl českou metropolí za hodinu a sedm sekund a téměř o minutu pokořil dva roky starý rekord krajana Patricka Ivutiho. Hodinovou hranici se zatím prolomit nepodařilo. Rekord však padl i v závodě žen, který vyhrála Rosa Kosgeiová za 1:09:03. Nejlepší Češkou byla Petra Kamínková na desátém místě za 1:15:57, mezi muži skončil patnáctý Jan Kreisinger (1:07:08). Jednadvacáté místo vybojoval nevidomý Keňan Francis Thuo Karanja. Keňská vytrvalostní velmoc vyhrála prestižní pražský závod již podesáté v řadě. Půlmaratonu se zúčastnili i zástupci městské části Praha 5 – radní Aleš Kohout a zastupitel Jaroslav Bartoš. Cenu nejrychlejšímu českému běžci předal za Prahu 5 radní Michal Šesták. Radní Kohout svým během pomohl Centru Paraple – podařilo se mu na jeho podporu vybrat 15 000 korun. Šek na tuto částku předal zástupkyni sdružení Petře Černé na setkání podnikatelů v Podnikatelském centru.

Mladí boxeři trénují v ZŠ Kořenského

Počátkem února roku 2009 zahájilo na Smíchově svou činnost občanské sdružení Julius, zabývající se mimoškolními aktivitami dětí a mládeže, především boxem. Sport, s českým názvem rohování, pěstovali na olympijských hrách již staří Řekové. Pravidla moderního boxu stanovila Mezinárodní federace boxerů amatérů (AIBA). Boxuje se v deseti až jedenácti váhových kategoriích. Na Smíchově se o dorostenecký box stará předseda sdružení Julius Štefan Ličartovský. Podle předsedy sdružení tvrdý chlapský sport může být pro začínající sportovce něčím víc než jen mlácením do boxerského pytle: „Děti učíme zodpovědnosti, sledujeme jejich výsledky ve škole, netolerujeme záškoláctví. Výsledkem je vyrovnanost cvičenců, schopnost vážit si sám sebe a najít si odpovídající místo mezi spolužáky.“ Sdružení Julius rozšířilo svoji činnost z Prahy 3 na Smíchov, když cvičitelé zjistili, že právě v Praze 5 by box mohl napomáhat k redukování některých patologických sociálních jevů mládeže, která se schází především v okolí Anděla. Tělocvičnu boxerům poskytla Základní škola Kořenského, kde probíhá pravidelný výcvik. Jeho součástí je i výchova k rasové snášenlivosti. Cvičenci jsou hodnoceni nejen podle sportovního výkonu, ale i podle výsledků studia. Pokud známky nejsou v průměru mezi 1,0 až 2,5, zápasník se nemůže zúčastnit boxerské juniorské ligy. Prozatím se soutěží „O pohár města Žižkova“, v budoucnosti trenéři předpokládají, že vznikne ocenění pro Prahu 5 s názvem Cena Jakuba Arbese. Kurzy boxu občanského sdružení Julius jsou zdarma.

Lanové centrum Fun Island na Císařské louce

Lanová centra slouží k tomu, abychom se procvičili, jak zdatní jsme na překážkách. Přechod provazových mostů patří do bojových sportů. Na Císařské louce se lanový koridor nachází ve výšce osmi metrů. Bezpečnost návštěvníků je však zajištěna. Od sedáku, který je výchozím bodem k překonání lanového mostu, vedou totiž dvě karabiny, které se napojí na ocelové lano, táhnoucí se nad každou z překážek. Zařízení je zkonstruováno tak, že ve vzduchu jsou dva provazy na držení, po třetím se chodí. Na konci volně visících lan jsou malé dřevěné plochy na nohy. Kdo se neudrží na rukou, má smůlu, instruktor ho musí vytáhnout zpět do lanoviště nebo dokonce slanit na zem. Podle zkušeností je při překonávání překážek lepší více zapojovat do práce nohy než ruce, člověka to tolik nevyčerpá. Z provazového mostu je zcela ojedinělý výhled na nedalekou hladinu Vltavy.

Moderní gymnastika v Motorletu

Moderní gymnastika zůstává stále jediným ryze ženským sportem, při němž se dívky naučí krásnému držení těla. Sport se pěstuje v SK Motorlet, který o březnovém víkendu 14. a 15. března 2009 uspořádal Pohár Dobré vůle v gymnastice. První pohárový závod se stal v Motorletu již tradicí a klub jej orámoval obrovským úspěchem. Soutěže se zúčastnilo 88 závodnic, včetně dívek z Ukrajiny, Estonska, Rumunska, Maďarska, Polska a Srbska. Za domácí klubové barvy v kategorii juniorek bojovala Barbora Jougličková, která je dvojnásobnou mistryní ČR z let 2006 a 2007. Barbora Jougličková zaujala porotu i při tomto přeboru, a získala tak vytoužený Pohár Dobré vůle. Pro moderní gymnastiku sportovní klub Motorlet hledá další cvičenky. Nábor probíhá ve sportovní klubové hale denně od 14.30 do 17 hodin.

Městská zeleň a ekologie

Den proti nadměrnému hluku

Základní škola Tyršova pořádala dne 31. března 2009 Den proti hluku. Zároveň na sebe upozornila širší veřejnost, že je zapojena do mezinárodního programu Ekoškola, jehož koordinátorem v ČR je sdružení TEREZA. Den proti hluku odstartoval v 8 hodin žakovskou konferencí. V rámci projektu žáci nacvičili pod vedením učitelky Ireny Chlebounové divadélko o tom, jak se třídí komunální odpad, co patří do které popelnice a jak chránit přírodu před znečištěním. Z každé třídy byl vybrán jeden herec. Představení trvalo asi hodinu. Divadélko bylo jednou z mnoha aktivit, kterou žáci zdejší školy v rámci programu Ekoškola v loňském a letošním roce (2009) uskutečnili.

Bezpečnost občanů

Praha se připravuje na povodně

Stoupající hladina řek Sázavy a Berounky, očekávaný zvýšený průtok Vltavy v Praze a vysoké teploty s deštěm až do neděle! To byly hlavní důvody, proč magistrát od 4. března 2009 přijal protipovodňová opatření. Byly uzavřeny náplavky podél Vltavy a vrata proti velké vodě na Čertovce. Do bezpečného přístavu odplula loď pro bezdomovce Hermes, která jinak kotví u Štefánikova mostu. Ještě 5. března 2009 byl průtok vody v Praze na Vltavě 402 m³/s, o den později dosáhl 1. povodňový stupeň 466 m³/s. Proto byly uzavřeny náplavky v Praze 1 a v Praze 2 v úseku od nábřeží Ludvíka Svobody po Výtoň a dále náplavka v Praze 5 u loděnice nad Palackého mostem. Městská policie náplavky uzavřela páskou, a kde ještě parkovala auta, dávala výstražné lístečky za stěrače. Přes povodňová opatření zůstala v hlavním městě lodní doprava bez omezení.

Při kontrole squatu objevila policie varnu drog v Praze 5

Na kontrolu několika objektů v Praze 5 se 25. března 2009 zaměřili policisté. Hned v prvním z nich, squatu v Holečkově ulici, zkontrolovali čtyři osoby. „U jednoho ukrajinsky hovořícího muže jsme zjistili, že má cizineckou policií vysloven zákaz pobytu na území republiky. U druhého, česky hovořícího muže, bylo nalezeno zařízení na výrobu drog, lidově řečeno varna

pervitinu,“ uvedl mluvčí pražské policie Tomáš Hulan. Jak se ukázalo, policisty čekalo další překvapení. Při výslechu obou zadržených zjistili, že další varna by se měla nacházet v jednom z vedlejších domů, také v Holečkově ulici. „Kriminalisté tyto informace okamžitě prověřili a zjistili, že se zakládají na pravdě. Proto zajistili další zařízení určené k přípravě drog i s jeho devatenáctiletým majitelem,“ řekl Hulan. Všem zadrženým sdělil policejní komisař ve zkráceném přípravném řízení podezření z trestných činů. Celé trio následně skončilo v policejní cele, byl podán podnět k návrhu na uvalení vazby.

Na Barrandově se oběsila čtrnáctiletá dívka

Tragická událost se stala 21. března 2009 večer v Praze 5 na Barrandově. V rodinném domku se oběsila teprve čtrnáctiletá školačka. Záchranáři se o neštěstí dozvěděli přímo od rodičů dívky, kteří svoji dceru našli a přivolali záchranku. „Hlášení jsme dostali v 17.55. Lékař se na místě pokusil o resuscitaci, ale oživování bylo bohužel neúspěšné. Musel konstatovat smrt,“ řekla Právu mluvčí pražské záchranné služby Jiřina Ernestová. Podle mluvčí byla nařízena soudní pitva. Případem se již začala zabývat pražská policie. „Na místě činu jsme našli dívčin dopis na rozloučenou. S ohledem na dosavadní výsledky šetření, zejména na ohledání místa činu, vyjádření lékaře a tento dopis, jsme cizí zavinění smrti dívky vyloučili. Nicméně vyšetřování okolností případu pokračuje,“ potvrdila tragédii pražská policejní mluvčí Andrea Zoulová. S ohledem na nízký věk oběti a na přání rodičů, kteří si nepřáli, aby o případu cokoliv dalšího uniklo na veřejnost, Zoulová odmítla uvést příčinu dívčina odchodu ze světa. Za spekulace v této souvislosti odmítla také informace některých médií o tom, že by za dívkou chodili podivní kamarádi nebo že by oběť byla vyznavačkou stylu emo, který se vyznačuje sklony k sebepoškozování a koketováním se smrtí. Jako možné další příčiny dívčina tragického konce nelze vyloučit ani problémy ve škole nebo nešťastnou lásku.

Přepadení pobočky ČSOB ve Stroupežnického ulici

Vylepšit si svou finanční situaci se rozhodl lupič, který přepadl banku. Jako terč svého útoku si vybral pobočku ČSOB ve Stroupežnického ulici na pražském Smíchově. Událost se stala v pátek 6. března 2009 půl hodiny po poledni. „Kompletně zamaskovaný muž ihned pod pohrůžkou užití střelné zbraně přinutil zaměstnankyni za přepážkou banky k otevření pokladny,“ řekl k případu kriminalista obeznámený s vyšetřováním. „Ženu za přepážkou tím přinutil k vydání finanční hotovosti v cizí měně, kterou si nacpal do kapes a z banky odešel směrem k ulici Ostrovského. Způsobil tak škodu převyšující 200 tisíc korun,“ uvedl kriminalista. Policistům se podařilo získat záběry z bezpečnostních kamer, které lupiče zachytily. Přestože se pachatel snažil důkladně maskovat, je pravděpodobné, že muže na snímcích by někdo mohl poznat.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Podnikatelská rodina Kumperů a Waltrovka

Mnozí čtenáři denního tisku si jistě vzpomenou na články, které v lednu loňského roku (Mladá fronta Dnes, 19. 1. 2008, Týden 21. 1. 2008) informovaly pod názvem „Přijdou místo ministrů turisté?“, „Kabinet bez hnízdečka. Vláda má vrátit chloubu – zámek v Kolodějích“. Oznamovaly, že barokní zámek v Kolodějích, využívaný českou vládou, má získat restituent Vítězslav Kumpera. Prvoinstanční soud rozhodl, že zámek patří vnukovi původního majitele s tím, že smysl dekretů prezidenta republiky Edvarda Beneše byl v tomto případě jednoznačně zneužit. Zmíněný Vítězslav Kumpera o zámek již požádal poprvé v roce 1991. Ing. Antonín Kumpera působil za první republiky jako ředitel Waltrovky (Akciové továrny automobilů Josef Walter) a právě jeho syn Vítězslav v roce 2007 přesvědčil pozemkový úřad, že poválečné vyvlastnění rodinného majetku bylo protiprávní. Soud se s rozhodnutím ztotožnil. Mladá fronta Dnes 14. října 2008 v článku pod názvem „Má zámek. Po šedesáti letech“ oznamuje, že „po šedesáti letech se satisfakce dostalo Vítězslavu Kumperovi (synovi Antonína Kumpery). Již druhý soud – a nyní dokonce pravomocně – rozhodl, že Benešovy

dekrety se Kumperý týkat neměly, o zámek Koloděje tak přišel neprávem“. Potvrzuje to znova i v dalším článku „Osudy zámku a okolí“ z 19. listopadu 2008. Nahlédněme do obsahu článku Gustava Bareše „To jsou oni. Tři doby rodiny Kumperů“ v Rudém právu ze dne 27. ledna 1946. Velmi podrobně dokumentuje činnost rodiny Kumperů, tedy ředitele (nebo „prezidenta“, jak se sám nazýval) Antonína Kumperý a jeho dvou synů – ředitelů – Tenyho a Vítězslava, jak se oháněli zájmy vlasti a demokracie, dělníky nazývali rozvratníky, komunisty „protistátními živly“ a obviňovali je ze sobectví. Rodina Kumperů patřila v období 1. republiky k padesáti rodinám, které ovládaly v zemi kovoprůmysl. Připomeňme měsíc říjen 1932. To probíhal již třetí týden stávký v jinonické Waltrovce (firma Walter, a. s., továrna na auta a letecké motory). Dne 3. října 1932 ohlásil ředitel Kumpera snížení mezd až o 60 %, a když dělníci toto snížení nepřijali, oznámil výlukou veškerého osazenstva. Stávka v tomto závodě vyvrcholila v jednodenní generální stávku pražských kovodělníků. Stávka, která trvala šest hladových týdnů, byla zlomena brutalitou – policie a četnictvo bylo mobilizováno proti dělníkům. Proti tomu protestovali sociálnědemokratičtí poslanci, a když druhého dne navrhli komunističtí poslanci ve sněmovně, aby policie a četnictvo bylo od Waltrovky odvoláno, tak pro tento návrh hlasovali jen oni sami. Jak tento závod vypomáhal například fašistické Itálii? Vraťme se ke stávce v roce 1932. Kumpera si vypůjčil od italského vyslanectví v Praze diplomatické auto CD 11932-1378 a tímto způsobem se pod fašistickou vlajkou cizího státu chránil před českými dělníky. V době nastupujícího fašistického ohrožení byly ze závodu odesílány letecké motory do Itálie, přesněji řečeno, pašovány přes adresu firmy Vlajkovič, Rakovica v Bělehradu. Ne nadarmo dostal Kumpera vysoký řád fašistické Itálie, s nímž se pyšnil a který si dokonce nechal vymalovat i na dveře svého osobního auta. V době fašistické okupace se Kumperové hájili, že jejich poměr k Němcům byl „čistě pasivní“. Starali se „pouze“ o prosperitu závodu a jeho rozšíření – závodu, který vyráběl válečný materiál pro fašistické Německo! Gestapácký pověřenec v závodě Klestil pozorně sledoval protifašistické projevy dělníků a zaměstnanců závodu. Sedmého března 1941 byl zatčen vedoucí komunistické odbojové organizace v závodě František Ježek, známý pod stranickým jménem Mucha, který byl později v Berlíně popraven. Waltrovka byla jedním z mála závodů, kde se dělníci postavili na odpor okupantům i stávkou. První čtvrt hodinová stávka byla na některých pracovištích (soustružna, slévárna) 2. září 1941. Dělníci žádali mimořádné přiděly potravin. Přes původní příslib nebyl však tento požadavek realizován. Jedenáctého září stávkoval celý závod půldruhé hodiny. Do závodu bylo povoláno gestapo, takřka 70 dělníků bylo zatčeno. V bojích za osvobození země od fašismu padlo 38 zaměstnanců Waltrovky, z toho 15 komunistů. Ale vraťme se k zámku v Kolodějích. V období fašistické okupace byl luxusně vybaven jako rodinné sídlo. Ale nebylo to jen toto místo. Rodina Kumperů vlastnila vilu na Jílovišti, v Dobřichovicích, na Nikolajce na Smíchově a takřka tucet domů v dalších místech Prahy. Proto se ne náhodou po květnu 1945 snažila mařit první kroky výstavby lidové demokratické republiky.

(Převzato Haló noviny. 23. 2. 2009. Autor: František Kovanda.)

Stanislav Gross si ve Slivenci staví novou vilu

Manželé Grossovi spolu žijí od roku 1996. Stanislav byl tehdy jen řadový poslanec a jeho manželka Šárka pracovala jako servírka v kantýně Poslanecké sněmovny. Už tehdy ale Šárce učaroval multilevel marketing a americká firma Amway, která prodává kosmetické a čisticí přípravky. Grossová se u Amway chytla a záhy se vypracovala na pozici gold. V některých měsících si prý vydělala i sto tisíc korun měsíčně. Dnes je Grossová ve firmě Amway na ještě vyšší pozici – takzvaná perla. Grossova manželka vlastní také kadeřnický salon Gloria v Praze 4 na pražském Spořilově.

Její podnikatelské aktivity ale zčásti zapříčinily i pád jejího manžela Stanislava Grosse z politického výsluní. Grossova politická kariéra vrcholila v roce 2004, kdy se stal českým

ministerským předsedou. Jeho premiérování však ukončila aféra s barrandovským bytem i podivné podnikání jeho manželky.

Po odchodu z politiky se ze Stanislava Grosse stal nejen advokátní koncipient, ale i investor. Půjčil si dvacet milionů na akcie, a po pár letech je prodal za zhruba 80 milionů. Gross také byl s odřenýma ušima napodruhé složil advokátní zkoušky a již má samostatnou právníckou kancelář v Praze. Bývalý premiér se zapojil i do energetiky, když koupil akcie brněnské společnosti Královopolská. V současnosti si Stanislav Gross (39) s manželkou Šárkou (38) staví novou luxusní vilu v Praze 5 – Slivenci. Nechali zde zbourat starý dům, který s pozemkem Gross loni koupil asi za 14 milionů korun. Šárce Grossové se sice starý dům líbil, ale byl prý hrozně mokrý. Grossovým se podle realitních makléřů nákup pozemku vydařil. Parcela je obrovská, je odtud výhled na pole a stromy. Za deset minut autem se ze Slivence dá dojet do Prokopského údolí. Také zdejší atmosféra je klidná, když si odmyslíme hluk bagrů, které budují na druhé straně obce základy pro nové domy. Cena zdejších pozemků bude stoupat díky plánované dostavbě jižního silničního obchvatu. Manželé Grossovi si venkovské bydlení pochvalují. V současné době vlastní ještě byt na Barrandově v hodnotě 7 milionů Kč, kde mají na terase krytý bazén. K rekreaci využívají byt na Floridě za 13 milionů Kč.

Duben

Z radnice

Radní Michal Tuček rezignoval na funkci

Na radnici Prahy 5 ve čtvrtek 23. dubna 2009 došlo k personálním změnám v obsazení některých funkcí a zároveň k přerozdělení kompetencí. Debata zastupitelů MČ Prahy 5 byla velmi vyhrcovaná, šlo totiž na jedné straně o odvolání radního Michala Tučka (SNK-ED), na straně druhé se pak opozice opakovaně pokoušela odvolat starostu JUDr. Milana Jančíka a s ním i ostatní radní. Pro odvolání Michala Tučka zvedlo ruku 26 zastupitelů, jeden byl proti, zbylých 17 zastupitelů se hlasování nezúčastnilo. Důvodem odvolání bylo porušení bezpečnostních a provozních předpisů zdejší radnice a nestandardní postupy v projednávání protikorupčního programu. Bývalý člen rady městské části byl konfrontován se záznamy bezpečnostních kamer, což potvrdilo, že na radnici pobýval v době, kdy neměl, zároveň tam přivedl čtyři cizí osoby, které zkontrolovaly některé počítače, včetně počítače jeho asistentky. Teprve poté oznámil Michal Tuček prostřednictvím médií, že je na radnici sledován a že si v březnu nechal zkontrolovat počítač, v němž specializovaná firma údajně našla program, který umožňuje přístroj sledovat, případně do něj vstoupit. Následně sdělil: „Už týden považujeme koaliční smlouvu za vypovězenou, navíc jsem rezignoval na všechny funkce, stejně tak i můj kolega Zdeněk Rygl.“ Zároveň krajská organizace SNK-ED vyzvala své zastupitele v Praze 5, aby iniciovali Jančíkovo odvolání. Koalice Milana Jančíka je však pevná, dlouhodobě se opírá o hlasy zastupitelů ČSSD. „Je to zájem pouze malé skupiny zastupitelů, mají na to právo,“ komentoval snahu o své odvolání starosta JUDr. Milan Jančík. Radního Michala Tučka ve funkci po tajné volbě nahradila Jitka Matoušková, která byla původně zvolena za SZ, krátce po volbách v roce 2006 ale podpořila koalici. Opoziční frakce ODS v Praze 5 se volby na protest nezúčastnila. Spolu s radním Michalem Šestákem (ČSSD), kterému byl navíc svěřen rezort kultury, byli oba pro výkon funkce uvolněni.

Nové názvy ulic

Rada hlavního města Prahy dne 3. března 2009 rozhodla o pojmenování šestnácti nových ulic. Ve čtyřech případech přitom jde o prodloužení současných komunikací. Nové názvy se objevují na mapě městských částí Praha 5, Praha 14, v Šeberově, v Řeporyjích, v Dolních Chabrech a v Benicích. V Praze 5 na katastrálním území Hlubočep vznikla mezi Geologickou, Silurskou a Devonskou ulice Chlupáčova, pojmenovaná podle geologa a paleontologa Iva Chlupáče. V Řeporyjích byly prodlouženy ulice Ve Výhledu, Horšovská a Černovická. Tu

nově kříží Maxovská, pojmenovaná podle obce Maxov na Domažlicku. Z ní vychází jihozápadním směrem Branalдова, připomínající prozaika a dramatika Adolfa Branalda. Vytváří také křižovátku s novou ulicí Neffovou, jež nese jméno spisovatele a překladatele Vladimíra Neffa.

Úřední oznámení

Analogové televizní vysílání bylo v Praze ukončeno

Analogové televizní vysílání v Praze bylo ukončeno 30. dubna 2009. Digitální televize (DTV, Digital television) je novou technologií umožňující přenos audiovizuální informace prostřednictvím zemského, kabelového a satelitního vysílání nebo za použití internetového protokolu. Jedním ze základních rozdílů analogové a digitální televize je, že audiovizuální informace není přenášena spojitým signálem, tj. plynulou změnou intenzity elektromagnetického vlnění, ale diskrétním signálem, který je tvořen posloupností čísel 1 a 0. Přechod na digitální televizní vysílání s sebou nese i nutné změny v domácnostech. Nejde jen o použití set-top-boxu. Nejnáročnější je v tomto směru úprava společných televizních antén (STA) tam, kde budou chtít přijímat digitální vysílání z pozemních vysílačů. Přechod ze současného analogového vysílání na zemské digitální vysílání probíhá po jednotlivých oblastech. Dne 30. dubna 2009 vypnul analogové vysílání vysílač Praha-Žižkov. Do konce roku 2009 bude digitálním signálem pokryto 92 % území ČR.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Nové projekty řadových domů v Praze 5

Rezidenční projekt, nebo spíš celé nové městečko, s názvem Na Hvězdárně vzniká ve Velké Chuchli v Praze 5. Stavět se začalo v roce 2006. V uvedené lokalitě vznikne celkem 400 bytů ve 172 objektech, z čehož převažují rodinné domy včetně řadových. V prodeji je dvanáct „řadovek“ v cenách od osmi do deseti milionů korun. V centru areálu vyrostle náměstíčko s charakterem selského dvora s nabídkou služeb, jako je lékárna, pekárna, potraviny nebo kadeřnictví. Plánuje se i výstavba sportovního centra. Dokončení areálu je plánováno na zimu 2009. V Praze 5 – Řeporyjích v lokalitě Nad Údolím v blízkosti Prokopského a Dalejského údolí vyrostlo čtrnáct moderních rodinných řadových vil. Všechny domy nesou označení Progres 11 a 12. Nejlevnější dům 5+1 s garáží a pozemkem 238 m² lze koupit za osm a půl milionu korun. Nejdražší 5+1 s garáží a pozemkem 406 m² za 11 381 849 korun. Ceny jsou uvedeny včetně DPH. V současné době je volných ještě devět vil. Projekt je již dokončen, první majitelé se budou moci nastěhovat během jednoho měsíce. Luxusní projekt Císařka na Strahově nabídne bydlení ve třinácti atriových řadových vilách s atypickou moderní architekturou, které se budou stavět ve třech etapách. Jedno podlaží bude vždy zapuštěné do svahu, následují další dvě nebo tři. Architekti kladli důraz na vzdušnost a prosvětlenost interiéru i na elegantní jednoduchost exteriéru. Každá vila bude mít vlastní předzahrádku a zahrady situované za jednotlivými domy. Velikost bytů: od 332 do 380 m². Ceny od 24 307 000 korun. Druhá etapa bude dokončena letos v zimě, třetí na jaře 2010.

Další osudy Zlíchovského lihovaru

Jedním z objektů, který zatím po roce 1989 čeká na své nové uplatnění, je i areál někdejšího legendárního Zlíchovského lihovaru v Praze 5. Podle zjištění zastupitele městské části Praha 5 Milana Macka (KSČM) majitel objektu žije ve Velké Británii a s městskou částí nekomunikuje. Objekt je památkově chráněn a již předcházejícímu majiteli bylo nařízeno ho opravit. „Obávám se, že majitel čeká, až objekt sám spadne, pak snadno dohodne odnětí památkové ochrany a bude mít volný stavební pozemek v lukrativním místě,“ řekl k problému zastupitel Milan Macek. Jeho slova potvrzuje i Václav Jandáček z Klubu Za starou Prahu: „Asi to bude mít nějaký samostatný režim dozrávání do demolice, nebo jsou majitelé nedosažitelní.“ Osudy zlíchovské špiritusky po roce 1989 byly spleť. V devadesátých letech

to měl být zářný příklad rekonverze, pracovali na tom na ČVUT a VCPD, byl udělán jakýsi projekt nazvaný Zlatý lihovar, který měl objekt rekonstruovat pro jiné účely. Pak věc postupně mizela ze záře reflektorů a stav lihovaru se dále zhoršoval. Tiskový mluvčí městské části Praha 5 Radovan Myslík se k problému vyjádřil, že městská část se snaží osudy chátrajícího objektu bývalého Zlíchovského lihovaru (jehož majitelem je akciová společnost Zlatý lihovar sídlící na adrese Nádražní 2, Praha 5) řešit.

Podniky a podnikatelé

Autosalon Klokočka přivítal již 50 tisíc zákazníků

Společnost Autosalon Klokočka v roce 2008 oslavila 20. výročí působení na českém automobilovém trhu a v letošním roce zaznamenala další významnou událost. Tou bylo přivítání padesátitisícového zákazníka. Společnost se během svého působení zařadila mezi nejvýznamnější a největší autorizované prodejce vozů značek Volkswagen, Škoda a SEAT v České republice. Nyní se připravuje na prodej další koncernové značky Audi. Prodej nových vozů i autorizovaný servis výše uvedených značek nabízí firma ve dvou pobočkách – v Praze 5 na Barrandově a v Praze 6 – Řepích. Mimo jiné se firma zabývá nabídkou ojetých vozů, a to jak osobních, tak užitkových. Kvalitou poskytovaných služeb se Autosalon Klokočka Centrum zařadil mezi držitele prestižního ocenění „Zlatá jehlice“, kterým koncern Volkswagen každoročně vyznamenává své nejlepší dealery.

Barrandov Studio získalo zakázku na nového Bonda

Společnost Barrandov Studio přece jen nakonec získalo (2009) část investic hollywoodského studia MGM a produkční firmy Eon Productions na natáčení nové bondovky. Ta ponese název Quantum of Solace a v kinech by se měla objevit na počátku listopadu roku 2009. Režii si vzal na starosti americký režisér Marc Foster, v hlavní roli se objeví britský herec Daniel Craig. Celkový finanční objem však nebyl oznámen. V barrandovských ateliérech se v roce 2006 točila již předchozí bondovka Casino Royale, rovněž s Danielem Craigem v hlavní roli. Rozpočet filmu se pohyboval ve výši 150 milionů dolarů, v Česku se utratila pouze menší část z uvedené částky. Na Barrandově probíhala výroba části dekorací pro nový film. Jednalo se o luxusní vybavení Internacional Grand Hotelu v dalším pokračování bondovské série. Dekorace, které byly po dokončení odvezeny pro natáčení filmu do Anglie, zde byly připraveny v období tří týdnů.

Byty a bytová politika

První etapa výstavby Barrandov Hills skončila

Kolaudaci má za sebou první etapa rezidenčního komplexu Barrandov Hills developerské skupiny Crestyl. Od konce dubna roku 2009 míří byty o dispozicích 1+kk až 5+1 k novým majitelům. První etapa obsahuje celkem 95 bytů situovaných v menších komfortních vilových domech nebo bytových domech přímo nad Prokopským údolím. Projekt rovněž počítá s druhou etapou. „Projekt rezidenčního bydlení Barrandov Hills je úspěšný také díky svému umístění ve svahu, které nabízí bydlení s výhledem na pražské panoráma a Prokopské údolí. Architektonické řešení vychází vstříc současným požadavkům na prosvětlenost a prostornost bytů a na umístění teras a balkonů,“ řekl ředitel prodeje skupiny Crestyl Michal Cach. Téměř všechny byty rezidenčního komplexu Barrandov Hills disponují terasou či balkonem, součástí přízemních bytů je předzahrádka. Projekt počítá s výstavbou druhé etapy, projektantem stavby je uznávaný architekt Karim R. Rachidi, reprezentující architektonické studio KRR Architektura. Jeho úkolem bylo navrhnout kvalitní řešení komplexu jak z architektonického, tak urbanistického hlediska.

Doprava

Na obřích „nohách“ roste u Prahy nejdelší most v České republice

Silniční okruh kolem Prahy bude mít jeden z republikových unikátů. U Zbraslavi se přes údolí Berounky staví v tuzemsku nejdelší most, takzvaná estakáda. Přes dva kilometry dlouhý kolos by měl být hotový příští rok a bude za Zbraslaví spojnici s dálnicí D1 a ve směru na Slivenec s dálnicí D5.

„Estakáda překlenuje celé údolí Berounky u Radotína, kříží ulici Strakonickou a vytváří s ní mimoúrovňovou křižovatku dvou čtyřpruhových komunikací. Celková délka estakády je 2058 metrů a je rozdělena na pět samostatných dilatačních celků,“ vysvětlil Josef Holba ze společnosti Bögl a Krýsl. Ta se společně s firmami Hochtief a Strabag podílí na vybudování jihozápadní části silničního okruhu kolem Prahy. Stavba má kromě délky i úctyhodnou výšku. Jednotlivé pilíře měří od devíti do 38 metrů se vzdáleností mezi sebou až 110 metrů. Jedním z nejvyšších bodů je překlenutí železniční tratě Praha–Plzeň, kde most vede 40 metrů nad kolejemi. Na druhém konci je obří mimoúrovňová křižovatka, která pokračuje krátkým, zhruba stometrovým mostem. Ten se však už do délky rekordního obra nepočítá. Z mostu, který je součástí Pražského okruhu, lze sjet na Strakonickou ulici. Náročná nosná konstrukce estakády spolykala přibližně 110 tisíc metrů krychlových betonu, 17 tisíc tun ocelové betonářské výztuže a dva tisíce tun výztuže přepínací. „Estakáda je založena na velkopřůměrových pilotách ukončených v železobetonových základech. Spodní stavba je monolitická železobetonová, kde její tvarové řešení bylo významně ovlivněno estetickými požadavky architekta,“ doplnil Holba, jehož společnost nechvalně proslavilo vlakové neštěstí ve Studénce. Zatím nejdelším silničním mostem, který je v Česku v provozu, je přes Ohři u Doksan a měří necelých 1170 metrů, následuje jej Negrelliho viadukt v Praze s délkou 1110 metrů. Na něm je vedena železnice. Estakáda u Prahy je téměř o kilometr delší (bude dlouhá přes dva kilometry). V příštím roce, až bude dokončena, se stane nejdelším mostem v ČR.

Školství a dětské aktivity

Praha 5 nakoupila školákům nové počítače

MČ Praha 5 se rozhodla podpořit nákupem moderní informační techniky vzdělávání žáků na základních školách páté městské části. Zařídila nákup, instalaci a servis PC sestav na zdejších čtyřech základních školách. Celková cena IT techniky představovala částku 2 125 109 Kč. „Moderní vybavení je pro efektivní výuku velkým přínosem,“ řekl starosta Milan Jančík. „Žáci budou mít k dispozici skutečně moderní počítače s rychlým připojením k síti. Budeme se snažit, aby to na našich základních školách bylo běžné,“ dodal. PC sestavy, ale i další technika, jako jsou interaktivní tabule, dataprojektory, notebooky či tiskárny si mezi sebou rozdělily ZŠ Waldorfská v Jinonicích, ZŠ a MŠ U Santošky, ZŠ a MŠ Radlická a ZŠ Weberova v Košířích. Výhody moderního vybavení jsou v současném školství zřejmé. Na zařízení je však obtížné sehnat dostatečné množství financí. Jedná se o dlouhodobý projekt. MČ Praha 5 se snaží modernizaci učeben postupně umožnit všem žákům studovat na stejné úrovni jako jejich protějšky v nejvyspělejších zemích Evropské unie.

Základní umělecká škola Na Popelce má nový zkušební sál

V pátek 17. dubna 2009 ve 12.30 přivítal ředitel ZUŠ Na Popelce Tomáš Krejbich hosty v novém zkušebním sále, umístěném v podkroví hlavní budovy školy, který tak byl předán do užívání. Peníze na vybudování zkušebny poskytl Magistrát hl. m. Prahy, který je zřizovatelem školy. Slavnostnímu předávání byli přítomni zástupci hl. m. Prahy a také ředitelé spřátelených uměleckých škol. Na slavnostním programu se podíleli jak současní žáci školy, tak i její absolventi, kteří pokračují ve studiu na konzervatoři a případně i na Akademii múzických umění. Oficiální program ukončily v 18 hodin dva bloky tanečního souboru ZUŠ Praha 9 – Čakovice pod vedením kapelníka Zdeňka Hasáka.

Kultura

Machiavelliho Mandragora ve Švandově divadle na Smíchově

Jedním z mála, ne-li vůbec jediným renesančním dramatikem, jehož dílo odolalo výkyvům vkusu i staletí a je dodnes s velkým úspěchem uváděno, je Mandragora Niccola Machiavelliho, kterou ostatně jako většinu svého díla Machiavelli sepsal ve svém vyhnanství z rodné Florencie. Pravděpodobně mezi léty 1512 a 1514, knižně v roce 1518, potažmo v roce 1520 byla údajně uvedena i před papežem Lvem X. Niccolò Machiavelli byl po většinu svého života oddán své diplomatické kariéře, po pádu Florentské republiky a návratu rodu Medicejců byl nucen odejít na svůj statek v San Cascianu, kde se věnoval studiu antické a latinské literatury, v jejichž literárním odkazu pak koncipoval svá nejslavnější díla, kam krom Mandragory patří i Vladař z roku 1513, Rozpravy nad prvními deseti knihami Tita Livie z let 1513 až 1519 a Florentské letopisy z let 1520 až 1525. Žánr komedie byl v soudobé Itálii velmi oblíbený. Nicméně od lidových commedie dell'arte se Machiavelli odlišoval jak satirou, kdy si na mušku bere zejména pokrytectví, hloupost a pověrčivost, tak svými vzory. Inspiroval se antickou komedií, ale i dílem dalšího Florentěana Giovanna Boccaccia. Především jeho Dekameronem z let 1348 až 1353. Pro odlišení bývá tento žánr nazýván commedia erudita neboli vzdělaná komedie. Machiavelli v Mandragoře v podstatě jen dále rozvinul věčné téma klamaného manžela, dobře známé právě z Dekameronu, nicméně Machiavelliho originalita je skryta v jeho dodnes poplatné kritice a satirě. Poprvé byla u nás Mandragora uvedena před první světovou válkou ve smíchovském divadle v úpravě německé verze, první verze vzniklá překladem z originálu byla uvedena v Revoluční scéně v roce 1921. Komedie vtípným způsobem jedná o tom, co se může stát, když pod prudkým italským sluncem začnou řádit hormony! Je důkazem, že v renesanci to rozhodně s lidmi a tzv. morálkou nebylo o nic lepší než dnes. Zvláště když účel světil prostředky a ani duchovním nebylo nic svaté. Hrdina hry Mandragora Kallimach šlí po krásné Lukrécii. A udělá cokoli, aby s ní strávil alespoň jednu jedinou vášnivou noc. Ta je však vdaná za pana Mikulu a k tomu navýsost počestná. Pan Mikula šlí po dětech. A udělá cokoli, aby měl vbrzku dědice. Ostatní šlí po penězích. A udělají kupodivu cokoli. Každý holt musí přispět se svou troškou do klína! V rozkroku je síla a rozkrok nezastavíš! Kdo si nakonec při tom všem užije, kdo vydělá a nakonec z toho všeho šílení zešílí...? Hra se na scéně Švandova divadla úspěšně v řadě repríz uvádí od roku 2007.

Hudební výročí na Bertramce

Během velikonočních svátků zahájila Bertramka letošní koncertní sezonu. Hudba zde zněla od 11. dubna 2009 do 31. října 2009. Stejně jako v minulosti bylo v Bertramce uvedeno mnoho Mozartových skladeb, díla jeho současníků, ale i soudobých skladatelů. Většina koncertů se konala v hudebním sále Bertramky, v letních měsících červenci a srpnu byly vybrané koncerty pořádány v malebné zahradě usedlosti. Sezonu otevřelo Stamicovo kvarteto, čímž byl zahájen rozsáhlý koncertní cyklus Rok hudebních výročí 2009, jímž byly připomenuty čtyři velké hudební osobnosti: 250. výročí úmrtí Georga Friedricha Händla, 200. výročí úmrtí Josepha Haydna, 200. výročí narození Felixe Mendelssohna-Bartholdyho a 50. výročí úmrtí Bohuslava Martinů. Každý program festivalového koncertu však vždy obsahoval dílo W. A. Mozarta. Přestože je Bertramka spojována s klasickou hudbou, v letošní sezoně zde zazněla i moderní vážná hudba včetně několika premiér skladeb soudobých autorů. V druhé polovině dubna pak Bertramka uvedla i dva zajímavé koncerty festivalu Dotek hudby 2009, který byl letos zaměřen na hudební tradici Česka a Rakouska.

Animované filmy na Klamovce

V Klubu Klamovka měli malí diváci možnost nahlédnout do tajemství tvorby kreslených a animovaných filmů. A nakonec si jejich tvorbu vyzkoušet. Zároveň se tak seznámili s díly našich filmových tvůrců, například s filmy Jiřího Trnky, Karla Zemana, Břetislava Pojara, ale i s filmy umělců zahraničních (René Goscinny, Hayao Miyazaki, Nick Park aj.). Otevřený workshop na Klamovce proběhl 29. března 2009 a mohl se ho zúčastnit každý. Na něj navazoval placený zájmový kroužek rozšiřující již získané znalosti o animaci. Děti si tak při

vlastní tvorbě uvědomily, že ve filmu může ožít všechno: plastelínové figurky, propisovačka, luštěniny z maminčiny kuchyně a i jiné, mnohdy na první pohled zcela nezábavné předměty. Kurz vznikl pro žáky základních a středních škol společnosti AniFest v rámci projektu Školička animace, která zajišťuje tradiční přehlídky animovaných filmů v Třeboni a v Teplicích. Klamovka v dubnu pořádala i další kulturní akce, např. Velikonoční dílnu pro školy. Ta se uskutečnila v pondělí 8. dubna 2009. Pod vedením lektora si zde děti mohly uplést velikonoční pomlázku a ozdobit si plátěnou tašku na koledu. Dílny jsou určeny především pro třídní kolektivy. Cena pro jednotlivce byla 40 Kč.

Zdravotní a sociální péče

Prezident jmenoval nové profesory

Prezident České republiky Václav Klaus jmenoval 2. března 2009 celkem šedesát osm nových univerzitních profesorů. Na základě návrhů vědeckých rad univerzit byl tento titul udělen i osmnácti lékařům a medicínským vědeckým pracovníkům. Titul univerzitního profesora získala lékařka Gynekologicko-porodnické kliniky 2. LF UK a FN Motol prof. RND. Eva Samcová, CSc. (pro obor lékařská chemie a biochemie).

V motolské nemocnici prověřovali první případy nákazy prasečí chřipkou

Lékaři z pražských nemocnic v Motole a na Bulovce začali 27. dubna 2009 prověřovat první podezření na prasečí chřipku v Česku. Ve všech třech případech se jednalo o muže, kteří přiletěli z Mexika. Lékaři z Fakultní nemocnice Motol muži odebrali vzorky a dostal virostatika Tamiflu. Hospitalizován ale nebyl. „Vypadá to na normální rýmu. Onemocněl, když foukalo v Cancúnu. V této oblasti se prasečí chřipka vůbec nevyskytuje. Proto jsme jej také poslali domů a nehospitalizovali jsme ho,“ sdělila primářka oddělení Jiřina Hobstová. Ministerstvo zdravotnictví zároveň zavedlo některá opatření. Na cestující z Mexika a Spojených států čekají na ruzyňském letišti kontroly, které mají zamezit případnému šíření nákazy. Ministerstvo zahraničních věcí ČR doporučilo do postižených oblastí v Mexiku (zejména distrikt hlavního města Mexico City, San Luis Potosí ve střední oblasti země a Mexicali nedaleko hranic s USA), pokud to není nezbytně nutné, v současné době necestovat.

Veřejně prospěšná činnost

Sto let Aurélie Pokorné

Zástupkyně radnice Prahy 5 – místostarostka Lucie Vávrová a ředitelka Centra sociální a ošetrovatelské pomoci pro Prahu 5 Marie Bosáková – popřály 21. dubna 2009 Aurélii Pokorné hodně zdraví a síly pro další život. Oslavenkyně se narodila před sto lety, ještě v době rakousko-uherské monarchie, zažila první světovou válku, vznik Československé republiky, nacistickou okupaci země a vzestup a následný pád socialismu. Narození Aurélie Pokorné spadá do doby, kdy byly předloženy vídeňské říšské radě návrhy zákonů na řešení jazykové otázky v Čechách a v parlamentu se vedla debata o „záhřebském procesu“. Prof. T. G. Masaryka totiž seznámil veřejnost s „pochybenými praktikami rakouské justice“, a nepřímo tak podrobil kritice celý systém zahraniční politiky ministra Aehrenthala. V témže roce se v Praze konal IX. sjezd Československé sociálně demokratické strany dělnické, který přijal program federalizace, demokratizace a socializace habsburské monarchie, formulovaný Bohumilem Šmeralem. Jubilantka s láskou dodnes vzpomíná na své dětství, kdy podle ní měli lidé k sobě blíž. Vyrostla v rodině knížecího služebnictva, do svých 82 let pracovala jako průvodkyně. Sta let se dožila v neuvěřitelné duševní a tělesné svěžesti.

Den Země v Prokopském údolí

Již tradičně každoročně pořádá Společnost pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí oslavy Dne Země. Jejich úkolem je připomenout, že člověk se má ohleduplně chovat k přírodě. Letos se oslavy konaly dne 25. dubna 2009 v Prokopském údolí na louce před zdejším informačním centrem. Na oslavy zvala všechny zájemce Jitka Matoušková,

předsedkyně pro Ochranu Prokopského a Dalejského údolí. Organizátoři setkání návštěvníkům nabídli soutěže o ochraně přírody, odlévání trilobitů a součástí setkání byla také přednáška o životě včel. Chovatelé domácích zvířat se zde měli možnost informovat o správných zásadách péče o domácí mazlíčky. Městská police, která vykonává hlídkovou službu v parcích Prahy 5, na setkání předvedla výcvik služebních koní.

Středisko výcviku vodicích psů v Praze 5 se otevřelo veřejnosti

Středisko výcviku vodicích psů pro nevidomé v Praze 5 – Jinonicích, v Klikaté ulici, č. 2a, otevřelo ve čtvrtek 23. dubna 2009 veřejnosti své brány. Zájemci jej mohli navštívit od 10 do 18 hodin. „Toto ojedinělé zařízení slouží k výchově a výcviku psů jako průvodců lidí se zrakovým postižením,“ informovala Hana Jasenovcová ze Střediska výcviku vodicích psů s tím, že středisko je členem Mezinárodní federace škol vodicích psů, která má sídlo ve Velké Británii. Ukázky výcviku psů v uměle postavené překážkové dráze s odborným komentářem proběhly v 11, 13, 15 a v 17 hodin. Zájemci si zde mohli zároveň vyzkoušet chůzi s bílou holí samostatně i s vodicím psem a také některé kompenzační pomůcky pro lidi se zrakovým postižením. Vodicí pes je pro zrakově postiženého člověka jedním z velkých kroků k samostatnosti a nezávislosti. Bývá často prostředníkem komunikace a úspěšně boří komunikační a společenské bariéry. Akci doplnila prodejní výstava keramických, košíkářských a tkalcovských výrobků nevidomých klientů Rekvalifikačního střediska pro nevidomé Dědina.

Sport a zábava

Smíchovská pláž zahájila sezonu havajskou party

Oblíbená Smíchovská městská pláž otevřela své brány 30. dubna 2009. A to ve velkém stylu. Na prvomájový předvečer se pro návštěvníky přichystal velkolepý program. V 17.30 na pláži vypukla veselice a rej plný hudby, tance a zábavy. Akci moderoval Braňo Polák. Během magického večera zde vystoupila řada profesionálních kapel, zpěváků, tanečníků všech žánrů a umělců v mnoha show. Zábava vyvrcholila vystoupením Dana Nekonečného a ve 22 hodin ohňostrojem. Zábava až do pozdních nočních hodin pokračovala diskotékou. K vidění zde byla například i havajská svatba, věštění z karet nebo módní přehlídka. Děti se mohly těšit na různé atrakce, soutěže a hry organizované profesionálním týmem animátorů. Pro nejmenší začal program již v 15 hodin. Pobyt na pláži si návštěvníci zpříjemňovali ochutnávkou nejrůznějších drinků nebo kulinářských specialit. V den otevření byl vstup zdarma. Teplota vody ve Vltavě však nedosahovala ani 14 °C.

Městská zeleň a ekologie

Praha 5 má nové popelnice na tříděný odpad

Obyvatelé téměř stovky domů v Praze 5 na Smíchově mohou od dubna (2009) nosit tříděný odpad do speciálních popelnic umístěných přímo v domě. Veřejnost o tom informoval dne 27. dubna 2009 místostarosta Prahy 5 Jan Smetana (ČSSD). Nejedná se přitom o klasické kontejnery, které lze vidět na mnoha pražských sídlištích, ale nádoby určené právě pro vnitřní městské zástavby. „Jsme první městskou částí v Praze, která toto zavedla, možná jsme i první v Česku. Nevím, že by někde něco podobného fungovalo,“ řekl místostarosta Petr Horák (ODS). Popelnice zatím stojí pouze v domech, které patří městské části, radnice ale chce oslovit i soukromé majitele. Kontejnery lidem umožní větší komfort pro třídění odpadu, k velkým kontejnerům to totiž obvykle mají daleko. Pro financování nových popelnic chce Praha 5 získat podporu i Evropské unie, projekt pro grant zpracovávají pro městskou část Pražské služby. Zároveň začala Praha 5 bojovat se zapalováním popelnic na tříděný odpad, které se v poslední době ve čtvrti rozšířilo. „V posledním týdnu se jedná o tři případy v lokalitě Košíře. Uvažujeme o tom, že vypíšeme i odměnu na dopadení pachatelů takového vandalství. Mělo by jít o 10 tisíc korun. Popelnice jsou sice v majetku Pražských služeb, které

je musejí na vlastní náklady vyměnit, i tak ale hodláme s vandalstvím bojovat,“ řekl Petr Horák.

Bezpečnost občanů

Radnice Prahy 5 přispěla starým lidem na jejich bezpečí

Radnice Prahy 5 přispěla starým lidem na jejich bezpečí částkou 200 tisíc korun, které poskytla občanskému sdružení Život 90 na nákup elektronických zařízení. „Pomůžeme tak starým lidem při zdravotních potížích přivolat odbornou pomoc. Jsem přesvědčen, že projekt pomůže k bezpečí těch, kteří jsou kvůli svému věku nebo zdravotnímu stavu nejvíce ohroženi,“ řekl starosta Milan Jančík (ODS) a dodal, že radnice i do budoucna plánuje podpořit podobné projekty. Bezpečnostní zařízení se nachází v bytě důchodce, který je může díky dálkovému ovladači kdykoliv zapnout. Tím se spojí s obsluhou, ve které nepřetržitě slouží zdravotní sestry, které přivolají zdravotníky, hasiče, policii nebo ošetřujícího lékaře a příbuzné. „Systém je zároveň vybaven pohybovým senzorem, který, pokud v obsazeném bytě nezachytí v nastaveném čase pohyb, automaticky kontaktuje pracovníky centra. Zařízení budou žadatelé z naší městské části vybaveni v průběhu roku,“ řekla k projektu místostarostka Prahy 5 Lucie Vávrová (ODS). Cena zařízení je 12 500 korun. Po odchodu z bytu je přístroj možné přepnout na klasické bezpečnostní zařízení na principu pohybového senzoru.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Historie pražských tramvají s přihlédnutím k typu vozu Tatra T3

Z někdejší celosvětové slávy Ringhofferovy továrny na pražském Smíchově zbylo dodneška pramálo. Jako výsměch časům minulým působí zbylé torzo někdejšího průčelí továrny, v jehož blízkosti kdysi projížděly tisíce zbrusu nových železničních i tramvajových vozů. Přece však v pražských ulicích stále žije svědek časů, které bychom z pohledu kolejové dopravy mohli nazvat lepšími a které jí přály mnohem více než zhudlařený kamionový dnešek. Tramvaj s označením T3 lze bezpochyby označit jako archetypální dopravní prostředek, neboť právě tento vůz se většině lidí vybaví, když se řekne slovo tramvaj. Zmínka o smíchovské továrně je pojednání nezbytné, i když tramvaj tak významného typu by samozřejmě mohla vzniknout kdekoli jinde. Genius loci pražské páté čtvrti však do příběhu jejího života zapadá stejně organicky jako karoserie na šasi. Přestože rodinný podnik vzniklý ze skromné kotlářské dílny vzkvétal ještě před zlatým obdobím nástupu železnice, teprve kolejová doprava vydobyla továrně celosvětovou proslulost. První železniční vagon zde byl vyroben v roce 1854, o několik let později se v souvislosti s černou kladenskou horečkou narodil i první uhelný tendr parní lokomotivy. Ještě před koncem 19. století se ze Smíchova vyvážely vagony do mnoha zemí světa a konečně v roce 1897 byla Praze dodána první elektrická tramvaj. Továrna během své historie samozřejmě posloužila i několika totalitním režimům; za války to byla zbrojovka, po komunistickém puči se přejmenovala na Tatra národní podnik, závod Smíchov (od roku 1963 pak na ČKD Praha, závod Tatra Smíchov), nadále se věnovala dopravě, přesněji výrobě kolejových vozidel. Na obranu zastánců likvidace smíchovského provozu je třeba říci, že závod byl po letech komunistického opečovávání spíše muzeem české průmyslové revoluce než technologickým lídrem v oboru. I smíchovská Tatra se ve zmíněné době ohlížela po úplně nové konstrukci tramvajového vozu, který by požadavkům nové dopravní reality hlavního města vyhovoval lépe. Za vzor pražské tramvajové revoluce byla nakonec zvolena americká koncepce čtyřnápravového vozu systému PCC, která ještě před válkou představovala špičku svého oboru. Šlo o jednoprostorovou vozovou skříň spočívající na dvou dvounápravových otočných podvozcích, z nichž každý je vybaven vlastním trakčním motorem. Kvůli útlumu amerického tramvajového rozvoje koncem čtyřicátých let a také především vinou války získala u nás zmíněná koncepce reálné obrysy až v padesátých letech, i když první prototypy tramvají tohoto typu ze Smíchova

vyjely už v roce 1934. Až do února roku 1948 to na základě smlouvy o půjčce a pronájmu vypadalo, že americká tramvajová koncepce PCC najde v tehdejším Československu bohaté uplatnění, komunistický převrat a znárodnění veškerého průmyslu nakonec způsobily, že si Tatra musela pomoci bez jejich štědrosti, pouze se zakoupenou licenci. Možná také proto se zrod první novodobé tramvaje nesoucí označení T 1 odehrával s tolika technickými problémy. Jestliže má každé město disponující sítí městské tramvajové dopravy svá dopravní specifika, za vzor všem v tom dobrém i špatném může posloužit právě Praha. Výškový rozdíl čtvrtí, poloměry oblouků, a tím omezená šíře vozové skříně, a především pak požadavek na použití stávající kolejové konstrukce způsobil nadšeným konstruktérům „té jedničky“ nejednu vrásku. Prototyp tramvajového vozu s celokovovou svařovanou skříní opatřenou číslem 5001 vyjel z bran smíchovské továrny v roce 1951, následujícího roku byly Praze dodány první kusy nové tramvaje. Za dalších sedm let jich byly vyrobeny bezmála tři stovky kusů, které samozřejmě během postupujících let získávaly četná vylepšení. Tatra Smíchov byla jistým způsobem výkladní skříní úspěchu socialistické průmyslové výroby a již brzy po válce získala zakázky na tramvajové vozy do řady měst v zahraničí. Ne všude se však městská tramvajová doprava odehrávala na kolejích o standardním rozchodu 1435 mm a právě nemožnost modifikace tramvaje T 1 na nižší rozchod a stejně tak i relativně nízká obsaditelnost vozu byly příčinami, proč v Tatře Smíchov došlo v polovině padesátých let k vývoji následnice „té jedničky“ – tramvaje typu T 2. Ta měla být především delší, širší, a tudíž obsaditelnější, nicméně velkorysost konstrukce brzy ukázala, že tramvaj má o dvě tuny více než její 16,5tunová předchůdkyně, ale hlavně že je těžší, než stav kolejového vedení především v některých okrajových částech Prahy tehdy dovolil. I tak se „té dvojce“, jíž bylo v letech 1957 až 1962 vyrobeno celkem 771 kusů, podařilo dobýt především mimopražské dopravní uzly na tratích s metrovým rozchodem (Liberec, Most, Bratislava). Tramvaj T 2 se také výrazně zasloužila o dopravní revoluci především ve slovenském hlavním městě, a osvědčila se tak i na tratích o metrovém rozchodu. Jen tak pro zajímavost, ve své rekonstruované podobě je možné se tramvaj T 2 dodnes svézt v Liberci a tímto faktem se už nemůže pochlubit žádné jiné z dalších českých měst disponujících tramvajovým provozem. V Česku sice vládl komunismus, nicméně erudice a zručnost tehdejších výtvarníků a průmyslových designérů nastavily letům dalším tak vysokou estetickou laťku, že výsledný efekt daleko převyšoval jakoukoli ideologii. Jména jako Zdeněk Kovář, Vladimír Popelář, Stanislav Lachman, Otakar Diblík anebo František Kardaš se zapsala do dějin českého průmyslového designu výraznou měrou. I když se nikdo z nich nevěnoval výhradně designům vozidel kolejové dopravy, dva posledně jmenovaní muži zanechali po sobě designy, které lze bez okolků nazvat nadčasové. Shodou okolností oběma k jejich výtvarným vizím pomohl materiál jménem sklolaminát. Za dva milníky designu českých kolejových vozidel lze totiž považovat Diblíkův návrh škodovacké elektrické lokomotivy továrního označení 47 E (dnešní řady 230 a 240) – vůbec první lokomotivy světa s laminátovými čely, a především pak Kardašovu práci na všech třech generacích tramvaj T. Rodák z Hořesedel František Kardaš (* 1908) vystudoval grafiku a průmyslové výtvarnictví v Paříži a v třicátých letech získal renomé jako autor reklamních plakátů. Po válce začal pracovat pro národní podnik Tatra a zároveň se od roku 1948 podílel na vzniku „té jedničky“. O dva roky později spolupracoval na designu tramvaje T 2 a o další dva roky později na „té trojce“. Jeho úkolem bylo především zbavit třetí generaci nové tramvaje nadbytečných kilo a k tomu mu měl pomoci právě zmíněný sklolaminát použitý na čela skříně, ale rovněž střešní otvory pro větrání. Kardaš exteriér T 3 odlehčil i o kryty podvozků, opatřil čelo vozu dvěma reflektory namísto jediného a zároveň zvětšil čelní prosklenou část kabiny, a tím výrazně zlepšil výhled řidiče. Místo čalouněných sedadel dostala T 3 od konce roku 1963 do vínku jednoduchá laminátová sedadla; celkově byl vůz v porovnání s její předchůdkyní odušněn o šest set kilogramů. Smíchovská továrna vyrobila mezi lety 1962–1997 neuvěřitelných 14 070 kusů této tramvaje a T 3 dodnes drží primát

nejrozšířenější tramvaje světa. Samozřejmě že i s produkcí tramvaje T 3 pokračoval vývoj a technická vylepšení ruku v ruce; vozy se dočkaly celkem šesti sérií vylepšených především v oblasti elektrické výzbroje, celková koncepce však konečně našla svou podobu. Zákazníky československé tramvaje typu T 3 se stalo Bulharsko, NDR, Maďarsko, Rumunsko, Sovětský svaz a Jugoslávie. Hlavní stanicí tramvaje T 3 však vždy byla Praha. Jestliže pouhý rok po uvedení „té trojky“ jich v Praze jezdilo sedmdesát, o dva roky později už to byly celé tři stovky. V roce 1982 se po šestileté přestávce paradoxně opět rozjela jejich výroba, a to na základě modelu dodávaného do Sovětského svazu. V době revolučního kvasu, kdy už podle někdejšího pětiletého plánu měly dávno brázdit Prahu nové tramvaje, se na Smíchově až do roku 1990 stále vyrábělo vozidlo, které mělo papírově sice již odslouženo, nicméně jeho vlastnosti, a především pak nemožnost nahradit jej odpovídajícím novějším typem, stále vítězily na celé čáře. Výčet dalších a dalších modifikací tramvaje T 3 během následujících let by zabral dost prostoru a trochu by připomínal Mládkovu písničku o zkratkách. Hlavní město se samozřejmě dočkalo dalších vývojových typů tramvají včetně článkových, ale jejich úspěch, a především rozšíření by se dalo parafrázovat arabským příslovím „psi štěkají, karavana jede dál“.

Praha je městem mostů, mnohé nemají v Česku obdoby

Hlavní město by nemuselo být označováno pouze jako Praha stovžatá. Stejně jako v jiných metropolích zde totiž vede mnoho mostů, o kterých lidé často mnoho nevědí. Je to například most Závodu míru, jenž přes Vltavu spojuje území Zbraslavi s její místní částí Závistí ležící na pravém břehu Vltavy.

Most je vůbec prvním na světě postaveným metodou samonosné svařované výztuže. Střední betonový oblouk má rozpětí 75 metrů. Na každé straně jsou tři pilíře. Most je 210 metrů dlouhý a 9 metrů široký. Slouží automobilové dopravě a pro pěší. Název je odvozen od cyklistického Závodu míru. Pražané i návštěvníci města po něm jezdí od roku 1964. Barrandovský most spojuje Jižní spojkou s ulicí K Barrandovu. V roce 1978 byla na branickém a barrandovském břehu Vltavy zahájena stavba mostu a napojujících vozovek jako součást středního okruhu komunikačního systému Prahy v jeho jižní části. Představuje případ přemostění, kdy se konstrukce zcela podřizuje požadavkům komunikace. Výsledný dopravní systém návrhu inženýrů Jiřího Hejnice, Pavla Tripla a architekta Karla Filsaka má ve srovnání s dřívějšími studiemi nižší rozsah mostních konstrukcí, avšak za cenu jejich nepravidelného tvaru, tok Vltavy kříží ve výši 15 metrů nad hladinou. Most se svými dvěma pásy širokými 20 metrů (tedy celkem osm jízdních pruhů) a dvěma chodníky řadí k nejširším mostům v ČR. Barrandovský most byl původně pojmenován po prezidentovi Antonínu Zápotockém, přejmenován na Barrandovský byl 24. ledna 1990 radou Národního výboru hlavního města Prahy. Rozvoj průmyslových závodů na Smíchově si v roce 1876 vyžádal stavbu Palackého mostu jako pokračování hlavní Plzeňské třídy. Postaven byl v novorenesančním slohu a měří 228 metrů, je rozdělen na sedm segmentových kleneb provedených ze žulových kvádrů několika barev. Byl navržen inženýrem Josefem Reiterem a architektem Bedřichem Münzbergerem. V letech 1950–1951 byl rozšířením na obou koncích vyřešen problém malé šíře – rozšíření ze 7,74 na 10,3 metru. Přitom však byla na koncích mostu odstraněna pískovcová sousoší od Josefa Václava Myslbeka, která znázorňovala náměty z české mytologie. Štefáníkův most byl vybudován v letech 1948–1951, jedná se o železobetonový most délky 200 metrů, šířky 24 metrů, o třech segmentových obloucích nad řekou a dvou rovně zastropených pobřežních podjezdech. Konstrukci navrhl Jan Fischer, architektonický výraz Vlastislav Hofman a Otakar Širc. Osa nového mostu je souběžná s osou mostu původního Františka Josefa I. a je zaměřena na Revoluční třídu. V letech 1846–1850 byl postaven mezi Karlínem a Holešovicemi kamenný viadukt pro železniční trať z Prahy do Drážďan – Negrelliho viadukt. Jedná se o druhý nejstarší dosud stojící most přes Vltavu v Praze. Nad oběma rameny Vltavy má osm kleneb v celkové délce 200 metrů a 77

polokruhových kleneb nad ostrovem Štvanice a územím Karlína, přičemž celková délka viaduktu je 1100 metrů. Tento viadukt je dílem architekta Aloise Negrelliho a jeho spolupracovníků. Současných pražských mostů vedoucích přes Vltavu je sedmnáct: most Závodu míru, Branický most, Barrandovský most (dříve Antonína Zápotockého), Železniční most (tzv. vyšehradský), Palackého most, Jiráskův most, most Legií (dříve 1. máje), Karlův most, Mánesův most, Čechův most, Štefánikův most (dříve Švermův), Hlávkův most, Železniční most (tzv. Negrelliho), Libeňský most, Železniční most (tzv. Libeňský), most Barikádníků, Tramvajový most. Trojský most bude napojen prostřednictvím právě budovaného tunelového komplexu Blanka až na Strahovský tunel a Jižní spojkou, na severu pak povede přes křižovatku Troja na severní výpadovku.

Květen

Z radnice

Starosta Prahy 5 uctil památku Milana Rastislava Štefánika

V pondělí 4. května 2009 v odpoledních hodinách uctil starosta MČ Praha 5 Milan Jančík památku 90. výročí tragického úmrtí generála Milana Rastislava Štefánika položením kytice k pamětní desce umístěné na historické budově radnice Prahy 5 ve Štefánikově ulici. Zdejší ulice byla pojmenovaná právě na počest generála Štefánika narozeného 21. 7. 1880 a tragicky zesnulého při leteckém neštěstí 4. 5. 1919 v Bratislavě. Milan Rastislav Štefánik, slovenský politik, generál francouzské armády a astronom, se v letech 1913–1918 podílel na organizování československých legií v Srbsku, Rumunsku, Rusku a Itálii. Na začátku první světové války prošel leteckým výcvikem. V roce 1918 se účastnil bojů československých legií na Sibiři. Byl členem Národní rady v Paříži a prvním československým ministrem národní obrany. Spolu s Tomášem Garriguem Masarykem a Edvardem Benešem je považován za jednoho ze zakladatelů Československé republiky. Dne 9. května 2009 připravila Praha 5 vzpomínkovou akci k 64. výročí osvobození Prahy spojenou s výstavou vojenských historických vozidel. Akce se uskutečnila před kostelem sv. Václava. Součástí byl od 12 hodin pietní akt spojený s položením věnce k pamětní desce připomínající oběti nacismu. Deska je umístěna na Obchodním centru Nový Smíchov.

Praha 5 získala ocenění za komunikační projekt roku

Úřad městské části Praha 5 byl nominován na ocenění za komunikační projekt v části zdařilých projektů uskutečněných v období roku 2008. Konkrétně se jedná o internetovou televizi a zřízení zdejšího Informačního centra. „Projektem internetové televize jsme rozšířili informační zdroje pro naše občany. Diváci zde sledují reportáže o aktuálním dění v Praze 5 a kulturní akce. Z televize se dozvědí také i o činnosti radnice. Naší snahou je zachytit veškeré dění v Praze 5, aby návštěvníci stránek měli přehled o tom, co se u nás děje, o akcích, které městská část pořádá nebo se jich účastní,“ řekl starosta Prahy 5 Milan Jančík. Porotci a porotkyně komunikační projekt hodnotili nejen podle údajů v dotazníku EMGC, ale také na základě struktury a obsahu webových stránek nominovaných úřadů. „Jako příklad dobré praxe byl oceněn komunikační projekt Prahy 5 s názvem www.TVP5.cz, jehož cílem je informovat občany a návštěvníky o událostech a dění v městské části. Projekt byl zařazen mezi ty, které lze považovat za inovativní. Přestože se jedná o jednostrannou komunikaci (informační kanál), lze ho považovat za velmi efektivní,“ řekla k problematice Jana Krbová, členka poroty. Celkem bylo na ocenění za nejlepší komunikační projekt roku nominováno 22 českých úřadů, z nichž odborná porota – ve složení Tomáš Studeník (ředitel spol. Westminster), Dana Běrová (Business Development Director, Gartner), Jana Krbová (vedoucí Katedry managementu veřejného sektoru VŠE), Jiří Janoušek (výkonný ředitel Asociace komunikačních agentur) a Lukáš Kříž (šéfredaktor Inside) – vybrala ty nejlepší a nejzajímavější. Kritérii pro výběr byly originalita, inovativnost a všeobecná prospěšnost. TV

P5 byla spuštěna 24. listopadu 2008. Od té doby bylo odvysíláno 77 reportáží. Počet unikátních přístupů po celou dobu fungování internetové televize je 6541, celková návštěvnost stránek je přes 10 000 návštěvníků.

Praha 5 zahájila anketu o parkování

Radní MČ Praha 5 se rozhodli pomocí veřejné ankety na téma doprava a parkování v Praze 5 přispět ke zlepšení dopravní situace v páté městské části. K uvedenému průzkumu vybrali formou veřejné soutěže firmu Factum Invenio, s. r. o. „Téma dopravy a parkování je pro nás jednou z prvořadých záležitostí a věřím, že anketa přispěje ke zlepšení dopravní situace v naší městské části,“ řekl starosta Milan Jančík. Průzkum probíhá formou rozhovorů s jednotlivci i v rámci malých diskusních skupin náhodně vybraných obyvatel konkrétních lokalit. „Anketa se soustředí na frekvenci a způsob dopravy na území Prahy 5, na současné možnosti a problémy parkování a na postoje obyvatel k případným parkovacím zónám. Bude mimo jiné také zaměřena na sběr věcných připomínek a komentářů občanů v rámci této tematiky,“ dodal radní pro dopravu Vojtěch Zapletal. Statisticy mají na sběr dat a jejich vyhodnocení celkem deset týdnů. Jako výsledek jejich snažení vznikne konečná zpráva, která spolu s konzultacemi s pracovníky Factum Invenio dá zdejší samosprávě možnost vytvořit si přesnou představu o dopravní a parkovací situaci v Praze 5 a o jejím řešení. Za anketu Praha 5 zaplatí celkovou částku 870 000 Kč.

Na radnici se sešel protikorupční výbor Prahy 5

Starosta městské části Praha 5 Milan Jančík a nově zvolený předseda tohoto výboru Aleš Kohout splnili úkol z jednání dubnového (2009) Zastupitelstva a neprodleně svolali jednání tohoto orgánu. Ten se v obměněném složení sešel poprvé v úterý 5. května 2009. Výbor na svém zasedání nesouhlasil s koncepcí tzv. protikorupčního programu MČ Praha 5 navrženou předchozím předsedou výboru Michalem Tučkem, a to zejména pro její nekonceptnost, vysokou finanční náročnost a nehospodárnost. „Po více než dvou letech činnosti mého předchůdce v tomto výboru nevnikl žádný použitelný program boje s korupcí v rámci našeho úřadu,“ řekl nový předseda výboru a radní Aleš Kohout. „Přestože nám již do konce volebního období nezbývá příliš času, budeme se snažit nejen o vypracování protikorupčního programu samého, ale i o jeho uvedení v praxi,“ dodal radní. Na zasedání výboru obdrželi členové podrobné informace o strategiích vlády České republiky, Magistrátu hlavního města Prahy a dalších orgánů veřejné správy v boji proti korupci. Do tvorby programu se kromě výboru zapojí i odborná a laická veřejnost, kterou předseda výboru Aleš Kohout v nejbližší době osloví. Do konce května budou také na internetových stránkách Prahy 5 zveřejněny veškeré zápisy z jednání protikorupčního výboru od roku 2007 do současnosti.

Nový předseda protikorupčního výboru v Praze 5

Nejasnosti okolo fungování protikorupčního výboru na radnici v Praze 5 se 14. května 2009 pokusil rozptýlit jeho nový předseda, zastupitel Aleš Kohout (SNK-ED). Výbor převzal poté, co jeho stranický kolega Michal Tuček odstoupil z funkcí kvůli údajnému sledování dat v jeho počítači. Odvolali ho zastupitelé.

Vedení radnice v souvislosti s Michalem Tučkem hovořilo opakovaně o nefunkčnosti výboru, on si naopak stěžoval, že mu ve vytvoření protikorupčních opatření bránili radní. Aleš Kohout se podle svých slov vydá jinou cestou. „Jde mi hlavně o prevenci, zřízení protikorupční linky je zbytečné, funguje jich už několik,“ uvedl nový předseda výboru s tím, že program boje proti korupci by mohl být hotov na podzim. „Moje představa je školení pro úředníky o tom, jaké jsou možnosti korupce, jak k ní dochází a podobně,“ řekl Kohout. „Strategie Prahy 5 je v tomto zcela nesmyslná, samotný výbor, který prosadili Evropané, jen dubluje činnost kontrolního výboru,“ řekl zastupitel SZ Lukáš Budín. „Tyto aktivity musejí jít zvenčí radnice, ideálně by měla být agenda nezávislá na radnici,“ dodal. Původní návrh počítal se zapojením organizací, jako je Oživení či Transparency International, které se korupci dlouhodobě věnují v rámci nevládní sféry.

Automaty na injekční materiál jsou podle odborníků přínosem

Dne 20. dubna 2009 vyšel v pražské mutaci MF DNES článek od Aleny Zvěřinové „Automaty na stříkačky zůstanou ve skladu“. Tento článek je natolik zavádějící a plný dezinformací, že se zástupci MČ Praha 5, která na projektu výdejních automatů participuje, rozhodli uvést některé údaje na pravou míru. Autorka textu článku v něm uváděla, že starosta MČ Praha 5 nebyl schopen odpovědět na její dotazy. Tvzení se však nezakládá na pravdě, starostu nikdo s podobnými otázkami nekontaktoval. Navíc novinářka, ačkoliv to při přípravě jiných článků dělá, nekontaktovala ani tiskového mluvčího radnice MČ Praha 5. Autorka dále prezentuje názory odborníků, cituje hlavní protidrogovou koordinátorku Prahy Ninu Janyškovou, jejíž námitkou proti výdejním automatům na Praze 5 je „absence motivační a sociální práce terénních pracovníků“, a to i přesto, že na začátku odstavce paní Zvěřinová uvádí, že „...automaty doplňují práci streetworkerů“. Epidemioložka Zdeňka Jágrová z Hygienické stanice hl. m. Prahy se vyjadřuje také proti automatům. Jejím argumentem je nedostatečné zabezpečení přístrojů proti zneužití. Tento názor vznikl z neznalosti, podle pracovníků společnosti Progressive jsou automaty naprosto bezpečné. Závěr článku zdůrazňuje opět tu samou obavu, z absence přímé prevence a z toho, že narkomani pravděpodobně nebudou dost zodpovědní, aby infekční odpad tímto způsobem bezpečně likvidovali. Tento argument je naprosto nesmyslný, stejná rétorika by se dala použít například proti odpadkovým košům. Článek je velmi negativní v postoji jak k tomuto projektu, tak k jeho zřizovateli – Úřadu městské části Praha 5. Jen neznalost, nebo pravděpodobněji záměr mohl vést k takovéto jednostranné kritice, vždyť automaty na injekční materiál například kladně hodnotilo množství diabetiků, kteří jsou další významnou skupinou jejich uživatelů.

Úřední oznámení

Předseda ČSSD Jiří Paroubek zřejmě opustí funkci v Praze 5

Předseda ČSSD Jiří Paroubek zřejmě opustí funkci předsedy místní organizace ČSSD v Praze 5. Názory na podobné rozhodnutí nejsou uvnitř obvodní organizace strany jednoznačné, což potvrdilo i nedávné jednání (5. 5. 2009) Obvodního výboru sociální demokracie Prahy 5, kde se právě osud budoucí spolupráce ČSSD s koaličními partnery místní radnice probíral. „V podstatě jsme se na ničem neusnesli, jen z toho jasně vyplynulo, že o vývoji na radnici Prahy 5 rozhodne vlastní klub zastupitelů ČSSD,“ řekl jeden z členů výboru, místostarosta páté městské části Jan Smetana. Část sociálních demokratů v obvodu je totiž přesvědčena, že by ČSSD měla zdejší koalici opustit, a to možná už v průběhu volebního období, další skupina zastupitelů naopak tvrdí, že není důvod, a chce v koalici dál spolupracovat. Síly jsou přitom zhruba vyrovnané. Zajímavý je postoj předsedy nejsilnější opoziční strany v ČR Jiřího Paroubka, který v Praze 5 předsedá i obvodní organizaci ČSSD. Uvnitř strany se spekuluje dokonce o tom, že by na předvolební obvodní konferenci mohl na tento post rezignovat. „Určitě je to možné, vzhledem k situaci si tím ale zřejmě už moc nepomůže. Jako předseda obvodu bude zřejmě s podporou zdejší koalice spojován i po rezignaci,“ řekl na dotaz zdroj z ČSSD Praha 5. Sám Jiří Paroubek se tématu koalice v Praze 5 striktně vyhýbá. Podobnou zkušenost s ním mají i zástupci jiných politických stran.

Taxíky mají v Praze stejné výhody jako autobusy

Od května roku 2009 dostala pražská taxislužba možnost jezdit některými autobusovými pruhy. Novinka se ale týká jen žlutých taxíků splňujících přísné podmínky Magistrátu. Když si zastavíte taxi třeba v Holešovicích či na Smíchově, směrem do centra se snadno vyhnete dlouhým kolonám. Dohromady se výhoda týká skoro dvou desítek míst v Praze. Taxikáři se ale například na zkracování cesty domů těšit nemohou: výhoda platí pouze pro taxi s pasažérem. Magistrát chce urychlit jejich jízdu a zároveň motivovat taxikáře k dodržování podmínek, jako je třeba žlutá barva vozu. „Na tramvajové pásy se změna nevztahuje, v budoucnu to ale není vyloučeno,“ řekl náměstek primátora Rudolf Blažek. Podle údajů

Magistrátu počet nepoctivých taxikářů v Praze podle výsledků kontrol klesá. Největším problémem jsou taxikáři z okolí Staroměstského náměstí, kteří několikanásobně předražují maximální kilometrovou sazbu stanovenou na částku 28 korun. „Pravidelně je kontrolujeme, oni ale své přestupky neuznávají a strážníkům někdy dokonce vyhrožují,“ prohlásil náměstek ředitele městské policie Ludvík Klema. Taxikáři se brání, že omezováním cen Magistrát neoprávněně zasahuje do jejich podnikání.

Pražský magistrát schválil 11 miliard na výstavbu metra do Motola

Pražští radní ve čtvrtek 28. května 2009 schválili, že hlavní město do roku 2015 uvolní 10,7 miliardy korun na prodloužení trasy metra A. Finance jsou určeny na vybudování úseku ze stanice Dejvická do Motola. Celkové náklady na stavbu budou činit zhruba 18,7 miliardy korun, z toho více než osm miliard tvoří příspěvek z Evropských fondů. Trasa A se podle předchozích informací měla začít prodloužovat letos v prosinci (2009). „Cílem je zlepšení dopravní obsluhy Prahy 6 přímým napojením na trasu metra, odlehčení Vítězného náměstí a přilehlé části Prahy 6 od autobusové dopravy a zkvalitnění dopravní dostupnosti nemocnice Motol,“ uvedl mluvčí Magistrátu Jiří Wolf. Prodloužení je rozděleno do tří etap. Celkem by mělo být vybudováno 12,9 kilometru trasy. První část bude dlouhá asi šest kilometrů a povede ze stanice Dejvická přes stanice Červený Vrch, Veleslavín a Petřiny do Motola. Druhá, celkem 4,3 kilometru dlouhá etapa, napojí stanice Bílá Hora, Dědina a Dlouhá Míle. Poslední a nejkratší úsek bude zahrnovat stanice Staré Letiště a Letiště Ruzyně.

Schválení financí na stavbu provázely i polemiky. Opoziční zastupitelka Petra Kolínská (SZ) s prodloužením trasy A nesouhlasí. „Praha 6 je zatížena auty, to ale tento projekt neřeší,“ řekla Kolínská. Podle ní je důležitější postavit urychleně metro D do Písnice. Potřebu dopravně obsloužit Motol by vyřešila prodloužením metra B nebo novou tramvajovou tratí. Náměstkyně primátora Markéta Reedová (SNK-ED) oproti tomu zdůraznila, že pokud by zastupitelé peníze na dostavbu metra neuvolnili, hlavní město by přišlo o prostředky z evropských fondů. Uvedla také, že prodloužení metra do Motola má dlouhodobou podporu. „Prodloužení na Ruzyně bude ještě předmětem diskuse,“ dodala. Komunistický zastupitel Petr Zajíček naopak prodloužení trasy A do Motola podpořil, vyslovil se ale proti jeho dalšímu pokračování na letiště do Ruzyně. Pokud podle něj bude postavena plánovaná rychlodráha z Prahy do Kladna, která má vést kolem letiště, metro bude zbytečné.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Barrandovské terasy dále chátrají

Jeden ze symbolů první republiky nedokázalo vzkřísit ani dvacet let polistopadového kapitalismu. Bez mačety máte smůlu. Čtyři obloukovité terasy nad sebou, po nichž dříve pobíhali číšníci mezi stovkami hostů u stolků pod slunečníky, beznadějně zarostly vysokými keři a stromky. Jen tu a tam z bujné vegetace ještě trčí rezavé historické lampy. Shlédnete dolů ze skály, a stejně neprostupné je i houští kolem někdejšího bazénu s torzem skokanské věže. Trocha volného prostoru zbývá jen těsně u bývalé restaurační budovy, kterou ukrajinsky mluvící hlídač pracně strážil před nájezdy bezdomovců. Těch žije v okolních skalních brlozích bezpočet. Před osmi lety už vypálili dřevěný Trilobit bar a podobný osud by snadno mohl potkat i architektonicky cenný hlavní objekt. Betonový, poctivě zbudovaný skelet zatím drží, ale skleněné výplně snadno praskají a zatékající voda na mnoha místech dělá své. Teprve když vystoupáte do třetího patra vyhlídkové věže nad okolní přerostlou zeleň a spatříte honosné vily na přilehlém vršku, údolí s Vltavou plnou sportovních lodí a Vyšehrad na obzoru, vybaví se vám ty známé filmové záběry davu výletníků v bílém gala, jak si kousek za Prahou u piva či kávy s úsměvem užívají slunečné letní neděle. Ještě před pěti roky to vypadalo, že letošní osmdesáté výročí slavnostního otevření (případá na 4. října) stavba oslaví již zrekonstruovaná a doplněná o nový hotel a podzemní parkoviště. Jenže plány už roky zůstávají jen na papíře. Slibované termíny se odsouvají a perspektiva je dost nejistá. „Náš

záměr zrekonstruovat stávající část komplexu a postavit nový hotel nadále trvá, současná krize však samozřejmě může tento záměr oddálit,“ připouští Michalis Dzikos, liberecký realitní podnikatel, který od roku 2001 terasy ovládá. Proč ale terasám nevrátilo lesk a slávu dvacetiletí obnovené demokracie a kapitalismu? V první řadě jde o špatně provedenou restituci. Když stát v roce 1992 vrátil znárodněné terasy do rukou potomků zakladatele inženýra Václava Havla, obavu vzbuzovala snad jen nákladnost nutné rekonstrukce.

Sami bratři Václav a Ivan Havlovi se restaurátéry pochopitelně stát nehodlali, ale zatímco Ivan svou polovinu převedl na podnikavou manželku, Václav chtěl podíl prodat. S prodejem Václavovy poloviny totiž nesouhlasila prezidentova švagrová Dagmar Havlová, kvůli čemuž soud v červenci 1997 vydal předběžné opatření zakazující hlavě státu nakládat se svým podílem. Václav Havel pak svou část převedl na druhou manželku Dagmar. „Měla jsem připravený zajímavý projekt obnovy a využití, navazující na myšlenky propagované princem Charlesem. Ten jsem pro společný podnik nabídla své švagrové, paní Dáše,“ vypráví Ivanova manželka Dagmar Havlová, jak se nechtěla vzdát podnikatelského snu. Dokonce kvůli tomu přikoupila pozemek pod skálou, na kterém stojí zdevastovaný bazén a který nebyl součástí restituce ani teras, protože sportoviště v roce 1930 vystavěl Český plavecký svaz. Spolupráci na projektu jí prý přislíbil například hollywoodský herec a režisér Robert Redford.

„Bylo to investičně připravené. Naivně jsem se domnívala, že záštita slavných osobností vzbudí Dášin a snad i Václavův zájem,“ líčí švagrová exprezidenta. V roce 1999 odkoupila Ivanova žena polovinu Lucerny (patřící původně Václavu Havlovi) od Chemapolu a tehdy jí švagrová recipročně požádala o její polovinu teras. „S terasami jsem se loučila jen těžce, velice nepodnikatelsky jsem je oplakala. V naší rodinné situaci ale nešlo než souhlasit. Navíc kdybychom se každá starala o jednu celou nemovitost, mělo by to jistou logiku,“ vysvětluje manželka Ivana Havla, jak se nakonec v květnu 2000 stala jediným vlastníkem Barrandovských teras choť exprezidenta. V té doby už byla restaurace třetím rokem definitivně zavřená (od 31. července 1997) a prázdným areálem korzovala jen ochranka. „Po restitucích se o nemovitosti začala starat společnost mé manželky a restauraci na terasách jsme pronajali,“ vzpomíná Ivan Havel.

„Pořádaly se tam koncerty, diskotéky, nebylo to nejšťastnější. Žena navrhovala, abychom terasy provozovali sami, v druhé části rodiny se to však nesesetkalo s pochopením,“ popisuje těžké hledání kompromisu mezi vlastníky. V roce 1993 se v restauraci konal například křest memoárové knihy zakladatele areálu Václava Havla „Mé vzpomínky“, kterého se zúčastnil i syn-prezident, o rok později tam Nadace Občanského fóra uspořádala benefiční večer. Tehdy také na ploše bývalé zelinářské zahrady severně od hlavní budovy vyrostl nový ekologický solární pavilon, který založil a vedl ekolog Milan Horáček a který měla v pronájmu Nadace Heinricha Bölla. Po této stavbě dnes ovšem není ani památky. Manželce exprezidentova bratra zůstal na památku snahy udržet na Barrandově tradici havlovského podnikání už jen onen houštím zarostlý bazén. Nikdo včetně vlastnické firmy Barrandovské terasy, a. s., neví, co s ním, protože betonem prorůstají stromy a hlavně pozemek je prakticky nepřístupný. Z jediné silnice vedoucí kolem tohoto bývalého lomu se v osmdesátých letech stala úzká cyklostezka a z teras se dolů scházet nedá. Skalní pěšina a nákladní výtah, funkční za první republiky, dávno neexistují. Plavecký areál sevřený skalami byl navíc kvůli studené vodě už v době svého založení atrakcí spíše pro romantiky než pro plavce. „Bazén i skály jsou podle mého názoru organickou součástí teras, ale jejich současní majitelé o přičlenění neprojevíli zájem,“ přiznává trpce majitelka. Nejde však o jedinou bizarnost pozemkového vlastnictví v areálu. Z katastru nemovitostí lze zjistit, že bratrům Václavovi a Ivanovi Havlovým zůstalo dosud na Barrandově ve vlastnictví několik miniaturních pozemků, především samotná barrandovská skála. „Nerad se zbavuji něčeho, co mí předkové získali, zbudovali, rozvíjeli. Takže ta skála pod terasami zůstává spíše jen jako symbolický pomník velkých záměrů našeho otce a podnikatelského ducha jeho doby,“ vysvětluje s nostalgií spolujitel význačné

přírodní památky Ivan Havel. Amatérismus v přístupu k památkově chráněným terasám měl být v roce 2001 nahrazen profesionalismem odborníků na reality. Dagmar Havlová už jako jediná majitelka totiž založila akciovou společnost Barrandovské terasy, vložila do ní nemovitosti a v onom roce prodala svůj majetkový podíl realitnímu podnikateli Michalisi Dzikosovi. Tím začaly být současné terasy rovněž symbolem málo průhledného byznysu. Prodejní cena nebyla dodnes zveřejněna, neoficiálně se mluvilo o sumě až 250 milionů korun. Nejasnosti panují i ohledně toho, zda si Dagmar Havlová ponechala ve firmě minoritní podíl. Exprezidentova tajemnice Sabina Tančevová sdělila, že paní Dagmar už se společností nemá nic společného. Roku 2004 představili noví majitelé teras projekt brněnských architektů Ladislava Kuby a Tomáše Pilaře (dodnes platný), který kromě citlivé rekonstrukce původní konstruktivistické stavby uznávaného architekta Maxe Urbana počítá s novostavbou dvoupodlažního hotelu o kapacitě sto šedesát lůžek na obloukovitém půdorysu v místě nejvyšší z dosavadních čtyř venkovních teras. Argumenty současných majitelů znějí logicky. Zatímco dříve byly terasy v kouzelně čisté přírodě, dnes je obklopile přetížené dálnice a Barrandovský most, takže tam od Vltavy i z druhé strany od Barrandovské radiály proniká prach, neklid a denní hladina hluku neklesá pod osmdesát decibelů. Navíc se změnil životní styl, takže běžné tři tisícovky hostů při slunečných nedělích ve třicátých letech jsou dnes nepředstavitelné. Kapacitní propočty pro současnost mluví o maximálně třech stovkách jídel denně. Podstatný býval za masarykovské republiky i fakt, že terasy tvořily jeden hospodářský celek s Lucernou, takže Barrandov v létě využíval nádobí i mobiliář, který si na sebe vydělal v zimě při plesové sezoně.

Terasy v datech

24. 2. 1924: Dědeček pozdějšího prezidenta Václav Havel zahajuje ve spolupráci s architektem Maxem Urbanem výstavbu vilové čtvrti Barrandov.

4. 10. 1929: Slavnostní otevření vyhlídkové restaurace Terasy, pod níž Český plavecký svaz vybudoval v roce 1930 plavecký bazén. 1936: Dostavěn bar Trilobit. 1948–1989: Za komunistické éry areál v rukou státu chátral. V padesátých letech zastaven provoz bazénu, 1982 uzavřen Trilobit bar, 1988 areál prohlášen nemovitou kulturní památkou. 1992: Objekt zrestitulovali bratři Václav a Ivan Havlovi. Vznikl spor, protože Ivan Havel převedl podíl na manželku Dagmar, která chtěla terasy provozovat, zatímco Václav Havel chtěl podíl prodat. Nakonec svou část převedl na svou druhou ženu Dagmar. 31. 7. 1997: Restaurace definitivně uzavřena. 2000: Prezidentova manželka Dagmar Havlová odkoupila podíl své švagrové. 2001: Požárem zničen Trilobit bar. 2001: Založena firma Barrandovské terasy, a. s., v níž Havlová prodala svou majoritu libereckému realitnímu magnátovi Michalisi Dzikosovi. 2006: Měla být hotova rekonstrukce a dostavba. 2009: Objekt stále chátrá, vlastník slibuje zahájit opravu do konce roku.

Podniky a podnikatelé

Stát chystá pobídky pro filmaře

Pro české filmaře a ateliéry to bude zlomový moment. Stát poprvé v historii chystá daňové pobídky pro domácí i zahraniční producenty. Ti by si podle návrhu nového kinematografického zákona mohli z rozpočtu filmu odečíst až 20 procent z celkových nákladů utracených v Česku. To má do země vrátit zahraniční filmové štáby s miliardovými investicemi. Podobné nástroje již do legislativy zavedlo celkem jedenáct evropských států, mezi nimi jsou Německo, Itálie, Maďarsko nebo Velká Británie. „Zavedení pobídek má velký psychologický dopad na producenty, kteří se rozhodují, ve které zemi utratí kapitál na svůj film,“ vysvětluje Jasmina Torbati, členka představenstva Asociace producentů v audiovizí, kteří se na přípravě kinematografického zákona podílejí. Nový zákon nyní směřuje do mezirezortního řízení. Původně se měl dostat na jednání sněmovny v červnu roku 2009, po pádu Topolánkovy vlády a před volbami je načasování nejisté. Na financování pobídek by

podle předběžného návrhu měla jít část výnosů ze spotřební daně, která by plynula do Státního fondu pro podporu a rozvoj české kinematografie. Podle odhadů Ministerstva kultury by filmoví producenti získali zpět okolo 1,5 miliardy korun ročně. Přínosy plánovaného systému pro státní rozpočet však převažují. Podle studie britské firmy Olsberg/SPI v roce 2003 celkový objem filmové produkce ve výši 7,6 miliardy korun přinesl příspěvek k HDP ve výši skoro tří miliard korun. Další efekty pak plynou z nákupu služeb pro filmaře: ubytování, doprava, stravování, používání bankovních služeb. V praxi by producenti nejprve vyplnili jakýsi culture test, jaký přínos daný projekt představuje pro kulturu, zda využívá historických lokací a podobně. Vynaložené náklady na film by posuzoval auditor, konečné rozhodnutí o vrácení části rozpočtu by bylo na dalším subjektu, například na komisi kinematografického fondu. „Bude to první krok pro obnovení pozice České republiky jako jednoho z center filmového průmyslu,“ uvedl Matthew Stillman, šéf jedné z největších domácích produkcí Stillking Films. Stimuly by pomohly i barrandovským ateliérům, které trpí nedostatkem velkých zakázek. Barrandov Studio v závěru roku 2006 otevřelo jeden z největších filmových ateliérů za 250 milionů korun. Příliv zahraničních štábů však vyschl v loňském roce poté, co štáby zamířily do zemí s daňovými úlevami pro filmaře jako Velká Británie nebo Německo. „Jen pro srovnání, pokud posoudíme rozpočty, které jsme udělali v uplynulém půlroce, je natáčení ve Velké Británii nyní levnější než v České republice. Ztratili jsme pozici jednoho z lídrů světového produkčního trhu,“ dodal Stillman.

Některá nákupní centra v Praze 5 stahují rolety, nejsou zákazníci

„Zavíráme!“ je slyšet z obchodních zón stále častěji. Tržby poklesly i v pražské metropoli a chrámům konzumu chybějí zákazníci. Stažené rolety, zboží v krabicích a žadní lidé. Tak vypadá nákupní centrum v pražských Stodůlkách v Praze 5. V dubnu 2009 oznámil zavření obchodu zdejší klíčový hráč, hypermarket Tesco. A přidávají se další: Cestovní kancelář Sunny Days, kavárna Coffe Co, hračkářství Pompo nebo knihkupectví NS. Podle analytiků klesly od začátku roku maloobchodní tržby o pět procent, a problém s nedostatkem zákazníků se tak stupňuje. Odborníci nedostatek zákazníků přičítají tomu, že v oblasti funguje velké množství prodejen, a Stodůlky se od ostatních nijak nelišily. Navíc neležely u metra a byly těžko dostupné MHD. „V Praze 5 není lehké uspět. Má vlastně dvě ohniska, jimž se daří. Obchodní zónu Anděl a Zličín,“ řekl Tomáš Drtina, ředitel společnosti Incoma Research, zabývající se marketingovým výzkumem.

Hudební obrazy Rumena Sazdova v Podnikatelském centru na Smíchově

Podnikatelské centrum v Praze 5 otevřelo dne 26. května 2009 výstavu obrazů bulharského výtvarníka Rumena Sazdova žijícího a tvořícího v Praze. Umělec patří k výtvarníkům, pro něž obraz dýchá hudbou. Výrazové prostředky jako pastelové barvy, figurativní kresbu, olejomalbu či grafické zpracování často spojuje s hudebními motivy. Malíř je znám také tím, že maluje „naživo“ při koncertních vystoupeních. Sazdovovy obrazy pulzují živelnou energií, ať již jde o poetické zobrazení hudebníků, či o fantazii vzbuzovanou interpretací klasiků, nebo o symboliku zřetelně odkazující k legendám a mýtům. Umělec se narodil v roce 1959 v bulharském Kjustendilu. Po absolvování Střední umělecké školy v Sofii studoval čtyři roky malířství na Univerzitě Cyrila a Metoděje ve Velikom Tarnovu. V roce 1989 se přestěhoval do Prahy a v devadesátých letech uspořádal výstavy ve velkých metropolích (Praha, Paříž – např. aukční síň Drouot Richelieu). Sazdovovy autorské práce jsou součástí soukromých sbírek v řadě zemí světa. Majiteli jeho děl jsou mimo jiné princ Kiril Tarnovski, španělská markýza Gloria Ferera des Monsolis, hraběnka Kristine d'Barout, monacká princezna Stefanie, madame Chirac, kytarista skupiny Scorpions, paní Livie Klausová a jiné významné osobnosti.

Byty a bytová politika

V Praze se začne bydlet na unikátních hausbótech

Chlubí se originálním interiérem, velkou plochou k bydlení a slibují luxus. Od většiny pražských bytů se však výrazně liší: jsou budovány ze starých remorkérů a jejich majitelé mohou z minuty na minutu „změnit adresu“. V Praze se začátkem června roku 2009 na Vltavě objeví hned osmnáct netradičních hausbótů. Bydlení, za nějž zájemci zaplatí kolem dvaceti milionů korun, nebo si ho budou moci pronajmout zhruba za sto tisíc měsíčně, připravuje společnost České přístavy. „Zatím kotvilo na Smíchově pouze několik výtvarů amatérských architektů. Obdobný projekt však doposud v Praze nebyl,“ popsal náměstek generálního ředitele společnosti České přístavy Jindřich Vodička. Hausbóty nabídnou dvě obytná podlaží o rozloze sto metrů čtverečních a sluneční palubu. V podpalubí by pak měly být ložnice s příslušenstvím. Další patro patří obývacímu s kuchyní. „Majitelé budou moci kotvit v přístavišti na Smíchově u Císařské louky, v Holešovicích a zřejmě nejromantičtější místo bude Libeň,“ uvedl Vodička. Projekt dostal jméno Riverbull (v překladu Býk řeky). S pojmenováním přišel německý designér českého původu Miro Pištěk.

Doprava

Za autobusy na Žvahov zaplatí Praha pět milionů korun

Radnice Prahy 5 vyčlenila pro rok 2009 asi milion korun na provoz autobusové linky číslo 128 vedoucí z Hlubočep na Žvahov. Autobusy číslo 128 jsou zde v provozu od roku 2005. „Stejně jako v minulých letech i letos bude dotovat provoz autobusové linky městská část. Tato linka je v Praze 5 důležitá a lidé ji potřebují,“ uvedl starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík (ODS). Jejich zavedení prosadili obyvatelé Žvahova, kteří do té doby byli bez městské hromadné dopravy. Provoz speciálních malých autobusů dotuje Praha 5, jejich nákup zajistil Dopravní podnik hlavního města Prahy.

Praze chybějí mosty přes Vltavu

Podle řidičů, dopravních odborníků i záchranářů v Praze scházejí mosty přes Vltavu. Přes řeku se sice klene sedmáct mostů, tedy přibližně jeden na půl druhého kilometru, autem se ale dostanete jen na deset z nich. Dva slouží pouze pěším, po čtyřech jezdí vlaky a jeden mohou využívat jen tramvaje. Nejhorší situace je v jižní části města, kde jsou pouze dva silniční mosty. Most Závodu míru na Zbraslavi a Barrandovský most jsou od sebe vzdálené devět kilometrů, dalším mostem po proudu je potom až čtyři kilometry vzdálený Palackého most mezi Novým Městem a Smíchovem. Dostat se z Braníka na Barrandov je v dopravních špičkách pro motoristy holým utrpením. „Praze chybějí mosty na jihu i na severu. Také scházejí mosty, které jsou i s navazujícími silnicemi nad úrovní velké vody. Při velkých povodních se totiž většina mostů v Praze musí uzavřít,“ míní děkan Fakulty dopravní ČVUT Petr Moos. Mosty chybějí také hasičům a řidičům sanitek. „Máme problémy hlavně na periferii Prahy. Dostat se přes řeku je tu obtížné, musíme si zajíždět,“ opakuje známou bolest velkoměsta ředitel záchranky Zdeněk Schwarz. Nejdříve by měl proto nový most překlenout Vltavu v Lahovicích. Bude součástí jihozápadní části Pražského dálničního okruhu a hotov má být již za rok. O rok později začnou auta a tramvaje přejíždět Vltavu po novém mostě v Troji. Hlasitou diskusi vyvolává plánovaná výstavba dvoupatrového dálničního mostu u Suchdola. Proti jeho výšce a technickému řešení se bouří místní obyvatelé. Další most může v budoucnu propojit také Podolí se Zlíchovem. Auta a tramvaje by na něj najížděly z ulice Na Zlíchově a sjížděly mezi Dvorky a plaveckým areálem na podolské straně. Původně se uvažovalo o tom, že by most ze Zlíchova vedl přes řeku šikmo a navazoval by na Jeremenkovu ulici. Jenže v této ulici se plánuje tramvajová trať a cestující na Dvorkách by při přestupu na modřanskou trať museli přebíhat přes křižovatku. Nyní mají mít všechny linky společné zastávky.

Od května se změnily některé jízdní řády

Od 1. května 2009 musejí cestující počítat se změnami v jízdních řádech. Týkají se městských částí Praha 5 – Velká Chuchle a Praha – Radotín. Autobusová linka 172, která dosud jezdila v

trase Smíchovské nádraží – Velká Chuchle, bude prodloužena do zastávky Sídliště Radotín. „V oblasti Velké Chuchle tak pojedou obousměrně opět nejkratší trasou po novém mostě přes Strakonickou ulici a nebude již provozována jednosměrným objezdem přes Lahovičky,“ sdělil Filip Drápal, mluvčí Ropidu. Prodloužením linky do Radotína bude fungovat obousměrná obsluha zastávek Radotínská, Závodiště Chuchle a Zahradnictví a také bude zajištěno přímé spojení z centra Velké Chuchle do Radotína. Novinkou budou jednosměrné vložené spoje v trase Velká Chuchle – Smíchovské nádraží, současný ranní interval 20 minut bude zkrácen na 15 minut. „Stále nejvýhodnější je použít pro cestu mezi Radotínem a centrem Prahy vlakovou linku S7, která v ranní špičce všedních dnů jezdí každých 10 minut, odpoledne po 15 minutách a v ostatních obdobích i o víkendu a večer každých 30 minut,“ upozornil Martin Jareš, vedoucí odboru plánování Ropidu.

Jen pro srovnání – jízdní doba vlaku mezi Radotínem a Smíchovem je 9 minut, autobus ujede stejný úsek za 17 minut.

Z Anděla na Újezd nejely tramvaje

Od pátku 8. května 2009 byl přerušen provoz tramvají v úseku Anděl – Újezd. Změna v provozu městské hromadné dopravy se dotkla šesti tramvajových linek. Jedná se o spoje 4, 6, 9, 12, 13 a 20. „Přerušení potrvá od 8. května 2009 0.30 do 5. června 2009 opět 0.30. V úseku Újezd – Štefánikova v Praze 1 a 5 se bude totiž opravovat tramvajová trať, provoz bude přerušen v obou směrech,“ informoval o situaci mluvčí dopravního podniku Ondřej Pečený. Například linka 6 v úseku Anděl – Karlovo náměstí byla odkloněna přes Palackého náměstí a Moráň, linka 9 v úseku Anděl – Lazarská jezdila přes Jiráskovo náměstí a Myslíkovu ulici. „Po dobu výluky byla občasná zastávka Myslíkova v ulici Myslíkově ve směru od Mánesa změněna na stálou,“ doplnil mluvčí. Dopravu ve vyloučeném úseku zajišťovala náhradní autobusová linka X 20 po trase Na Knížecí (nástupní v autobusovém obratišti) – Anděl – Arbesovo náměstí – Švandovo divadlo – Újezd – Švandovo divadlo – Arbesovo náměstí – Anděl – Na Knížecí – Na Knížecí (výstupní v ulici Ostrovského). Linka byla v provozu nepřetržitě. Na linkách 176 a 510 byly od 23. května 2009 od 7 hodin do 4. června 2009 14 hodin přemístěny zastávky Švandovo divadlo ve směru Karlovo náměstí do ulice Holečkovy, ve směru Stadion Strahov před budovu Justičního paláce a zastávka Arbesovo náměstí směr Karlovo náměstí do zastávky tramvají.

Česká metropole byla neprůjezdná

Uzavírka Štefánikovy ulice zamíchala dopravou v centru Prahy, Palackého most nestačil ve špičce pojmout tramvaje. Tak lze charakterizovat dopravní situaci dne 11. května 2009 v Praze. Kam oko dohlédlo, stály kolony aut, tramvaje se posouvaly krokem, zejména pak v ranní a odpolední špičce ty, které musely zdolat Vltavu přes Palackého most. Na most se kvůli opravě tramvajové trati mezi Újezdem a Andělem musely totiž vtěsnat ještě tři linky navíc – 6, 9 a 12. Naštěstí nechal Dopravní podnik při loňské opravě Palackého náměstí vybudovat nový tramvajový oblouk, takže některé spoje mohly z mostu odbočovat doleva a po nábřeží jet k Národnímu divadlu či Myslíkovou do Vodičkovy ulice. Nejhorší dopadli chodci. Přejít například přes Vítěznou ulici na Újezdě byl kumšt. Semaforey zřejmě kvůli opravě tramvajové tratě ve Štefánikově ulici nefungovaly. Nešly ani ty, které jsou na náměstí Kinských. Nejhorší dopravní situace byla ještě před polednem na Výtoni před Palackého náměstím, a ani v Korunovační ulici ve směru k Letné a na třídě Milady Horákové to nevypadalo jinak. Taktéž magistrála byla ve směru na Barrandovský most až do čtvrt na šest ráno takřka neprůjezdná.

Školství a dětské aktivity

Policisté dětem radili, jak se chovat v provozu

Mezi nejrizikovější přechody pro chodce patří ty, po kterých denně projdou desítky i stovky dětí. Přechody v okolí škol. Právě na ně se policie zaměřuje. Na řadě z nich pravidelně hlídají strážníci a zpomalují provoz. Kromě toho, že tato místa hlídají, také se s lidmi baví a

připomínají jim základní pravidla, jak se chovat v silničním provozu. V týdnu od 27. dubna do 1. května 2009 v Praze proběhla letos už čtvrtá akce zaměřená na přecházení v okolí základních škol. „Policisté kontrolovali jak nejen děti, ale i dospělí dodržují pravidla. Už jen to, že tam jsou, má svůj účinek,“ mínila Kamila Styblíková z pražské policie.

Tentokrát si strážníci vybrali přechody v okolí základních škol v ulici Na Pankráci v Praze 4 a v Radlické ulici v Praze 5. Preventivní bezpečnostní akce mají zabránit nehodám. Přestože za poslední dva roky v metropoli pod koly aut nezemřelo žádné dítě, nehod, kde děti figurují, je dost. Za loňský rok (2008) auta v ulicích Prahy smetla šestaosmdesát dětí. Z toho se čtyřicet nehod stalo na přechodech. Sedmadvacet z nich zavinil nepozorný řidič.

Žáci v ZŠ Radlická budou mít novou tělocvičnu

Radní Prahy 5 schválili výstavbu nové tělocvičny v areálu Základní školy Radlická. Jedná se o samostatné podsklepené budovy se sociálním, šatnovým a technickým zázemím a s posilovnou, propojené s hlavní budovou školy chodbou. Nová tělocvična poslouží nejen hráčům halových sportů, jako je volejbal, nohejbal nebo vybíjená, ale díky jejím rozměrům bude vhodná i k provozování prostorově náročnějších kolektivních sportů jako basketbal, házená nebo floorbal. „Jsem přesvědčen, že se nová tělocvična bude žákům, a nejen jim líbit. Je navržena tak, aby vyhovovala všem současným potřebám i výukovým a provozním standardům. Samozřejmostí je i bezbariérový přístup do jejího prostoru,“ popsal projekt starosta MČ Praha 5 Milan Jančík. „Na výstavbu tělocvičny se nám podařilo získat grant od Magistrátu hl. m. Prahy ve výši 10 000 000 Kč,“ dodal na závěr. V nové přístavbě bude umístěn i byt školníka, který byl dosud v hlavní budově školy. Na jeho místě pak vzniknou nové prostory pro výuku. Investiční náklady na výstavbu tělocvičny činí 90 360 119 Kč včetně DPH. Termín ukončení stavby nové budovy je plánován na jaro roku 2010.

Rekonstrukce Základní školy Weberova jde do finále

Na zasedání Rady MČ Praha 5 dne 12. května 2009 byla schválena poslední část rekonstrukce areálu Základní školy Weberova, který je tvořen celkem šesti objekty. Projekt řeší obnovu obvodového pláště budov a všech souvisejících stavebních konstrukcí. Zateplením a výměnou pláště bude snížena celková spotřeba energií na vytápění. „V první řadě nám jde o bezpečnost a zdraví našich dětí. Vlivem času a povětrnostních podmínek je nyní obvodový plášť budov v havarijním stavu a nutně vyžaduje opravy. Stavba základní školy byla navíc realizována v sedmdesátých letech minulého století, a to podle tehdejších technických norem, včetně použití azbestu v konstrukci obvodového pláště. Jeho koncentrace podle posledních měření přesahuje povolené limity,“ sdělil Milan Jančík, starosta Prahy 5. Rekonstrukce pavilonů základní školy bude realizována etapově po jednotlivých stavebních objektech. Práce proběhnou o letních prázdninách. Závaznou podmínkou výběrového řízení na dodavatele stavby bylo i to, aby nedošlo k narušení výuky. Rozsah rekonstrukce a plánovaných stavebních úprav technologicky i časově odpovídá zhruba devíti týdnům. Předpokládaná cena rekonstrukce pavilonu D je necelých 20 mil. Kč včetně DPH. Po dokončení této čtvrté etapy rekonstrukce školy bude zbývat ještě stavební úprava pavilonu E (bazén a tělocvična), která bude realizována v roce 2010. Následovat má rekonstrukce kuchyně, neboť ZŠ Weberova je jedna z posledních ve správním obvodu MČ Praha 5, kde není provedena modernizace stravovacího zařízení.

Harry Potter na Smíchově

Městská knihovna v Praze, pobočka Smíchov (nám. 14. října 15, Praha 5), uspořádala 21. května 2009 Den v Bradavicích. Kulturní akce byla koncipována na motivy románu anglické spisovatelky J. K. Rowlingové: Harry Potter. Návštěvníci knihovny měli od 14 do 18 hodin možnost zúčastnit se různých soutěží a získat známky v předmětech, jako jsou lektvary, létání na koštěti či obrana proti černé magii. Někteří se podíleli na stavbě bradavického kouzelného hradu či soutěžili o bradavický pohár.

Kultura

Režisér Martin Frič se vrátil na Barrandov

Dne 6. května 2009 byla na Barrandově znovu odhalena busta významného českého filmového režiséra Martina Friče (1902–1968). Používal umělecké jméno Mac Frič a jeho snímky jako Císařův pekař–Pekařův císař, Kristián, Princezna se zlatou hvězdou či Eva tropí hlouposti náleží k našim nejlepším filmovým dílům. Pozvání na slavnostní akt obdržela řada herců z řad pamětníků – Stanislav Fišer, Lubomír Lipský či Jaroslava Adamová; zazpíval tu Zbyněk Drda, přišli režiséři i filmoví historici. Odhalení sochy však předcházela bitva, zda se po čtrnácti letech může socha vrátit na své původní místo, na průčelí Filmových ateliérů Barrandov, ve kterém vznikly jeho nejlepší filmy. Zápas o navrácení sochy na její původní místo trval kuriózních čtrnáct let. V roce 1995 se Filmový a televizní svaz začal zajímat, proč se busta režisérské legendy nevrátila po opravě fasády zpět na budovu barrandovských ateliérů. Dostal slib, že bude umístěna na jiném důstojném místě ve zdejších areálu. Což se nestalo, a když se situace opakovala ještě po dvou letech, vznikla nadace s názvem Frič je pryč (a už dlouho). Jejím čestným předsedou se tehdy stal režisér Jiří Menzel a měla jediný cíl: získat prostředky na opětovnou instalaci Fričovy busty. V roce 2005 se zdálo, že Fričova busta dostane novou šanci. Vedení Barrandova slíbilo, že sochařské dílo „někde v areálu“ znovu umístí – po nezbytných malých úpravách. A historie se opakovala. „Dva roky poté Barrandovští sdělili, že busta je stále uložena v depozitáři, neboť je prý poškozena, a že na její opravu nejsou peníze,“ řekl Suchý. Tehdy dostal nápad, jak do vleklé nedůstojné války zapojit další bojovníky: Společnost Vlasty Buriana. Právě s králem komiků Frič natočil celkem jedenáct filmů, mezi nimi nesmrtelné komedie To neznáte Hadimršku, Anton Špelec ostrostřelec, Pobočník Jeho Výsosti, Dvanáct křesel, Hrdina jedné noci, Tři vejce do skla, Katakomby či Baron Prášil. Navíc ve třech filmech si také společně zahráli; asi nejslavnější z nich je Lelíček ve službách Sherlocka Holmese. Společnost Vlasty Buriana se oprav a znovuodhalení Fričovy busty spolu s Barrandovem skutečně ujala: v roce 2008, kdy uplynulo dvacet let od Fričovy smrti. Až v roce 2009 se projekt konečně podařilo dotáhnout do konce. Slavný režisér však nestihl napsat své paměti. Posmrtně se dočkal několika dokumentů, nicméně podle Suchého existuje v režisérově životě ještě spousta nezmapovaných zajímavých okamžiků. Některé teď objevuje, neboť zdědil část písemné a fotografické pozůstalosti po herečce Martě Fričové, jedné ze dvou dcer, jež filmař vyženil. A v jeho osobním deníku našel také dosud neznámý zápis z 24. července 1936, v němž Frič líčil, co zažil s Vlastou Burianem v Karlových Varech při natáčení filmu Tři vejce do skla. „Potřebovali jsme zachytit lázeňský ruch na hlavní kolonádě. Kamera byla připravena, jen začít. Vtom se nám postavil před kameru vysoký muž. Žádal jsem ho, aby poodstoupil. Nereagoval. Šel k němu Vlasta Burian a říká mu – Pane, my tady musíme natáčet, koukejte na ten mrak, co se hrne, a stoupněte si honem někam jinam. Muž však stručně prohlásil, že on může stát, kde chce, a že se z místa nehne. Mrak se blížil a nezbyvalo nic jiného než povolat strážníka. Ten to skončil jednoduše. Vzal pána pendrekem přes hlavu, on si dal říci a zašel do knihkupectví. Byl to K. H. Frank, majitel onoho knihkupectví, později tyran a vrah,“ stojí v deníku výjimečného režiséra, ale také scenáristy, textaře, výtvarníka, kabaretiéra, muzikanta a herce, který se konečně vrátil na Barrandov.

Výstava v Portheimce přiblížila Brazílii ve fotografiích

Od 5. května 2009 byla v Galerii Portheimka otevřena unikátní fotografická výstava Milana Trojana s názvem Z konce světa. Milan Trojan, psycholog, vysokoškolský pedagog, mediální analytik a světoběžník je autorem stovek působivých fotografií z cest po Jižní Americe a zvláště z Brazílie. Zachycuje na nich zejména přírodní scenerie v různých dramatických paradoxech či kontrastech. Trojanovy snímky z Brazílie jsou specifickým zastavením v exotické zemi plné neobyčejných barev, tvarů, chutí a vůní. Představují oblast, kam se dostane jen málo Evropanů, a to pohledem okouzleným a někdy i romantizujícím, ale v

zásadě objektivním. Partnerem výstavy je zastupitelský úřad Brazílské republiky. Výstava je otevřena denně mimo pondělí, od 12 do 17 hodin. Vstupné činilo 30 Kč, pro studenty a důchodce 15 Kč.

Fotografie byly v galerii k vidění až do 30. května 2009.

Pražská konzervatoř v Reinerově sále

Reinerův sál v Portheimce byl v historii svědkem koncertů mnoha velkých jmen z oblasti vážné hudby. Na stále živý kulturní odkaz navazuje Národní dům na Smíchově a Sdružení rodičů a přátel Pražské konzervatoře. V Portheimce společně uvedly cyklus koncertů vážné hudby, na nichž se představili studenti pražských uměleckých škol. Koncert studentů Pražské konzervatoře se zde uskutečnil 20. května 2009. Byl z větší části zaměřen na soudobou africkou hudbu, s ohlédnutím do dvou minulých století. Na úspěšné zahájení nového koncertního cyklu navázal červnový recitál akordeonisty Jiřího Lukeše. Cyklus, který vznikl ve spolupráci Národního domu na Smíchově, MČ Praha 5 a Sdružení rodičů a přátel Pražské konzervatoře, si kladl za cíl znovuoživit dávný koncertní věhlas tohoto místa. Mladý stipendista studentské prémie ČHF představil posluchačům svůj recitál. Interpreta doprovodili jeho kolegové a spolužáci Kristýna Švábová – kytara, Michal Petřík – housle a Petr Chudoba – violoncello. Na programu vedle autorských skladeb konzervatoristů Jiřího Lukeše, Jany Obrovské či Jana Meisla zazněly i skladby klasiků J. S. Bacha (Preludium a fuga gis moll) či Václava Trojana (Zřícená katedrála).

Akustické kytary opět rozezněly Smíchov

Již druhý ročník Mezinárodního koncertu akustických kytar odstartoval ve středu 29. dubna 2009 v 19.30 v budově Švandova divadla. Interpreti předvedli návštěvníkům své umění v široké škále stylů od klasiky po etno či blues. Opět se zde sešli nejlepší kytaristé z celého světa, jako Walter Lupi a Edoardo Bignozzi z Itálie, Michael Young z USA a Sándor Szabó z Maďarska. Vrcholem bylo vystoupení kytaristy Martina Biese a jeho skupiny Flamenco Clan, která představila tento styl ve vynikající interpretaci. Flamenco zaznělo na festivalu poprvé. Na koncertech bylo možné slyšet blues, rock, jazz, ale třeba také náznaky impresionismu a cikánské hudby. Kulturní akce se konala pod záštitou starosty Prahy 5 Milana Jančíka a ve spolupráci se Stanislavem Barkem, ředitelem a dramaturgem festivalu Kytara napříč žánry. „Koncert akustických kytar byl loni (2008) jednou z nejlépe hodnocených hudebních akcí v Praze 5, a já věřím, že nezklame ani letošní ročník. Pestrost žánrů a mistři klasické kytary nepochybně přilákají spoustu hudebních gurmánů,“ řekl Milan Jančík. Festival doprovázela světelná a filmová show, která dodala celému koncertu ojedinělou atmosféru.

Zdravotní a sociální péče

Vakcína proti rakovině

Vakcína proti některým typům rakoviny vznikla ve Fakultní nemocnici Motol. Objevila ji zde Prof. MUDr. Jiřina Bartůňková. Vakcína zpomaluje růst nádorů kůže, střeva, vaječníku a krve. Ve zdejší nemocnici ji už s úspěchem vyzkoušeli u prvního pacienta. „Nyní připravujeme žádost pro klinické zkoušení,“ uvedla Jiřina Bartůňková, přednostka Ústavu imunologie motolské nemocnice a 2. lékařské fakulty UK, která výzkum vede. „Začali jsme léčit kolegu, který prodělal rakovinu prostaty. K nám se dostal až ve stadiu, kdy mu lékaři už prakticky nedávali naději. Má za sebou rok léčení a jeho stav je stabilizovaný. Nádor se dál nerozvíjí,“ řekla profesorka Bartůňková. Problém je zatím v tom, že výroba vakcíny je časově a technicky náročná. „Za rok jsme schopni udělat asi padesát dávek vakcín, i když zvýšíme tempo na maximum, může to být dvojnásobek,“ řekla profesorka.

Poliklinika za půl miliardy

Jedna z nejzanedbanějších budov bývalého ústavu národního zdraví na území Prahy 5 v Kartouzské ulici má ambici stát se jedním z nejmodernějších ambulantních zdravotnických zařízení v Česku. Na Smíchově právě probíhá výstavba nové budovy polikliniky a důkladnou

renovací projde i starý areál. Společnost Medifin, která polikliniku provozuje, do projektu investuje téměř půl miliardy korun. Kompletní dokončení je plánováno na rok 2012, ale už na podzim roku 2009 mohou pacienti využít jižního pavilonu, ve kterém bude k dispozici více než 25 specializovaných lékařských ordinací, včetně chirurgie s patnácti lůžky. Nový areál ponese název Centrum zdraví Smíchov. Část obsadí Medifin vlastními lékaři, některé ordinace nabídne k pronajmutí soukromým doktorům. „Naším cílem je komplexní zajištění vysoké úrovně péče a maximálního komfortu pro naše pacienty i zdravotnický personál,“ řekl ředitel společnosti Radomír Luptovský. Firma je dceřinou společností mezinárodního holdingu Medifin AG, který sídlí v Baaru ve Švýcarsku. Zabývá se především investicemi a provozováním zdravotnických zařízení. Přestavbu areálu symbolicky zahájil hudebník, herec a moderátor Marek Eben, který na Smíchově strávil dětství: „To místo znám opravdu důvěrně,“ řekl Eben. „Na zdejší poliklinice jsem byl mnohokrát ošetřen. Na Smíchově bydlí stále moje maminka a bratr s rodinou a moje příbuzenstvo.“

Praha 5 a Praha 11 společně otevřou azylový dům

Městské části Praha 5 a Praha 11 společně otevřou azylový dům pro matky s dětmi bez domova nebo oběti domácího násilí. Každá městská část na začátku do projektu investuje půl milionu korun. „Dům bude zázemím pro matky s dětmi,“ vysvětlil záměr starosta Prahy 5 Milan Jančík (ODS). Starostové Prahy 5 a Prahy 11 Milan Jančík (ODS) a Dalibor Mlejnský (ODS) na základě společného jednání radních na konci dubna roku 2009 usoudili, že je potřeba vytvořit obecně prospěšnou společnost, která najde vhodný dům, ve kterém budou matky s dětmi z obou městských částí přebývat. Obě radnice doufají, že během září až října roku 2009 se vhodné prostory podaří získat. Kdy přesně začne zařízení pro matky s dětmi fungovat, však zatím není jasné. „Společnost musí být založena nejpozději do konce července roku 2009,“ řekla mluvčí Prahy 11 Andrea Wolfová. Obecně prospěšná společnost, která zatím ještě nemá název, musí kromě hledání vhodných prostor také zajistit jejich rekonstrukci a provoz. „Půl milionu korun, které jsme nyní vyčlenili, jsou peníze na provoz,“ dodala Wolfová. „Posláním azylového domu je vyřešit sociální situaci opuštěných matek a vrátit je do normálního života,“ uvedl starosta Prahy 11 Dalibor Mlejnský. Zároveň řekl, že sídlo obecně prospěšné společnosti bude v Praze 11. Projekt obou městských částí probíhá za spolupráce s pražským magistrátem v čele s radním Jiřím Janečkem (ODS).

Gama nůž ošetřil deset tisíc lidí

V květnu roku 2009 lékaři z Nemocnice Na Homolce ošetřili na Leksellově gama noži desettisícového pacienta. Přístroj pro nemocnici zakoupila před sedmnácti lety Nadace Charty 77 z peněz vybraných mezi občany tehdejšího Československa v rámci humanitární sbírky Konto Míša. „První pacient byl u nás pomocí tohoto přístroje operován 26. října 1992,“ uvedla Jitka Kalousková z Nemocnice Na Homolce. Od té doby lékaři přístroj použijí každý rok k operacím zhruba osmi set pacientů z celého světa. „Počty léčených pacientů jednoznačně řadí pražské pracoviště mezi nejvytíženější na světě,“ upozornil ředitel nemocnice Vladimír Dbalý. Leksellův gama nůž je zařízení, kterým lze ozařovat nemocnou část mozku za pomoci přesně cílených gama paprsků. Používá se proto zejména k léčbě zhoubných i nezhoubných nádorů v hlavě, cévních abnormalit i k ovlivnění některých onemocnění centrální nervové soustavy, které vedou k poruchám hybnosti, jako například Parkinsonova nemoc, neztižitelným bolestem a k určitým psychickým poruchám. „Přístroj se používá také při léčbě očních onemocnění, zejména očních nádorů,“ řekla Kalousková. Výhodou přístroje je zejména to, že lékaři nemusejí pacientovi při zákroku otevírat lebku. Přístroj tak umožní vyléčit i pacienty, u kterých je otevřená operace nemožná. „Léčba gama nožem může být navíc u většiny diagnóz provedena ambulantně. Pokud je pacient z větší vzdálenosti, nastupuje den před léčbou a druhý den po ozáření bývá obvykle propuštěn do domácího ošetření,“ popsala Kalousková. V současné době je v celém světě Leksellových gama nožů celkem 266. V Evropě jich je zhruba 33.

Radní Prahy 5 prodloužili smlouvy lékařům LSPP Motol

Rada MČ Praha 5 schválila prodloužení nájemních smluv v bytech městské části, které jsou obsazeny pracovníky ve zdravotnictví. Jedná se o dvě lékařky a o zdravotní sestru, ty mimo jiné zajišťují lékařskou pohotovost ve Fakultní nemocnici Motol. Každoročně jsou přidělovány byty profesím, které pracují ve veřejném sektoru. Zejména se jedná o zaměstnance složek začleněných do integrovaného záchranného systému, ať již jde o příslušníky policie, lékaře, zdravotní sestry, ale například i o učitele. „Lékařskou službu první pomoci zajišťuje ze zákona kraj, tedy Hl. m. Praha. Městská část Praha 5 však považuje za důležité zde stabilizovat lékaře a zdravotnický personál, a proto jim prodloužila nájemní smlouvy. Smlouvy k bytovým jednotkám byly uzavřeny na dobu určitou na základě doporučení poradních orgánů. „Tímto způsobem také podporujeme lékařskou službu první pomoci v Praze 5,“ informoval starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. Od 1. ledna 2008 lékařskou službu první pomoci na území hl. m. Prahy garantuje kraj. Městské části z rozpočtu Magistrátu na její provoz nedostávají žádný finanční příspěvek. Praha 5 má na svém území dvě státní nemocnice, které pohotovostní službu zajišťují.

Veřejně prospěšná činnost

Již podesáté se v Praze 5 uskutečnil Den Evropské unie

Den Evropské unie, který uspořádalo Evropské hnutí v České republice, se konal ve středu 6. května 2009 od 16 do 18 hodin na pěší zóně Anděl. Na akci vystoupili Ing. Eduard Outrata, předseda Evropského hnutí v ČR, starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík, vedoucí Zastoupení Evropské komise v ČR JUDr. Irena Moozová a senátor RNDr. Miroslav Škaloud. O hudební doprovod se postarala hudební skupina Laura a její tygři a Kořata. V rámci oslav se zde také uskutečnila pěvecká soutěž pro děti a konaly se i soutěže o ceny. Evropský den je v celé Evropě slaven 9. května jako den vyhlášení Schumanovy deklarace, která se stala projektem pro nové mírové uspořádání sjednocené Evropy po druhé světové válce. Prvním krokem k evropské integraci se pak stalo vytvoření společné francouzsko-německé unie uhlí a oceli. Oslavy symbolizují snahu po evropské integraci a podporu základních hodnot Evropské unie, jakými jsou mír a solidarita. Nositelem oslav jsou mezinárodní a národní neziskové organizace za podpory Evropské komise a vlád jednotlivých zemí. Nejvýznamnějším organizátorem je European Movement International (EMI) a národní organizace Evropského hnutí.

Vzpomínková akce věnovaná 64. výročí osvobození Prahy

Radnice Prahy 5 uspořádala vzpomínkovou akci k 64. výročí osvobození Prahy spojenou s výstavou vojenských historických vozidel, která proběhla dne 9. května 2009 od 10 do 16 hodin na prostranství před kostelem sv. Václava. Součástí akce byl od 12 hodin pietní akt s položením věnce u pamětní desky obětí fašismu umístěné na budově Obchodního centra Smíchov za účasti členů Klubu vojenské historie v dobových uniformách. Návštěvníci měli možnost spatřit vojenskou techniku používanou v době druhé světové války, vojáky v historických uniformách a technické vybavení z téže doby. Do prostoru výstavy byla umístěna pojízdná polní kuchyně, v níž kuchaři zájemcům nabízeli vojenský čaj. Bojová vozidla s odborným výkladem představil pražský klub vojenské historie, s příznačným názvem ARMY CLUB THE CZECH REGIMENT pod velením kpt. Tomáše Hájka. Součástí oslav byla i přednáška o pražském květnovém povstání roku 1945, hudební produkce kapely Mustangové, vystoupení skotského dudáka a další doprovodný program. Uskutečnila se zde i soutěž pro děti i dospělé věnovaná historii osvobození Prahy pod názvem Prstem nejen po mapě aneb Nezapomeňme na minulost.

Klub přátel starého Smíchova uspořádal vlastivědnou vycházku

Klub přátel starého Smíchova připravil XVIII. vlastivědnou vycházku, tentokrát do kostela sv. Gabriela a do vilové kolonie Na Šumavě. Kostel sv. Gabriela s přilehlým klášterem byl

vybudován v letech 1888–1910 na konci Kinského zahrady při dnešní Holečkově ulici na Smíchově. Kostelní stavba je spojena s rozsáhlým klášterním komplexem dvěma vnitřními dvory. Autory projektu byli řádoví architekti, P. Hildebrand de Heptinne a P. Gislenus Béthune. Sakrální objekt byl postaven pro benediktinky beuronské kongregace v novorománském slohu z velkého finančního daru hraběnky Gabriely Sweert-Sporckové. V zasvěcení kostela bylo vzpomenueno jména šlechtitelské dárkyně. Ten byl slavnostně vysvěcen 23. dubna 1891. Dobový tisk při té příležitosti napsal: „Na šňůru královské Prahy navlečena opět jedna perla vzácná a skvostná, která ač na Smíchově se leskne, bude přece jen jí ozdobou a chloubou skvělou.“ Dodejme, že Smíchov v té době ještě nebyl součástí Prahy, ale pouze jejím předměstím. Do hlavní chrámové lodi proniká světlo osmi kobercovými okny. Jimi je kostel osvětlován na stupeň posvátného přítomí. Není tu klenby ani stropu. Vršek lodi tvoří trámový krovu. Kostel je vymalován obrazy beuronské školy, které tvoří jednoznačný celek. Malou klenutou postranní loď osvětlují dvě okna. Právě svojí malířskou výzdobou je kostel sv. Gabriela na Smíchově, částečně spolu s klášterním areálem Na Slovanech, v pražském kulturním prostředí výjimečný. Kostel má čtyřbokou, 43 metrů vysokou třípatrovou věž. Je otevřená malými románskými okny. V nejvyšším patře jsou pak umístěna podvojná velká okna. Skromnou výtvarnou výzdobu věže tvoří obloučkový vlys pod římsami. Střecha je jednoduchá, jehlancovitá, se čtyřmi vikýřovými okénky, zakončená makovicí a křížem. Vycházka se uskutečnila v neděli 17. 5. 2009. Sraz byl ve 14 hodin u kostela sv. Gabriela v Holečkově ulici. Zájemce po smíchovských památkách provázela Anna Oplatková z Uměleckoprůmyslového musea Praha a Jaroslava Náprstková z Pražské informační služby.

Strana svobodných u Anděla

Dne 26. května 2009 měli Pražané možnost se na pěší zóně Anděl v Praze 5 na Smíchově dozvědět vše o nové Machově Straně svobodných a pohovořit si s kandidáty do Evropského parlamentu. Strana vznikla z potřeby pravicových voličů mít možnost volit opět stranu s idejemi, jaké kdysi razila Občanská demokratická strana (ODS). Strana svobodných nevznikla pouze kvůli volbám do Evropského parlamentu, ale má cíl udržet se na politickém nebi jako skutečná seriózní stálice navazující na ideály bývalé ODS. Protože má ve svém středu převážně mladé a energické členy, vesměs s vysokoškolským vzděláním, dá se očekávat větší dynamičnost, než měla kdysi ODS. Konečně o tom svědčí již rychlost jejího vzniku. Petr Mach během dvou měsíců dokázal svolat slučovací sněmy Svobodných ve všech krajích, na nichž delegáti jmenovali předsedy a předsednictva a výsledkem je, že nyní má strana patnáct krajských poboček a sídlo v centru Prahy těsně u Malostranského náměstí na Tržišti 1, tedy v lepším místě, než je sídlo ODS. Přitom nezabrala ODS žádné místnosti ani zoufale nepřetahovala přeběhlíky jako kdysi Unie svobody (US), ale vznikla spontánně zdola z občanů nespokojených se současným chováním politiků, podobně jako kdysi Občanské fórum (OF). A co víc, dokázala postavit velmi kvalitní kandidátku do voleb do Evropského parlamentu vedenou poradcem prezidenta republiky a zakládajícím členem ODS Jiřím Paynem a v anketě voličů na Nově TV se umístila na druhém místě v závěsu za ODS se stejnými preferencemi jako ČSSD. I když od listopadu 1989 vznikla na naší politické scéně více než stovka stran a hnutí, takový raketový start u žádné z nich nepamatujeme.

Májové slavnosti na Malostranském hřbitově

Spolek Svatobor a Královská kanonie premonstrátů na Strahově uspořádaly v sobotu 30. května 2009 od 10 hodin na Malostranském hřbitově Májové slavnosti. Pro návštěvníky sloužil mši opat Strahovského kláštera. Dále se zde uskutečnilo vystoupení žáků Konzervatoře Jana Deyla a vycházka po Malostranském hřbitově. Založení Májových slavností na Malostranském hřbitově bylo iniciováno spisovatelem Václavem Františkem Velebou (1786–1856), který je poprvé uspořádal v roce 1807. Šlo o slavnost náboženského charakteru určenou zejména pro měšťany a zaměřenou na oslavu jara jako zmrtvýchvstání přírody a naději na budoucí vzkříšení zesnulých. Slavnost mezi Pražany záhy nabyla značné

obliby pro svůj lidový charakter. Od roku 1817 přešlo nad konáním slavností charitativní malostranské Shromáždění lásky k bližnímu. Spolek Svatobor a Kanonie premonstrátů na Strahově obnovením Májových slavností tak navazují na starobylou tradici. Dalším cílem náboženské akce bylo veřejnost upozornit na mimořádný význam Malostranského hřbitova pro české dějiny.

Sport a zábava

Na smíchovské nádraží poprvé přijel Orient-Express

Na pražské smíchovské nádraží ve čtvrtek 30. dubna 2009 odpoledne poprvé přijel mezinárodní rychlíkový vlak Orient-Express. Luxusní a legendami opředená souprava vyjela z Benátek a přes Vídeň dorazila do Prahy v půl páté odpoledne. Informaci nám sdělil mluvčí Českých drah Ondřej Kubala a potvrdila ji zástupkyně Orient-Expressu pro Českou republiku Kateřina Šrubařová. Slavný vlak stejně jako před sto lety i dnes vozí evropskou smetánku. Ceny jízdenek se pohybují v řádech tisíců eur.

Maraton odstartoval Roman Šebrle s Vladimírem Špidlou

V neděli 10. května 2009 v 9 hodin zazněl výstřel, který odstartoval patnáctý ročník maratonského běhu Prahou. Maraton odstartoval olympionik Roman Šebrle. Startovací pistole se ujal i tradiční účastník půlmaratonů, eurokomisař Vladimír Špidla. Doprovodnou akcí „velkého“ maratonu byl i firemní běh. Začal krátce po startu hlavního závodu, deset minut po deváté. „Odstartoval ho Vladimír Špidla, před polednem pak předal ceny juniorským závodníkům,“ řekla mluvčí eurokomisaře Katharina von Schnurbeinová. Vladimír Špidla se v minulých letech pravidelně účastnil půlmaratonů, v neděli ale závod neběžel. „Nemůže přece startovat a zároveň běžet,“ vysvětlila mluvčí. Patronem všech akcí maratonského víkendu v Praze byla Evropská unie.

Pražský maraton vyhrál v rekordu keňský běžec Patrick Ivuti. V ulicích české metropole dosáhl času 2:07:48, čímž překonal o více než minutu traťový rekord, který odolával od roku 1998. Mezi ženami triumfovala Ruska Olga Gloková v čase 2:28:27, která za sebou nechala všechny africké pronásledovatelky, na traťový rekord to ale nestačilo. Čeští závodníci skončili daleko za ním. Mistrem republiky se nakonec stal naturalizovaný Etiopan Mulugeta Serbessa, v jedné minutě za ním doběhli i druhý Petr Pechek a třetí Róbert Štefko, dosud suverén domácích soutěží. Osmatřicetiletý ortoped z Týna nad Vltavou Serebessa skončil s časem 2:27:16 v celkovém pořadí patnáctý. Organizátoři zaznamenali 6022 závodníků. Spolu s doprovodnými běhy bylo v ulicích Prahy přes 12 tisíc běžců.

Radní Prahy 5 běžel maraton

Radní Prahy 5 Aleš Kohout se v rámci Pražského mezinárodního maratonu zúčastnil Běhu pro charitu. Maratonský běh se v ulicích hlavního města Prahy uskutečnil 10. května 2009. Principem obecně prospěšného projektu je, že si běžec vybere charitativní organizaci a poté osloví své kolegy v práci, přátele i rodinné příslušníky, aby jej „sponzorovali“ při jeho běhu. „Nápad běžet pro charitu se zrodil v mé hlavě proto, že běháním si nic již dokazovat nepotřebuji a nemá pro mě smysl běžet jen tak, když mohu pomoci dobré věci, kterou podpora Centra Paraple bezesporu je,“ řekl Aleš Kohout. Do projektu se zapojilo i Podnikatelské centrum Prahy 5, kde se tato iniciativa setkala s dobrým ohlasem. „Běhání pro charitu je v České republice zatím v plenkách. Doufám však, že se stane populárním. Chtěl bych poděkovat všem sponzorům, kteří mne a Centrum Paraple podpořili,“ uvedl závodník. Radní Aleš Kohout se letos v únoru zúčastnil i Pražského půlmaratonu. Skončil na 862. místě s časem 1:37:00. Ve prospěch neziskové organizace Centrum Paraple se mu podařilo získat 15 000 Kč. Finanční prostředky obdržel od svých známých, kteří uzavírali sázky, zda dosáhne času do dvou hodin. Pražský mezinárodní maraton, známý pod anglickou zkratkou PIM (Prague International Marathon), vznikl v roce 1995. V ulicích Prahy se pořádá každoročně v květnu. I přes krátkou historii se závod během dvanácti let zařadil mezi nejprestižnější

běžecké závody na světě. Je považován za mezinárodní maraton, neboť zhruba dvě třetiny závodníků jsou ze zahraničí. V rámci maratonu se již několik let zároveň pořádá i závod Mistrovství ČR v maratonu pro registrované běžce. Od roku 2006 je dálkový běh označovaný také jako Volkswagen Maraton Praha. Běžecká trasa vedla středem Prahy a část trati závodníci běželi ulicemi Prahy 5.

Pražský maraton omezil dopravu

Pražský maraton, který se běžel v neděli 10. května 2009, omezil mezi 9. a 16. hodinou dopravu v Praze 5. „Slibujeme, že jakmile to bude možné, ulice pro automobily uvolníme,“ sdělil mluvčí pražské policie Ján Mikulovský. Motoristé podle Mikulovského museli počítat s tím, že byla uzavřena například obvykle silně vytížená Strakonická ulice ve směru do centra nebo neustále plný Barrandovský most. „Aktuálně, mezi skupinkami běžců, budeme příčně pouštět například dvě až tři auta přes Jiráskův most,“ doplnil mluvčí. Novinkou letošního maratonu bylo to, že závodníci běželi ulicemi Prahy 5, tedy více městskou částí než po silnici. „Na každé křižovatce stáli policisté. Běžce doprovodily čtyři motorky a čtyři auta,“ dodal Mikulovský. V ulicích hlídalo několik desítek policistů. Na místě byli strážníci. Dopravní podnik už dříve oznámil, že se omezení kvůli maratónu dotkne sedmnácti tramvajových a tří autobusových linek. Část tramvajových linek byla rozdělena na dvě části a do širšího centra nezajížděly, část byla odkloněna. Pražský mezinárodní maraton se letos běžel po patnácté. Loni se jej zúčastnilo přes 4500 běžců ze sedmdesátky zemí světa.

Městská zeleň a ekologie

Za tři miliony korun uklidila Praha 5 ulice a parky

Přes tři miliony korun investovala na jaře letošního roku (2009) pátá městská část do úklidu chodníků a na kultivaci zeleně. Úklid se týkal především sídlišť Barrandov, Cibulky, Zlíchov, Hlubočepy, Motol a Klamovka, dále centra Smíchova, Košíř a pěší zóny Anděl. Jarní úklid proběhl na začátku května. Práce zahrnovaly zametání chodníků, odstraňování zbytků zimního posypu, vyhrabávání odpadu ze zeleně a pytlování, úklid spadaneho listí, vyhrabávání odpadu ze strání při komunikacích, odklizení psích exkrementů a odvoz černých skládek. Zároveň zdejší zahradníci provedli v rámci jarní údržby kompletní úklid parků.

Bezpečnost občanů

Nehoda na Barrandovském mostě

Dne 29. května 2009 likvidovali hasiči na Barrandovském mostě v Praze ve směru na Jižní spojkou olej a naftu, které unikly z kamionu. Jeho řidič krátce předtím při sjezdu z Barrandova urazil semafor. Na mostě byl přes dvě hodiny průjezdný jediný jízdní pruh, následkem zúžení vozovky se zde tvořily kolony. Třicetiletý řidič polského kamionu poškodil vozidlo v ulici K Barrandovu, která vede z barrandovského kopce k mostu. „V okamžiku, kdy přijížděl ke křižovatce, zastavilo před ním osobní auto na červenou. Řidič už nestačil dobrzdit a ve snaze zabránit střetu strhl řízení stranou. Došlo k nárazu do světelného signalizačního značení, které poškodil. Poté pokračoval dále v jízdě,“ uvedla mluvčí policie Eva Miklíková. Policejní hlídka kamion zastavila. Ukázalo se, že z vozidla uniká nafta a olej. Pohonné hmoty vytvořily asi sto metrů dlouhou skvrnu. Kvůli nehodě byly uzavřeny dva ze tří pruhů silnice. Kolony aut stály nejen na mostě, ale i v ulici K Barrandovu, na Strakonické ulici ve směru do centra a od Zlíchovského tunelu. Teprve po třinácté hodině se začaly rozjíždět.

Odpůrci předsedy ČSSD Jiřího Paroubka na něj zaútočili vejci

Předvolební mítink České strany sociálně demokratické (ČSSD) na pražském Andělu ve středu 27. května 2009, konaný k volbám do Evropského parlamentu, které se uskutečnily ve dnech 5. a 6. června 2009, se proměnil ve vaječnou střelnici. Nejvyšší představitelé sociální demokracie čelili stovkám letících projektilů, desítky z nich našly cíl. Podobný protest na předvolebním mítinku Česko nepamatuje. Policie dočasně uzavřela vstup do metra. Palbě

vajec neunikli kromě Jiřího Paroubka ani další představitelé ČSSD. Jiřího Havla a Karla Březinu, kteří stáli blízko sebe, se jednomu z vrhačů dokonce podařilo zasáhnout jediným vejcem do obličeje. „David Rath gestikuluje, ať jdou vrhači za ním na pódium. Chrání se deštníkem, ale už taky dostal,“ popsal dění na místě reportér iDNES.cz. Karel Březina, Jiří Paroubek, David Rath a Jaroslav Tvrdík podle něj dostali desítky zásahů. Vaječnou přestřelkou na rušné pražské křižovatce Anděl vyvrcholilo napětí, které předvolební mítinky ČSSD v posledních dnech provázelo. Zpočátku ojedinělé útoky nabraly na intenzitě poté, co Jiří Paroubek rozkopl plato vajec položené na pódiu v Písku. „Vypadá to tu jak ve třicátých letech v Německu, kde sociální demokraté také museli čelit fašistům,“ řekl stínový ministr financí Bohuslav Sobotka. „Chováte se jako fašisti v předválečném Německu. Doufám, že dospějete. I kdybyste se rozkrájeli, volby vyhrajeme,“ volal na odpůrce socialistů europoslanec ČSSD Richard Falbr. „To je normální fašismus, který přijala ODS. To jsou Langerova vejce. A bohužel se fašismus ve společnosti strašně šíří,“ přisadil si David Rath. Prezident ČR Václav Klaus kvůli útokům vejci házenými na politiky veřejnost varoval před pouličními válkami.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Televizní dokument natočený k 70. narozeninám Karla Gotta

První dárek pro Karla Gotta k jeho 70. narozeninám odvysílala dne 9. května 2009 televize Nova. Jednalo se o přes hodinu dlouhý dokument, který s populárním zpěvákem celý minulý rok (2008) natáčela dokumentaristka Olga Špátová (25), dcera filmového režiséra a kameramana Jana Špáty (†73) a dokumentaristky Olgy Sommerové (59). Režisérka byla se svou malou kamerou Gottovi v patách všude. Točila u něj doma na Bertramce, na večírcích a samozřejmě na koncertech v Česku i v zahraničí. Vybrala si přitom dobrý rok, ve kterém se Karel Gott oženil s produkční Ivanou Macháčkovou (33) a kdy se jim narodila druhá dcera Nelly Sofie (11 měsíců). „Bylo to náročné, ale diváci uviděli ojedinělé situace! Cestovali jsme například do Kanady, Izraele a do Finska. Nemohli jsme vynechat Německo a samozřejmě Česko, kde jsme se zpěvákem absolvovali podzimní turné,“ řekla Špátová. Největším lákadlem pro diváky podle ní byly záběry ze zpěvákova soukromí ve vile na pražské Bertramce, kde s celou rodinou žije. „Jsou tam záběry, jak malá Charlottka slavila druhé narozeniny, jak se těšila na narození sestřičky, jaké mají holčičky pokojíčky a hračky,“ řekla Špátová. „Neměla to s Karlem jednoduché, protože on si velmi pečlivě hlídal, co natáčí a co pak ve finále půjde do televize,“ tvrdili kolegové Špátové.

Vznik filmu o Siřemí a Franzi Kafkovi zhatili před lety komunisté

Siřem, Kafka, Zámek, Havel, Forman. Přijde vám to jako zajímavá kombinace? V šedesátých letech minulého století nechybělo mnoho a vznikl z tohoto spojení film. Proti bylo ale tehdejší vedení Filmových ateliérů Barrandov, nevznikl nakonec ani scénář. Světoznámého režiséra a držitele filmového Oscara Miloše Formana a literáta a bývalého českého prezidenta Václava Havla pojí dlouholeté přátelství. To chtěli v šedesátých letech stvrdit i prací. Prací na filmu o spisovateli Franzi Kafkovi, který oba fascinoval a inspiroval. „Bohužel, k realizaci ale nedošlo. Když jsem se o našem projektu zmínil na Barrandově, tak mě nejen vyhnali, ale i naznačili, abychom už o podobných záměrech ani nehovořili,“ vzpomíná na tehdejší odmítnutí u komunistických kádrů Miloš Forman. Forman s Václavem Havlem se nakonec nedostali ani k napsání scénáře. Pravděpodobně se na zamítnutí podepsalo to, že tématem měl být u úřadů neoblíbený Kafka, navíc když ještě spoluautorem měl být Havel. „Scénář jsme nakonec nikdy nenapsali. Doba se zrychlila, změnila a my měli náhle jiná témata,“ přiznává Václav Havel. Nápad na film se tehdy zrodil během dlouhých večerů. „Stály za tím hodiny kecání o všem možném,“ říká Forman. „Dílem Franze Kafky jsem byl od mládí fascinován, ale vydáváno nebylo a autor rovněž vydáván nebyl. Nejdříve jej zamlčovali nacisté, potom i komunisté. Změna nastala až právě v šedesátých letech, kdy šel Kafka ve světě do módy a

kdy si Československo uvědomilo, že by to mohlo turisticky využít. S mým přítelem a spolužákem Milošem Formanem jsme se proto rozhodli napsat a natočit o Kafkovi a o Siřemi film," řekl Václav Havel. Obě světoznámé hvězdy kulturního nebe se dokonce byly v Siřemi před desítkami let podívat. Havel s Formanem tam studovali prostředí a hledali Kafkovy stopy. „Nejživěji vzpomínám na naše sezení s chlapíky v siřemské hospodě. Vyptávali jsme se jich, zda vědí, kdo byl Franz Kafka, že tam pobýval, léčil se a psal," popisuje Havel. Jejich pátrání ale nebylo moc úspěšné, místní nevěděli téměř nic. „Nesmíme zapomínat, že to v té době byla naprosto umělá vesnice, protože starousedlíci byli odsunuti a novousedlíci ji nepovažovali za domov. Nicméně Siřem byla přesně taková, jak ji Kafka popsal," myslí si muž, jenž zvedl nad hlavu nejslavnější filmovou trofej, Oscara, za snímek Přelet nad kukaččím hnízdem. A o čem že měl vlastně film být? Siřem v něm měla hrát velmi důležitou roli. „Scenerie Siřemi s barokní sýpkou na kopci, k níž se nedá nikudy dojít, prý inspirovala Kafku k napsání Zámku. Odjeli jsme proto do Siřemi a nápad se nám líbil čím dál víc," popsal vznik náčrtu filmu Havel. „Námětem mělo být turistické využití místa zadané architektonickému ateliéru. Ten vyšle zeměměřiče, aby označil dům Kafkovy sestry, kde spisovatel pobýval, identifikoval trasu zeměměřiče K., vyměřil cestu k zámku a posléze podklady odevzdal ke zpracování. Jenomže zeměměřič začne narážet na všemožné byrokratické překážky, propletence, záhady. Tedy parafráze kafkovského Zámku," prozradil Václav Havel. „Už se k tomu nevrátíme. Máme jinou práci, jiná témata," dodal.

Červen

Z radnice

Zasedání Zastupitelstva MČ Praha 5

Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík svolal jednání 17. zasedání Zastupitelstva MČ Praha 5 na čtvrtek 11. června. 2009 na 9. hodinu. Konalo se v zasedací síni Zastupitelstva městské části Praha 5. Na programu byly následující body: zprávy Policie ČR a Městské policie, majetkové záležitosti, pokračování privatizace bytového fondu a NP, záležitosti školství a kultury, kontrola plnění usnesení, změny ve výborech ZMČ P5, informace z radnice a interpelace.

Pokus o odvolání starosty JUDr. Milana Jančíka se nezdařil

Zastupitelstvo Prahy 5 ve čtvrtek 11. června 2009 odmítlo zařadit na program jednání návrh na odvolání starosty Milana Jančíka (ODS). Návrh vzešel od klubu SNK-ED. Ten to zdůvodnil údajně netransparentním jednáním starosty při vedení městské části, nerespektováním jednacího řádu a postupy, které prý hraničí s diktátorskými praktikami. Proti zařazení návrhu do jednání hlasovali všichni koaliční zastupitelé. Do programu nepřijali ani druhý návrh zastupitele Michala Tučka (SNK-ED) na vytvoření protikorupčního programu, jehož zřízení podle názoru opozice starosta znemožňuje. Michal Tuček byl z rady Zastupitelstva odvolán již 23. dubna 2009. Před svým odvoláním Michal Tuček oznámil podezření, že je sledován. Tvrdil, že si nechal v březnu roku 2009 zkontrolovat pracovní počítač, ve kterém specializovaná firma našla program, jenž umožňuje obsah počítač sledovat. Tuček byl jako radní předsedou protikorupčního výboru Prahy 5 a navrhoval vytvořit protikorupční program. Podle něj byla právě tato aktivita důvodem údajného sledování. Někteří nespokojení poslanci se také pokusili odvolat zastupitelku JUDr. Andreu Českovou (ODS), která o víkendu 5. a 6. června 2009 uspěla ve volbách do Evropského parlamentu. Důvodem byla údajná neprůhlednost financování její předvolební kampaně. Zároveň zastupitelé opozice, včetně odštěpeného klubu někdejších občanských demokratů, vytýkali Českové například to, že provozovatel jejích internetových stránek získal v minulosti od radnice podezřele levně dům. Pro jeho prodej hlasovala i Česková, která je předsedkyní finančního výboru. Upozorňují i na jiné věci. „Zodpovídá za neprůhledné nakládání s

financemi městské části prostřednictvím rozpočtových změn, kterých byly jen v minulém roce desítky,“ řekl Lukáš Budín z opoziční Strany zelených. Starosta Jančík je znám především kvůli některým kontroverzním rozhodnutím, která vzbudila velký zájem veřejnosti. Například loni vznikla petice proti podnětům do nového územního plánu, které Praha 5 podala na Magistrát. Návrhy totiž umožňovaly zastavět například park Kavalírka, zeleň v oblasti Dívčích hradů nebo stolové hory Vidoule. Magistrát nakonec podněty zamítl. V koalici na smíchovské radnici jsou zastupitelé ODS, ČSSD, dále nezařazení a nezávislí zastupitelé, jako je Kohout, který opustil klub SNK-ED, bývalý člen ČSSD Věnek Fořt, Angela Morávková, Eva Kalhousová a Jitka Matoušková, která do Zastupitelstva kandidovala za Stranu zelených. Za Jančíkovo odvolání zorganizovala strana Věci veřejné (VV) petici. Část zastupitelů Prahy 5 za ODS, která je vůči Jančíkovu vedení v opozici, poslala k Nejvyššímu soudu stížnost. Podle mluvčího městské části Radovana Myslíka lze návrhy na starostovo odvolání čekat na každém jednání Zastupitelstva.

Praha 5 půjčila Lipencům na tělocvičnu

Městská část Praha-Lipence získala od městské části Praha 5 půjčku ve výši 6 000 000 Kč na dostavbu tělocvičny, kterou místní škola doposud nemá. Rozhodlo o tom Zastupitelstvo MČ Praha 5 na zasedání 11. 6. 2009. Lipence by měly půjčku splatit do roku 2015. „Situace v Lipencích je pro tamní školu neúnosná,“ řekl starosta Prahy 5 Milan Jančík. „Jsem přesvědčen, že by se měly městské části navzájem podporovat, a jsem rád, že můžeme opět podat pomocnou ruku,“ dodal. S žádostí o finanční pomoc se na Úřad městské části Praha 5 obrátil starosta Lipenců Michal Popek. Děti navštěvující zdejší základní školu, která jako jediná v Praze nemá vlastní tělocvičnu, totiž musejí v rámci výuky dojíždět na Zbraslav do komerčně pronajímaných prostor. Financovat sportovní výuku pro dvě stě žáků lipenecké školy je však dlouhodobě neúnosné. Místní tělocvična se začala stavět v roce 2008, ovšem i přes podporu Magistrátu je třeba dofinancovat její dokončení částkou ve výši okolo 12 milionů korun. Městská část Praha 5, která Lipencům už v roce 2002 pomohla darem dvou milionů korun, hodlá prostřednictvím místní samosprávy ve spolupráci pokračovat.

Finanční výbor MČ Praha 5 opustil jeden z jeho členů

V úterý 23. 6. 2009 požádal zastupitel MČ Praha 5 Daniel Ebel předsedkyni Finančního výboru JUDr. Andreu Češkovou o uvolnění z funkce člena výboru. „Pan Ebel byl nově jmenován předsedou sloučené kulturní komise a komise pro regeneraci a chce se práci v této komisi plně věnovat,“ vyjádřila se k problému předsedkyně Finančního výboru Prahy 5 JUDr. Andrea Češková. Uvolnění z funkce člena Finančního výboru musí ještě schválit Zastupitelstvo MČ Praha 5 na svém nejbližším zasedání. K hospodaření MČ Praha 5 JUDr. Andrea Češková řekla: „Jako předsedkyně Finančního výboru městské části Praha 5 jsem ráda, že mohu konstatovat, že naše městská část hospodařila takovým způsobem, že fiskální rok 2008 byl ukončen ziskem 205 milionů korun. Což potvrdil i výrok auditora, který zněl: Výsledky vypovídají o pozornosti, která je hospodaření Prahy 5 věnována ze strany vedení městské části, jakož i správci kapitol rozpočtu. Lze konstatovat, že za rok 2008 došlo k dalšímu zlepšení životních podmínek zdejších občanů.“ Z uvedených fakt vyplývá, že vedení Prahy 5 dělá všechno pro to, aby budoucnost městské části byla nezadlužená.

Úřední oznámení

Volby do Evropského parlamentu

Volby do Evropského parlamentu (EP) se konaly ve dnech 5. a 6. června 2009. V pátek 5. června 2009 se volební místnosti otevřely ve 14.00 a následně se uzavřely ve 22.00. Druhý den, tj. v sobotu 6. června 2009, byly volební místnosti otevřeny od 8.00 do 14.00. Volebních místností bylo v Praze 5 otevřeno 81 a jejich úplný seznam byl vyvěšen na úřední desce Úřadu městské části Prahy 5. Občané si mohli svůj voličský průkaz vyzvednout od 21. května 2009 (jestliže si o něj řádně požádali do stejného data) a volit kdekoliv v České republice.

Hlasovací lístky pro občany trvale žijící v Praze 5 byly vkládány do poštovních schránek do 2. června 2009. V těchto volbách mohli hlasovat i občané dalších 26 členských států Evropské unie, kteří se včas zaregistrovali do seznamu pro volby do EP. Hlasy se sčítaly až od 22. hodiny od neděle 7. června 2009, což je dáno tím, že k tomuto kroku lze přistoupit teprve poté, až se uzavřela poslední volební místnost v celé Evropské unii. Ve volbách usilovalo o 22 křesel v EP (určených pro ČR) celkem 33 zaregistrovaných politických stran, hnutí a koalic. Volby byly důležité z pohledu vnitrostranického dění i tím, že volební výsledky nepřímým způsobem naznačily možné výsledky podzimních parlamentních voleb. K významu voleb přispěla i skutečnost, že Česká republika nemá nyní standardní vládu, ale překlenovací úřednický kabinet. Největšími favority ve volbách byly strany, které známe z domácí politické scény – ODS a ČSSD. Občanská demokratická strana získala devět mandátů, Česká strana sociálně demokratická sedm mandátů, Komunistická strana Čech a Moravy čtyři mandáty a Křesťansko demokratická unie – Československá strana lidová dva mandáty. Celkem bylo odevzdáno 2 302 298 voličských hlasů, což představuje účast 28, 22 % možných voličů. Pro voliče Prahy 5 vyšlo speciální číslo Pražské pětky s názvem Volby do Evropského parlamentu.

Pokus o odvolání zastupitelky MČ Praha 5 JUDr. Andrey Češkové

Nejmladší českou zástupkyní v Bruselu a Štrasburku bude sedmatřicetiletá advokátka a zastupitelka městské části Praha 5 Andrea Češková (ODS). Kandidovala jako devítka, přesně tolik zástupců občanští demokraté získali. Přímá podpora Jana Zahradila jí co do umístění na žebříčku ODS k lepšímu místu nepomohla. V současnosti tvář JUDr. Andrey Češkové zná celá Praha, po překvapivém úspěchu v červnových (2009) eurovolbách bude reprezentovat Občanskou demokratickou stranu (ODS) v Evropském parlamentu. Ve čtvrtek 11. června 2009 však čelila na radnici v Praze 5 pokusu opozice o odvolání z místa zastupitelky MČ Praha 5. Přes důvody, související s pozadím financování její kampaně pro eurovolby, se to ale díky disciplinovaným zastupitelům koalice starosty Milana Jančíka (ODS) nepodařilo. „Andrea Češková byla přinejmenším ve dvou případech ve střetu zájmů v době, kdy působila jako předsedkyně Finančního výboru městské části. Svým hlasováním prosadila prodej domu za velmi nízkou částku společnosti, která je personálně spojena s firmou, která provozuje její internetové stránky,“ řekl k případu Lukáš Budín z opoziční Strany zelených. Ve druhém případě šlo taktéž o internet, o stránky andreaceskova.cz, které sloužily k volební kampani. Ty má zaregistrovány společnost Cubeproduction, která vloni v srpnu (2008) získala od radnice téměř půl milionu korun na pořádání komerčního festivalu na Císařské louce. Češková podle záznamů na webu Prahy 5 v obou případech hlasovala pro, ani jednou ale neoznámila možný střet zájmů. Poslankyně Andrea Češková pouze přiznala, že kampaň měla několik sponzorů, částečně ji platila sama a podpořila ji místní ODS z volebního fondu. Přislíbila také, že na svém webu zveřejní veškeré detaily financování kampaně, což se zatím nestalo.

Rozhovor s JUDr. Andreou Češkovou, poslankyní Evropského parlamentu

Kandidovala jste s heslem Naše nezadlužená budoucnost. Jak ji chcete prosazovat v Evropském parlamentu?

Pokud vím, tak je v plánu určitá rozpočtová reforma Evropské unie. Na ní bych se ráda podílela. Budoucnost je v přesunu prostředků z jedné strany na druhou. Nejvíc peněz se nyní vydává na politiku soudržnosti – tedy na fondy. A to je správné. Druhá podstatná část evropských financí jde do zemědělství a já si myslím, že by toto přerozdělení mělo být spravedlivější. To se asi bude prosazovat těžko. Zemědělci mají mezi poslanci hodně zastánců. Určitě tam budou tendence uchovat výhody pro zemědělce za každou cenu, ale teď bude mít parlament přece jen trochu jiné složení. Uvidíme, zda jsou to vize, které můžeme reálně prosadit, nebo ne.

Ráda byste tedy do důležitého rozpočtového výboru. Už jste to řekla lídrovi kandidátky panu Zahradilovi, který o postech bude jednat?

Před několika měsíci jsme se dlouho bavili o mých zkušenostech a profesi. Možnosti, co se výborů týče, v tom rozhovoru padly, takže panu Zahradilovi nejsou neznámé. To jsou mé představy, ale všechno bude projednáno s kolegy z ODS.

Jak se vám vlastně podařilo přesvědčit pana Zahradila, aby vyzval voliče ODS, ať vám dají své preferenční hlasy?

Já jsem to brala za automatické. Jsme oba pražští kandidáti, tak se podporujeme. Stejně jako s panem Zahradilem jsem se fotila i s jiným pražským kandidátem, Karlem Hurtem, i když ty fotografie jsme nakonec nevyužili.

Pan Zahradil říká, že vás tak moc nezná. Je zvláštní, že vám pomáhal, abyste se dostala před mnohem vlivnější kandidáty.

To nevím, jestli mě pan Zahradil zná, nebo ne, zeptejte se jeho. Já si ho pamatuji, když kandidoval před pěti šesti lety do Evropského parlamentu. Pak jsme se párkrát setkali na regionálním sdružení Praha. Tam už jsme mluvili o možné kandidatuře. Hovořili jsme o tom, jaká jsem, jaké mám zkušenosti a co bych si představovala. On mi neřekl ani ano, ani ne.

Co si myslíte o tom, jak vedení ODS vybíralo kandidáty do eurovoleb?

Někteří neprošli ani stranickými primárkami a dobré místo získali spíš díky podpoře Topolánka na kongresu. Pokud se splnila pravidla, která si stanovila výkonná rada, je vše v naprostém pořádku.

Jak si vysvětlujete, že se vám podařilo přeskocit na kandidátce některé zasloužilejší členy ODS?

Byla jsem Prahou doporučena jako číslo jedna, takže by bylo lepší se ptát tam, kde se o mně takto rozhodovalo.

Pomohly vám k takovému místu i osobní známosti?

V pražské regionální politice se pohybuji jedenáct dvanáct let, takže se znám s řadou kolegů a spolupracuji s nimi. Takže odpověď zní ano. Někdy je to otázka dlouholeté znalosti.

Říká se, že jste dlouholetou spolupracovnicí starosty Prahy 5 Milana Jančíka...

Jsem jeho blízkou politickou kolegyní. Určitě byl jedním z těch, kteří mě podporovali. To stoprocentně, a je potřeba říci, že mu za to děkuji. Patřil k lidem, kteří mi věřili.

Senátor RNDr. Miroslav Škaloud k předsednictví České republiky v EU

Posledním červnovým dnem roku 2009 skončilo české předsednictví Evropské unie (EU), které bylo vklíněno mezi ambiciózním předsednictvím Francie na straně jedné a volbami do Evropského parlamentu na straně druhé. Jaké bylo? Rozdělme naši misi na organizační a politickou. Pokud jde o organizační část, zde jsme bezpochyby obstáli velmi dobře. Organizační stránka představovala (jak uvádí server našeho předsednictví) zhruba 3000 zasedání na různých úrovních v ČR, v Bruselu i jinde v Evropě a ve světě. Každý pracovní den se konalo cca 25 jednání, které řídili čeští úředníci a diplomaté. V Kongresovém centru Praha proběhlo zhruba 130 jedno- až třídních zasedání. 146 diplomatů Stálého zastoupení řídilo celkem 150 pracovních skupin Rady EU, které se scházely jednou či vícekrát měsíčně a kterých se vždy účastnil za každý stát EU příslušný expert. Navíc pod záštitou českého předsednictví proběhlo také přes 600 kulturních akcí v ČR i jinde. Všichni si tedy mohli ověřit, že Češi jsou dobří organizátoři, kteří neztrácejí delegátům kufr. Tato formální, organizační část měla i další aspekt, a to prezentaci ČR přímým účastníkům akcí. Během předsednického půlroku navštívilo ČR zhruba 30 000 zahraničních návštěvníků, převážně diplomatů, politiků a ministrů. To se mohlo zúročit v pozitivním ohlasu na nepřehlédnutelné změny, které jsou každému návštěvníkovi Prahy a dalších měst zřetelné na první pohled. Fungující služby, opravené památky, rozsáhlé investice do dopravy. I o tom vydalo Evropě svědectví české předsednictví. Pokud jde o politickou dimenzi našeho předsednictví, zde se bezpochyby ukázalo, že máme konzistentní a realistickou zahraniční politiku, kterou dokážeme účinně obhájit na celoevropské scéně. Že máme věci ujasněné, jsme samostatní a nečekáme jen na „dobré rady a doporučení zkušených“. Byť se to některým „zkušeným“

nemusí líbit. A v neposlední řadě, že máme nadhled, smysl pro humor a svobodnou mysl. Hned první lednové dny roku 2009 ukázaly, že naše motto „Evropa bez bariér“ a tři priority – Ekonomika, Energetika a Evropa ve světě – byly zvoleny správně. Podařilo se nám uhasit válečný konflikt v Gaze, aniž bychom sklouzli k módním protiizraelským postojům. Podařilo se nám dostat Rusko a Ukrajinu k jednatému stolu a obnovit dodávky plynu. V čase finanční krize, při závodech o to, kdo populisticky slíbí víc, jsme v klidu a úspěšně trvali na tom, že krátkodobá opatření směrem ke stimulaci ekonomik nesmějí být na úkor budoucích generací. Nenechali jsme se strhnout krátkozrakým populismem směřujícím k zadlužení a zakonzervování hospodářské stagnace. Předsednictví nám usnadnilo zorganizovat první summit evropských státníků s novým americkým prezidentem. To nebylo zcela automatické a předem dané. Prahu si také Barack Obama zvolil jako místo svého hlavního projevu. Finanční krize akcelerovala vůli členských států EU ke změně v regulacích finančních trhů. V rámci českého předsednictví se pak zdařil velký průlom vedoucí k jejich stabilizaci: Evropští ministři financí se po letech sporů konečně dohodli na novém způsobu dohledu nad finančními trhy. Podařilo se nám také ustavit novou kvalitu vztahů se zeměmi na východě Evropy, jako je Ukrajina, a prohloubit spolupráci se státy, jakými jsou Ázerbájdžán nebo Turkmenistán, které díky svým zásobám plynu a ropy sníží naši příliš velkou závislost na Rusku. Stabilita tohoto regionu je ostatně pro Středoevropany prioritou. Země Balkánu od Chorvatska až po Srbsko v nás získaly svého advokáta v době, kdy vůle k dalšímu rozšiřování EU v některých zemích upadá.

Bohužel jistá část politické reputace naší republiky byla zmařena 24. března 2009 vyslovením nedůvěry vládě. Dodnes nikdo v Evropě nechápe, proč ve chvíli, kdy si pracně vydobudeme u našich partnerů respekt a uznání, si střelíme gól do vlastní branky.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Nejlepší lofity jsou na Smíchově

Čeští architekti získali výjimečné ocenění. Nejinvenčnějším loftem světa se stal smíchovský projekt Ateliery Spektrum. Nepřehlédnutelný dům v Křížové ulici, v němž jsou kanceláře a v horních patrech lofity, vznikl přestavbou více než sto let staré tovární budovy Škodových automobilových závodů. V americkém Orlando se líbil. Zvítězil v mezinárodní architektonické soutěži International Property Awards už v listopadu loňského roku (2008). Ocenění Best International Redevelopment stavba získala za nejinvenčnější rekonstrukci a interiérový design. „Před šesti lety si tu fabriku majitel koupil s tím, že ji zrekonstruuje a otevře si v ní firmu. To také udělal, ale v posledních dvou patrech nově zřídil patnáct ateliérů a loftů, které jsou velmi neobvyklé,“ uvedla manažerka společnosti Atelier Spektrum Kamila Kubátová. Stropy některých loftů jsou vysoké šest metrů, v objektu zůstala zachována vysoká tovární okna i sloupy v interiéru. Dvořákův tým je přesvědčen, že svou roli hraje i lokalita. V této části rozhraní mezi Smíchovem a Zlíchovem se podle nich snoubí hektičnost velkoměsta s klidem nedalekého Prokopského údolí a romantikou Dívčích hradů, které jsou na dohled. Výjimečnosti stavby je si vědoma i smíchovská radnice. „Před dvěma roky jsme jí udělili ocenění nejlepší podnikatelský záměr roku. Smíchov býval plný starých fabrik, které procházejí revitalizací. Tenhle projekt ukazuje, že jim lze vtisknout nové využití,“ podotkl mluvčí Prahy 5 Radovan Myslík. Bydlení v loftech má padesátiletou tradici. Přišli s ním newyorští umělci, kteří začali ilegálně zabydlovat opuštěné továrny a zařizovat si v nich ateliéry a domovy. Dnes je to bydlení příznačné pro lidi, kteří preferují prostor.

Rezidenční čtvrť Botanica

Rezidenční čtvrť Botanica, která od loňského roku 2008 vyrůstá v Praze 5 – Jinonicích, byla dosud známá díky nabídce rodinných domů a bytů. Ambice developera jsou však vyšší, tato část Prahy se má během několika málo let proměnit v živou administrativně obytnou čtvrť.

První částí budoucího administrativního areálu Botanica je komplex Business Park Botanica, který se skládá ze čtyř kancelářských budov. Výstavbu provádí společnost Skanska.

Podniky a podnikatelé

Nové centrum filmové digitalizace na Barrandově

Nové pracoviště pro přepis filmového pásu do digitální podoby, jehož vybudování trvalo rok (do dubna 2009) a Barrandov Studio přišlo na více než 50 milionů korun, je vybaveno filmovým snímačem Spirit HD, který je nejmodernějším přístrojem svého typu na území České republiky. Hlavními výhodami oproti jeho předchůdci, snímači Ursa Gold, který laboratoře používají již deset let, je lepší výsledná kvalita obrazu a vyšší rozlišení. Spirit HD už podle svého názvu pracuje s tzv. plným vysokým rozlišením 1920 x 1080 obrazových bodů. Pracoviště je dále vybaveno filmovým skenerem s rozlišením až 4 K a profesionální videostřížnou Avid. Centrum by mělo sloužit filmařům, výrobcům reklamy, ale také přepisu archivních materiálů. Jak Strategii vysvětlil Aleš Boštica, místopředseda představenstva Barrandov Studio a ředitel Filmových laboratoří, otevřením centra pro digitalizaci je uzavřen výrobní řetězec, který Barrandovu umožní konkurovat zahraničním laboratořím a společností. „Z pohledu producentů pak dále zvýší bezpečnost celého výrobního procesu i v oblasti ochrany duševního vlastnictví tím, že je omezen transport originálního negativu,“ konstatuje Boštica. Spirit HD pracuje s diskovým polem o velikosti patnácti terabytů a výstup dokáže obstarat v takřka všech dostupných videoformátech. Pavel Borowiec, který koordinuje projekt digitalizace českých archivních filmů, upozornil, že při digitalizaci starých filmů může nastat právní problém, kdy podle některých digitalizací vlastně vznikne nové dílo. Režisér Juraj Jakubisko si v replice trpce postěžoval na slovenský filmový archiv, který „své filmové pásy zpracoval tak dokonale, že nejsou poškrábané ani Chaplinovy grotesky“. Vedle přepisu filmových formátů 35 a 16 mm nabízí nové centrum také možnost barevných korekcí. Filmové snímáče obsluhuje dohromady pět specialistů, tzv. koloristů. V ČR je asi jen deset lidí, kteří se živí touto profesí. Klasická postprodukce bývá dokonce podle zástupce ředitele Filmových laboratoří Ondřeje Krákory levnější než ta digitální. Pro natáčení vysoko a středně rozpočtových filmů se navíc podle Krákory bude klasický filmový pás „pravděpodobně používat ještě dalších padesát let“. Krákora si také myslí, že neexistuje lepší archivní médium, než je filmový pás, a že kvalitu filmového negativu zatím žádný digitální formát nenapodobil. „Kupředu se totiž vyvíjejí nejen digitální technologie, ale i klasický film,“ řekl.

Společnosti Barrandov Studio klesl zisk

Nekonkurenceschopnost Česka na poli zahraničních filmových produkcí si vybírá daň. Kvůli nedostatku velkých zahraničních zakázek klesl loni (2008) společnosti Barrandov Studio zisk o 36 milionů korun na 22 milionů korun. Rovněž tržby v meziročním srovnání klesly více než o šest procent na 600 milionů korun. „Rok 2008 byl pro Barrandov Studio jednoznačně poznamenaný stávkami odborů amerických scenáristů a později i herců. Ekonomické výsledky také poznamenala absence pobídek pro filmové projekty v České republice,“ uvedla předsedkyně představenstva firmy Jana Vozárová. Loňský rok tak ukončil období několikaletého růstu barrandovských ateliérů. Ten byl hnán kupředu především velkými zahraničními zakázkami. Kupříkladu v roce 2007 se na Barrandově točily velkofilmy Babylon A.D. (příjem 42 milionů korun) nebo Letopisy Narnie: Princ Kaspian (166 milionů korun). Loni do ateliérů zamířily filmy jako Solomon Kane, G. I. Joe: The Rise of Cobra nebo Wanted. Žádný z nich však pro Barrandov nepředstavoval tak velkou zakázku jako Letopisy Narnie. Naopak českým filmařům uniklo natáčení druhého Hellboye, který se natáčel v Budapešti, nebo bondovky Quantum of Solace, jejíž ateliérové scény se točily u britské konkurence v Pinewood Studios. Země jako Velká Británie, Francie, Itálie, Maďarsko nebo Německo tak těží z existence daňových pobídek pro filmové producenty. Ty v Česku chybějí. Pobídky obsahuje návrh nového kinematografického zákona, ten se však zatím nedostal ani

do mezirezortního řízení ve vládě. Barrandov Studio loni rovněž pokračovalo v investicích – zatímco v roce 2007 činily podle výroční zprávy 58 milionů korun, v loňském roce to bylo 233 milionů.

Kolem TV Barrandov a ateliérů krouží kupci

Televize TV Barrandov a barrandovské ateliéry jsou na prodej (25. 6. 2009). Nebo alespoň jejich části. „Mediální byznys není hlavní byznys našich vlastníků. Strategického partnera pro obě společnosti bychom uvítali,“ prohlásila ředitelka obou firem Jana Vozárová. Obě firmy patří skupině investorů v čele s ocelářským impériem Moravia Steel Tomáše Chrenka. Podle Vozárové o ateliéry a televizi již aktivně projeví zájem nadnárodní společnosti z Evropy, konkrétní jména však zatím neuvedla. „Jednání stále trvají,“ vysvětlil místopředseda představenstva Barrandov Televizní Studio (TV Barrandov) Janis Sidovský. Kategorii „evropská nadnárodní firma z oboru“ vyhovují například koncerny Bertelsmann, CME (majitel Novy) nebo SBS Broadcasting Group. Obě části zábavního byznysu ocelářů potřebují přísun nových peněz z odlišných důvodů. TV Barrandov, která začala vysílat v lednu 2009, skončí letos v předpokládané ztrátě okolo 420 milionů korun, minusová čísla se v hospodaření televize budou objevovat minimálně do roku 2012. Na filmové ateliéry zase dopadl pokles zájmu hollywoodských studií, která v české legislativě postrádají daňové pobídky pro filmové producenty. Natáčení velkých projektů se tak přesunulo do Maďarska, Německa nebo Velké Británie. Barrandovské ateliéry proto loni pocítily pokles zisku a tržeb. Nad cenou případné transakce se vznášejí otázky.

Tradice podnikání v Praze

Ve dnech 22. až 26. června 2009 od 10 do 19 hodin (v pátek jen do 16 hod.) se na pěší zóně Anděl uskutečnila výstava Tradice podnikání v Praze 5 aneb 20 let poté. Návštěvníkům zde byla představena historie a rozvoj místního průmyslu, obchodu a podnikání od roku 1989. Připomenuto bylo i období před pádem komunistického režimu. Zájemci tady mohli spatřit originální lentikulární pohlednice zachycující smíchovské proměny. Jejich zmenšené kopie si zájemci mohli odnést na památku domů. Na TV obrazovce byly vysílány příspěvky o podnikání v posledních dvou dekadách, rozhovory s vítězi anket Podnikatel Prahy 5 a s občany Prahy 5. Výstavu doprovázel program nazvaný Retro Smíchov, pojatý jako návštěva u obyvatel Smíchova před 20 lety při jejich každodenních činnostech (cesta do práce, nakupování, volný čas). V dobových rekvizitách se tu také potkaly postavy z časů reálného socialismu (dělník, pionýrka, prodavačka v puntíkové zástěře aj.).

Byty a bytová politika

V Praze má vyrůst třicet tisíc bytů

Z třiceti tisíc bytů, které mají v Praze vyrůst, je 11 000 již prodáno, výstavbu dalších 13 000 developeři teprve plánují. Zbylých 6000 bytů je stále volných, nabízených k prodeji. Vyplývá to z nejnovější analýzy společnosti Ekospol. V době ekonomické krize je pravděpodobné, že velká část z 13 000 plánovaných bytů se v nejbližších letech stavět nebude. Největší výběr volných bytů je v Praze 4, Praze 9 a v Praze 5. Letos má být dostavěno celkem 7800 bytů, z nichž stále volných je přes 2000. V roce 2010 má být dokončeno 2500 bytů, z nichž polovina stále není prodaná. V Praze 5 je aktuálně volných 1100 bytů, z toho nejvíce ve Stodůlkách (559) a na Zličíně (386) a výstavba dalších 2000 bytů se plánuje. Šéf Ekospolu Evžen Korec k tomu řekl: „Odhaduji, že až polovina těchto plánovaných projektů zůstane pouze na papíře, což nutně povede k nedostatku nových bytů na trhu, a tím k růstu jejich cen.“ Zatím se však realitní firmy předhánějí v nabídce akčních slev a bonusů. Sleva Ekospolu na některé byty již přesahuje půl milionu korun. Z dalších stavitelů se například Skanska Reality snaží přilákat klienty na rok bydlení zdarma. Central Group zase nabízí ke každému bytu a domu klíčky od auta.

Doprava

Osud mostu intelligence

Most mezi Braníkem a Chuchlí stojí již 45 let a stále není dokončený. Je jedním z nejzvláštnějších mostů v Praze. A to nejen proto, že je nejdelším dvoukolejným železobetonovým mostem v Evropě, ale hlavně svým vlastním podivným osudem. Branický most, známý spíše jako most intelligence, oslavil 30. května 2009 výročí. Před pětačtyřiceti lety po něm přešel první vlak. Nikdy však nebyl úplně dostavěn a dodnes je ve srovnání s železničním mostem na Výtoni či Negrelliho viaduktem v Karlíně na okraji zájmu. Možná proto, že po něm nejedou osobní vlaky a lidé ho znají převážně z pohledu zespodu, když jedou autem po Strakonické nebo Modřanské ulici. Most má přitom velice zajímavou minulost a možná neméně zajímavou budoucnost. O přemostění Vltavy na jihu metropole se uvažovalo již od roku 1920, kdy se centrum města dusilo sazemi z komínů parních lokomotiv, které musely jezdit po jediném železničním mostě na jih od středu města – na Výtoni. Přes centrum přejížděly i nákladní vlaky a nový most je měl z centra odklonit. Jenže projekt se neustále posouval. Nejprve musel ustoupit výstavbě nákladového nádraží na Žižkově, pak hloubení vinohradských tunelů, nakonec rekonstrukci smíchovského nádraží. Od roku 1949 jej stavěli právníci a lékaři. „Začali stavět, ale projekt neměli, lépe řečeno měli ho jen kousek – pro dva stavební úseky,“ popsal Jiří Streit v knize Splněné sny. Bez plánů se staví těžko. Zvláště když je součástí trati kilometr dlouhý most, tunel na chuchelské straně a na stavbě pracují místo zkušených dělníků právníci, lékaři či učitelé. Ano, do montérek totiž poslal komunistický režim vzdělané lidi, které označil za třídní nepřátele. Právě proto se stavbě říká most intelligence. První vlak vyjel na trať přes vltavské údolí v roce 1964. Přestože je most dvoukolejný, vede po něm dosud jen jediná kolej a jezdí zde jen nákladní vlaky. Nevyužitý, šterkem vysypaný pás bez kolejí se v šedesátých letech stával bojištěm mladíků z Chuchle a z Hodkoviček. Most však čeká slunná budoucnost. Má dostat druhou kolej, mají zde jezdit linky S a také se plánuje výstavba rušné cyklostezky. „Most dostavíme v rámci připravované modernizace třetího železničního koridoru Smíchov–Beroun. Plánujeme i druhý tunel na chuchelské straně,“ řekl Pavel Halla ze Správy železniční dopravní cesty. Práce mají začít v roce 2012. Cyklostezka bude uprostřed mezi kolejemi a bude skryta ve skleněném tubusu. Kudy Branický most vede? Přes údolí Vltavy mezi Malou Chuchlí a Braníkem. Byl postaven v letech 1949–1955, zprovozněn 30. května 1964. Rozměry: délka 910 m, šířka 14 metrů, výška až 19 m. Účel: odklání nákladní dopravy od Plzně do Vršovic, aniž vlaky musejí přes Smíchov a Nusle.

Praha chystá stavbu nového mostu

Vltavu má v Praze v příštím desetiletí přetnout nový most. Magistrát nyní (červen 2009) v rámci příprav nového územního plánu řeší s radnicemi Prahy 4 a Prahy 5, kudy přemostění povede. Nejpravděpodobnější variantou je ze Smíchova vedený Dvorecký most, který by na pravém břehu Vltavy ústil do Jeremenkovy ulice. „Městská část Praha 4 požaduje přemostění pro tramvajové propojení, případně pro lokální automobilový provoz v omezeném rozsahu,“ potvrdil předseda Komise rozvoje Prahy 4 Zdeněk Kovařík. To znamená, že by zde nemělo být přímé napojení na městský okruh a radiály. Most se má stát jedním z pilířů nového tramvajového spojení mezi Smíchovem a Pankrácí. Případný souběh kolejové a automobilové dopravy uprostřed rezidenční čtvrti ovšem vyvolává pochybnosti. Magistrát také upozorňuje, že Jeremenkova ulice pro něj nemá potřebné parametry. Z modelového rozboru podle něj navíc vyplývá, že přemostění nijak nesníží dopravní zátěž v centru, například v oblasti Jiráskova mostu, Ječné a Žitné ulice. „Naopak přesunuje do koridoru Jeremenkovy ulice část průjezdné dopravy z Jižní spojky,“ konstatuje Magistrát v připomínkách k novému územnímu plánu. Praha 4 připouští jednání o dalších trasách. „Alternativou jsou varianty s přemostěním na konci Žlutých lázní, v prostoru naproti Podolské vodárně či případně ještě dál směrem do města přibližně v místě jacht klubu,“ vysvětlil Kovařík. Město nechává nadále otevřenou i

možnost, že by nový silniční most vedl souběžně s železničním mostem na Výtoni. Podle radnice Prahy 2 by ale provedení této varianty bylo velmi obtížné. Ještě menší naději má návrh na vybudování takzvaného ekotunelu pod korytem Vltavy. Podle Prahy 1 by měl usnadnit spojení v úseku mezi Podolím a Dvořákovým nábřežím. Magistrát ale tento záměr smetl už v prvním kole projednávání územního plánu s městskými částmi, když jej označil za problematické a nesystémové řešení.

Provoz na strakonické výpadovce komplikovala stavba mostu

Od 7. června 2009 vznikly na strakonické výpadovce na cestě do a z Prahy problémy s plynulostí dopravy způsobené stavbou mostu v Lahovicích. Směrem z centra Prahy byla vedena doprava po provizorní silnici. Stejná změna postihla o čtrnáct dní později i opačný směr. Dopravní omezení, které začínalo u Lahovického mostu a končilo na křižovatce ulic Strakonické a Ke Krňovu, bude trvat podle pražské Technické správy komunikací až do konce srpna 2009. Dopravní policie řidiče varovala před tvorbou kolon, zejména při víkendových špičkách.

Školství a dětské aktivity

Nová školka v Košířích

S nedostatkem míst v mateřských školách se potýkají všechny městské části. A jiné to není ani v Praze 5. Radní páté městské části se proto rozhodli, že v Nepomucké ulici zřídí novou mateřskou školku. „V objektu po mateřské školce sídlil do loňska projekt Šance. V letošním roce (2009) se bude objekt rekonstruovat, aby budova vyhověla všem potřebným předpisům,“ uvedl mluvčí Prahy 5 Radovan Myslík. Nová školka bude kromě péče o děti nabízet také řadu kroužků a kurzů pro rodiče. V současnosti radnice čeká na nejvhodnější projekt. „Základním hodnotícím kritériem projektu by podle nás měla být především obsahová různorodost nabízených aktivit pro děti z Prahy 5,“ řekla radní pro oblast školství Lucie Vávrová (ODS). Přesné datum otevření školky ještě nebylo stanoveno. „Rádi bychom, kdyby to bylo do září roku 2009, záleží ale na konkrétních projektech, které k nám dorazí,“ dodal Radovan Myslík.

Dětský den s městskou policií

MČ Praha 5 ve spolupráci s městskou policií pozvala i letos (2009) místní mládež na branně bezpečnostní akci „Den dětí s Městskou policií Prahy 5“. Akce proběhla 28. května 2009 v parku Sacré-Coeur v Holečkově ulice před policejní stanicí. Začala v 9 a byla ukončena ve 13 hodin. Program Dětského dne byl bohatý: představení výzbroje a výstroje městské policie, Policie ČR, Armády ČR a techniky Hasičského záchranného sboru. Součástí setkání zároveň byly různé hry a soutěže a možnost střelby z paintballových pistolí. Proběhla i ukázka práce psovodů a drezúra koní, které Městská policie Praha 5 obdržela v loňském roce od radnice Prahy 5. Děti měly zároveň možnost projet se na ponících, zaházet si na koš nebo si zahrát ping-pong.

Vltavské ostrovy ožily Bambiriádou

Bambiriáda, největší přehlídka činnosti sdružení dětí a mládeže a středisek volného času v České republice, dorazila do Prahy. I přes rozmary počasí, které v některých ze čtrnácti měst naší republiky prověřilo připravenost organizátorů, se 11. ročník Bambiriády, pořádané Českou radou dětí a mládeže (ČRDM), vydařil. Podle dosud zjištěných informací si do bambiriádních areálů, kde předváděly ukázky své celoroční činnosti desítky dětských spolků, organizací a center volného času, letos našlo cestu přibližně 200 000 návštěvníků. Loni jich bylo ve 28 městech na 250 000. „Bambiriáda byla podle mého názoru opět úspěšná,“ shrnula v neděli 7. června 2009 výsledek čtyřdenního úsilí tisíců dobrovolníků, působících ve všech krajích ČR, projektová manažerka Blanka Lišková. Rodiče podle ní pochopili význam Bambiriády – totiž to, že se nejedná o „dětský den“, ale o prezentační akci, která vedle různých soutěží a her nabízí spoustu informací o programech jednotlivých sdružení. V Praze se Bambiriáda konala na třech místech, a to na Střeleckém a Dětském ostrově a také před

kostelem sv. Václava na Smíchově. V české metropoli čekal na děti od čtvrtka 4. června 2009 do neděle 7. června 2009 bohatý program plný nejruznějších her, soutěží, besed, koncertů a vystoupení. Pořadatel akce, Česká rada dětí a mládeže, pro letošní ročník zvolila motto: Nás se to týká. Chtěla tím vyjádřit potřebu vést mladé lidi k aktivnímu způsobu života, k zájmu o to, co se v jejich okolí děje. Program nabízel mnoho zajímavého pro děti a mládež, ale i pro jejich rodiče. Na přehlídce se představilo na třicet občanských sdružení, která pracují s mládeží. „Jednotlivé organizace zde předvedly svoji činnost a zájemcům přiblížily možnosti náboru. Představil se tady například Junák, Pionýr, Mládež Českého červeného kříže a mnohé další,“ řekla Blanka Lišková z bambiriádního štábu. Akce mnohých sdružení měla pomoci lépe pochopit a vnímat handicapované děti a lidi vůbec. Nadace Leontinka tak například dětem umožnila proniknout do tajů slepeckého Braillova písma. Pro nejmenší návštěvníky zde bylo kromě her připraveno i několik výtvarných dílen, kde si děti mohly vyzkoušet nejruznější výtvarné techniky. Promítaly se pohádky, připravena byla opičí dráha i trampolína. „Na Střeleckém ostrově se každý den od 12.30 do 15 hodin konala autogramiáda některého sportovce z armádního oddílu Dukly. V neděli na ostrov zavítal desetibojař Tomáš Dvořák,“ pokračovala Lišková. Součástí akce byla i hudební vystoupení. Na Smíchově se představily začínající kapely, které dostaly šanci poprvé se předvést širší veřejnosti. Na Střeleckém ostrově vystupovaly hlavně dětské kapely. Vstup na slavnost byl zdarma, vstupenka umožňuje dětem do 15 let i návštěvu Aquaparku na Barrandově a městská knihovna po jejím předložení vystaví malým čtenářům průkaz na dva měsíce. Malí i velcí návštěvníci mohli k dopravě mezi ostrovy využít parník, který plul zdarma mezi Dětským a Střeleckým ostrovem. K Dětskému ostrovu od kostela sv. Václava jezdil kyvadlový autobus.

Nové hřiště v Prokopském údolí

Dne 15. června 2009 bylo slavnostně otevřeno nové dětské hřiště „U Prokopského údolí“ v Praze 5. Pásku přestříhla PaedDr. Dagmar Drmotová, vedoucí Odboru školství a kultury, a zahájila tím jeho provoz. Podobné zařízení v lokalitě Hlubočepy dlouhodobě scházelo. Radnice Prahy 5 do výstavby investovala 2 500 000 Kč. Pozemek o celkové výměře 1800 m² poskytla Mateřská škola Hlubočepy. „Postavili jsme opravdu moderní a atraktivní zařízení s velkou kapacitou, nezbyvá než doufat, že to ocení i děti, pro které je určeno,“ řekl starosta Milan Jančík. Dětské hřiště je poloveřejného charakteru. „Hřiště má přírodní charakter, nechali jsme zde instalovat herní prvky z akátového dřeva, které do okolní zeleně zapadají,“ podotkl zástupce starosty Petr Horák. „Návštěvníci zde naleznou řadu herních prvků jako pružinové, závěsné a vahačkové houpačky, pískoviště, dvě velké herní sestavy v podobě pirátských lodí, veselé branky na fotbal včetně košů na basketbal. Děti se mají na co těšit,“ dodal na závěr. Ve všední dny od 8 do 12 hodin je hřiště plně k dispozici MŠ Hlubočepy, odpoledne od 12 do 19 hodin, o víkendech a svátcích od 9 do 19 hodin je určeno veřejnosti. „Velkou výhodou je přítomnost správce v hodinách určených pro veřejnost,“ řekla Lucie Vávrová, zástupkyně starosty, která projektu zajišťovala financování. „Přítomnost správce na dětských hřištích je žádaná, neboť pak nedochází k poškozování majetku vandaly, a je tak bezpečné pro všechny návštěvníky.“ První, kdo si mohl vyzkoušet a ohodnotit herní prvky, byly děti z MŠ Hlubočepy. Ty pak pod vedením ředitelky Aleny Doležalové oslavily otevření areálu slavnostním přípitkem a pirátské lodě pokřtily, jak jinak než pitnou vodou. Hřiště se nachází poblíž ulice Kosořská, za železničním přejezdem vlevo, směrem k Barrandovskému sídlišti. Dopravní spojení je možné městskou autobusovou dopravou č. 120 či č. 104, zastávka Hlubočepská. Zařízení je určeno pro děti od 3 do 12 let; děti do 6 let sem mají povolený vstup pouze v doprovodu rodičů.

Praha 5 prodloužila o rok smlouvu s Gymnáziem Bud'ánka

Na zasedání Rady MČ Praha 5 dne 10. června 2009 byl schválen dodatek ke smlouvě s Osmiletým gymnáziem Bud'ánka. Dodatek vyřešil setrvání tohoto subjektu v areálu Pod Žvahovem 5 do konce roku 2010. „Na základě našich jednání s nájemcem a hlavně z důvodů

nenarušení plynulé školní výuky jsme přistoupili k tomuto kroku. Uzavření dodatku o prodloužení také umožní dosavadnímu nájemci dostatek času na zajištění vhodného objektu,“ vyjádřil se starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. Uzavření dodatku k nájemní smlouvě ze dne 31. srpna 2005 není v rozporu se zákonem a umožňuje jej znění nájemní smlouvy. Tento dodatek nemá žádný vliv na platnost výpovědi ze dne 29. června 2007. Současně uzavření takového dodatku splňuje priority městské části Praha 5, jako je rozvoj školství a vzdělávání obecně, a je v souladu s oprávněnými zájmy studentů. Dne 29. června 2007 dala na základě usnesení Rady městské části Praha 5 ze dne 29. 6. 2007 městská část Praha 5 nájemci Osmileté gymnázium Buďánka, o. p. s., výpověď nájemní smlouvy ze dne 31. srpna 2005. Tato výpověď byla doručena nájemci dne 4. července 2007. V návaznosti na výpověď městské části Praha 5 jako pronajímatele areálu Pod Žvahovem 5/463, Praha 5, měla výpovědní doba uplynout dne 30. června 2009, přičemž nájemce by byl povinen vyklidit areál Pod Žvahovem nejpozději ke dni 31. července 2009. Škola pro zvláště nadané děti vede s radnicí spory už od roku 2006. V areálu může tedy po podpisu dodatku gymnázium zůstat do roku 2010.

Kultura

Konference o kultuře v partnerském městě Kallithea-Athény

Na sklonku března 2009 uspořádalo partnerské město Kallithea-Athény mezinárodní konferenci na téma podpora současných kulturních aktivit: Město-Občané-Kultura. Pozvání na mezinárodní akci přijali za Prahu 5 starosta JUDr. Milan Jančík a místostarosta Lukáš Herold. „Kulturu není možné podporovat jen prostřednictvím měst a obcí, ale naprosto nenahraditelnou funkci má stát, shodli se při jednání v Řecku účastníci konference,“ konstatoval Milan Jančík, který na konferenci mluvil o nutnosti podpory kulturních aktivit. K uvedené problematice řekl Lukáš Herold: „Partnerské vztahy mezi městy jsou ideální platformou pro podporu kultury a pro vytváření společných projektů.“ Konstatoval, že v Praze 5 byla přivítána nadějná řecká jedenáctiletá klavíristka Angelique Sdolas-Tragin, která vystoupila v rámci slavnostního koncertu Talent roku společně s Pražskou komorní filharmonií. České děti se na oplátku zúčastnily na začátku července Street festivalu v Athénách. Výsledkem jednání zástupců radnice Prahy 5 v Řecku byl i projekt výstavy fotografií na podzim tohoto roku v Praze v Galerii Portheimce, kterou připravil Kallitheiský kulturní institut.

Helena Zmatlíková nejen dětem

Radnice Prahy 5 připravila v prostorách Portheimky výstavu věnovanou známé výtvarnici a ilustrátorce Heleně Zmatlíkové. Helena Zmatlíková, rozená Wehrbergerová (19. 11. 1923 – 4. 4. 2005) byla česká malířka a ilustrátorka. Ilustrovala přibližně 250 knížek, hlavně pro děti. Studovala nejprve na soukromé Ukrajinské akademii Grigorije Musatova, později přešla na Rotterovu školu kresby a propagační grafiky. Své studium dokončila ve škole volné a užité grafiky, knižního a reklamního umění Officina Pragensis (v roce 1942). Již během studií si přivydělávala jako módní kreslířka. Nejprve pracovala v ateliéru Melantrich, pak se osamostatnila, ale nakonec přešla pod nakladatelství Albatros jako jeho kmenová ilustrátorka. Za své dílo získala řadu ocenění za nejkrásnější knížku. Podílela se i na Světové výstavě v Bruselu 1958. Známé jsou její ilustrace Honzíkovy cesty Bohumila Říhy a ilustrace knihy Děti z Bullerbynu Astrid Lindgrenové. Mezi její nejoblíbenější knížky patřilo Aškenazyho Putování za švestkovou vůní, Collodiho Pinocchiova dobrodružství a Malý princ od A. de Saint-Exupéryho. Kromě knih ilustrovala i mnoho leporel pro nejmenší. Pracovala i na animovaných filmech, například na příběhu o kocouru Modroočkovi. Návštěvníkům se na výstavě představily ukázky z její bohaté tvorby. Představit rozsáhlé dílo Heleny Zmatlíkové na poměrně malé ploše výstavy nebyl úkol snadný, expozice přesto přináší některé nové pohledy na její tvorbu. V dopoledních hodinách byl v galerii pro návštěvníky připraven

doprovodný literární program, autorská čtení, literární i ilustrátorské dílny a scénická čtení pro žáky a studenty. Výstavu si bylo možné prohlédnout v Galerii Portheimka od 3. do 28. června 2009.

Metalová hudební skupina Sunn vystoupila v Sacré Coeur

V prostoru smíchovského novogotického chrámu Sacré Coeur ve čtvrtek 4. 6. 2009 od 20.00 vystoupila hudební skupina Sunn. Nedostižní drone-metaloví bijci, američtí Sunn jsou největšími současnými hvězdami experimentálního metalu. V Česku zahrají vůbec poprvé v rámci festivalu Stimul. Jejich hudba se nestydí za svou stylovou příslušnost, ale dokáže opustit žánrová klišé a invenčně vstřebat vlivy dronového minimalismu, dark ambientu, noise nebo třeba laptopové elektroniky. Kapela je pojmenována podle legendárních zesilovačů Sunn, jejichž logo 0))) znamená šířící se zvuk. A právě zvuk hraje v dlouhých kompozicích skupiny podstatnou roli. Živé koncerty tohoto dua bývají nezapomenutelnými zážitky, a to nejen proto, že připomínají okázalý pohanský rituál. Aktuální turné kapely je zároveň oslavou deseti let od vydání jejich prvního počinu GrimmRobe Demos. Své drone-metalové evangelium přivezli do Prahy v době, kdy se k premiéře chystá nový snímek krále nezávislých filmařů Jima Jarmusche s názvem The Limits of Control, k němuž Sunn spolu s japonským duem Boris a Earth vytvořili soundtrack.

Koncerty vážné hudby v Praze 5

Pro milovníky klasiky připravila Praha 5 další pokračování koncertů vážné hudby. Tentokrát se jednalo o výběr z děl Antonína Dvořáka, Wolfganga Amadea Mozarta a Jana Václava Hugo Voříška v podání Talichova komorního orchestru pod taktovkou Petra Altrichtera. Koncerty byly zahájeny 11. června 2009 v 19.30 v Národním domě na Smíchově. „Při organizování koncertů se setkáváme s velkou odezvou občanů. Věřím, že máme na co navazovat, a jsem potěšen, že Praha 5 je spojována nejen se slovy dynamicky se rozvíjející část Prahy, ale také jako místo, kde kvalitní hudba a kvalitní kultura mají svůj prostor,“ řekl starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. Program série koncertů byl sestaven ze světových i domácích klasických autorů a navázal na předešlé koncertní sezony. Koncerty pro Prahu 5 se konají již čtvrtým rokem. „Těší mě vzrůstající zájem o naše koncerty i atmosféra, která je doprovází. Dramaturgie večerů je vedena tak, aby vyhověla nejen stálým návštěvníkům, ale aby motivovala i další milovníky vážné hudby,“ dodala zastupitelka Eva Kalhousová. Mediálním partnerem se staly Hudební rozhledy, TV P5 a regionální měsíčník Pražská pětka.

Praha 5 podpořila Švandovo divadlo

Zastupitelé městské části Praha 5 schválili na svém zasedání 11. června 2009 finanční příspěvek 1 800 000 Kč Švandovu divadlu na Smíchově. Vedení divadla částku použije především na krytí nákladů spojených s účinkováním hostujících souborů a další umělecké projekty. „Švandovo divadlo na Smíchově je naší kulturní vlajkovou lodí,“ řekl k rozhodnutí zastupitelů starosta JUDr. Milan Jančík. „Je místem, kde se setkávají jednotlivé kulturní formy, umožňuje komunikaci jak umělců, tak diváků napříč všemi žánry a je naší povinností toto zařízení podporovat, jak jen to bude možné,“ dodal. „Vedení divadla a naše městská část si vzájemně velice váží dlouhodobé spolupráce, která v konečném důsledku značnou měrou přispívá k obrazu Prahy 5 jako místa plného živého a různorodého kulturního dění,“ vyjádřil spokojenost nad poskytnutou dotací radní pro kulturu Michal Šesták. Věnovaná částka poslouží mimo jiné na organizování scénických rozhovorů, které zde již zdomácněly, na koncerty a provoz literární kavárny. Finance také vypomohou souboru alternativního loutkového divadla pro děti i dospělé Buchty a loutky, které má svou stálou scénu ve studiu Švandova divadla. Část finanční podpory bude divadlem využita na propagaci jednotlivých kulturních akcí i scény samotné.

Pražský literární dům si připomenul výročí úmrtí Lenky Reinerové

Dne 27. června 2009 uplyne rok od úmrtí Lenky Reinerové, poslední německy píšící pražské autorky (17. 5. 1916 – 27. 6. 2008). Toto smutné výročí si připomenul Pražský literární dům

spolu s pražským nakladatelstvím Labyrint a městskou částí Praha 5 v den výročí spisovatelčina úmrtí, kdy v 11 hodin byla odhalena pamětní deska na domě v Plzeňské ulici č. 129, kde autorka prožila velkou část svého života. Zároveň se v 18. hodin uskutečnil ve velkém sále kina Světozor, Vodičkova 41, Praha 1, v rámci festivalu Všechny barvy života vzpomínkový večer věnovaný právě Lence Reinerové, spojený se křtem její nově vydané knihy v češtině Lodní lístek. Večera se zúčastnila autorčina dcera Anna Mladějovská, nakladatel Joachim Dvořák, germanistka Viera Glosíková a ředitelka Pražského literárního domu Lucie Černohousová. Ukázky z textu přednesla Zuzana Stivínová. Vzpomínková akce byla tlumočena do němčiny. Lenka Reinerová se narodila ve smíšené česko-německé rodině. Před druhou světovou válkou se jako novinářka velmi angažovala pro uprchlíky z hitlerovského Německa. V roce 1939 odjela do Francie, kde byla posléze zatčena a vězněna. V Mexiku, kam se jí nakonec podařilo utéct, pracovala na nově zřízeném velvyslanectví české exilové vlády. Po válce se vrátila do Evropy a od roku 1948 až do smrti žila v Praze. Počátkem padesátých let byla v souvislosti s politickými čistkami a procesem s Rudolfem Slánským zatčena a 15 měsíců vězněna. V roce 1964 byla sice rehabilitována, ale po roce 1968 byla vyloučena z komunistické strany a dostala zákaz publikovat. Její knihy (Kavárna nad Prahou, Všechny barvy slunce a noci aj.) se k českým čtenářům dostaly až po roce 1990. Ve svých dílech často vzpomínala na své pražské přátele: Franze Kafku, Maxe Broda, Egona Erwina Kische, Eduarda Goldstückera či Jaroslava Foglara. V roce 1999 obdržela jako první nositelka literární ocenění Schillerův prsten za zásluhy o německý jazyk a literaturu, v roce 2001 jí tehdejší prezident Václav Havel udělil medaili Za zásluhy a v roce 2003 získala zlatou medaili Goethe-Institutu Inter Nationes. V roce 2004 stála u zrodu Pražského literárního domu.

Umělecký fotograf Jan Saudek se vrací do TV Barrandov

Již zrušená Talk show Jana Saudka (74) se v září 2009 opět objeví na obrazovce TV Barrandov! Nejslavnější český fotograf a milovník žen se vrací v plné síle a s parádní gáží dvě stě tisíc korun měsíčně. Jenže teď mu kvůli tomu hrozí, že se na něj vrhnou soudy! „O návratu pořadu pana Saudka rozhodli diváci – pořad patří k top pětce nejsledovanějších programů naší televize,“ prozradil deníku ředitel marketingu Janis Sidovský. Avšak dvoustetisícový plat pro muže, který si stěžuje, že ho syn Samuel s expřítečkyní Sárrou připravili o majetek, a tak žije prakticky na hranici chudoby, není taková spousta peněz žádnou výhodou. Právě kvůli jeho poměrně nízkým příjmům totiž loni soud rozhodl o tom, že bude bývalé přítelkyni Petře Šupové platit výživné na syna Jindříška (1,5) ve výši dvanáct tisíc korun. Až se ale Šupová dozví o jeho královské gáži na Barrandově, může požádat soud, aby své rozhodnutí přezkoumal a výživné mnohonásobně zvýšil! Na statisícový honorář si přijde kromě Saudka také Zuzana Bubílková. I když ji někteří házeli na televizní smetiště, její Politickou střelnici sledují statisíce diváků a na Barrandově si tak od ledna 2009 vydělala už 850 tisíc korun. Stotisícový bonus získala za moderování show na začátku vysílání TV Barrandov, měsíční plat pak dělá 150 tisíc Kč. „Na můj pořad prodávají nejvíc reklamy, jsme úspěšní,“ krčí rameny Bubílková. Zato sitcom Cyranův ostrov Ivana Mládka neuspěl. Nyní před prázdninami končí po 23 dílech a televize se rozhodla jeho další pokračování netočit. S Mládkem však Barrandov počítá i do budoucna.

Zdravotní a sociální péče

Den zdraví s Prahou 5

Městská část Praha 5 a Centrum sociální a ošetrovatelské pomoci Praha 5 uspořádaly ve spolupráci s farmaceutickou firmou Pfizer Den zdraví, který se uskutečnil 28. května 2009 od 13 do 17 hodin v prostorách dvorany Úřadu MČ Praha 5, Štefánikova č. 13–15. „Jsme přesvědčeni, že tato činnost by měla být automaticky realizována, alespoň jedenkrát ročně, na každém úřadu v celé Praze i republice. V konečném důsledku systém ušetří náklady na

zdravotní péči i čas pacienta, kdy jeho léčba může být podstatně kratší a levnější,“ vyjádřil důvody podpory projektu starosta Prahy 5 Milan Jančík. „Jedná se o tradiční akci, která je každoročně očekávána a hojně navštěvována. Občané si při ní mohli nechat zdarma provést zdravotnické úkony jako stanovení hladiny cholesterolu v krvi, měření krevního tlaku nebo měření množství tělesného tuku v organismu,“ řekla zástupkyně starosty MČ Praha 5 Lucie Vávrová. Den zdraví návštěvníkům dále nabízel výživové poradenství, poradnu odvykání kouření, informace o prevenci HIV/AIDS a ostatních sexuálně přenosných onemocnění, prevenci nádorového onemocnění prsu u žen a instruktáž k samovyšetření. Na setkání bylo možné získat zdravotně-osvětové materiály.

Vodící psi soutěžili pod záštitou primátora

Helppes – Centrum výcviku psů pro postižené, o. s., spolu s Klubem speciálního výcviku Českého kynologického svazu pořádalo v sobotu 20. června 2009 pátý ročník mistrovské soutěže nevidomých majitelů vodících psů. Soutěž byla zahájena v půl desáté v areálu Helppes v Plzeňské ulici v Praze 5 – Motole. Nad soutěží převzal záštitu primátor hl. m. Prahy MUDr. Pavel Bém a soutěžící podpořila také místostarostka městské části Praha 5 Mgr. Lucie Vávrová.

Po slavnostním zahájení se závodníci vydali na soutěžní trasu, která byla letos připravena ve spolupráci s městskou částí Praha 5 na pěší zóně Anděl a v jejím okolí. Nevidomí soutěžící zde poměřovali dovednosti svých psů v běžných denních úkonech, při jízdě autem i výtahem, při chůzi po schodech i jízdě po eskalátorech, vyhledání přechodu pro chodce, dveří, míst k sezení i u pultu. Výkony posuzovali nezávislí rozhodčí Českého kynologického svazu, včetně rozhodčí ze Slovenska. Psi byli také přezkušováni v dovednostech poslušnosti, která je základem každého výcviku zvířete a soužití psa s majitelem. Vodící psi museli prokázat, že jsou za všech okolností ovladatelní, i když spatří zvěř nebo se ozve nárazový zvuk, simulovaný výstřelem z poplašné pistole. Stejně jako v předchozích ročnících bezpečnost zajišťovala Městská policie Prahy 5.

Nový heliport v motolské nemocnici

Největší nemocnice v republice, pražský Motol, má od 26. června 2009 nový heliport, přistávací plocha pro vrtulníky je přímo v areálu nemocnice a díky ní se zkrátí doba převozu pacientů. I nadále ale musí nemocné od vrtulníku k budově převézt sanitka. Hlavní výhodu nové plochy zmínil ředitel motolské nemocnice Miloslav Ludvík: „Máme tedy konečně svou vlastní přistávací plochu, která je přímo propojena vnitřní silnicí s traumacentrem, čímž se významně zkrátila doba, která je nutná k záchraně života. Tam, kde se hraje o minuty, my tu ušetříme minimálně pět minut, a je to zároveň první etapa, druhou etapou bude vybudování nového heliportu na střeše rekonstruované dětské nemocnice. Moderní heliport má vzniknout do dvou let a pacient pojedje z vrtulníku výtahem rovnou na operační sál.“

Veřejně prospěšná činnost

Torzo růžového tanku zmizelo z náměstí Kinských

Z náměstí Kinských zmizelo v pátek 12. června 2009 torzo slavného růžového tanku, které se zde objevilo před rokem. Autor díla sochař David Černý sice jednal s radnicí Prahy 5 o tom, že by skulptura zůstala na místě, městská část ale rozhodla: tank musí pryč. „Loni jsme brali instalaci torza jako připomínku výročí okupace, letos jsme chtěli jeho umístění zlegalizovat,“ prohlásil zástupce starosty Prahy 5 Petr Horák s tím, že městská část by s Černým znovu mohla jednat o přenesení torza jinam. Černý přemaloval někdejší sovětský tank, symbol osvobození Prahy, narůžovo po převratu v roce 1989. Zbytky díla na Smíchov přivezl loni v srpnu (2008), aby tak připomenul čtyřicáté výročí okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy. Černý k tomu dodal, že legalizace torza tanku umístěného na náměstí Kinských byla spíše záležitostí radnice. On sám prý s radnicí spolupracoval, ale vydat příslušná povolení podle něj musí úřad. Zároveň připomněl, že vlastně nelegálně vznikly i další dva objekty,

kteřé v parku jsou: radniční fontána postavená bez výběrového řízení za třináct milionů korun a pomník ukrajinského básníka Tarase Ševčenka. Ten byl vztyčen před třemi měsíci, byť v době odhalení neexistovalo potřebné povolení od památkářů. To smíchovská radnice obdržela dodatečně. Magistrátní památkáři tvrdili, že stačilo o vydání stanoviska požádat Ministerstvo kultury, to ale postup odmítlo. Dodatečné závazné stanovisko památkový zákon totiž nezná. A kam Černý zbytky růžového tanku odvezl? Na místě tvrdil, že jej umístí na Měsíc se zastávkou na Rudém náměstí v Moskvě. Pravděpodobně tank, který stále patří Vojenskému historickému muzeu, bude odložen u nedalekého kulturního centra MeetFactory, jež Černý na Zlíchově nedávno založil.

Pražskou ODS povede do voleb tandem David Vodrážka a Pavel Bém

Pražskou ODS povede podle očekávání do předčasných říjnových sněmovních voleb (2009) tandem David Vodrážka a Pavel Bém. Vodrážka měl jako první místopředseda ODS pro post lídra podporu širšího vedení strany. „Mohu potvrdit, že jsem byl jako lídr v tandemu s (primátorem) Pavlem Bémem zvolen do čela kandidátky,“ řekl novinářům v průběhu regionálního sněmu (24. 6. 2009). Pražské voliče chce zaktivizovat pravicovým programem. Stejně jako Bém si myslí, že ODS v Praze uspěje. Z krajských organizací ODS má pražská se 14 mandáty ve Sněmovně nejsilnější zastoupení. Kandidovat letos na rozdíl od roku 2006 v Praze nebude předseda ODS Mirek Topolánek, povede kandidátku v Jihomoravském kraji. Z poslanců zvolených pro končící volební období za Prahu už nechce znovu o mandát bojovat Topolánkova partnerka a místopředsedkyně Sněmovny Lucie Talmanová a František Laudát z Prahy 5. Kandidovat nebude znovu ani bývalý starosta Prahy 1 Jan Bürgermeister, ve svém obvodu tentokrát nedostal podporu. Mezi uchazeči, ze kterých členové sjezdu v Národním domě na Vinohradech vybírali kandidáty na jednotlivé posty, byli například současní poslanci Jiří Janeček, Petr Bratský, Tomáš Dub, Marek Benda nebo Helena Mallotová. O preferenční místa, ze kterých by měli šanci dostat se do poslaneckých lavic, se také ucházejí nové tváře, např. starostka Prahy 2 Jana Černochová, její kolega z šesté městské části Tomáš Chalupa nebo místostarostka Prahy 5 Lucie Vávrová.

V Praze 5 odstartoval projekt FIXPOINT

Praha 5 ve spolupráci s občanským sdružením PROGRESSIVE ve čtvrtek 9. června 2009 zahájila projekt FIXPOINT. V jeho rámci bylo v páté městské části instalováno celkem devět speciálních kontejnerů na odhoz použitého injekčního materiálu. Služba by měla přispět k bezpečnosti na místech, která jsou zatěžována injekčním užíváním drog. „Je bohužel málo míst, kde mohou drogově závislí, diabetici a jiní uživatelé injekčního materiálu použité stříkačky bez ohrožení ostatních obyvatel odložit. Věřím, že díky tomuto kroku se bude situace zlepšovat,“ řekl starosta Milan Jančík. Kontejnery jsou kontrolovány každých 48 hodin pracovníkem společnosti PROGRESSIVE, o. s., provozovatelem FIXPOINTu. Obsah schránek je vždy odborně zlikvidován. „Realizací tohoto projektu si klademe za cíl v důsledku snížit riziko nakažení například žloutenkou či jinou nemocí jak rezidentů, tak strážníků, kterým ubude práce při sběru nebezpečných materiálů,“ řekla místostarostka Lucie Vávrová, která má oblast protidrogové politiky na starosti. „V blízké době se chystá také instalace desátého boxu, ale zatím pro něj nebyla nalezena vhodná lokalita,“ dodala. Na projekt přispívá MČ Praha 5 částkou 350 tisíc korun. Podobné služby jsou rozšířené například v Německu, Austrálii či ve Velké Británii. Kontejnery v Praze 5 jsou umístěny v těchto lokalitách: náměstí Kinských, Drtinova ulice, náměstí 14. října, park Sacré-Coeur, park Mrázovka, park Na Skalce, poblíž lávky vedoucí z parku na smíchovské nádraží, v barrandovské Gabinově ulici a v kontaktním centru STAGE 5 v Mahenově ulici.

Informační centrum na nové adrese

Informační centrum Praha 5 se po roce fungování v prozatímních prostorách v budově radnice Prahy 5 přestěhovalo na novou adresu. Od 25. května 2009 sídlí ve Štefánikově ulici č. 30, poblíž Arbesova náměstí. Během jeho fungování se na centrum s dotazy obrátilo několik tisíc

občanů. „Protože chceme neustále zlepšovat nabízené služby a zvyšovat spokojenost občanů, přestěhovali jsme centrum do větších prostor,“ uvedl radní Michal Šesták. Co zůstalo nezměněné, je profesionální personál, ochotný poskytovat služby občanům. Stejná zůstává i otevírací doba, každý všední den od 10 do 18 hodin V blízké budoucnosti se předpokládá rozsáhlá rekonstrukce suterénních prostor Infocentra, kde vznikne konferenční sál.

Oslavy Prahy

Oslavy hl. m. Prahy se uskutečnily ve dnech 26.–28. června 2009. Centrum zábavy bylo na Staroměstském náměstí, kde různé akce reprezentovaly kulturu české metropole. Praha 5 na konání prvního ročníku oslav nechyběla. Zde byly akce situovány na Smíchovskou pláž, která se stala konečnou zastávkou pražské paroplavby. Na pláži se konala Pražská penalta (pokutový kop), které se zúčastnily hvězdy národních sportů: za fotbal hráči Bohemians 1905 a za hokej Slavia Praha. Po celou sobotu zde probíhal Festival koktejlů. K metropolitním oslavám se Praha 5 přidala i Dnem otevřených dveří knihovny Smíchov a v rámci akce Praha svobodná byly v Praze 5 zdarma zpřístupněny i další kulturní instituce.

Sport a zábava

Turistická stezka opět v provozu

Cyklisté i pěší mohou opět užívat Zbraslavskou cyklostezku a naučnou stezku v úseku Barrandovské skály – Chuchelský háj. Komunikace byla uzavřena od loňských Vánoc (2008), kdy na ni spadlo několik kamenných bloků z masivu barrandovských skal. Technická správa komunikací podél inkriminovaného úseku umístila dvojité betonové zátarasy, které ochraňují komunikaci i železniční trať. Z uvolněné horniny byl pak u paty skal navršen val, který zabrání případnému pádu menších kamenů na stezku. Z kritického místa byla částečně odstraněna vegetace, která svými kořeny podporuje vznik puklin.

„Všechna zabezpečovací opatření si vyžádala částku více než osm set tisíc korun,“ řekl radní hl. m. Prahy pro životní prostředí Petr Štěpánek (SZ). Kritická místa svahu budou odborníci sledovat.

Sport je tvoje droga aneb Smíchovské jaro na Čechii 2009

Praha 5 se již potřetí stala spolu s TJ Čechie Karlín pořadatelem sportovně-spoločenského projektu pro žáky základních škol, který je součástí kampaně proti drogám. Žáci se při něm mohli seznámit s frekventovanými, ale i méně známými sportovními odvětvími pod vedením zkušených trenérů.

Sportuj s námi, sport je tvoje droga – tak se projekt, který byl 26. května 2009 odstartován, nazýval. Cílem akce bylo mladým lidem ukázat celou širokou paletu sportů a možností, jak porazit nudu a nezám. Záměrem pořadatelů bylo navíc získat školáky pro aktivní sportovní vyžití a poznání jiné části Prahy. „Praha 5 podpořila tuto akci, která je zároveň součástí protidrogové kampaně,“ řekl starosta Prahy 5 Milan Jančík. „Podobná setkání mají sloužit nejen k prohloubení vztahu dětí ke sportu, k příležitosti navázání přátelských kontaktů jednotlivých škol, ale i jako ukázka smysluplného využití volného času,“ dodal starosta. „Akce navazuje na akci Smíchovské jaro na Čechii v letech 2007 a 2008, která se setkala s velkým úspěchem. Tehdy se jí zúčastnilo přes tři sta žáků ze základních škol z Barrandova, Smíchova a Košíř,“ informovala místostarostka Lucie Vávrová. Sportovní setkání se uskutečnilo 26. května 2009. Další akce proběhly 2. června 2009 a 9. června 2009 v prostorách Sport centra Čechie, kde byla připravena široká sportovní nabídka pro reprezentativní zastoupení žáků základních škol z Prahy 5. Pokračovat se bude ve dvou semifinálových kolech a v závěrečném finále.

Barrandovští florbalisté jsou juniorskými mistry

Junioři florbalového týmu SSK Future získali opět po roční odmlce titul mistra ČR. Tým, který po většinu sezony nehrál v úplném složení, zdolal všechny silné soupeře, a právem mu patří zlatý ligový trůn. V atraktivních finálových bojích play-off narazil na odvěkého rivala a

dlouhodobě jednoho z nejsilnějších celků (nejen) juniorské kategorie – FBC Pepino Ostrava. Finálová série začala dvěma zápasy na Moravě, a protože hráči Future ten první prohráli, museli jít v dalším až na dřevě, neboť přivést si domů dvě prohry by znamenalo velice nepříjemný vstup do dalších bojů. Podařilo se jim sérii vyrovnat. Na domácí půdě pak již nenechali nic náhodě, a i když byly zápasy velice vyrovnané, barrandovský tým si nenechal zlatý trůn uzmout a dvěma dalšími výhrami zpečetil své postavení krále českého juniorského florbalu. SSK Future vládne mládežnickým kategoriím nejen v Praze, ale i v České republice již několik let. V základní části navíc nastupovalo mnoho juniorů už za elitní tým mužů, ale přesto odešel pouze z pěti bitev jako poražený. Velikou zásluhu na špičkové týmové sehranosti mají trenéři Jiří Novák a Jan Jirovský. I díky nim nakoukla celá řada hráčů barrandovského týmu i do reprezentace, s níž se zúčastnili mnoha mezinárodních akcí. Trio Vlastimil Princ, Michal Podhráský a Miloš Tyl navíc odjelo začátkem května na juniorské mistrovství světa do Finska, kde hráči reprezentují nejen Českou republiku, ale i svůj mateřský klub.

Na Smíchově vzniklo největší království železnic

Projekt největší modelové železnice nejen u nás, ale i ve střední a východní Evropě vznikl v Praze na Smíchově, v obchodním komplexu Anděl City. Autoři Království železnic otevřeli pro veřejnost ve středu 1. července 2009 úvodních 115 metrů čtverečních. K realizaci unikátního projektu nám řekl jeden z jeho tvůrců Rudolf Pospíšil následující: „Pokud pomineme fakt, že už startovací kolejiště, kterým zahájíme provoz, je svou plochou největším kolejištěm u nás a každý třetí měsíc budeme otevírat a přidávat další a další segmenty, jež budou zobrazovat jednotlivé kraje České republiky, tak máme pro návštěvníky navíc připraveno pár dalších zajímavostí. Například provoz bude digitálně řízen z jednoho místa. To je sice běžná praxe, ale věřte, že v takovém rozsahu je to věc u nás dosud nevídaná. Kromě klasických mašiniek, rozličných staveb a rozmanitých krajin se návštěvníci mohou těšit také na největší nasazení systému automatického provozu silničních vozidel u nás. To znamená, že na modelu pro doplnění atmosféry budou jezdit také auta. Náš vozový park se bude skutečně hýbat. Jedním z členů modelářského týmu je i Petr Skoumal, snad největší odborník na Faller Car System. Zájemci na modelu uvidí autobusové nádraží s velkou světelnou křižovatkou, protínající a přemostňující železniční trať při vjezdu do nádraží. Dále nehodu s kyvadlovým provozem, který řídí policie, objížďky, práce na silnici. Bude zde probíhat simulace nakládky a vykládky zboží nebo bude možné vidět, jak z hasičské zbrojnice vyrážejí vozy za zvuku sirén a světelných efektů k požáru.“

Festival historického šermu Klamoklání 2009

Praha 5 ve spolupráci s Magistrátem hl. m. Prahy a Pražským centrem, s. r. o., pořádala v parku Klamovka o víkendu 13. a 14. června 2009 třetí ročník přehlídky skupin historického a scénického šermu Klamoklání 2009. Akce návštěvníkům představila vojenský život v dobách rytířů i mušketýrů, předveden byl i otevřený turnaj v barokním šermu. Návštěvníci zhlédli přehlídku šermířských skupin, představujících různá historická období, hudební a taneční vystoupení, mohli navštívit historické vojenské ležení, výstavu filmových rekvizit z historických filmů (katapulty, děla, mučírna atd.), přehlídku dobových oděvů a zbraní od antiky až po Napoleona. V rámci festivalu zde byla představena i historická a lidová řemesla, uskutečnilo se divadelní a taneční vystoupení dětských souborů nebo velká dětská soutěž s názvem Rytířská odysea. Pořad doprovázely skupiny, které patří mezi nejlepší u nás, jako jsou Kadeti, Rotyka, Corporal, nebo GOBARO, mistři světa ve scénickém a divadelním šermu za rok 2008. Kulturní zážitek dále zpestřilo vystoupení hudebních uskupení Gnomus, Rebel Music, Braagas, taneční skupiny Ambrosia nebo kejklíři Vagabundus Collective. Vstup byl zdarma. Program začínal vždy v 11 hodin, v sobotu 13. 6. 2009 trval do 22 hodin, v neděli 14. června 2009 do 18 hodin.

Kožené slunce nad Zlíchovem nezapadlo

Dne 27. června 2009 bylo na Žvahově v ulici Ke Hřbitovu slavnostně otevřeno nové travnaté hřiště FK Zlíchov 1914. Pro návštěvníky byl připraven bohatý program. „Děti všech věkových kategorií měly možnost se zúčastnit malé školy míčové všestrannosti, kde si formou her a soutěží vyzkoušely základy basketbalu, volejbalu, fotbalu a házené,“ řekl manažer FK Zlíchov 1914 Jan Dámec. Každý účastník školy míčové všestrannosti si domů odnesl diplom a v případě zájmu se od nového školního roku může zapojit do dalšího sportování v rámci oddílu FK Zlíchov 1914. „V programu nechyběla ani ukázka dovedností profesionálních fotbalistů, k dispozici byla i trampolína, malování na obličej a podobně,“ doplnil Dámec. Nové travnaté hřiště vzniklo na místě někdejšího hřiště škvárového, které bylo vybudováno svépomocí fotbalových příznivců v roce 1947. I současná rekonstrukce, která dala hřišti nový travnatý povrch, oplocení a kvalitnější zázemí pro hráče, se neobešla bez nadšení a spousty práce zlíchovských fotbalistů. „Naše finanční prostředky jsou omezené, takže co jsme mohli, jsme si tu udělali sami,“ potvrdil manažer FK Zlíchov 1914 Jan Dámec.

Otevření (staro)nového travnatého hřiště (nebo spíše starého hřiště ve zbrusu nové podobě) je důležitým mezníkem v historii zlíchovského fotbalového klubu. Před třemi lety to vypadalo, že fotbalu na Zlíchově definitivně odzvonilo, klub se měl sloučit s fotbalisty z Kačerova. Část členů FK Zlíchov se ale s něčím takovým smířit nechtěla, „trhla se“, a klub tak začal psát novou kapitolu historie zlíchovského fotbalu, která sahá až do roku 1914. V tom roce byl fotbalovými nadšenci na Zlíchově založen fotbalový klub SK Zlíchov. Aby měli kde hrát, vybudovali si fotbalisté svépomocí se souhlasem úřadů hřiště v oblasti mezi zlíchovským kostelíkem a nábřežím Vltavy, kudy dnes prochází výpadovka na Strakonice. Právě jí muselo hřiště krátce po druhé světové válce ustoupit – bylo zrušeno, bez jakékoli náhrady pozemku. Chvilí to vypadalo, že fotbalový klub na Zlíchově zanikne. To ale Zlíchové nedovolili. Nové hřiště vzniklo na pozemcích na Žvahově, které jejich vlastníci fotbalistům darovali – opět si ho fotbaloví nadšenci postavili svépomocí. Po roce 1948 byl v rámci sjednocování všech tělovýchovných aktivit v komunistickém Československu klub přičleněn ke zlíchovskému Sokolu, pozemky hřiště byly automaticky převedeny na stát. Klub pak hrál nejprve pod patronací ČSAD Zlíchov, pak přešel pod Československý film a změnil název na Tělovýchovná jednota Čs. film Praha. Hned v roce 1990 se však zlíchové fotbalisté znovu osamostatnili. Nejprve celá někdejší TJ Čs. film Praha ukončila své působení pod hlavičkou Čs. filmu a požádala o vlastní právní subjektivitu, o rok později se pak osamostatnili pod názvem SK Zlíchov fotbalový klub zlíchové fotbalisté od zbytku tělovýchovné jednoty, a začala se psát nová část historie fotbalu na Zlíchově.

Ze začátku to vypadalo nadějně. Bylo tu škvárové hřiště a parta fotbalových nadšenců. V roce 1994 navíc do klubu vstoupil partner, společnost Gordic, a s ní i finanční prostředky potřebné pro rozvoj klubu – a klub vzkvétal. V roce 1998 klub pomohl svému tradičnímu rivalovi, SK Hlubočepy, s výstavbou travnatého hřiště a následně se po sportovní stránce spojil s SK Gordic Praha. Klub má výborné sportovní výsledky a celkem pět mládežnických týmů. Společné soužití SK Zlíchov a SK Hlubočepy pod jednou střechou však dlouhodobě nedělalo dobrotu. Rozmíšky vedly až k opětovnému rozdělení obou klubů v roce 2004, zlíchové fotbalisté tak ztratili možnost hrát na travnatém hřišti v Hlubočepích. A protože na svém hřišti na Žvahově mají v té době stále jen škváru a požadavkem pro vyšší soutěže je tráva, jsou nuceni své zápasy hrát v nevyhovujícím a pro diváky odlehlém areálu na Císařské louce. Nevyhovující podmínky a špatná atmosféra v klubu mají vliv i na sportovní výsledky – z nových nadějí českého fotbalu jsou náhle týmy bojující na hřišti o pouhé přežití. Aby toho nebylo málo, je klub nucen se přesunout do Braníka na hřiště s umělou trávou klubu SEMI Kačarov. „Umělá tráva je sice lepší než škvára, není to ale ideální povrch pro fotbal, dlouhodobé hraní na tomto povrchu ničí klouby a hrozí tu větší riziko zranění hráčů,“ tvrdil Jan Dámec. Ani po organizační stránce nejsou věci, jak by měly být – klub postupně zcela ztrácí mládež a dochází k celkovému úpadku. Nakonec tehdejší vedení navrhlo sloučení SK

Zlíchov s klubem SEMI Kačerov, čímž by klub ze Zlíchova zcela zanikl. „Já a část dalších členů jsme však s tímto scénářem nesouhlasili a na valné hromadě jsme zvolili nový výbor a odmítli sloučení s Kačerovem,“ říká manažer klubu Jan Dáamec. Klub tak přežil hrozbu zániku, musel se však vyrovnat s tím, že členové bývalého vedení, kteří přešli do SEMI Kačerov, s sebou vzali i sponzora. To si vyžádalo i změnu názvu. Původní historický název SK Zlíchov už mezitím začal používat vodácký oddíl, v květnu 2007 proto klub na valné hromadě přijal nový název Fotbalový klub Zlíchov 1914, o. s. Novému vedení se nejprve podařilo stabilizovat týmy mužů, v současné době provádí velký nábor zájemců z řad mládeže. „Naše náborová akce se setkala s velkým ohlasem, hlásí se nám velké množství dětí,“ řekl Dáamec. Kromě klasického fotbalu na Žvahově klub rozjíždí i nové sportovní odvětví – plážový fotbal na zbrusu novém hřišti vybudovaném v areálu na Císařské louce, kde se letos bude i pořádát 1. liga ČR.

Městská zeleň a ekologie

Kinského zahrada ukrývá vodopád i kostelík z Podkarpatské Rusi

Petrín je místo, kam si Pražané i návštěvníci hlavního města chodí odpočinout a pokochat se pohledem na panorama stověžaté Prahy. Ale jen málo z nich po výstupu z lanovky zamíří jinam než k rozhledně, bludišti nebo Máchově pomníku. Ale právě na druhé straně Hladové zdi, vedle petřínských sadů, leží neméně zajímavé místo – Kinského zahrada. O skutečně exkluzivní poloze zahrady svědčí to, že ve středověku tady byly jedny z nejlepších pražských vinic, které nesly jméno Ráj. V roce 1828 se celý pozemek o rozloze 22 hektarů dostal do rukou rodiny Kinských, a tím začalo budování zahrady v anglickém stylu. Přestože vzkvétala a byly v ní postaveny skleníky a vkusný letohrádek, rodina se začátkem 20. století rozhodla rozdělit ji na stavební parcely. Protože by tak obec přišla o jeden ze skutečně krásných koutů na odpočinek Pražanů, odkoupila od Kinských celou zahradu i s nemovitostmi. V letech 1948–1989 se zahrada neudržovala a už to vypadalo, že většina objektů, které se v ní nacházely, nenávratně zchátrá. Od roku 2004 se ale blýská na lepší časy, protože celé sady procházejí velkou rekonstrukcí. V Kinského zahradě nechybějí vyhlídkové terasy ani romantická zákoutí. V horní části parku se nacházejí unikátní pískovcové skály, které nabízejí iluzi divoké přírody uprostřed Prahy. Je zde i vyhlídková terasa. Dalšími dominantami Kinského zahrady jsou dvě jezírka a malý vodopád. Ty jsou napájeny unikátním systémem 380 metrů dlouhé ražené štoly, která k nim přivádí vodu. Vodopád je v horní části zahrady mezi jezírky. V tom horním je malá expozice bahenních rostlin a je zde plastika lachtana z roku 1953 od sochaře Jana Laudy. Dolní jezírko je menší, ale určitě nikoliv méně zajímavé. V roce 1939 sem byla přemístěna z Kampy socha Herkula ze 17. století. Obě jezírka s artefakty vytvářejí krásná zákoutí, kde lze posedět a odpočinout si před další cestou. V letech 1948–1989 byla údržba zahrady zanedbávána, některé zdejší objekty se staly ruinami. Štěstí měl dřevěný kostelík sv. Michala. Pochází z druhé poloviny 17. století a byl sem přestěhován v roce 1929 z Medvědovců u Mukačeva. Je postaven v klasickém stylu rusínské lidové architektury, a působí tak v zahradě trochu jako zjevení z jiného světa. Ocítl se tady z jednoduchého důvodu; stal se součástí národopisných sbírek, které v zahradních objektech vznikly v roce 1895 a byly uloženy v Letohrádku Kinských. Přestože i tahle budova prošla smutnou dobou chátrání, je dnes rekonstruována a opět v ní jsou veřejnosti přístupné národopisné sbírky Národního muzea. Z dalších zajímavých koutů zahrady stojí za zmínku původní kočárna, tzv. Švýcárna, a v blízkosti letohrádku umístěný památník herečky Hany Kvapilové od Jana Štursy z roku 1913, pod nímž je urna s jejím popelem.

Bezpečnost občanů

Policie obvinila Kočku mladšího z uplácení, řídil opilý

Pražští detektivové obvinili Jana Kočku mladšího, vnuka provozovatele Matějské pouti. Jel v sobotu 13. června 2009 nad ránem opilý na červenou. Když ho policisté v Praze 5 zastavili, chtěl je uplatit. Večer ho propustili na svobodu. „Není důvod k uvalení vazby,“ řekla mluvčí policie Iva Knolová. Podle advokáta nadýchal Kočka množství alkoholu, které těsně překročilo hranici pro kvalifikaci trestného činu, tedy přes jedno promile. Podle svědků devatenáctiletý vnuk organizátora Matějské pouti ujížděl policistům v otcově bílém BMW X5. Před jízdou pil alkohol, policejní hlídku na sebe přilákal nezastavením na červenou. Poté, co ho policisté dostihli, když prorazil pneumatiku, se je navíc pokusil uplatit. Jakou částku jim nabídl, není zřejmé.

Informací o devatenáctiletém vnukovi Václava Kočky není mnoho. Z veřejných zdrojů je patrné jen to, že je v dozorčí radě akciové společnosti Prostor, která podniká v oblasti nakládání s nebezpečnými odpady.

Ve stanici metra Anděl skočila žena s dětmi pod vlak

Třicetiletá žena už nechtěla žít! A co víc, rozhodla se s sebou vzít i své dvě malé dcery. Jedné z nich jsou teprve dva měsíce, její sestře jsou tři roky. Děvčátka vzala a skočila s nimi 16. června 2009 ve stanici metra Anděl pod vlak. Naštěstí jsou obě děti v pořádku. Žena si poranila ledviny a je ve vážném stavu. Matku, která se nejspíš vinou laktační psychózy pomátla, pohřešovali policisté už od neděle. Manžel viděl svou ženu naposled v neděli dvě hodiny před polednem doma. Pak mu ještě volala, ať se vrátí domů, že se nemůže dostat do bytu, protože si zapomněla klíče. Od té doby o ní ani o svých dvou dcerkách nešťastný muž nevěděl, a policisté po ženě vyhlásili pátrání. Včera před osmnáctou hodinou však žena vzala obě děti a skočila pod vagon metra ve stanici Anděl. A měly obrovské štěstí! „Dvě děti byly vytaženy zpod soupravy metra bez zjevných poranění. Všechny tři byly převezeny do motolské nemocnice,“ řekla mluvčí pražské záchranky Jiřina Ernestová. „Žena byla přivezena s poraněním ledvin a je ve vážném stavu. U dětí předběžná vyšetření zatím neukazují na vážná poranění,“ řekla mluvčí motolské nemocnice Eva Jurinová. Metro nejezdilo mezi stanicemi Smíchovské nádraží a Florenc až do čtvrt na osm.

„O sebevraždu se matka dvou dětí pokusila vinou určitého psychického stavu. Podle odborníků jde o laktační psychózu,“ řekl Blesku policejní mluvčí Tomáš Hulan. Jde o stav, kdy je matka netečná, trápí ji pocity beznaděje, v těžších případech trpí halucinacemi. Nemá zájem o dítě a vše může vyvrcholit až sebevražednými pokusy.

Moderátor Leoš Mareš oslavil narození syna

Nejlépe placený moderátor Leoš Mareš (33) měl hektické úterý 23. června 2009. Nejdřív utekl z dotočné končící hitparády Eso, kterou šest let moderoval, do porodnice v motolské nemocnici, kde mu jeho manželka Monika (33) právě rodila druhého syna Matěje (51 cm a 3,84 kg), a pak pospíchal za přáteli do baru v centru Prahy. Když pak dorazili do Leošova nového luxusního bytu v Praze 5, došlo k hádce, a poté se dokonce novopečený dvojnásobný otec Leoš popral se svým kamarádem Jaroslavem Vítem (33). To, co začalo jako pohodová pitka několika přátel slavících zrození nového života, se změnilo v pořádnou bitku na terase Marešova luxusního apartmánu. V jednu chvíli totiž pánové zapomněli, kvůli komu jsou právě v takovém rozpoložení, a rozhodně si nikdo z nich nevzpomněl na Moniku Marešovou, která porodem zesláblá ležela sama v motolském nemocničním pokoji. Marešovi rozdivočení přátelé mu poničili skoro celý byt. V tu chvíli bylo jasné, že je po večírku. Leoš opustil byt jako poslední, v půl páté ráno nasedl do přistavené limuzíny, která jej odvezla do Bratislavy na druhé kolo castingu Česko Slovenská SuperStar.

V Praze byl vyhlášen první povodňový stupeň

Na základě dlouhotrvajících dešťů, které spadly koncem června 2009 na severní Moravě a také na jihu Čech, byl v Praze na Vltavě vyhlášen první povodňový stupeň. Bdělost bude v Praze platit ještě nejméně týden, což bude záležet na množství srážek. Dne 29. června 2009 to řekl Jiří Friedel ze státního podniku Povodí Vltavy. Podle náměstka primátora Rudolfa Blažka

(ODS) Magistrát nepředpokládá, že množství vody překročí ve Vltavě v Praze 800 krychlových metrů za sekundu, Magistrát proto nechystá žádná další protipovodňová opatření. Druhý stupeň, který značí povodňovou pohotovost, se v hlavním městě vyhláší, pokud Vltavou protéká 1090 krychlových metrů za sekundu.

Podle předpovědi Českého hydrometeorologického ústavu (ČHMÚ) by měla hladina Vltavy v Praze dosáhnout nejvýše v úterý 30. června 2009 dopoledne. V pondělí 28. června 2009 v 15 hodin Prahou protékalo 750 metrů krychlových za sekundu, což je asi desetkrát více než před týdnem. Také hladina řeky se na měřicí stanici v Malé Chuchli zvedla z 55 na 182 centimetrů. Zvýšený průtok je dán tím, že z přehradní nádrže Orlík odtéká nyní větší množství vody; vodohospodáři se snaží udržet retenční schopnost nádrže tak, aby byli připraveni na další srážky. Podle Friedela v současné době z Orlíku vytéká více vody, než do něj přitéká. V neděli již protipovodňová komise hlavního města rozhodla o stavbě protipovodňového hrazení v Divadelní ulici v Praze 1, zároveň nechala uzavřít ocelová vrata u hotelu Four Seasons. V nedělní podvečer se zastavila plavba lodí od Palackého mostu směrem do centra hlavního města, lodě odpluly do ochranných přístavů. Plavba zatím nebyla uzavřena od Palackého mostu směrem k Modřanům. Již v pátek ráno pracovníci Povodí Vltavy na pokyn Magistrátu několikatunovými vraty oddělili Čertovku od Vltavy, Magistrát také nechal vyklidit náplavky a do Smíchovského přístavu odtáhl loď pro bezdomovce Hermes. Odpoledne dosáhla Vltava v Praze prvního stupně povodňové aktivity. V pátek přestaly převážet první tři přívozy, zbylé dva ukončily plavbu v neděli. Zároveň pražský magistrát poslal do oblastí postižených povodněmi humanitární pomoc. Zatímco v neděli odjela tři nákladní auta naplněná vysoušeči, dezinfekčními, mycími a pracími prostředky a náradím do Hustopečí, dnes hlavní město podobnou pomoc vyslalo do Nového Jičína a Kunína. Pokud Praha zaktivuje všechna svá protipovodňová opatření, která má nyní k dispozici, stojí ji to asi sedm milionů korun. Až hlavní město dokončí celý protipovodňový systém, tato částka se zvedne na deset milionů. Metropoli chrání soustava mobilních i pevných hrází. Navržena je tak, aby bránila město před povodní takového rozsahu, jako byla v roce 2002. I při obdobné povodni by přitom měla zbýt ještě bezpečnostní rezerva 30 centimetrů. Součástí opatření jsou i uzavírky kanalizací a přečerpávací stanice, které odčerpají vodu a odpady z chráněného území.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Smíchovský purkmistr Josef Barth

*11. 1. 1812 Plzeň, 6. 1. 1880 Praha

Stavební podnikatel a majitel realit. V letech 1849–1861 purkmistr Smíchova. Podle obecního zákona z roku 1849, kterým byly zrušeny vrchnostenské patrimoniální úřady, správu obcí nadále vykonávali volení zastupitelé. Rozsáhlá politická perzekuce po revolučním roce 1848 však znemožnila konání voleb do místních samospráv, a proto zůstal Josef Barth smíchovským purkmistrem po celé období Bachova absolutismu. Teprve až Únorová ústava (1861), na jejímž základě byla znovu v rakouské monarchii prohlášena ústavnost a obcím byla navrácena samospráva, umožnila volby do místních zastupitelstev. Ve funkci jej poté vystřídal František Ringhoffer, který vykonával funkci smíchovského starosty v letech 1862–1865.

Život a dílo

Josef Barth pocházel z plzeňské měšťanské rodiny; otec byl stavitelem, matka Terezie (roz. Kopecká) se narodila v Písku, v soukenické rodině. Na Smíchov se přistěhoval v době stavební horečky, kdy zdejší zahrady a vinice s letohrádky a dvorci začaly vytlačovat rozlehlé tovární budovy. V roce 1843 měl Smíchov 93 domů, 107 dvorů a hospodářských usedlostí a žilo zde 2453 obyvatel. Od poloviny 19. století však patřil k nejlidnatějším městům v Čechách. Podle údajů státního schematismu z roku 1821 bylo v té době v Praze celkem dvacet kartounek, čtyři továrny na rukavice, jedna na zpracování rybích kostí, kůže, svíčkárna, devět

pálenic, porcelánka, tři barvírny a devět výroben cikorky. V Karlíně působily dvě kartounky a papírna, na Smíchově také dvě kartounky a porcelánka. Většina z továren byly malé podniky. V roce 1853 na Smíchově otevřel František Ringhoffer továrnu na železniční vozidla, ta se postupně stala jedním z největších průmyslových podniků Rakouska. I v okolních pražských předměstích rostla průmyslová výroba. Továrny Breitfeld a Evans a Daněk a spol. vyvážely do zahraničí zařízení pro cukrovary stejně jako První českomoravská továrna na stroje. Roku 1863 byla založena v Libni mostárna Ruston a spol. Vedle strojírenství se prosazoval potravinářský průmysl. V roce 1856 začala fungovat na Smíchově městská plynárna a v Přístavní ulici (dnes Komenského) byla roku 1858 otevřena první řádná škola. V roce 1861 zde zahájila provoz Západní železniční dráha, roku 1863 byl založen pěvecký spolek Lukes a o pět let později tělovýchovná jednota Sokol I. Smíchov. Akciový měšťanský pivovar na Smíchově uvařil první várku piva roku 1871, ve stejné době, kdy začal Pavel Švanda ze Semčic pořádat v aréně u Eggenberku divadelní představení. Rok před odchodem Josefa Bartha na odpočinek vyšlo první číslo *Národních listů* (1. 1. 1861), které vydával Julius Grégr. *Národní listy* se staly nejvýznamnějším politickým orgánem české liberální buržoazie druhé poloviny 19. století.

Pražské stopy

Budova smíchovské radnice čp. 236, postavená roku 1853, byla původně domem purkmistra a stavitele Josefa Bartha. Na místě současné historické budovy (Štefánikova ulice číslo 13–15) stála jednopatrová klasicistní stavba využívaná četnictvem, ve které měla městská samospráva vyčleněny pouze dvě místnosti. V roce 1858 byl objekt od Josefa Bartha radními odkoupen za 17 000 zlatých. Pro nedostatečnou kapacitu prostor bylo rozhodnuto zvýšit dům o další patro. Přestavba, včetně návrhu reprezentačních sálů, byla zadána Josefu Schulzovi, významnému českému architektu. Ten objekt v roce 1874 přebudoval v neorenesančním stylu, s výraznou střední věží, takže se budova stala dominantou tehdejšího Kostelního náměstí. Architekt Josef Schulz, absolvent vídeňské umělecké akademie, působil jako profesor na české technice. K jeho nejznámějším projektům náležela stavba Národního muzea na Václavském náměstí v Praze. Společně s Josefem Zítkem vypracoval definitivní návrh budovy Národního divadla a Rudolfiny. Neorenesanční styl symbolizoval znovuzrození národa a uplatnil se především na stavbách, jež byly těsně spjaty s českou národní kulturou. Přístavba druhého patra smíchovské radnice a věže s hodinami stála 36 000 zlatých a zastupitelstvo jí získalo potřebné místnosti pro úřad, zasedací síň, ale také prostory pro hasičský sbor a stáje pro tři páry koní. Sochy, městský znak a další plastiky na průčelí jsou dílem sochaře, medailéra a profesora na pražské Uměleckoprůmyslové škole Antonína Poppa. Jeho díla najdeme umístěna například na budově Městské spořitelny v Rytířské ulici nebo na mostě Svatopluka Čecha. Velmi známá je alegorie *Historie* a *Archeologie* na fasádě Národního muzea v Praze. Radniční hodiny pocházejí od Václava Krečmera z Vinohrad. Jeho stroje vynikaly původními důmyslnými konstrukčními řešeními snad všech funkčních částí. Stavba věžních hodin byla pro Krečmera příležitostí k experimentování, proto je téměř každý jeho stroj v něčem originální. V roce 1922 se radniční budova stala úřadem pro nově vzniklou Prahu XVI. Vedlejší dům čp. 246/15 se nazýval U Města Londýna. V roce 1927 v něm byla zřízena kancelář radnice, později po stavebních úpravách také smíchovská úřadovna pražského magistrátu. V roce 1949 začalo platit nové územní uspořádání Prahy a úřad radnice se přestěhoval do moderních budov na nedaleké náměstí 14. října. V roce 1960 došlo opět ke změně katastrálních hranic a přečíslování městských částí. Po druhé světové válce byla historická budova smíchovské radnice využívána jako okresní sekretariát Komunistické strany Československa, podnikové ředitelství Pramenu Praha, ve vedlejší budově č. 15 měl kanceláře Bytový podnik – OPBH, který se později rozšířil i do budovy radnice. Úřad městské části Praha 5 se vrátil do původních prostor až po sametové revoluci, v roce 1996. Oba domy byly v letech 1999–2001 zrestaurovány a v podkroví domu č. 15 vybudována velká zasedací místnost pro jednání

zastupitelstva. Ve stejné době vzniklo kolmé dvorní křídlo s kanceláři úřadu a s prostory pro veřejnost. Rozšíření historické stavby umožnilo soustředit pod jednou střechou vedení a úřadovny městské části Praha 5, a zajistit tak pro občany služby a činnosti, které nově spadají do kompetence jednotlivých pražských obvodů, ale i služby nadstandardní, například Czech Point a Infocentrum Prahy 5.

Zajímavosti

„Za doby patrimoniální náležel Smíchov k šesti jurisdikcím čili pravomocnostem, totiž ku pražské (mostecké), ku c. k. fiskální čili vinohradské, k jinonické čili knížecí Švarcenberské, k jurisdikci tabule zemské, k svatojiřské a malobubenské. Teprve od roku 1849, když byly vrchnostenské patrimoniální úřady zrušeny, stal se Smíchov samostatnou obcí se zvláštní správou, třebaže byl již roku 1838 za předměstí povýšen... V době patrimoniálních úřadů konal jako jinde též na Smíchově správu rychtář s několika staršími (konšely) funkcí místní policie. Roku 1825 byl rychtářem Antonín Novák, a když roku 1829 zemřel, následoval ho tehdejší starší Vojtěch Vlach, majitel domu a povozník, byv 21. července 1829 na místo to dosazen. Musil složit kauci 400 zl. a měl 40 zl. platu ročního. Jeho pak následoval Jan Hrach, mistr kominický, a Josef Ulman, majitel domu... Roku 1831 byl za příčinou zuřivší tehdy cholery zřízen na Smíchově prozatímní zdravotní a policejní úřad. Úřad ten byl v domě čp. 14 v nájmu až do roku 1828 za ročních 100 zl. a až do roku 1850 za 120 zl. Do jeho působnosti náležely: těžké policejní přestupky, všechny policejní záležitosti, vyhlásování, konskripce, povolení k cestování a sloužení, záležitosti hasičské a chudinské, školní s výjimkou dosazování učitelů, záležitosti židovské obce, okrášlení města, pokusy narovnávací, vedení tajného protokolu, postrk, vymáhání mosteckého výčepného, vyšetřování a vyslýchání, dozor nad řemeslníky a živnostníky a podávání zpráv, dozorování a podávání návrhů magistrátu pražskému. Dne 10. října 1848 vykonána byla první volba výboru obecního, i byli zvoleni: Josef Ulman, majitel domu; Alex Wurm, kupec; Antonín Stefan, majitel bělidla; Jan Veselý, majitel mlýna; František Šebek, mistr obuvnický; Dr. Josef Lerch, lékárník aj. Z nichž pak byli zvoleni: Josef Ulman za purkmistra, pak Jan Hrach, Alexandr Wurm a Antonín Stefan za první městské radní. Když nabyl platnosti zákon obecní z roku 1849, provedeny nové volby, i byli zvoleni: stavitel Josef Barth za purkmistra...“

(Josef Böhm: Monografie města Smíchova s dvěma polohopisnými plány. Smíchov 1882)

Reflexe

„Revoluční rok 1848 v Praze začal veřejným shromážděním občanstva 11. března v sále Svatováclavských lázní na Zderaze. Krize metternichovského absolutismu měla hluboký ohlas, odpovídající výrazným formám kapitalistického rozvoje města a jejich kontrastů se zpátečnickým státním systémem. Na schůzi 11. března byl zvolen výbor (od 10. 4. 1848 Národní výbor), který byl pověřen, aby vypracoval petici císaři, obsahující základní požadavky měšťanstva, krajně nespokojeného s dosavadní vnitřní politikou rakouské monarchie. Petice požadovala všeobecné rozšíření základních občanských práv, zřízení obecní samosprávy, oddělení státní správy a justice a konečně i značnou samostatnost zemí Koruny české... Dne 12. června 1848 se konala na Koňském trhu veřejná mše, když skončila, byl jeden ze zástupců lidu napaden granátníkem a to byl signál k zahájení bojů, které trvaly až do 17. června 1848 (tzv. svatodušní bouře). V pražských ulicích vyrostly barikády a do boje se postavily studentské a měšťanské oddíly domobrany. Z Petřína však generál Windischgrätz nemilostně bombardoval Prahu, přičemž největší škody způsobil na Staroměstských mlýnech. Kapitulace před Windischgrätzem s konečnou platností zlomila hroty revoluce a vyhranila rozpory mezi radikálním a liberálním měšťanským křídlem... Výjimečný stav nad Prahou trval čtyři roky a všichni zatčení účastníci spiknutí byli potrestáni vysokými tresty. Činnost významných osob byla sledována policejními agenty, novinář Karel Havlíček byl z Prahy vypuzen a politický tisk přestal existovat. Doba bachovského absolutismu však neměla vliv na rychlý vnější růst města, podněcovaný průmyslem.“

(Josef Janáček: *Malé dějiny Prahy*. Praha 1968)

L: Pavel Augusta, Dagmar Broncová: *Pražské radnice*. Praha 2002; Josef Böhm: *Monografie města Smíchova s dvěma polohopisnými plány*. Smíchov 1882.

Červenec

Z radnice

Petice žádala odvolání starosty JUDr. Milana Jančíka

Pod petici strany Věci veřejné (VV), požadující odvolání starosty Prahy 5 JUDr. Milana Jančíka (ODS), se podepsalo 5188 občanů, z toho 3357 obyvatel městské části Praha 5. Díky petici bude muset Zastupitelstvo o problému jednat. Petici dne 16. července 2009 předal na radnici Prahy 5 Jiří Vejmelka (VV). Podle textu petice by odvolání JUDr. Milana Jančíka z funkce starosty pomohlo nastolit právní i finanční kontrolu na radnici a obnovit demokratické principy v zastupitelství městské části Praha 5. „Petice otevírá prostor pro občany i pro opoziční zastupitele, aby vyjádřili svůj názor na řízení radnice starostou Jančíkem,“ uvedl Jiří Vejmelka, předseda Klubu Prahy 5 strany Věci veřejné. Zákon o hlavním městě Praze udává Zastupitelstvu povinnost projednat petici nejpozději do 60 dnů. Starosta JUDr. Milan Jančík působí ve vrcholových funkcích na radnici Prahy 5 již jedenáct let. Naposledy vzbudila pozornost snaha opozičních zastupitelů o odvolání Jančíkovy spolupracovnice Andrey Českové, proti níž vznesly argumenty ohledně nejasností kolem financování její mohutné kampaně do europarlamentu. I tentokrát disciplinovaná koalice hlasování zabránila. Nynější europoslankyni Českovou, která s Milanem Jančíkem figuruje v několika společnostech, viní opozice také ze střetů zájmů.

Europoslankyni Andree Českové se narodila dcera Anna

V červnu 2009 zvolené europoslankyni Andree Českové (ODS) se v pátek 24. července 2009 narodila dcera Anna. O radostné události informoval mluvčí Prahy 5 Radovan Myslík. Europoslankyně je zároveň v páté městské části zastupitelkou a předsedkyní Finančního výboru. „Hned jak to bude možné, chce se paní Česková účastnit všech pracovních jednání v městské části i v Evropském parlamentu,“ tlumočil plány europoslankyně Radovan Myslík. Podle mluvčího to v dnešní době není nic výjimečného, podobně prý zastávala své funkce v minulosti například poslankyně Lucie Talmanová (ODS), partnerka předsedy ODS a expremiéra Mirka Topolánka. Některá média už před časem spekulovala s tím, že by po nutnou dobu rekonvalescence europoslankyni mohl na jednáních zastupovat právě starosta Prahy 5 Milan Jančík. Ten za ni také v červenci 2009 přejímal dokumenty, aby se mohla oficiálně stát europoslankyní. Starosta Milan Jančík podporuje kandidaturu i další zastupitelky a místostarostky Prahy 5 – Lucie Vávrové, která má šanci uspět ve volbách do Parlamentu ČR.

Radní Jitka Matoušková se stará o Cyklogenerel Prahy 5

Do náplně práce Jitky Matouškové patří mimo jiné i péče o cyklistickou dopravu a příprava Cyklogenerelu Prahy 5, ale také spolupráce s neziskovými organizacemi, působícími ve zdejší regionu. V oblasti cyklistiky bylo v Praze 5 zlepšeno dopravní značení a pro kola částečně zprůjezdněna křižovatka Anděl. S dalšími úpravami se již začalo, nebo jsou alespoň navrženy (úprava Zborovské ulice a přebudování pražské náplavky s pruhem pro cyklisty). Se zástupci neziskových organizací probíhají pravidelné schůzky. V týdnu od 12. října 2009 se v Praze 5 uskuteční již 3. ročník Týdne pro neziskové organizace, které se budou prezentovat u Anděla.

Pomoc zaplaveným obcím

Rada MČ Praha 5 rozhodla o poskytnutí finanční pomoci lidem zasaženým červnovými povodněmi (2009), způsobenými přívalovými dešti. Podpora se týkala dvou vybraných obcí a

občanského sdružení ADRA. „Jsem přesvědčen, že pomoc musí být rychlá a účinná. My jsme na Smíchově povodně zažili v roce 2002 a víme, co vodní živel dokáže,“ řekl k uvedené problematice starosta Milan Jančík. „S občanským sdružením ADRA Praha 5 dlouhodobě spolupracujeme. „ADRA od nás na pomoc obětem povodní získala částku 49 tisíc korun. Stejně vysoká částka byla poskytnuta obcím Bernartice (u Javorníka) a Stará Červená Voda,“ dodala radní Jitka Matoušková. Posláním ADRY je pomáhat lidem v nouzi tak, aby byli schopni přežít.

Časopis Pražská pětka č. 7/2009 otiskl prohlášení starosty Prahy 5 Milana Jančíka s názvem „Jsem kontroverzní politik a jsem za to rád“

Vážení spoluobčané,

v poslední době se objevuje v médiích řada článků a informací, které se týkají mé osoby a také městské části Praha 5. Píše se o řadě věcí, které jsem údajně spáchal. Dokonce novináři zdůrazňují, že kdyby měli zveřejnit všechny mé „pochybné“ kroky, nestačilo by na to například jedno vydání jejich novin. Protože většinou jen dokola opakují věci, o kterých se již mnohokrát psalo, jde o tvrzení zjevně hyperbolizované. Skoro bych řekl, že se vždy do svých textů snaží vtěsnat všechno, co kdy posbírali. Hyperbolizace – to je problém, se kterým se utkávám velmi často. Myslím tím neustálé opakování a zveličování několika případů rozhodnutí, která jednou kdosi označil za „kontroverzní“ a která jsou od té doby znovu a znovu opakována. Nebavilo mě nikdy, a nebaví mě ani nyní tato tvrzení stále uvádět na pravou míru, protože to je otravné a mám své práce dost. Dotknu se nyní jenom několika uvedených tvrzení. Především upozorňuji, že u všech článků, které o své osobě čtu a ve kterých je zmínka, že věc šetřila policie, bylo vždy výsledkem rozhodnutí o odložení případu. Již nyní slyším úšklebky mnohých a poznámky, že to někdo „zařídil“. Mohu k tomu jenom poznamenat, že tato vyšetřování byla vedena za různých ministrů vnitra a různých policejních ředitelů, z nichž někteří by jistě rádi viděli politika ODS v potížích. Neustále se třeba opakuje takzvaná kauza s pozemky Českých drah u smíchovského nádraží. Dodnes lituji, že tuto investici do skvělých parcel Praha 5 neuskutečnila, protože by to pro ni bylo výhodné jak peněžně, tak i tím, že by získala lepší možnost ovlivnit budoucí podobu tohoto prostoru. Také se psalo, že dráhy nic prodávat nechtěly, nicméně jelikož tyto parcely mají nyní jiného majitele, považuji takové tvrzení za vyvrácené obyčejnou praxí. Přesto se stále opakuje. Jiný příklad. Když mám například na stole návrh na prodej domu dvěma zájemcům, z nichž jeden nabízí o trochu více a má také veškeré doklady o tom, že je schopen cenu zaplatit, druhý tam sice bydlí, ale nabízí o malinko méně, a především není schopen doložit možnost disponovat částkou ve výši kupní ceny, pak musím rozhodnout jednoznačně a brát nabídku, u které mám jistotu, že městská čtvrť dostane své peníze. Kdybych podpořil opačnou možnost, hazardoval bych se svěřeným majetkem. Podobně bych mohl pokračovat článek za článkem. Jsem nazýván kontroverzním politikem. Nestydím se za to. Moje kontroverznost vychází z toho, že mám celkem jasnou představu, co dělat s Prahou 5, a tuto představu se snažím se vši vytrvalostí, jaké jsem schopen, také naplnit. Kdo k nám přijede a pamatuje Barrandov nebo třeba Smíchov před několika lety, ten musí konstatovat, že ve srovnání s ostatními podobnými čtvrtěmi jsme udělali asi největší krok dopředu. Alespoň v to doufám, protože já sám tato místa pamatuji ještě jako poměrně nepěknou periferii. Nyní jsme nazýváni druhým centrem. Kdo chce dělat změny rychle a efektivně, musí jít za svým tvrdě. To znamená nadělat si nepřátele a stát se „kontroverzním politikem“. Ano, jsem „kontroverzní“ a jsem takový rád. Unylost a styl „hlavně nikoho nenaštvat“ – to mě nikdy nebavilo. Vždycky jsem dokázal přesvědčit dost lidí o tom, že moje představa je správná. Podpora vás občanů a podpora většiny členů ODS je to jediné, co mě dělá „nezničitelným“. Jinak mám pouze dar odolnosti a schopnost nenechat se znechutit. Vím, že mnozí novináři a politici stále budou psát a zveřejňovat své články a názory, jejichž záměrem bude mě co nejvíce poškodit a demonizovat. Věřím ve zdravý rozum čtenářů, diváků nebo posluchačů, stejně jako věřím

tomu, že se nenechají zmanipulovat a umějí si udělat na danou věc svůj vlastní názor. Práci naší koalice na radnici ocenili i voliči svými hlasy při volbách do Evropského parlamentu, kde politické subjekty, které se snaží zviditelnit například peticemi na mé odvolání či podáváním různých trestních oznámení, nedopadly právě nejlépe. Chtěl bych vám popřát pohodové prožití dovolených a prázdnin, hezké počasí a hlavně dobrou náladu.
S úctou Váš kontroverzní starosta Milan Jančík

Úřední oznámení

Pátá městská část navázala spolupráci s bratislavskou Petržalkou

Od pondělka 13. července 2009 je na světě nová smlouva o partnerství a spolupráci mezi Prahou 5 a Bratislavou. Podepsal ji starosta Prahy 5 Milan Jančík se starostou bratislavské městské části Petržalka Milanem Ftáčnikem. Vzájemná spolupráce se bude odehrávat zejména na poli zapojení obou městských částí do evropských projektů, nebo výměny zkušeností v oblasti urbanistického rozvoje obou měst. „Charakterem zástavby našich městských částí jsme rozdílní, ale společných problémů máme hodně,“ řekl Milan Ftáčnik při své návštěvě Prahy 5. Městská část Bratislavy – Petržalka – je totiž někdejší panelákové sídliště, které v současnosti prochází velkou proměnou. Podotkl také, že výhodou Petržalky je však dnes již vzrostlá zeleň a nedaleké lužní lesy okolo Dunaje. Od spolupráce s Prahou 5 očekává získat podrobnější informace o fungování zdejší samosprávy.

Městská část Praha 5 vznikla v roce 1990

Městský obvod Praha 5 vznikl roku 1960, rozkládá se na jihozápadě Prahy a zahrnuje městské části Praha 5, Praha 13, Praha-Zličín, Praha-Řeporyje, Praha-Slivenec, Praha-Velká Chuchle, Praha-Lochkov, Praha 16 (Radotín) a Praha-Zbraslav. Městská část Praha 5 vznikla roku 1990, rozkládá se na levém břehu Vltavy a zahrnuje celá katastrální území Hlubočepy, Košíře, Motol, Radlice, Smíchov a části katastrálních území Břevnov, Jinonice a Malá Strana. Katastrální rozloha městské části je Prahy 5 je 27,49 km². Na uvedeném území žije 79 038 obyvatel (31. prosince 2004).

Územní rozhodování a stavební aktivity

Oprava sala terreny v ulici Na Popelce

Od roku 2007 probíhají opravy sala terreny v ulici Na Popelce č. 1/čp. 215 Smíchov, v Praze 5. Sala terrena je pozůstatkem barokní usedlosti. Byla vybudována nad zdejšími léčivými prameny. Někdy se udává, že zde snad pobýval Zdeněk Popel z Lobkovic. V roce 1599 provedl císař Rudolf II. na naléhání papežského nuncia Spinelliho radikální změny v obsazení zemských úřadů v Čechách. Do jejich čela postavil představitele bojovné protireformační generace katolíků, odchovaných jezuitů a podporovaných papežskou kurií a madridským dvorem. Tehdy byl jmenován nejvyšším kancléřem Českého království kníže Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic, muž vysoce vzdělaný, s mimořádnými jazykovými znalostmi a stejně fanaticky zaujatý jako schopný. Stavba byla celá desetiletí v dezolátním stavu. Od roku 2007, kdy byla ruina prohlášena kulturní památkou, investuje do její záchrany radnice Prahy 5 značné finanční prostředky. „Rekonstrukce není ještě zcela dokončena,“ řekl zastupitel MČ Prahy 5 Daniel Ebel. „Studie, která byla na rekonstrukci památky zpracovaná, počítala s celkovým nákladem 20 milionů korun. Prozatím jsme do památky investovali 3, 6 milionu korun. Cílem je vrátit sala terreně její původní krásu. Jednáme se sousední Základní uměleckou školou Na Popelce, zda by po dokončení nechtěla zdejší prostory využívat pro své koncerty.“

Jak bude vypadat Waltrovka

Hlavní město Praha má na svém území stále ještě rozsáhlé pozemky, jimž je potřeba dát novou tvář a zcela odlišnou funkci. Některá místa tím ztrácejí svůj půvab, jiná ho naopak

získávají. Jak dopadne přestavba jinonického areálu bývalého Motorletu na administrativně-obytnou čtvrť s názvem Q5 Waltrovka?

Továrna firmy Walter vyrostla na počátku minulého století na předměstí Prahy – uprostřed polí a zelených ploch se tu vyráběla nejdříve kola, motocykly a nakonec i letecké motory. Výroba zde pod hlavičkou firmy Motorlet pokračovala až do devadesátých let 20. století, kdy byla postupně přesunuta jinam. Mezitím se zástavba přelila všude okolo a pozemek velikosti menší městské čtvrti se stal integrovanou součástí města nedaleko od stanice metra. Nový vlastník poté vyvolal požadavek na celkové urbanistické řešení dané lokality. Vzhledem k úctyhodným rozměrům tohoto území šlo o nelehký úkol, do něhož se pustilo několik urbanistických týmů včetně zahraničních konzultantů. Současná zastavěnost území je přibližně 73 tisíc metrů čtverečních. Jedná se převážně o výrobní a montážní haly doplněné dalšími provozy lehkého průmyslu. Osou celého komplexu od samého počátku je místní komunikace oddělující jednotlivé bloky, lemovaná vzrostlými stromy. Téměř všechny urbanistické úvahy proto vycházely z rozumného předpokladu, že tato ulice zůstane zachována a stane se zdejším bulvárem. Pro udržení určité kontinuity a podporu genia loci, který dané místo nesporně mělo a má, bude navíc žádoucí zde ponechat i několik původních průmyslových objektů, jež se organicky začlení do nové zástavby. Tři roky trvalo hledání optimálního rozložení obytných, rezidenčních a administrativních prostor. Zkoumaly se vazby s ohledem na budoucí vývoj dopravní komunikace. Řešilo se, kde má být náměstí, kde místní dominanty, kudy pojedou auta a kde bude prostor pro pěší. Pracovat na takhle rozsáhlém zadání je vždy především velká výzva. Pro území jinonického areálu Waltrovky je nadějná hlavně skutečnost, že patří jednomu investorovi. Odpadá tedy časté riziko, že by jednotlivé firmy vlastníci sousední pozemky nenašly společnou řeč a každý by chtěl své území maximálně vytěžit bez ohledu na okolí. Z celého komplexu Q5 Waltrovka je v současné době nejdále rozpracován projekt velkorysé administrativní budovy, která bude stát poblíž Radlické ulice, jehož veřejnoprávní projednání je v procesu EIA. Jako nejlogičtější pro administrativní objekty se ukázalo umístění na jižním okraji pozemku – v těsném sousedství rušné Radlické ulice. Nedaleko od ní prochází železniční trať a v blízké budoucnosti se zde budou prohánět auta po mohutné Radlické radiále. Obytné budovy je tak nutné akusticky i opticky oddělit od těchto rušivých vlivů. V severovýchodním cípu území se rozprostírá zelený vrch: vznikl částečně jako navážka při stavbě výrobních hal a nyní je porostlý náletovou vegetací. Zde se počítá s vytvořením nového veřejného parku. Zeleň bude mít důležité místo na celém území nové Waltrovky. Přes novou objízdnu okružní komunikaci se překlene zelená lávka pro pěší a cyklisty, která bude spojnici na zalesněný hřbet Vidoule. Poloha a podoba hlavní administrativní budovy vyplynula z urbanistické studie. Její podélná osa navazuje na hlavní náměstí celého areálu – jsou opticky propojeny. Z náměstí bude vidět její čelní zaoblená část s vykrojenou vstupní branou, umožňující průhled až na vzdálený konec budovy. Aby se docílilo optimálního a flexibilního rozvržení vnitřních prostorů, byla stavba navržena jako dlouhá štíhlá budova, zakroucená jako stuha do smyčky, nadvakrát zvlněná. Zvolené řešení dalo vzniknout vnitřnímu veřejnému prostoru – náměstí s parkovou úpravou, vodními plochami a lavičkami. Aby byl zachován průhled celým objektem, byla první dvě podlaží na několika místech „vybrána“, čímž došlo k rozčlenění dlouhé hmoty parteru, a vzniklo tak i volné propojení na Radlickou ulici. Dominantním prvkem se pak stanou čtyři oválné věže různých výšek, které nabídnou nádherné výhledy do celého Radlického údolí a zároveň zajistí komplexu nepřehlédnutelnost z okolních silničních komunikací – stavba bude jasně čitelná a dá o sobě vědět.

Zmíněná lokalita se nachází na trase metra B mezi stanicemi Radlická a Jinonická. Ražené autobusy metra tudy vedou v hloubce zhruba deset metrů pod povrchem. Při návrhu nové zástavby v dané lokalitě bylo nutné respektovat podzemní vedení trasy metra, stejně jako na povrchu objekt výdechu hlavního větrání metra. Proto je část nových konstrukcí umístěných

přímo nad objektem metra vynesena pomocí mohutné železobetonové desky podporované pilotami, které jsou umístěny mimo půdorys konstrukcí metra. Stávající poloha výdechu hlavního větrání metra se dostala do kolize s navrhovanou komunikací, a proto bylo nutné výdech přemístit do nové polohy, která by vyhovovala požadovaným parametrům jak funkčním a estetickým, tak i hygienickým. V Jinonicích v příštích letech vznikne nová městská čtvrť. Nevyroste na zelené louce, ponese si s sebou určité vazby na minulost. Bude zde sto let stará ulice, vzrostlé stromy. Funkčnost však bude zcela nová. Nastěhují se sem noví lidé. Bude to nová adresa s historií.

Podniky a podnikatelé

TV Barrandov má nového programového ředitele

Digitální televize Barrandov spoluvlastněná společností Moravia Steel našla po půl roce řádného programového ředitele. Od 1. října 2009 jím bude Petr Sládeček, někdejší šéf programu televize Nova, které teď TV Barrandov konkuruje. Sládeček už koncem loňska opustil jiný digitální projekt, Febio TV producenta Fera Feniče, v němž čtyři roky pracoval jako manažer rozvoje. Febio TV ale ani tři roky od udělení licence vysílání nespustila, má problémy se získáním počáteční miliardové investice. Pro Barrandov má být Sládeček podle ředitelky stanice Janky Vozárové cenný i zkušenostmi z londýnského ústředí vlastníka Novy, společnosti CME, kde před časem dělal šéfa programových služeb. V minulosti i opakovaně kandidoval na ředitele ČT, neúspěšně. V posledních měsících s veřejnoprávní televizí externě spolupracoval, pomáhal vytvořit nový systém interního hodnocení pořadů se zapojením externích odborníků. Teď chce Petr Sládeček „posílit značku Barrandov“. „Je dobrá, tradiční, je to nejstarší značka ze všech televizí,“ připomíná prvorepublikové počátky barrandovských filmových ateliérů. Po únorovém odchodu (2009) Přemysla Svory dosud obsah vysílání řídí tzv. programová rada (kromě Vozárové ji tvoří ředitelka programové skladby Jaroslava Vokurková či manažer marketingu Janis Sidovský) a ta stavěla také právě na popularitě starých filmů. Těmi českými (v září třeba Světáci) plánuje zase plnit páteční večery. Úterky věnuje italským komediím o „panu účetním“ Fantozzim, čtvrtky novějším snímkům Woodyho Allena. Původní tvorbě vévodí třicetidílný koprodukční seriál o ženách ve vězení Odsouzené, natočený v koprodukci se slovenskou televizí Joj. Vysílán bude vždy v pondělí a ve středu od 20.15. Na přímý střet se zavedenými seriály Novy či Primy se tak Barrandov zatím necítí, ale třeba v pátek večer nasadí proti Krausově Uvolněte se, prosím na ČT svou Politickou střelnici Zuzany Bubílkové. Náklady na program přitom zřejmě doznaly úspor. Třeba koprodukce s Joj je podle šéfky Vozárové „manželstvím z rozumu“, Barrandov totiž zaplatí méně než polovinu nákladů. Úspory se projevují i zkrácením podvečerní relace z devadesáti minut na hodinu a ve změně jejího zaměření na „životní styl“. Místo dražších zpravodajských materiálů tak bude ukazovat zákulisí večírků či filmu. Podle dřívějších plánů chce televize do konce roku 2009 investovat celkem půl miliardy korun. Z reklamy chtěla původně letos získat sto milionů, ale v důsledku krize počítá, že dostane o 20 až 30 procent méně. Nejsledovanější pořad Barrandova v červenci 2009 vidělo 1,6 procenta dospělé populace, tedy asi 136 tisíc lidí. Cenami reklamy (zásah procenta diváků půlminutovým spotem má stát 14 tisíc korun) se Barrandov rovná malým digitálním stanicím Nova Cinema či Prima Cool. S „velkými“ nemá srovnatelné ani pokrytí signálem, v digitálních pozemních sítích ji totiž i po spuštění jihočeského vysílače Klet' 31. srpna 2009 bude moci přijímat zatím jen 63 procent lidí.

Podnikatelské centrum Prahy 5 hostilo Martina Komárka

Ve čtvrtek 30. června 2009 hostilo Podnikatelské centrum Prahy 5 publicistu a hlavního komentátora MF Dnes Martina Komárka. Promluvil zde na téma Jak přežít podnikání. Hosty besedy byli zároveň Ladislav Jakl z Kanceláře prezidenta republiky a herec a podnikatel Zdeněk Podhorský. Mimo jiné se tady mluvilo o nelegálním stahování hudby a filmů, o tom,

nakolik u nás existuje ochrana autorských práv a jaké jsou možnosti patentovat vlastní originální nápad. Podnikatelé zde také mohli zhlédnout obrazy výtvarníka-samouka a barmana z poetické kavárny Obratník Ladislava Jirotky.

Byty a bytová politika

Nájemné v městských bytech nepodražilo

Rada MČ Prahy 5 rozhodla o jednostranném zvýšení nájemného v obecních bytech, jak ji to umožňuje cenový předpis vydaný Ministerstvem pro místní rozvoj. Většina území Prahy 5 spadá do oblasti č. 5, jež zahrnuje území Hlubočep, Jinonic, Košíř, Motola, Radlic a Smíchova. Dále se v Praze 5 nachází oblast č. 1, kam patří část Malé Strany. Zde se nachází jen nepatrná část obecních bytů. Rada po zvážení celkové ekonomické situace zároveň však poskytla na zvýšené nájemné pro rok 2010 celoroční slevu, která se rovná ročnímu přírůstku regulovaného nájemného pro rok 2009. Oznámení o jednostranném zvýšení nájemného bude rozesláno do konce měsíce září 2009 tak, aby mohl úřad začít jednostranně zvýšené nájemné vybírat od 1. ledna 2010. Nájemné skutečně předpisované a vybírané v roce 2010 bude po přiznání 100% slevy podle navrženého usnesení činit v průměru následující hodnoty: 69,15 Kč/m²/měs. (byty se sníženou kvalitou); 86,89 Kč/m²/měs. (byty bez snížené kvality).

Doprava

Zastávky tramvají ukážou, kdy přijede další vůz

Do konce roku 2009 nebudou muset cestující tramvají v Praze luštit na sto dvacet zastávkách jízdní řády. Stačí zvednout hlavu a podívat se na číslici, která jim oznámí, za jak dlouho přijede další tramvaj. Na tramvajové zastávce Nádraží Vysočany už je první, takzvaný digitální označník. Lidsky řečeno: sloupek, na kterém je kromě papírových jízdních řádů – jak je tomu dnes – ještě několik digitálních displejů zobrazujících čas zbývající do příjezdu další tramvaje.

Zařízení automaticky vyhodnocuje polohu přijíždějící soupravy a následně vypočítává dobu příjezdu, která se zobrazí. Systém tedy nekopíruje jízdní řád, ale zobrazuje skutečnou dopravní situaci. Digitální označníky se do konce prázdnin 2009 objeví na 120 zastávkách a opanují širší centrum Prahy, které si můžeme představit hranicí Malovanka, Vítězné nám., Podbaba, nádraží Holešovice, Palmovka, Ohrada, Strašnická, nám. Bratří Synků, Výtoň a Anděl. Další zobrazovače budou systematicky použity na trati z Hlubočep na Barrandov.

Převrácená cisterna u Barrandovského mostu blokovala dopravu

Na Barrandovském mostě v „myší díře“ ležela od úterý 14. července 2009 převrácená cisterna. Technika odtáhla tahač ještě v noci, ale obnovit dopravu se podařilo až 15. července 2009 kolem 15.30. Zablokováný Barrandovský most komplikoval dopravu v celé Praze. Kolony se tvořily hlavně na Jižní spojce. Při nehodě polské cisterny s drcenými malinami pod viaduktem Barrandovského mostu byli lehce zraněni dva lidé, řidič a jeho desetiletý syn.

Na Jižní spojce se tvořily dlouhé kolony, které ovlivňovaly například i příjezd do Prahy po dálnici D 1, kde auta stála od Spořilova. Policie se snažila cisternu odtáhnout a sháněla těžkou techniku, ale uspěla až ráno. Objíždka vedla přes Strakonickou ulici do Moulíkovy, Nádražní, U Lihovaru a odtud zpět na Strakonickou a nájezd na Barrandovský most.

Školství a dětské aktivity

Do škol se hlásí čím dál víc dětí

Do mateřských škol, které zřizují městské části, bude od září 2009 chodit zhruba o 1500 dětí víc, než tam nastoupilo vloni. Více než dva tisíce dětí bylo po zápisech odmítnuto (26. 8. 2009), nicméně jsou mezi nimi děti, jejichž rodiče podali několik přihlášek do více škol. Odmítnuty byly většinou proto, že nesplňovaly podmínky pro přijetí, děti byly buď mladší tří let, nebo maminky byly doma na mateřské či rodičovské dovolené, případně bydlí v jiné

městské části. „Děti, které splnily všechna kritéria, a přesto byly odmítnuty, bylo u nás osm. Ale na druhou stranu bylo v dalších mateřských školách městské části po zápise dvaadvacet míst volných,“ popsal situaci mluvčí Prahy 5 Radovan Myslík. A tak lze místo v obecní školce někde najít ještě nyní. Školky musejí být připraveny přijmout starší děti, kterým zbývá rok do nástupu do školy. Nařizuje jim to zákon. Otevřít novou mateřskou školu je obtížné. Například Praha 5 v posledních dvou letech postavila novou mateřinku na místě nevyhovující základní a mateřské školy v ulici U Tyršovy školy. Pátou městskou část to stálo přes 43 milionů korun.

Děti ze zaplavených obcí jezdily na tábor do Prahy

Pražský Dům dětí a mládeže připravil ojedinělou pomoc pro obce postižené nedávnými záplavami. Do hlavního města zcela bezplatně pozval děti z obcí, které povodeň zasáhla. Pobyt dětem uhradilo město Praha. „Nabízíme to rodičům, aby měli více času se vyrovnat se škodami, které voda napáchala, dětem jsme připravili bohatý program včetně prohlídek pražských památek, výletů na hrad v okolí Prahy i celé řady her a sportovních aktivit,“ popsal podstatu takzvaných Povodňových táborů Libor Bezděk, šéf pražských Domů dětí a mládeže (DDM). Jednotlivé turnusy začaly 30. července 2009 a trvaly vždy deset dnů. Děti byly ubytovány bezplatně v historické budově uprostřed parku na Klamovce v Praze 5, část programu měly společnou s pražskými dětmi v rámci takzvaných příměstských táborů.

Stanice přírodovědců Krokouš oslavila třicetiny svého krokodýla

Stanice přírodovědců na Smíchově pozvala všechny milovníky přírody na oslavu 30. narozenin zdejšího krokodýla. Akce na počest plaza v nejlepších letech se konala ve středu 17. června 2009 a organizátoři se k výročí plaza postarali o zábavnou narozeninovou atmosféru. K ní přispěla jednak kapela Vrchlabský dixieland, jednak vystoupení dětí z tanečního kroužku Moderna Jazz Balet. Stanice přírodovědců také připravila několik tvůrčích dílniček, tematické soutěže a v prostorách staničního dvora byl nafukovací hrad. Ve slavnostní den krokodýlových narozenin symbolicky došlo k završení hry Krokouš – za akci účastníci získali razítko Krokouše a vyzvedli si cenu. Vstup na krokodýlovy narozeniny byl volný, organizátoři jen požádali všechny návštěvníky, aby v účtě k třicetiletému oslavenci přišli v zeleném tričku (nebo přímo ve „staničním“). Vedle oslav staničního benjamínka zvala Stanice přírodovědců ještě na jednu červnovou akci, která té narozeninové předcházela. V pátek 12. 6. zde přírodovědci uspořádali pro děti od 7 do 12 let tajuplný noční výlet Prahou. Organizátoři o místě a času srazu mlčeli, nicméně slibovali opravdové noční dobrodružství. Místo na akci si zájemci museli rezervovat, a to buď telefonicky na čísle 257 321 336, e-mailem: priroda@ddmprahe.cz nebo osobně v kanceláři Stanice přírodovědců (Drtinova 1a, Praha 5).

Kultura

Pes ve všech pádech byl k vidění v Galerii Porthaimka

Czech Pes Photo je nadsázkou novinářské soutěže a výstavy Czech Press Photo, české obdoby World Press Photo. Na její pátý ročník pozvala hosty v úterý 7. července 2009 Galerie Porthaimka. Jediným výtvarným objektem výstavy byl pes jako přítel člověka. Autorem snímků je fotograf a výtvarník Antonín Malý (1950), kterému se z náhodného fotografování psů a dalšího zvířectva stala téměř hlavní výtvarná činnost. Antonín Malý je již dlouho znám svou fotografickou „psí“ tvorbou. Za uvedenou tematiku obdržel řadu ocenění. Např. za ilustrační fotografie v roce 2005 od Evropské asociace profesionálních fotografů získal prestižní certifikát QEP. Mimo jiné vytvořil několik fotografických publikací, populárně-naučná kniha „Jak fotografovat psy“ vyšla v roce 2008 v nakladatelství Computer Press. Ve své práci Malý používá i digitální montáže a manipulace, které jsou nerozeznatelné od skutečnosti. Asi dodnes jeho nejúspěšnější černobílá fotografie „EDA“ – pes Basset v knihovně koluje po celém světě jako pohlednice nebo plakát. Výstava věnovaná

fotografickému ztvárnění psů trvala do 31. srpna 2009 v rámci třetího ročníku Festivalu Za vodou 2009, který pořádá Praha 5 spolu s Občanským sdružením Aréna.

Výstava fotografií Tibora Hontyho

V Obchodním centru Nový Smíchov se uskutečnila v době prázdninových měsíců (červenec–srpen 2009) výstava fotografií Tibora Hontyho (1907–1968). Za nápadem uspořádat výstavu již nežijícího fotografa stojí Centrum současné fotografie a člen kulturní komise Jiří Jaksmanický. Fotografie z cyklu Poutě a poutníci nabízela návštěvníkům obchodního centra možnost vrátit se o bezmála sto let nazpátek, okusit magii již dávno zaniklého života staré Prahy, kdy se na náplavce Vltavy pralo prádlo a koupali psi, nahlédnout do života lidí z maringotek, věštkyň, artistů a potulných komediantů.

Kulturní Festival Za vodou se opět konal v Portheimce

Po úspěšných dvou předchozích ročnících přichází Občanské sdružení Aréna ve spolupráci s MČ Praha 5 opět s ojedinělým letním Festivalem Za vodou. Třetí ročník (2009) této neobyčejné kulturní události je opět situován do smíchovského letohrádku Portheimka. „První i druhý ročník festivalu ukázaly, že jde o správný, umělecky hodnotný a divácky ceněný projekt,“ ozřejmil cíle akce Petr Žantovský z Občanského sdružení Aréna příčiny vedoucí k úspěšnému festivalovému pokračování. Organizátoři zůstávají věrni základní dramaturgické myšlence festivalu, a sice odlišit jej od jiných jednorázových akcí tím, že každý ročník vychází z ústředního tematického východiska vyjadřujícího dominantní téma doby a společnosti. „Pro třetí ročník 2009 jsme zvolili téma Hledání perspektivy, což umožňuje dvojí výklad: jednak perspektivy jakožto úhlu pohledu, nacházení nových interpretací zdánlivě samozřejmých hodnot, a jednak pohled do budoucnosti, očekávání toho, co přichází a oč se sami můžeme přičinit,“ vysvětluje Žantovský. V rámci Festivalu Za vodou bude také tradičně uvedena jedna česká divadelní premiéra. Pro tento rok byla vybrána a nastudována hra Zahrada soch autorů Vladimíra Gončarova, Tomáše Reindla a Ireny Žantovské. Experimentální divadelní představení je založeno na básnických textech Ireny Žantovské ze stejnojmenné sbírky Zahrada soch. Tyto básně se staly podkladem pro původní hudební kompozici Tomáše Reindla, která využívá prvky moderní hudby, world music i soudobé vážné hudby, včetně industriální a konkrétní hudby. Slovo a hudba jsou půdorysem pro expresivní baletně-taneční kreace z autorské dílny choreografa Vladimíra Gončarova. Představení bude doprovázeno působivým výtvarným doprovodem Miroslava Huptycha a filmovými dotáčkami a animacemi Milana Hoříňka. Jde o nejoriginálnější scénický projekt letošní sezony, který zaujme zejména mladé publikum, ale bude nesporně zajímavý i pro zasvěcené diváky všech generací.

Tvůrci: Irena Žantovská – režisérka (má na svém kontě více než 50 inscenací včetně Národního divadla Praha, byla nominována na cenu Alfréda Radoka 2003 a je laureátkou Ceny Mezinárodního televizního festivalu Zlatá Praha 2006); Tomáš Reindl – skladatel, aranžér a hudební pedagog (působí mj. v souboru Al-Yaman); Vladimír Gončarov – baletní sólista a choreograf (laureát ceny Thálie za taneční/baletní výkon roku 2008); Miroslav Huptych – výtvarník, básník, autor mnoha koláží a fotomontáží, má na svém kontě desítky samostatných výstav a řadu publikací, jak básnických, tak ilustrací ke knihám jiných autorů; Milan Hořínek – kameraman, střihač, televizní režisér, se zkušeností válečného zpravodaje na Blízkém východě i v Čechách, v současné době působí jako technický ředitel TV Ethnic.

Zahrada soch v Portheimce

Letošní ročník Festivalu Za vodou 2009 byl zahájen 8. července 2009 premiérou divadelního představení Zahrada soch. Experimentální představení vycházelo z poezie Ireny Žantovské, která zároveň pořád režisovala. Její režie se snoubila s experimentální choreografií držitele ceny Thálie 2008 Vladimíra Gončarova na původní hudební kompozici Tomáše Reindla. Výtvarně výpravu provedl na základě animací a koláží Miroslav Huptych. Zahrada soch se tak stala originálním kamenem zahájení Festivalu Za vodou 2009.

Zdravotní a sociální péče

Za měsíc sebrali 198 stříkaček

Na pískovišti na dětském hřišti v parku si děti nemohou hrát. Proč? Povalují se tu totiž použité injekční stříkačky. Řada Pražanů už v minulosti tuto situaci zřejmě zažila. V Praze 5 proto už od července 2009 fungují takzvané fixpointy, tedy koše na použité stříkačky. Oranžovobílé nádoby visí na devíti místech, další dvě by se měly objevit v osmé městské části. V Praze 5 je nechalo rozmístit sdružení Progressive, které se problematikou drog dlouhodobě zabývá. „Během měsíce, kdy fixpointy fungují, jsme v nich posbírali sto padesát devět injekčních stříkaček, dalších třicet devět jsme jich našli cestou, když jsme šli nádoby vybírat,“ řekl Vojtěch Janouškovec ze sdružení Progressive. Všechny organizace, které se protidrogovou prevencí zabývají, pak narkomanům v Praze ročně vymění za nové přibližně dva a půl milionu použitých stříkaček. „Počet stříkaček, které narkomani vyhodili do nádoby místo na pískoviště či v parku do trávy, nás překvapil. Ukazuje se ale, že si na fixpointy zvykli,“ uvedl Janouškovec. Nádoby jsou rozmístěny zejména na místech, kde se narkomani běžně pohybují a drogy si tam píchají. Mezi místy, kde je speciální nádoba umístěna, jsou například parky Na Skalce nebo Sacré-Coeur. „Třeba právě park Na Skalce je mezi narkomany oblíbený, často sem chodí a zůstávají tu po nich použité jehly a stříkačky,“ řekl Vojtěch Janouškovec z Progressivu. Kontejnery jsou navíc podle Janouškovce dobře chráněné a nikdo se do nich nemůže dostat.

Veřejně prospěšná činnost

Svatoprokopská pouť

Již po patnácté uspořádala Praha 5 v neděli 5. července 2009 od 16 hodin v Prokopském údolí tradiční katolickou pouť. Poutní mše začala vpoledne v 18 hodin. Tradice poutí spadá do období baroka, kdy v roce 1712 se zde konalo první setkání věřících, modlících se k sv. Prokopovi, který dle legendy zde po nějaký čas žil ve vápencové jeskyni, odkud vymítal ďábla. Jakub Arbes ji vedle ševcovské Fidlovačky, konané v Nuslích, řadil k nejslavnějším v Praze.

Bruselské návštěvy starosty Milana Jančíka

Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík (ODS) se zřejmě bude v budoucnu objevovat na půdě Evropského parlamentu ve Štrasburku. Milan Jančík to v úterý 14. července 2009 potvrdil ČT, která jej „chytila“ s kamerou přímo na místě s tím, že přijel pomoci své stranické kolegyni Andree Českové. „Požádala mě, abych byl jejím poradcem. Takže sem budu občas zajíždět ve svém pracovním volnu,“ řekl Jančík ČT ve Štrasburku. Donedávna neznámá politička z Prahy 5 byla v červnu 2009 zvolena do Evropského parlamentu za občanské demokraty, krátce po volbách se ukázalo, že je v pokročilé fázi těhotenství a nyní je v péči lékařů. Jančík proto ve Štrasburku vyzvedl dokumenty, které musí nyní Andrea Česková vyplnit, aby se mohla oficiálně stát europoslankyní. Podle lídra ODS v Evropském parlamentu Jana Zahradila nebude Jančík oficiálně pracovat ani pro politickou frakci ECR-ODS. „Pan Jančík tu nemá a nebude mít žádnou oficiální funkci nějakého akreditovaného asistenta, ani nic podobného. Nic takového v tuhle chvíli nepřipadá v úvahu,“ řekl Zahradil.

Pamětní deska spisovatelky Lenky Reinerové

V sobotu 27. června 2009 byla na domě č. 129 v Plzeňské ulici odhalena pamětní deska loni (2008) zesnulé významné spisovatelky Lenky Reinerové. Slavnostního aktu se zúčastnili zástupci Prahy 5, Českého literárního domu, který zakládala, a dorazil i velvyslanec Spolkové republiky Německo Helmut Elfenkämper. Lenka Reinerová byla poslední příslušnicí komunity pražských židovských, německy píšících spisovatelů. V minulosti byla několikrát vězněna, za svoji literární činnost získala řadu ocenění a vyznamenání. V domě v Plzeňské ulici žila od roku 1957 a zde také ve věku 92 let v pátek 28. července 2008 zemřela.

Sport a zábava

Plážová party na Smíchově

Pestrý kulturní program nabídne přes prázdninové měsíce kromě pouhého slunění a beach volejbalu již tradiční Smíchovská pláž na břehu Vltavy nedaleko hotelu Admirál. Ve čtvrtek 2. července 2009 byl pro léto 2009 v 15 hodin zahájen na Smíchovské pláži projekt Axe Instinct Beach Point Tour. Program nabídl všem bez rozdílu věku výtečnou zábavu. V nejrůznějších plážových hrách se soutěžilo o Axe ceny. K dispozici byly i projížďky lodí na Vltavě. V 17 hodin se zde uskutečnilo slavnostní odhalení speciální Axe sprchy. Program nabídl přítomným pánům i možnost nadstandardní relaxace v podobě kompletního letního menu (osprchování + namydlení + vysušení + navonění a profesionální masáž). Slavnostní zahájení proběhlo za účasti úspěšné playmate a modelky Dominiky Mesarošové a finalistky Miss ČR 2009 Romany Pavelkové, které se zúčastnily i následující zábavy. Celou akcí provázela moderátorka Miki Křen společně s Jakubem Kubou. Na akci byla pozvána řada známých osobností. Smíchovskou úvodní party byla oficiálně nastartována Axe Instinct Beach Point Tour 09, která v průběhu léta navštíví vybraných 24 lokalit těch nejlepších pláží a koupání v Čechách a na Slovensku.

Primátorky vyhráli opět veslaři z Dukly

Primátorky se na Vltavě jely 6. a 7. června 2009. Závod byl založen v roce 1910. Vítěze 96. ročníku závodu primátorských osmiveslic lze již potřít za sebou psát přes kopírku. Opět je jím pražská Dukla, která jen potvrdila, že nemá na trati s pověstnou zatáčkou pod Vyšehradem konkurenci. V závodu skifařů pak uspěli oba favorité – české veslařské jedničky Ondřej Synek a Miroslava Knapková. Ta si navíc připsala dvojitý triumf, když byla i v posádce vítězné osmy Slavia. Zlatou dukelskou posádku Primátorek tvořili Jan Gruber, Milan Doleček, David Jirka, Václav Chalupa, Jakub Makovička, Michal Horváth, Milan Bruncvík a Karel Neffe. Roli vítězného kormidelníka si pak po jednadvacáté „zahrál“ Oldřich Hejdušek. Jedenapadesátiletý sportovec kormidloval poprvé vítěznou osmu v roce 1978. To jiná legenda českého veslování Václav Chalupa má z letošní pražské regaty již patnáctý triumf, deset z primátorských titulů ovšem vybojoval na skifu.

„V Dukle jsou ti nejlepší veslaři, tak by bylo špatné, kdyby nevyhrála. Ukázali jsme, že si v Dukle zasloužíme být,“ prohlásil Václav Chalupa, který byl pro nepřítomnost nováčků ve vítězné posádce vybrán pro tradiční koupel ve Vltavě. Má pravdu. Historii Primátorek patrně přepíše jiná osmiveslice jen zázrakem.

Suverénně si v nejstarším závodě Primátorek – jarním skulérském závodě – vedl Ondřej Synek, i když o svém třetím triumfu rozhodl až za vyšehradskou zatáčkou. Neméně suverénní byla česká skifařská jednička Miroslava Knapková v závodě žen. Dosáhla na už šestý triumf na skifu, když s náskokem dvou lodí porazila soupeřku Jitku Antošovou, a zároveň na třetí triumf na osmě.

Smíchovské karnevalové léto

Projekt Smíchovské karnevalové léto zahrnuje karnevalové party, taneční vystoupení různých stylů, koncerty, divadelní představení, letní kino a další doprovodný program. Jak dne 16. července 2009 řekl mluvčí radnice Prahy 5 Radovan Myslík, vstup na většinu akcí bude zdarma. „Pokud by bylo špatné počasí, není vyloučené, že bychom vybudovali nějaké zastřešené prostory pro diváky. Zatím o tom ale neuvažujeme,“ řekl Radovan Myslík s tím, že v případě opravdu špatného počasí by se akce prostě zrušila. Lidé si totiž podle Myslíka za těch pět let, co v Praze Smíchovská pláž, inspirovaná podobným projektem v Paříži, existuje, sem zvykli chodit. Dramaturgie a scény celého letního projektu budou také šité přesně na míru té či oné konkrétní akci.

„Atmosféře a stylu bude přizpůsobena také celá choreografie,“ dodal Radovan Myslík. Kromě karnevalů ve stylu žhavé jihoamerické muziky a bezstarostných osmdesátých let se na

Smíchovské pláži v rámci letního karnevalového léta uskuteční také večery ve stylu Divokého západu včetně ukázek práce s lasem a bičem nebo inspirované španělským flamengem. Návštěvníci se mohou těšit i na různé workshopy s výukou exotických tanců. A koho tancování nebaví, bude si moci večery na Smíchovské pláži kromě popíjení koktejlů krátit výrobou např. indiánské masky nebo jiného talismanu. Na pláži se vedle karnevalů promítají pod širou oblohou filmy. Na programu zde byl např. film Vévodkyně podle knihy historičky Amandy Foremanové. Film pojednává o jedné z nejkontroverznějších postav Anglie v 18. století, vévodkyni Georgianě z Devonshiru, která měla velký vliv na politiky a často se „zaplékala“ do hazardu a milostných afér.

Starší žáci SSK Future jsou evropskou jedničkou

Pražské florbalové léto bylo letos v plném proudu. Před světovým turnajem Czech Open se již pošesté v červenci 2009 konala přehlídka mládežnických florbalových týmů Chance Prague Games. Barrandovští SSK Future si v kategorii starší žáci vybojovali poprvé v historii zlato. Trnitou cestu k úspěchu pak nejlépe zvládli starší žáci v kategorii B 16, kdy postoupili do samotného finále. Pětičlennou základní skupinu vyhrála elita z Barrandova s pouhými třemi obdrženy góly.

Fotbalista Pavel Nedvěd se ukázal v Radotíně

Český fotbalista Pavel Nedvěd, který uzavřel v létě kariéru v Juventus Turín, se představil v neděli 26. července 2009 na půdě SK Radotín. V rámci 1. kola Ondrášovka Cupu, domácího poháru, v němž Radotín hostí druholigovou Duklu Praha, provedl Pavel Nedvěd čestný výkop. Pavel Nedvěd je jedním z nejlepších hráčů české fotbalové historie a držitel Zlatého míče France Footballu z roku 2003. Klub oslovil Pavla Nedvěda prostřednictvím jeho právního zástupce Bronislava Šeráka, který je v radotínském klubu ve funkci sportovního manažera a zároveň v roli třetího brankáře.

Výlety ze Smíchova

Ze Smíchova se dá výlet naplánovat vcelku pohodlně přes Velkou Chuchli do Slivence a přes Prokopské údolí zpět do centra města. A pokud se výletu účastní děti, ty se pak mohou v Prokopském údolí vydovádet na novém hřišti. „Děti se mají opravdu na co těšit. Na nové hřiště jsme nechali instalovat herní prvky z akátového dřeva, které do okolní zeleně zapadají, a celé hřiště je tak ryze přírodního charakteru,“ řekl zástupce starosty Prahy 5 Petr Horák. Zřejmě nejjednodušší je vydat se od smíchovského nádraží kolem bývalého zlíčovského lihovaru směrem k loděnicím na cyklostezku, která vede podél řeky po levém břehu Vltavy. Další možností je vyrazit přímo z Výtoně po cyklostezce označené jako A2 k Barrandovskému mostu a dále pokračovat směrem na Velkou Chuchli. Oblíbená trasa je ze smíchovského nádraží, z něhož se vydáte vlakem do Karlštejna. Odtud pak lze pokračovat po silnici do Zadní Třebáně a dále po cyklostezce dojet až do Černošic a do Radotína a odtud zpět do Prahy.

Doupě chuchelských dračic

Tradice závodů dračích lodí vznikla ve starověké Číně. Traduje se, že závody se pořádaly na oslavu bohyně řeky, která se za takovouto poctu odměnila hojným deštěm a úrodou. Také se říká, že první loď vyjela na řeku hledat básníka Qu-Juana, který byl velmi váženým občanem města a který skočil ze skalního útesu do řeky Mi Lo na protest proti politickým praktikám a korupci. Obyvatelé města se ho neúspěšně snažili najít; na jeho počest pak každoročně vyplouvali na řeku a bubnováním si připomínali jeho památku. Dnešní pojetí se samozřejmě od toho starověkého liší. Například v knihách Roberta van Gulika popisujících případy slavného soudce Ti se posádka dračího člunu kromě bubeníka a kormidelníka skládá z dvanácti veslařů. S výročními závody se čekalo na chvíli, kdy vyšel měsíc. Moderní dračí loď, to je ovšem ještě něco trochu jiného. Je dlouhá 12,5 metru, v nejširším místě je široká 1,2 metru a její posádku tvoří dvacet pádlujících (deset na každé straně), dále bubeník, který sedí

na přídi čelem k posádce a udržuje tempo celé lodi, a kormidelník. Se závody se také nečeká do tmy, a pochopitelně je jich mnohem více než jen několik za rok.

Dračí lodě už nejsou pro našince záhadou nad záhady. Sportovní závody dračích lodí získaly za poslední roky na popularitě i v České republice. Rok co rok se konají různé závody, poháry, dokonce i festivaly, které tento sport uvádějí do širšího povědomí. Prestižní závody se konají také v Praze na Vltavě v blízkosti Císařské louky a Železničního mostu. A co by byly pražské závody bez pražských posádek. Jsou zde jednak mužské či smíšené a jednak posádky veteránské či ryze ženské. Některé působí jen tak pro radost, jiné jsou vysoce profesionální a ambiciózní. Jedna z oněch čistě ženských, která kočíruje draka pro radost i pro trofeje zároveň, to má na Císařskou louku coby pádlem dohodil. V loděnici USK Praha nacházející se zhruba v půli cesty mezi jezem v Modřanech a Barrandovským mostem mají svou základnu DB (Dragon Boat) Tragédky. Tragédky patří do kategorie čistě ženských posádek a k tomu k těm sportovním – ve skutečnosti jde o v současnosti téměř nejlepší ženskou posádku v České republice. „V loňském ročníku Českého poháru jsme skončily na stříbrné příčce,“ vypočítává úspěchy jedna z Tragédek Martina Caltová.

„K dosažení takového cíle volíme vlastně jen jediný možný prostředek: snažíme se poctivě a pravidelně trénovat. V zimě i v létě se scházíme dvakrát týdně, v pondělí a ve čtvrtek v 18.30 v naší domovské loděnici v Chuchli. V zimě chodíme posilovat a pilovat techniku do pádlovacího bazénu a v létě pravidelně vyjíždíme na vodu, ať prší, nebo svítí slunce, neboť drak by neměl nikdy dlouho zahálet,“ pokračuje Caltová. Léto s drakem na vodě má pro všechny závodníky atmosféru takřka magickou, a to i při samotných trénincích. „Neexistuje nic krásnějšího než večer vyjet na řeku a bubnováním vzdát hold slunci, které se kloní k západu,“ líčí Caltová. „Náladu nám v takové chvíli pochopitelně nemůže zkazit nic, dokonce ani náš přísný trenér, který nás peskuje, abychom pádlovaly všechny stejně, abychom přidaly sílu a abychom, sakra, už to konečně přestaly šolíchat a koukaly přidat!“ doplňuje s úsměvem. DB Tragédky jsou pravidelným účastníkem závodů letní sezony, které probíhají v nejrůznějších koutech republiky. K povaze závodění zachovávají zdravý přístup. Poctivě makají, mají zdravé sebevědomí, dokážou se vyhecovat. Ale ne sebeničivě. A když jejich drak dostane na frak? Z toho žádnou vědu nedělají. „Pokud víme, že jsme jely dobře a v cíli máme ze závodu dobrý pocit, rády uznáme, že někdo byl lepší než my – i to patří ke sportu a člověk nemůže pořád jenom vyhrávat a být nejlepší,“ charakterizuje Caltová týmového ducha. „Když nás někdo porazí, prokáže nám tím vlastně velkou službu: aspoň víme, jakým směrem se máme vydat, abychom se příště ještě zlepšily,“ vysvětluje dále. Dragonboating je bezpochyby jedním z nejtýmovějších sportů na světě. Být mezi dvaadvaceti kamarády na palubě, kde každé pádlo má své jasné postavení a kde se jakýkoli výpadek, ulejkva či chyba ihned projeví na rytmu plavby, zaručuje jedinečnou atmosféru, krásný pocit souhry i vzájemné solidarity. Úspěch lodi zkrátka nezávisí na síle jednotlivce, mnohem důležitější je právě týmový duch, spolupráce. „I my se snažíme být dobrým týmem, vzájemně se respektujeme, pomáháme si a snažíme se scházet i jindy než jen na tréninku nebo v okamžiku závodu na startu,“ ozřejmuje Caltová. „Nerady bychom také ustrnuly na místě a stejně nerady bychom se staly nějakou uzavřenou společností, a tak mezi sebe pořád přijímáme nové členky. Kdo má zájem, je více než vítán, protože každý může být přínosem pro tým, i ten, kdo by to do sebe v životě neřekl,“ uzavírá jedna z chuchelských dračic. Tragédky jsou na vodě mezi Malou Chuchlí a Barrandovským mostem každý týden v tréninkových časech. Adresa klubu chuchelských dračích lodí je DBT, o. s., Strakonická 48, 150 00 Praha 5.

Městská zeleň a ekologie

Pustina nad metropolí

„Za tmy jsem tam pozoroval tajemné světlo, až jako dospělý jsem se tam jednou vypravil,“ řekl (29. 6. 2009 pro časopis Týden) fotograf Jan Saudek o skále nad pražským Smíchovem.

Na skále nad Smíchovem, k níž Jan Saudek jako chlapec vzhlížel, stával strážní domek. „Svítila tam obyčejná lampa. Barák dnes už neexistuje, ale jinak se tam skoro nic nezměnilo. Jen to město, hluboko dole, se zázračně proměňuje. Ale když se k němu otočíte zády, můžete kráčet hodinu neporušenou přírodou, pořád vpřed, a nenarazíte přitom na jediné stavení,“ vyprávěl Saudek, který tady před padesáti pořídil svůj slavný snímek s názvem Úsvit: nahá dívka se dívá ze strmého srázu dolů na střechy a komíny smíchovských fabrik a na řeku rozdělenou poloostrovem jménem Císařská louka. Tak ostrý předěl mezi velkoměstem a volnou krajinou jinde v Praze zřejmě neexistuje. Z žádného místa jako z této skály nepřehlédnete tak velkou část metropole, téměř celé město je na dosah. Část továren ze Saudkovy fotografie z padesátých let ještě stojí, ale některé z nich už jsou jen ruiny bez obsahu. Kdo udělá čelem vzad, ocitne se opravdu daleko od hlučícího davu. Pro nejsevernější cíp Českého krasu je příznačná step plná teplomilných rostlin, která výletníka dovede do Prokopského údolí, ten se může vydat i přes pole na několikakilometrovou túru do Jinonic, tady je možné po výpravě přírodní rezervací plné skal, stepí a divočiny nasednout na metro. Místo, kde Jan Saudek před půlstoletím fotografoval, je dnes označeno cedulí s nápisem Přírodní památka Ctirad. Jsou zde naleziště zkamenělých trilobitů, žije tu chráněný plž pásovka, rostou tady ohrožené rostliny jako trličník brvitý. Návštěvníci by tu – stejně jako po dalších kopcích nad vltavským údolím zvaných Dívčí hrady – neměli jezdit na kolech, ovšem bikeři se zde přesto prohánějí. Škoda že na stránkách letos po mnoha letech necinkají zvonky ovcí, které tu metodou „řízené pastvy“ hlídal městem placený bača, ten se nyní i se stádem odstěhoval nad Troju. Na Děvíně, jednom ze zdejších útesů, stával středověký hrad, dnes po něm není ani památky. Kvůli jeho jménu se spekuluje, zda právě zde neproběhla dívčí válka, o níž vyprávějí staré české pověsti. Umělecký fotograf Jan Saudek (74), pražský rodák a bratr kreslíře Káji Saudka, dlouho pracoval jako dělník a fotografoval ve volném čase. Proslul ateliérovou tvorbou, středem jeho zájmu bylo ženské tělo různých tvarů, od anorektických typů až po baculky. Nejslavnější snímky držitele francouzského řádu Rytíř umění a literatury vznikly v jeho suterénním ateliéru na Žižkově před oprýskanou zdí.

Park Na Pláni mají nahradit byty

Boj za záchranu jednoho z posledních kousků veřejné zeleně ve vilové čtvrti nedaleko Radlické ulice pokračuje (červenec 2009). Obyvatelé z okolí plánované stavby bytových domů v ulici Na Pláni se totiž bojí, že úřady půjdou na ruku developerovi. Doposud mohou místní procházet zelení a odpočívat pod vzrostlými stromy, ty by měly padnout kvůli výstavbě bytových domů. Developerem je v tomto případě stavební společnost Geosan Sigma, která chce na nevelkou plochu umístit více než desítku bytových domů. Projekt ale není v současnosti k vidění ani na internetových stránkách. Podle místních je sice nyní „ticho po pěšině“, bojovat ale nepřestávají. „Typově ani architektonicky se to sem nehodí, v prvorepublikové vilové zástavbě to bude jako pěst na oko,“ řekl o připravované výstavbě Jiří Hlaváč, který bydlí už přes šedesát let v těsné blízkosti plochy, kde chce firma stavět. Pod jeho okny byla původně ruská školička, později pak stacionář pro problémové děti včetně pracovní zahrady. Objekt, který byl navíc před pár lety poměrně nákladně rekonstruován, má spolu se zahradou padnout výstavbě. „Zlikvidují veškerou zeleň, tedy vlastně poslední místo, kde si dnes hrají děti z okolí a kde žije celá řada vzácných živočichů,“ dodal Hlaváč. Za pravdu mu dává celá řada místních obyvatel, nyní chtějí alespoň zmírnění zástavby a snížení plánované výšky domů. „Nepředpokládám, že by na to investor přistoupil, přišel by tak o peníze a ty jsou zřejmě jediným motivem, který v této věci hraje roli,“ poznamenal další z místních obyvatel. Plány Geosanu se nelíbí ani ochráncům přírody, s odvoláním na několik odborných posudků tvrdí, že v lokalitě žijí vzácní živočichové. Úředníci Prahy 5 i magistrátního odboru ochrany prostředí si to ale nemyslí. „Před časem jsme to velmi podrobně posuzovali v rámci EIA a řešili jsme i podněty od několika občanských sdružení. Nakonec jsme dali stavebníkovi několik podmínek a vydali kladné stanovisko,“ potvrdil Josef

Pavlík, vedoucí magistrátního oddělení ochrany přírody a krajiny. To řešilo i odvolání místních obyvatel proti rozhodnutí, že kvůli stavbě padne několik stromů, což Magistrát nakonec povolil s podmínkou, že kácet se může až po vydání platného stavebního povolení. Podle mluvčí Geosan Group Vlasty Končelové je nyní projekt ve fázi územního řízení, stavět by se podle jejích slov mohlo už příští rok (2010).

Bezpečnost občanů

Strážníci pomáhají neslyšícím

Městská policie hl. m. Prahy zřídila speciální telefonní linku pro neslyšící, na niž se mohou v případech potíží obrátit. Na speciální telefonní číslo 724 003 333 mohou odeslat pomocí SMS zprávu. „Zpětné vyrozumění realizujeme přes internet,“ řekl o nové službě náměstek primátora Rudolf Blažek. „Neslyšící mohou také odeslat zprávu na linku 156 pomocí faxového přístroje Panasonic. Pro komunikaci s neslyšícími mají strážníci i speciální příručku, která je učí základním komunikačním znakům. Městská policie v Praze 5 má navíc několik mobilních stanovišť, jedno je na pěší zóně Anděl a druhé na náměstí Kinských. Nejvíce dotazů se týká upřesnění adres, lokalizace prodejních center a zdejších provozoven. K vyhledávání lokalit strážníkům slouží i mapa umístěná v mobilním telefonu, která umožňuje komunikaci především s cizinci.

Sedmnáctiletá dívka spáchala v Jinonicích sebevraždu

Policisté již znají příčinu smrti mladé dívky, jejíž tělo našli v pátek 10. července 2009 v pražských Jinonicích. „Z okolností zjištěných na místě vyplývá, že dívka ukončila život skokem ze stožáru vysokého napětí,“ uvedl mluvčí pražských policistů Tomáš Hulan. Kriminalisté našli i dopis na rozloučenou. Bližší podrobnosti ale odmítli uvést. Na odlehlé polní cestě v Jinonicích našel v pátek před sedmou hodinou ráno náhodný kolemjdoucí mrtvolu dívky. Tělo leželo asi deset metrů od cyklostezky v poli pod dráty s vysokým napětím. Policista Tomáš Hulan upřesnil místo nálezu. „Je to poblíž ulice K Opatřilce v Praze 5,“ řekl. Bezprostřední okolí místa kriminalisté uzavřeli. Dorazili i detektivové z oddělení vražd. „Identifikovali jsme ji jako sedmnáctiletou dívku z Prahy, která byla pohřešována svými blízkými od čtvrtčních pozdních večerních hodin,“ řekl Hulan.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Výročí Maxe Urbana

V pátek 17. července 2009 uplynulo padesát let od smrti Maxe Urbana, českého architekta a urbanisty, filmového kameramana a režiséra (* 24. 8. 1882 Praha, † 17. 7. 1959 Praha). Max Urban studoval pozemní stavitelství a architekturu na české technice. Patřil ke členům Spolku výtvarných umělců Mánes a také Svazu architektů ČSR. Zúčastnil se řady urbanistických soutěží (Letná, 1920; Kutná Hora, 1924; vnitřní Brno, 1924). Podílel se na základním urbanistickém řešení zahradní obytné čtvrti Barrandov (po r. 1927), kterou pojal jako český Hollywood, ovšem ve funkcionalistické podobě. Na Barrandově navrhl mimo jiné restauraci Terasy (1927–1929) a areál filmových ateliérů společnosti AB (1931–1934), stavby rovněž podmíněné funkcionalismem. Po druhé světové válce se k urbanistické problematice vrátil rozsáhlou publikací Urbanistická maxima (1947).

Srdeční kolaps Kamila Střihavky

Populární zpěvák Kamil Střihavka (44) dne 30. července 2009 zkolaboval ve svém domě v Praze-Hlubočepích, kde se skácel k zemi a jeho žena Eva musela přivolat záchrannou službu. Ta zpěváka rychle odvezla do motolské nemocnice. Zdravotní stav rockera Kamila Střihavky byl vážný, jednalo se o podezření na srdeční infarkt. Poté, co jej sanitka kvůli náhlému srdečnímu kolapsu odvezla do nemocnice, ho lékaři rychle převezli na internu. Podle jeho manažera Luboše Vilase byl důvodem náhlé srdeční slabosti anafylaktický šok, což je

šok z alergické reakce. Ke zhoršení jeho zdravotního stavu přispěla i zpěvákova přepracovanost.

Smíchovské nádraží postavil Jan Zázvorka st.

Jeho vnuk Jan Zázvorka (nar. 1958) vystudoval architekturu na ČVUT v Praze. V letech 1982–1991 pracoval v Československém státním filmu. Od roku 1991 je na volné noze. Jako filmový architekt se účastnil natáčení desítek filmů, tuzemských i zahraničních produkcí. Například Slunce, seno, jahody, Bathory nebo Mission Impossible. Navrhuje domy, interiéry a design užitečných předmětů. Ve volném čase fotí a potápí se. Je rozvedený, žije s přítelkyní. Jeho dcera pracuje také u filmu. Jedinou hereckou zkušenost získal ve filmu Dýmky, kde v šesti letech nesl svatební závoj Janě Brejchové. Jeho otec Jan Zázvorka (1914–1991) byl slavný filmový architekt. Představovat jeho tetu Stellu Zázvorkovou (1922–2005), slavnou herečku, asi není třeba. Jeho dědeček Jan Zázvorka st. (1884–1964) byl představitelem české moderní architektury začátku 20. století. Mezi jeho díla patří například památník na Žižkově, smíchovské nádraží, za které společně s Ladislavem Žákem dostali v roce 1956 Corbusierovu cenu, nebo budova Ministerstva vnitra na Letné. Pro film nepracoval, ale mezi umělci měl mnoho přátel. Od „seriózní“ architektury zběhl až jeho otec. Ten se vydal na uměleckou dráhu s filmem a dělal stovky realizací. Jeho sestra Stella Zázvorková ho následovala, avšak na opačnou stranu kamery. Mezi jeho spolupracovníky patřil třeba Martin Frič, Vlasta Burian nebo Jan Werich. Ve filmech se potkával s vyhlášenými kráskami, jako byla Lída Baarová nebo Adina Mandlová. Největší stavby, a tudíž práce pro architekta byly právě na historických filmech, třeba Jan Roháč z Dubé. Podílel se jako hlavní architekt na stovkách filmů, televizních inscenací i seriálů. Například na Chalupářích. Jana Zázvorku (1958) otcova práce ovlivnila. Odmalička maloval. A dokonce se v šedesátých letech, když otec rok pracoval v Itálii na německo-italském filmu, v Římě v osmi letech účastnil výstav různých umělců a o rok později tam měl i samostatnou výstavu. Nejraději maloval jihočeské krajinky z okolí jejich chalupy v Borotíně a obrázky z Prahy. Tvořil výjevy z bitev, například z napoleonských válek. Jako asistent architekta pracoval třeba na prvních filmech Zdeňka Trošky Bota jménem Melichar nebo Slunce, seno, jahody. Dále se podílel na Chobotničkách z II. patra, na Lvu s bílou hřívou o Leoši Janáčkovi nebo na filmu Veronika o Boženě Němcové.

Karel Gott oslavil sedmdesáté narozeniny

Populární zpěvák Karel Gott oslavil 14. července 2009 v pražském hotelu Ambassador své 70. narozeniny. Na zcela soukromou oslavu, kterou uspořádal u sebe doma na Bertramce, pozval Helenu Vondráčkovou. Spekulace o tom, že vztahy mezi Gottem a Vondráčkovou jsou napjaté, se objevily poté, co se zpěvačka omluvila z koncertu pro „Mistra“, jehož mediálním partnerem byl bulvární časopis, s nímž vede Vondráčková spory. Ukázalo se však, že Gott si naopak Vondráčkové velmi váží. Vedle syna zesnulého skladatele Karla Svobody Petra či manželky zmizelého podnikatele a Gottova dobrého přítele Jana Mořovského Kateřiny to totiž byla právě Vondráčková, koho Gott pozval k sobě domů na Bertramku. „Sedmdesátkou nic nekončí, pojedou pořád dál, dokud to půjde,“ řekl při příležitosti svých oslav.

Srpen

Z radnice

Koalice v Praze 5 jednala o protikrizových opatřeních

Představitelé MČ Praha 5 v pondělí 24. 8. 2009 jednali o dalších možnostech zmírnění dopadů finanční krize na obyvatele a podnikatele Prahy 5. Jedním z hlavních kroků by měla být sleva na nájemném v obecních bytech pronajímaných městskou částí. Dále jednali o možnostech nezvyšování nájemného z pronájmu nebytových prostor. „Protikrizová opatření Prahy 5 budou dalším vstřícným krokem pro občany městské části, mladé začínající rodiny s

děťmi, seniory, podnikatele a živnostníky. V koaličních jednáních se snažíme dospět k nejrozumnějšímu řešení. To se bude týkat roku 2010,“ prohlásil starosta MČ Praha 5 Milan Jančík. „Na začátku roku 2009 jsme schválili plošné slevy nájemného v prostorách v majetku městské části, a reagovali tak na ekonomický vývoj ve společnosti a předpokládaný dopad krize na spotřebu domácností. Vedení městské části našlo konsensuální způsob podpory domácností a podnikatelů s mírným dopadem na rozpočet městské části.“

Na setkání koaličních klubů se také jednalo o bytové politice MČ Praha 5. Přípravovaný materiál byl předložen Zastupitelstvu MČ Praha 5. V případě schválení bude platit do roku 2012.

Slovo radního Vojtěcha Zapletala (ODS) k otázkám dopravy v Praze 5

Nejnovější statistická ročenka o dopravě v Praze je opravdu zajímavé čtení nejen pro odborníky, ale pro každého z nás. Z dlouhé řady údajů si dovolím uvést dva základní – počet registrovaných aut v Praze v roce 1990 byl 429 tisíc, v roce 2009 dosáhl už 907 tisíc, tedy skoro přesně dvojnásobku. Praha 5 patří k těm částem hlavního města, kde se nárůst počtu automobilů po roce 1989 projevil nejvíce. To souvisí s prudkým rozvojem Smíchova, který byl vždy významnou dopravní křižovatkou, výstavba v minulých letech ho změnila v městské centrum nabízející příležitost k práci, bydlení, ale i k nakupování a zábavě. Situaci vzniklou dynamikou vývoje dopravy sleduje radnice Prahy 5 pozorně a také se ji snaží řešit. Byla zpracována studie dopravy v klidu a před časem bylo na základě zjištěných údajů rozhodnuto o vypracování projektu zóny placeného stání v centru Smíchova. Názory odborníků, kteří zpracovali expertní posudky, jsou tedy známy, jsme však přesvědčeni, že je potřebné se zároveň zeptat na názor vás, občanů. Proto byla v minulém čísle Pražské pětky uveřejněna anketa s prosbou o zodpovězení otázek s dopravní tematikou, a proto se v těchto dnech uskutečňuje dotazníkový průzkum, v němž bude řada z vás požádána o rozhovor pracovníky firmy Factum Invenio. Věnujte jim, prosím, pozornost a buďte při zodpovídání trpěliví. V první řadě je na vás posoudit otázku, zda zónu placeného stání v centru Smíchova prosazovat a realizovat. Jsme přesvědčeni, že říci ano či ne bude poměrně jednoduché, vývoj dopravy nám moc na výběr nedává. Průzkumy zřetelně říkají, že parkovací místa obsazují často automobilisté dojíždějící do Prahy za prací nebo obyvatelé těch čtvrtí, kteří nechtějí platit za parkování tam, kde jsou zóny již provozovány.

To je ale jen začátek řešení problému, následuje spousta otázek, jejichž odpovědi tak jednoduché nejsou. Chceme znát názor na návrh dát stejné právo zakoupit parkovací karty všem občanům Prahy 5, bez ohledu na to, zda bydlí uvnitř navržené zóny nebo v ostatních oblastech městské části. Důležitým hlediskem je zajištění možnosti parkování živnostníkům a podnikatelům, a to zavedením maximálního možného prostoru pro smíšené parkování, a tak podpořit zachování tradičních nákupních zón. Základní odlišnost navržené zóny pro naši městskou část spočívá v rozdělení kapacity parkování, kdy zelené a žluté zóny jsou umístěny na 42 procentech ploch komunikací. V zelených a žlutých částech zóny bude umožněno parkovat jak obyvatelům městské části s parkovací kartou, tak návštěvníkům s parkovacím lístkem. Projekt organizace dopravy v klidu je zpracován s ohledem na potřeby našich rezidentů, proto se řada otázek dotýká informací o tom, jaké máte požadavky na možnost parkování, jak často a z jakých důvodů do centra Smíchova cestujete a jaké dopravní prostředky používáte. Ptáme se také na váš názor na potřeby výstavby podzemních garáží a jejich umístění jak v centrální oblasti, tak v ostatních částech obvodu. Jak hodnotíte fungování stávajících zón v Praze 1, 2, 3 a 7 a jaký je váš názor na navržené změny v našem projektu. Máte možnost vyjádřit se k potřebě zřízení záchytných parkovišť a k řadě dalších otázek dotýkajících se dané problematiky.

Považujeme za podstatné nalézt optimální variantu dopravní obsluhy území centra při široké shodě s názory veřejnosti. Projekt zóny placeného stání je reakcí na přijatá nebo připravovaná regulační opatření v ostatních částech města. Je však důležité přijmout takové řešení, které

omezí průběžnou obsazenost komunikací Smíchova, ale nepovede k utlumení jeho důležitých funkcí jako levobřežního centra aglomerace.

Úřední oznámení

Praha 5 má další nové ulice

Praha 5 má od 18. srpna 2009 další nové ulice. Jedna se nachází v katastrálním území Smíchova, jedna v Košířích a tři v Jinonicích. V Jinonicích také došlo k prodloužení komunikace Pod Stolovou horou. Na území Košíř došlo také k přejmenování jednoho veřejného prostranství. Ze současného názvu „Na Popelce“ se změní název podle směřování ulice „K Popelce“. Pojmenování ulic bylo schváleno na jednání Rady hl. m. Prahy na doporučení místopisné komise. Komise byla při výběru názvů ulic vedena snahou omezit názvy předložkové a přihlížela i k historickým motivům použitým v minulosti. „MČ Praha 5 se stále úspěšně a dynamicky rozrůstá a je oblíbeným místem pro život, podnikání i odpočinek. Na východní konec Grafické na Smíchově nově navazuje Kobrova a v Košířích vznikla ulice V Ostružiní. Severním směrem z ulice Pekařské v Jinonicích nově vycházejí ulice Brzorádových, Laténská a Chmelařská. Názvy odkazují na měšťanský rod Brzorádových, jehož člen si v Jinonicích kdysi pronajímal velkostatek, na nedaleké pohřebiště z doby laténské a na pěstování chmele koncem 17. století v této lokalitě. Ulice Pod Stolovou horou byla prodloužena, takže všechny tři teď kříží,“ řekl starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. O názvech téměř tří desítek veřejných prostranství na území hl. m. Prahy rozhodla na svém 27. jednání dne 18. srpna 2009 Rada hl. m. Prahy. Do názvosloví pražských veřejných prostranství přibude 25 nových jmen ulic, parků a schodů, ve čtyřech případech se jedná o prodloužení stávajících ulic a čtyři ulice budou přejmenovány. Kobrova – jedná se o použití stejného názvu pro komunikaci, která vznikla v bezprostředním sousedství zaniklé ulice s tímto názvem. Navazuje na východní konec Grafické, vede severovýchodním směrem, lomí se k severu a vstupuje do Holečkovy. V Ostružiní – vychází jižním směrem z ulice Na Šmukýřce východně od křižovatky s ulicí Nad Turbovou, lomí se k západu a končí u severního konce pěší komunikace vedoucí jižním směrem do ulice Kvapilovy. Brzorádových – pojmenování podle významného pražského měšťanského rodu Brzorádových. Jeden příslušník tohoto rodu byl nájemcem jinonického velkostatku a je pohřben na jinonickém hřbitově. Ulice vychází severním směrem z Pekařské západně od Otopašské a prochází křižovatkou s ulicí Pod Stolovou horou. Laténská – název připomíná nedaleké veliké pohřebiště z doby laténské. Ulice vychází severním směrem z Pekařské západně od ulice Brzorádových a prochází křižovatkou s ulicí Pod Stolovou horou. Chmelařská – název ulice připomíná pěstování chmele v této lokalitě od konce 17. století. Dosud v okolí místy roste zplanělý. Tato ulice vychází severním směrem z Pekařské západně od Laténské a také prochází křižovatkou s ulicí Pod Stolovou horou. Pod Stolovou horou – zde došlo k použití stejného názvu i pro navazující komunikaci. Ta navazuje na západní konec ulice Pod Stolovou horou na křižovatce s Otopašskou, prochází křižovatkami s ulicemi Brzorádových, Laténskou a Chmelařskou, lomí se k jihu a vstupuje do Pekařské.

Územní rozhodování a stavební aktivity

V Košířích jsou Schody do nebe

Když stoupáte v pražských Košířích úzkou ulicí, zaujme vás opulentní hnědá budova saúdskoarabské ambasády. Ten pravý architektonický zázrak, terasový dům se čtyřmi byty, ale leží o pár metrů dál. Villa Vojanka získala loni (2008) národní cenu za architekturu Grand Prix architektů v kategorii Novostavba. Jeho majitelé (jde o česko-americkou rodinu se dvěma malými dětmi, která si nepřála být jmenována) nechali zbourat vilu ze třicátých let a přestěhovali se do mezonetového bytu v posledním patře novostavby. Zbylé tři byty prodali. Když vyjedu na pozvání majitelky do posledního – čtvrtého – patra domu, hned z výtlahu

vstupuji do předsíně. Výtah se ovládá klíčem, nemá tlačítka. Naproti výtahu leží pokoj pro hosty s vlastní koupelnou a nádhernou komodou v etno stylu, již si manželé přivezli ze svatební cesty na Bali. Dále se vchází do hlavního obytného prostoru, jemuž dominuje hliníková kuchyňská linka a šedá sedací souprava, obě zhotovené studiem Lugi. Velká francouzská okna, která se dají zakrýt venkovními okenicemi, pokrývají tři stěny bytu. Na jedné straně – směrem do ulice – je terasa (obdobné mají i zbylé tři byty) s dřevěným pochozím roštem, kam ono sobotní dopoledne pěkně praží sluníčko. Příjemněji je na zahrádce částečně vyhloubené do svahu, s prostorem pro ohniště a grilem, a ležící naproti terase. Přestože se byt o rozloze 265 metrů čtverečních nachází jen několik minut cesty od pulzujícího centra Nový Smíchov, panuje tu, i díky výhledu do košířsko-motolského parku, nebeský klid. Spodní část domu je vystavěna z tmavého betonu. I stěny bytu, ozdobené obrazy či bílými řasami od Vitry, jsou ze šedavého betonu. Betonová část má splývat s břidlicovým svahem. Vrchní část, inspirovaná báněmi venkovských kostelů, je pokryta měděnými pláty.

Proměny Prahy 5

Kněžna Libuše předpovídala, že bude z Prahy veliké a slavné město.

Škoda že nebyla konkrétnější a alespoň nenaznačila, jestli se například na Letné zabydlí Kaplického „chobotnice“ či zda z mapy metropole zmizí přibližně 268 hektarů zeleně známé jako Trojmezí. Mohla také upřesnit, jestli to, co se má „dotýkat hvězd“, jsou mrakodrapy na Pankrácké pláni. Teď jsou podobné otázky tématem sporů městských úředníků, politiků a obyvatel města. Plánované změny se dotknou i území Prahy 5. O přestavbu smíchovského nádraží se postará Smíchov Station Development, společný podnik Českých drah a Sekyra Group. V lokalitě plánuje utratit přes deset miliard korun. Projekt s názvem Smíchov City počítá s novými komerčními prostory, kanceláři i byty. Na stávající vlakovou dopravu, metro a tramvaje bude napojen nový terminál pro městské a příměstské autobusy a velkokapacitní parkoviště P+R, díky čemuž vznikne moderní dopravní uzel. „V současné době pracujeme na urbanistické studii, aby ji mohly projednat orgány státní správy,“ řekl o aktuální situaci mluvčí Sekyra Group Radek Polák. Územní rozhodnutí, které je závislé na změně územního plánu, by chtěla mít společnost schváleno do pěti let. Mezi další velké rezidenční projekty v metropoli patří Waltrovka společnosti Red Group a Libeňské doky developerské skupiny Crestyl. Také Waltrovka momentálně čeká na projednání změny územního plánu. „První fáze, která počítá s realizací 50 tisíc metrů čtverečních administrativních ploch podél ulice Radlická včetně první etapy komunikačního řešení, je ve schvalovacím řízení pro vydání územního rozhodnutí,“ řekla Lucie Formandl z marketingového oddělení společnosti Red Group. Firma také zpracovává novou územní studii, v níž hledá možnosti, jak přetvořit původní zkušebny leteckých motorů na nové neobvyklé typy bydlení ateliérového stylu. Přeměna dvacetihektarového areálu v novou městskou čtvrť s náměstím, kancelářskými a obchodními plochami, byty i domy proběhne přibližně v šesti etapách. „Se zahájením první fáze výstavby administrativní části předběžně počítáme v příštím roce,“ řekla Lucie Formandl.

Podniky a podnikatelé

Smíchovský Staropramen patří k největším českým pivovarům

Společnost Pivovary Staropramen je s podílem 15,6 procenta na trhu druhým největším výrobcem piva v České republice a druhým největším českým exportérem piva. Vlajková loď – značka Staropramen – se vyváží do 32 zemí světa. Společnost provozuje dva pivovary – smíchovský Staropramen a ostravský Ostravar. Pivovary Staropramen jsou členem skupiny Anheuser-Busch InBev, přední globální pivovarnické společnosti světa. V portfoliu má Anheuser-Busch InBev více než dvě stě pivních značek a své pivovary provozuje ve třiceti zemích světa. Sídlo společnosti je v belgické Lovani. Pivovar zákazníkům nabízí nejširší

portfolio pivních značek v České republice. Portfolio tvoří celostátní značky Staropramen a Braník, regionální značky Ostravar, Měšťan a Vratislav. Širokou škálu značek doplňují originální pivní speciály – sametový Velvet a tajemný Kelt. Těm, kteří rádi ochutnají belgické pivní speciály, nabízí Staropramen široký výběr značek z portfolia společnosti Anheuser-Busch InBev. Mezi nejvýznamnější patří ležák Stella Artois, Hoegaarden či Leffe, které se liší barvou, chutí a podílem alkoholu. Na českém trhu se s nimi setkáváme ve značkových restauracích Staropramen a v dalších vybraných restauracích, hospůdkách a barech. V roce 2003 se Pivovary Staropramen staly jedním ze spoluzakladatelů Inicitavy zodpovědných pivovarů.

Power Plate studio podniká v hubnutí

První Power Plate studio v Praze najdete ve smíchovském Holmes Place Energy Smíchov, Nádražní 32, Praha 5. Koncept Power Plate studií se v zahraničí těší mimořádné oblibě, jen v Německu a Francii je jich v současné době přes 450. Hodiny jsou zaměřené na hubnutí či posílení svalstva, ale nabízejí i specializované programy pro matky, golfisty či na odstranění celulitidy. Power Plate představuje dokonalé uplatnění moderních technologií v oblasti cvičení a rehabilitace. Stroj funguje na principu přenášení vibrací do svalů, které přirozeně aktivují reflexivní svalové kontrakce. Tato technika cvičení se jmenuje Acceleration Training a v současnosti patří k nejžhavějším trendům na poli fitness. Je nenáročná a umožňuje komukoli bez ohledu na věk či kondici vykonávat rychlý a efektivní trénink bez námahy kloubů a jiných částí těla.

Byty a bytová politika

Premiér české vlády bydlí na Barrandově

Využívám pouze to, co stanoví zákon. A mám k dispozici to samé, co šest ústavních činitelů, vyjmenovaných v zákoně: od premiéra až po předsedu Ústavního soudu. – Tak reagoval 24. srpna 2009 prezident Nejvyššího kontrolního úřadu František Dohnal na otázky ohledně jeho tří služebních aut a luxusního bytu na pražských Vinohradech, který mu platí stát. Ze srovnání vyplynulo, že šéf, který má pod kontrolou hospodaření státu, dopadl nejhůř – výhod využívá více než všichni jmenovaní. Zákon obsahuje pro každou funkci jiný výčet výhod. Ale zdaleka ne všichni jej chápou tak široce jako Dohnal – třeba šéf Sněmovny Miloslav Vlček nejedí státní Škodou Octavia, na kterou by měl nárok vedle luxusního audi s řidičem. A Senát propůjčil svému šéfovi byt v paneláku. Dohnal má dvě limuzíny značky BMW, kterými ho vozí řidič, a navíc využívá rodinný vůz Peugeot 807. Od státu si také nechá platit 70 tisíc měsíčně na nájem luxusního bytu na Vinohradech. Kritizovali ho za to i poslanci z kontrolního výboru. Dohnal na to reagoval po svém – na novináře i poslance podal trestní oznámení. „Zákon mluví o přiměřeném bytě, ale nikdo vám není schopen definovat přiměřenost,“ řekl. Právě pronájem bytu vadí ústavním činitelům, na jejichž nároky se Dohnal odvolával, nejvíce. „Je sporné, zda je to možné označit za přiměřený byt,“ řekl šéf Senátu Přemysl Sobotka, který bydlí ve státním panelákovém bytě v pražských Jinonicích. Bydlení si za státní peníze nepronajímají ani další Dohnalem zmínění politici či soudci. Třeba Nejvyšší správní soud má pro svého šéfa rodinný domek, který státu připadl po zemřelém bez dědiců. I Dohnal měl možnost se nastěhovat do některého z bytů, které vlastní jeho úřad. Rozhodl se však pro luxus od soukromníka. Také u aut jsou oslovení ústavní činitelé střídmější než šéf kontrolorů. „Mám nárok na služební octavii, ale ani jsem o ni nežádal. Stejně mě podle zákona hlídá policie, takže by musela za mnou jezdit, pokud bych měl další auto,“ řekl předseda poslanců Miloslav Vlček. A co třeba šéf Ústavního soudu Pavel Rychetský? „Vozí mě řidič služebním Audi A8. Můžu využívat i služební Škodou Octavia, s tou jedu ale ročně jen párkrát,“ uvedl Rychetský. Zatímco Dohnal tvrdí, že zákon upravující benefity, je nedokonalý, ostatní si to nemyslí. „Ten zákon platí už řadu let a nikdy s jeho výkladem neměl nikdo potíže,“ řekl Sobotka. Má je až Dohnal. I proto, že s peugeotem od státu zvládne

najezdit čtyři tisíce kilometrů měsíčně. Předsedu vlády Jana Fischera musí ze zákona hlídat ochranka. Jeho dopravu proto zajišťuje policie. Jiný státní vůz než policejní Audi A8 nevyužívá, někdy jezdí vlastním autem. Bydlí stále se svou rodinou v panelákovém bytě na sídlišti na pražském Barrandově. Vládní Kramářovu vilu nevyužívá.

Doprava

Inspekce podezírá výhybkářku kvůli vykolejení vlaku u Řevnic

Za vykolejení části vlaku v Řevnicích u Prahy nese nejspíš vinu výhybkářka. Potvrdil to mluvčí Drážní inspekce Zdeněk Neusar. Vlak vykolejil minulý týden (5. 8. 2009). Spoje kvůli nehodě nabíraly až dvouhodinová zpoždění. Nejvíce bylo postiženo nádraží Praha-Smíchov, odkud neodjela řada spojů. Škoda přesáhla milion korun. „Z dosavadního vyšetřování bylo zjištěno, že selhal člověk, tedy výhybkářka. Přehodila výhybku ještě pod jedoucím vlakem,“ uvedl Neusar s tím, že to je nejpravděpodobnější příčina. Právě kvůli tomu minulou středu po jedenácté hodině dopoledne vykolejily poslední dva vozy pantografu jedoucího z Prahy do Karlštejna. Škoda přesáhla milion korun. „Přímo na vlaku to bylo 650 tisíc a dalších 500 tisíc na poškozené trati, návěstidlu a trakčním vedení,“ podotkl Neusar. Oficiálně vyšetřování ještě neskončilo. Podle mluvčí Českých drah Kateřiny Šubové byla výhybkářka ihned po nehodě zbavena odborné způsobilosti, postavena mimo službu, a to až do konce vyšetřování. Ohrožení cestujících však v tomto případě nebylo příliš vysoké. „Strojvedoucí po nehodě okamžitě zastavil a cestující odvedl ven. Nikdo z nich nebyl zraněn,“ podotkl vedoucí zásahu Václav Porkát. Od začátku prázdnin to bylo už podruhé, co nehoda na trati z Prahy-Smíchova do Berouna způsobila hodinová zpoždění a musela zde být zavedena autobusová doprava. Silný déšť a vítr totiž koncem července zlomily vrbu v Řevnicích u řeky. Cestující z vlaku, který tudy v tu dobu projížděl, museli vystupovat přímo do kolejí. Zraněn nebyl nikdo. Pádem hrozil také strom mezi Radotínem a Smíchovem v úterý 4. srpna 2009.

Tramvaje jsou i pro cyklisty

Cestovat po Praze na kole není na mnoha místech jednoduché. Mezi ně patří například Smíchov. Ten je pro cyklisty prakticky neprůjezdný a dostat se třeba z Anděla na Kotlářku znamená, že se lidé na kole musejí zařadit mezi auta na frekventované Plzeňské ulici. Cyklisté tak nejen riskují, že je některý z nepozorných řidičů srazí, ale navíc se ještě nadýchají kouře z výfuků aut.

To by se od letošního září (2009) mělo změnit. Společnost Ropid, která sestavuje jízdní řády v Praze, se rozhodla, že dovolí cyklistům v některých úsecích nastoupit do tramvaje i s bicyklem. „Zkušební provoz začne 1. září 2009 a cyklisté budou moci pouze do nízkopodlažních spojů, které na jednotlivých linkách jezdí,“ uvedl mluvčí Ropidu Filip Drápal. O víkendech jsou totiž některé spoje navíc výhradně nízkopodlažní, nehrozí tedy, že by cyklisté museli kolo „tahat“ do schodů v tramvajích. Lidé, kteří jezdí po Praze na kole a chtějí si usnadnit cestu tím, že se kousek svezou tramvají, se však musejí připravit na to, že se do některých spojů nedostanou. Takzvanou absolutní přednost totiž budou mít rodiče s kočárky a vozíčkáři. Jakmile tedy bude na plošině stát maminka s kočárkem, cyklista má smůlu a bude si muset počkat na další spoj.

„Zkušební rozšíření přepravy kol v tramvajích bude průběžně vyhodnocováno. Samotní cyklisté svým chováním ovlivní, zda budou kola dál smět přepravovat v nízkopodlažních tramvajích,“ uvedl Drápal. Pokud se budou množit stížnosti ostatních cestujících, cyklisté do tramvaje s kolem nebudou moci. „Pokud se nesetkáme s častějšími stížnostmi nebo s jinými provozními problémy, bude možné povolit přepravu trvale,“ uvedl Tomáš Prousek z Ropidu. V běžných tramvajích s vysokým podvozkem budou moci cyklisté i nadále vozit svá kola pouze po 20. hodině a jenom směrem ven z centra Prahy.

Školství a dětské aktivity

Počet míst v mateřinkách roste

Většina pražských obvodů zvyšuje počty míst v mateřských školách (21. 8. 2009). „Letos jsme do našich školek přijali celkem 329 dětí, odmítnout jsme museli 126 žádostí, jen dvaadvacet z nich bylo ale z Prahy 2,“ řekla Zuzana Folprechtová, vedoucí školského odboru v Praze 2. Ta jako jedna z mála městských částí ponechala kapacitu školek oproti loňsku stejnou. „Nemáme signály, že by místa nestačila, mezi nepřijatými jsou většinou děti mladší tří let, maminky na mateřské nebo zájemci, kteří si vybrali školku podle adresy a jinam nechtěli,“ vysvětlila Folprechtová. Podobné údaje hlásí i další pražské radnice, ty ale většinou při rekonstrukcích školek zvyšují jejich kapacitu nebo hledají volné prostory v nevyužitých třídách základních škol. Například Praha 5 letos přijala podle mluvčího Radovana Myslíka o 137 dětí více a ve stávajících školách a školách otevřela navíc čtyři třídy. „Celkem máme letos 1854 dětí, kolik bylo neúspěšných, je těžké spočítat, protože lidé mohli žádat i ve všech školách současně, přednostně jsou podle zákona přijímány děti poslední rok před nástupem povinné školní docházky a dále dle kritérií ředitelky – děti rodičů, kteří mají trvalé bydliště v MČ Praha 5, které dovršily věk tří let do konce srpna a jejichž zákonní zástupci pracují. Pro tyto případy máme nyní volných dvaadvacet míst,“ shrnul Radovan Myslík.

Jaký bude školní rok v Praze 5

Do základních škol zřízených městskou částí nastoupí k 1. září 2009 4,5 tisíce žáků, pro zhruba šest stovek to bude premiéra. Zároveň na třech zdejších školách byly zřízeny přípravné třídy, které od nového školního roku bude navštěvovat 45 žáků. Praha 5 je zřizovatelem třinácti základních škol. Všechny školy jsou vybaveny počítačovými učebnami. Před dvěma roky zdejší školy začaly tvořit v rámci projektu podporovaného MČ Praha 5, na který se podařilo městské části pod vedením vedoucí odboru školství a kultury Dagmar Drmotové, získat peníze z evropských fondů, jako součást svého provozu mateřské školy. V roce 2008 bylo k dispozici ve zdejších mateřinkách 70 tříd a zapsáno do nich bylo 1717 dětí. Letos to již bylo 74 tříd s počtem 1854 dětí. Celkově se radnici Prahy 5 podařilo díky dlouhodobému sledování demografického vývoje zajistit většině žadatelů umístění jejich dítěte ve školce. Alternativou k mateřským školám zřizovaným obcí jsou mateřské školy fungující jako soukromé subjekty. Ty jsou mimo působnost Prahy 5, neboť jsou provozovány na základě volné živnosti, jsou-li zapsány ve školském rejstříku, jsou evidovány Magistrátem hl. m. Prahy a sledovány Českou školní inspekcí.

Děti vystavovaly keramiku

Keramické studio Střípek, které působí v budově ZŠ Chaplinovo náměstí v Praze 5, uspořádalo již poosmé keramickou soutěž. Téma byla jednoduchá: dopravní prostředek, mimozemšťané a mozaika. Vyhodnocení uměleckých děl proběhlo ve zdejším kinosále. Díla byla zhotovena nejrozličnějšími technikami – zpracováním keramické hlíny, rozmanitými glazurami a malbami. Studio pořádá i kurzy točení keramických nádob na kruhu. Nejlepší práce byly vystaveny v obchodě Květiny – Keramika LOXIA ve Voskovcově ulici č. 1033 až do konce srpna 2009.

Kultura

Punková Znouzectnost v klubu Futurum

Dne 20. srpna 2009 vystoupila v klubu Futurum na Smíchově (Zborovská 7, Praha 5) skupina Znouzectnost. Kapela vznikla z plzeňské scény osmdesátých let 20. století jako nástupnické těleso po skupině Zastávka Mileč. První veřejné vystoupení měla v roce 1986 ve vysokoškolském klubu OKO v Plzni. Začínala jako skupina ovlivněná punkovou jednoduchostí, která ale od prvních nahrávek zařazovala do svého repertoáru i písně ovlivněné jinými styly. Znouzectnost, řečená Znouze nebo také ZNC, je kapela s punkovou pověstí a schopností napsat popovou písničku stejně jako folkovou baladu. Koncert skupiny Znouzectnost začal ve 21 hodin, vstupné činilo 90 korun.

Malostranská vodárenská věž je v Praze ze všech věží nejnižší

Malostranská vodárenská věž, zvaná také Petržilkovská, stojí na zbytku Petržilkovského ostrova u Janáčkova nábřeží. Ostrov i věž byly pojmenovány podle novoměstského pekaře a mlynáře Jana Petržílky, který tady roku 1483 přestavěl a vlastnil mlýn. Vybudoval ho na spaleništi, kde kdysi býval kartouzský mlýn, který lehl popelem v husitských bitkách. Městská obec pak roku 1502 vybudovala u mlýna dřevěnou vodárenskou věž. Ta byla nahrazena stavbou z kamene a cihel asi v letech 1561–1562, i když se někde udávají i léta 1582–1596. Po neúspěšném stavovském povstání vodárnu zabavil císař Ferdinand Habsburský. Zpět do rukou obce se dostala až roku 1859. V roce 1620 byla Albrechtem z Valdštejna vybavena čerpadlem. Věž byla za švédského obléhání Prahy v roce 1648 silně poškozena, a proto ji ve druhé polovině 17. století upravil v renesančním stylu Carlo Lurago. Nádrž v horní části věže s objemem přes deset hektolitřů zásobovala 57 malostranských kašen. Proto se jí také říká Malostranská vodárenská. Svému účelu sloužila věž až do 20. září roku 1886, a je tak nejdéle sloužící vodárenskou věží v Praze. Věž bývalé vodárny, vysoká 34 metrů, má obdélníkový půdorys 8,6 x 9,6 m. Jedná se tak o nejnižší vodárenskou věž v metropoli. Je přístupná z administrativní budovy v Nábřežní ulici. Tu spolu s věží užívá a obě budovy zrekonstruovala firma VRV Praha – Vodohospodářský rozvoj a výstavba. Z jejího druhého patra je možné přejít po ocelové prosklené lávce do vlastní věže. Lávka vede nad plavebním kanálem a byla vybudovaná v letech 1987–1988 podle návrhu architektky J. Petříkové, společně s rekonstrukcí obou budov. Po vstupu do věže, která má střechu krytou prejzy s vikýřovými okny a sedm podlaží, se sestupuje nejdříve dřevěným vřetenovým schodištěm, které prostupuje celý objekt, do přízemí, kde se nachází zasedací místnost. Zde je označeno, kam až sahala voda při povodni v srpnu 2002. Nahoru pak stoupá točité schodiště, kde funkci madla po celé výšce supluje silné lano. Ve věži je i jednomístný výtah. Ze schodiště se vstupuje do jednotlivých místností. Stropy jsou nové, trámové a leží na místě původních. Nejvyšší dvě podlaží jsou přestavěna novodobě a své místo tady má sekretariát a nejvýše je kancelář generálního ředitele firmy. Jak administrativní budova, tak věž je veřejnosti nepřístupná. Dětský, nebo také Petržilkovský ostrov, je nejmenší pražský ostrov o velikosti 60 x 10 m. V letech 1911–1922 z velké části zanikl při stavbě plavební propusti: plavební komory Smíchov. Byl natolik zmenšen, že z některých map úplně zmizel, ale přesto existuje, i když z něj zůstalo už pouze torzo s vodárenskou věží.

Herec Luděk Sobota žije v Praze 5

Před 35 lety, přesně 1. srpna 1974, měl premiéru kultovní film Jáchyme, hoď ho do stroje! Když byl tehdy třicetiletý Luděk Sobota (dnes 66) obsazen do role osmnáctiletého učně Františka Koudelky, netušil, že mu jeho první velká filmová role zaručí nesmrtelnost. Tedy přinejmenším jeho výroky. Luděk Sobota byl ve filmech dlouho za truhlíka, nesmělého nešiku, který si neumí poradit ani se ženskými. „Je fakt, že Jáchym mě pronásleduje dodnes. Dokonce jsme před časem hráli fotbal v Chicagu proti Polákům před krajany a ti na mne povykovali STS Chvojkovice Brod, do toho! Okřídlená úsloví z filmu slýchám často – u nás doma se například ujalo: Nebudem se pouštět do větších akcí,“ vypráví Luděk Sobota. Ve filmu se stal nechtěně přeborníkem v judu. Japanolog Zdeněk Hrdlička, který byl poradcem přes všechny japonské reálie, na to vzpomíná poněkud jinak než Luděk. „Judista Franta Jákl s ním měl dost velkou práci. Jakmile naznačil hmat, Sobota už padal na žíněnku. Tenkrát se točilo ve vršovické tělocvičně, kde byla strašná zima, takže to všechny o to víc bolelo.“ Sobota ovšem dnes tvrdí, že ho Jákl chválil, jak brzy se judo naučil. Ve filmu hrálo hodně herců, kteří už bohužel zemřeli. Václav Lohniský, Josef Hlinomaz, Karel Novák, František Husák... František Peterka je vážně nemocen a další, jako například Lubomír Lipský, se už v novodobých komediích moc neobjevují. Také režisér Oldřich Lipský zemřel... „Na některé herce vzpomínám rád, obzvlášť na Josefa Hlinomaze, který málem způsobil, že mě zavřeli,“ říká Luděk Sobota. Hlinomaz totiž, jakmile byla pauza při natáčení, hned spěchal na

Barrandově do účtárny a žádal si zvýšení platové třídy. „Říkal, že když je bude otravovat, ono to jednou vyjde,“ směje se Luděk Sobota. Jednou ho Hlinomaz vzal do účtárny s sebou a zrovna ten den se strašně namazal herec František Husák. Byl k nepoužití. A Hlinomaz na tom ústředí Barrandova, kde v kancelářích s portrétem prezidenta Husáka sedělo dost estébáků, vykřikoval: „Husák je notorický alkoholik a vožrala. S Husákem je konec!“ Úředníci si prý zacpávali uši a hromadně před ním prchali. A kolik za svou slavnou filmovou roli Luděk Sobota tehdy dostal? „Pamatuju se, že to bylo 240 korun za filmovací den. Já měl tehdy nejnižší třídu. Takže za celý film jsem obdržel asi 12 000 korun. Je pravda, že to byly velmi slušné čtyři měsíční platy,“ konstatuje Luděk.

A nejadrenalinovější zážitek? Asi ten, když měl Sobota nalákat do postele boxera Gregora. „V ruce jsem měl pod peřinou kus masa a strašně se bál, že mi tu ruku ukousne,“ směje se dnes už legendární učen, automechanik František Koudelka.

Zdravotní a sociální péče

Protesty Zastupitelského klubu Strany zelených MČ Praha 5

Otevřená výzva radním a zastupitelům ČSSD MČ Praha 5 ze dne 4. srpna 2009. Žádost o zrušení vadného výběrového řízení na využití objektu školky Nepomucká 5, Praha 5.

Rada MČ Praha 5 ovládaná koalici ODS/ČSSD rozhodla v červnu 2008 o vystěhování „Domu Šance“ bez náhrady z objektu bývalé mateřské školky v Nepomucké 5 v Praze 5, a objekt další rok chátral. Rada MČ Praha 5 opakovaně kritizovaná za nedostatek předškolních zařízení na Praze 5 požádala v létě 2009 bez zveřejnění na elektronické úřední desce několik vybraných subjektů o předložení projektů rekonstrukce a využití objektu v Nepomucké 5. Místostarostka Lucie Vávrová (ODS), odpovědná za výběrové řízení, předložila dne 4. 8. 2009 Radě MČ Praha 5 výsledek „výběrového řízení“ na využití objektu Nepomucká 5a/1253, k. ú. Košíře pro provozování předškolního centra pro děti předškolního věku s širokou nabídkou kroužků a kurzů pro rodiče, s dětským koutkem pro volnou hru dětí a prostor pro setkávání rodičů. Rada požadovala od žadatelů doložit zkušenosti z provozování obdobného zařízení v min. délce trvání pět let a ekonomickou rozvahu projektu. Základním hodnotícím kritériem měla být kvalita projektu. Do výběrového řízení se ve stanovené lhůtě přihlásili tři zájemci a výběrová komise vedená Lucií Vávrovou, se zastupiteli senátorem Miroslavem Škaloudem, Tomášem Remlem a Viktorem Najmonem, společně s úřednicí Dagmarou Drmotovou, vyloučila pro údajné nedoložení pětileté praxe (ačkoli měla životopisy a další doklady předkladatelů) kvalitní projekt Nové waldorfské školy v Jinonicích, o. p. s., a „demokraticky“ vybrala projekt sdružení Na houpacím koni. Místostarostka Lucie Vávrová (kandidující za ODS do Sněmovny Parlamentu) známá vyhnáním Domu Šance z Prahy 5, rozbitím „komunitního centra“ v Misijním středisku na Barrandově v roce 2008, podivným protěžováním daru pro rodičovské centrum Andílek v Portheimce v roce 2009, opakovanými dary na podivný projekt „Fotbal ano – drogy ne“ pro SK Motorlet a nekvalitním vedením procesu komunitního plánování sociálních služeb, teď diskriminujícími podmínkami zbavila projekt Waldorfské školy rovné šance soutěžit v kvalitě se sdružením Na houpacím koni. Nepřítomnost zastupitelů ČSSD ve výběrové komisi považujeme za průhledný politický alibismus a vyzýváme radní a zastupitele za ČSSD, aby využili práva „veta“ v (nezveřejněné) koaliční smlouvě Jiřího Paroubka (ČSSD Prahy 5) s Milanem Jančíkem (ODS Prahy 5) a požadovali stažení materiálu z dnešního jednání Rady, a otevřeli tím prostor pro nové korektní výběrové řízení. Klub Strany zelených se seznámil s kvalitním projektem Waldorfské školy a s prokazatelnými vadami výběrového řízení a požaduje, aby Rada neprodleně zveřejnila všechny předložené projekty, aby si veřejnost mohla udělat představu o přínosech projektů pro rodiče a děti Prahy 5.

Za Zastupitelský klub Strany zelených Ing. Ondřej Velek a Mg. Lukáš Budín

Veřejně prospěšná činnost

Ženy ve vysoké politice?

První místopředsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR Miroslava Němcová, poslankyně Kateřina Jacques a starostka Prahy 2 Jana Černochová se sešly 27. srpna 2009 v debatě o ženách ve vysoké politice. Diskuse se uskutečnila z iniciativy Podnikatelská centra Prahy 5 na Smíchovské pláži. Diskusi moderoval komentátor MF DNES Martin Komárek.

Odvážný plavec se vydal ze Slap na Smíchovskou pláž

Plavecký vytrvalec Richard Blatný se v sobotu 15. srpna 2009 vydal na další „pout“. V šest hodin ráno vstoupil do Vltavy pod Slapskou přehradou a vydal se do Prahy směrem ke Smíchovské pláži. Cesta ve zhruba osmnáct stupňů chladné vodě mu zabrala dohromady jedenáct hodin. „Ze Slap do Štěchovic jsem plaval úplně sám bez jakéhokoliv jištění. Teprve ve Štěchovicích se ke mně přidali kolegové z našeho Klubu ledních medvědů. Jeden z nich, Karel Paul, je nováčkem našeho klubu, a dokonce předtím nikdy neplaval,“ řekl Richard Blatný. Den a hodinu, kdy se asi na třicet sedm kilometrů dlouhou trasu vydal, si nevybral náhodou. Plavba totiž byla jednak na počest šedesátého výročí založení vltavského dálkového plaveckého závodu a také ke 240. výročí narození císaře Napoleona. „Ten se narodil zhruba ve stejnou hodinu, v jakou jsem lezl pod Slapskou přehradou do vody,“ dodal Blatný. Trasa ze Slap na Smíchov ale nebyla první, na kterou se Richard Blatný vydal. Má za sebou jednak úsek ze Slap až do Mělníka a jednak přeplaval kanál La Manche. Letos v červenci (2009) pak plaval sám ze Štěchovic na Smíchov. Jeho snem je vydat se z Českých Budějovic až do Prahy. „Plavání by mi zabralo pět dní, mám propočítané, že bych každý den uplaval čtyřicet kilometrů,“ popsal vytrvalec.

Zatím mu ale k tomu, aby se vnořil do Vltavy na jihu Čech a plaval až do Prahy, chybějí sponzoři.

Sport a zábava

Večerní in-line bruslení

V sobotu 1. srpna 2009 se v Praze uskutečnila již druhá vyjížďka bruslařského seriálu Aegon Večerní in-line bruslení městy ČR bez aut. Sraz byl v půl osmé večer na Palackého náměstí, trasa měřila okolo 10 km a směřovala na smíchovskou stranu, ulicí Svornosti k Erpet Golf Centru, podél řeky zpět na Palackého most přes Vltavu, po nábřeží směrem k Podolské vodárně. Cíl byl opět na Palackého náměstí. Pro účastníky bylo zajištěno občerstvení, půjčovna bruslařského vybavení, hudba a lékařská pomoc. Ti závodníci, kteří dorazili v modrém, měli šanci vyhrát dárky. V neděli 2. srpna 2009 se uskutečnil na Smíchovské pláži (na náplavce Hořejšího nábřeží) od 19 hodin Taneční večer, na kterém vystoupily skupiny IF, Crock 14 a Ambrosia. IF má nejraději street-funkový taneční styl, ale vytváří také díla různých žánrů přes break-dance, hip-hop, disko až k jazzu a moderně i baletu na špičkách. Skupina Crock 14 je zaměřena především na clogging – americký step v moderním pojetí i v tradiční country podobě.

Fotbalový trenér František Straka trénoval na Smíchově golf

Někdejší spartánský stoper František Straka je pětatřicetinasobným reprezentantem, v minulosti trénoval Teplice, Spartu, Plzeň a České Budějovice, v zahraničí působil ve Wuppertalu, Ahlenu, v Tirolu Innsbruck a v řeckém týmu OFI Kréta. Naposled byl po odvolání Petra Rady tzv. překlenovacím koučem české reprezentace a letos 5. června 2009 byl u vítězství Česka nad Maltou 1:0. Posledního června 2009 Strakovi skončila krátkodobá smlouva a národního mužstva se poté ujal nový předseda fotbalového svazu Ivan Hašek. V době, kdy skončil coby kouč fotbalové reprezentace, věnoval se rodině a užíval si volna. Mimo jiné i golfu, o kterém řekl: „Když jsem před čtyřmi lety trénoval v německém Ahlenu, vzal mě klubový masér na hřiště nedaleko od našeho bydliště. Tehdy jsem měl poprvé golfovou hůl v ruce a začal pálit napravo. Později jsem se ale sám předělal na leváka, a

jakmile mi začaly rány trochu létat, čaplo mě to naplno. Pravidelněji chodím hrát na hřiště do Motola, asi tak dva poslední roky, i když tam ale byly určité přestávky. Důvod je jednoduchý. Vyrůstal jsem za komunismu a v Praze bylo akorát jedno hřiště a to byl právě klub v Motole. Všichni jsme k němu vzhlíželi s respektem. Do blízkého hotelu jsme sice chodili s fotbalisty na kafičko, ale v životě by nás nenapadlo jít si zahrát golf. No a teď bydlím kousek za letištěm a tato lokalita je pro mě výhodná. Proto, když jsem si vybíral, kam budu chodit hrát, padla volba právě na Motol v Praze 5, kde jsem také složil golfovou maturitu. Navíc hřiště stojí opravdu za to. Protože byla dlouho otevřená otázka trenéra fotbalového národního týmu a já věřil, že bych mohl u mužstva fungovat dál, musel jsem vetovat všechny nabídky od dalších klubů. Teď jsou všechna místa plná a já čekám, co se bude dít. Jakmile se však nějaká nabídka objeví, rád bych se vrátil zpátky na fotbalovou lavičku.“

Taneční příliv v Praze 5

Po výsostných vodách Prahy 5 plul ve čtvrtek 27. srpna 2009 parník, na kterém se uskutečnila akce pod názvem Taneční příliv 2. Lod' plná pasažérů viděla ohňovou show s havajskými tanci, flamenco a perskou hudbu Duo Persepolis. Po celou dobu se plavidlo pohybovalo převážně ve výsostných vodách Prahy 5. Taneční show v havajském stylu a ve stylu tanců karibské oblasti pokračovala až do 23 hodin. Představení se účastnilo několik bubeníků a k tanci zahrály také Flamenco a perskou hudbu Duo Persepolis ve složení Shahab Tolouie a Standa Barek. Na palubě se divákům mimo jiné představila vynikající tanečnice a specialistka na havajské tance Ajna Řezníčková s taneční skupinou Trn v oku za doprovodu skupiny perkusistů Shamanic Orchestra. Jako v minulém roce i letos bylo pro účastníky zábavné plavby po Vltavě k dispozici i dobré jídlo a pití zahrnuté v ceně vstupenky. Akci uspořádala MČ Praha 5 pod záštitou starosty JUDr. Milana Jančíka a radního pro kulturu Michala Šestáka. Vstupné v předprodeji činilo 345 Kč, přímo na lodi pak 390 Kč.

Kde je vhodné se koupat

Lhotka, Motol, Džbán, v těchto koupalištích byla koncem srpna 2009 kvalita vody nezávadná. Na Lhotce byla snížena průhlednost vody způsobená výskytem řas, sinic a také rozsivek. V motolském rybníku byla voda zabarvená do zelena a v nádrži Džbán dominovaly sinice. Ojedinele se zde objevily i zelené řasy. Po koupání je proto vhodné se osprchovat. Na koupališti Šeberák se projevila zhoršená jakost vody. Podle hygieniků je tady možnost znečištění fekáliemi. Byl zde zjištěn také zvýšený výskyt sinic, proto by se mu měli vyhnout alergici, děti, těhotné ženy a lidé s oslabenou imunitou. V hostivařském koupališti byla voda nevhodná ke koupání, neodpovídala hygienickým požadavkům. To kvůli masovému výskytu toxických sinic. Z výzkumu kvality vody vyšla nejlépe Vltava, především v oblasti Císařské louky a Smíchovské pláže. Po všech stránkách splňovala požadavky hygieniků na čistotu vody. Jediným problémem pro plavce byla její poměrně nízká teplota, ta nepřesahovala ani v nejteplejších letních dnech 16 stupňů Celsia.

Městská zeleň a ekologie

Cibulka je nejstarší rozhlednou v Praze

Kdo o ní neví, je při procházce poněkud zanedbaným parkem překvapen. Řeč je o vyhlídkové věži u usedlosti Cibulka v Praze 5, která je nejstarší svého druhu na území české metropole. V místech, kde dnes Cibulka stojí, se již v 16. století rozkládal poměrně rozsáhlý zemědělský pozemek, jehož součástí byla vinice, ovocná zahrada a menší pole. Jeho majitelem byl staroměstský měšťan Blažej Cibulka z Veleslavína, po kterém byly nejprve pozemek a později usedlost pojmenovány. Zlom ve vývoji Cibulky nastal roku 1817, kdy ji koupil bývalý pasovský biskup Leopold Leonard Thun-Hohenstein. Ten zde provedl rozsáhlé stavební úpravy, při nichž byl založen také romantický přírodní park s klasicistními pavilonky, sochami a růžovými zahradami. Tehdy byla postavena i vyhlídková věž, mající navozovat vzhled romantické zříceniny.

Kamenná věž čtvercového půdorysu zakončená cimbuřím je 13 metrů vysoká, vede na ni vnější schodiště čítající 76 schodů a z vyhlídkové plošiny se otevírá výhled na přilehlou vilovou čtvrť či motolskou nemocnici. Ve spodní části věže se původně nacházela mechanická loutka rytíře, oděná brněním, která pro pobavení návštěvníků vyvolávala strašidelné zvuky. Spodní místnost ve věži je dnes využívána jako skladiště, dříve zde byla klubovna skautů. Na věž přirozeně navazuje přízemní romantická budova hájovny s gotizujícími prvky, štíty a cimbuřím, která spolu se zříceninou vytvářela jednotný estetický celek. Pod rozhlednou jsou terasovitě umístěné zbytky rádky gotických zdí porostlé břečťanem, známé jako Dantovo peklo. Pod nimi je schovaná socha lidově zvaná Škrtič, která je, stejně jako většina sochařských děl nacházejících se v areálu, v dezolátním stavu. Celý areál začal pustnout již po Thun-Hohensteinově smrti. Roku 1922 koupilo Cibulku město Praha od statkáře Josefa Hyrosse. Po druhé světové válce sloužila usedlost zčásti k bydlení, zčásti jako sklady a dílny Uměleckých řemesel. V osmdesátých letech byla usedlost spravována Českou spořitelnou, v letech devadesátých se proslavila jako squat a různými koncerty. Její dnešní stav je tragický, a to i přesto, že je od roku 1964 památkově chráněna. „Park, který patří městu, je postupně obnovován. Usedlost je ale v soukromých rukou a s tím nemůžeme mnoho dělat. Její situací nejsme nadšeni a s majitelkou jsme jednali naposledy v květnu, poté alespoň celý areál zabezpečila. Nadále se ale budeme snažit, aby byl celý areál důstojným místem odpočinku Pražanů,“ řekl Deníku Radovan Myslík, mluvčí Prahy 5.

Historie a vznik TJ Sokol I. Smíchov

Založení jednoty roku 1868. V roce 1923 název Tělocvičná jednota Sokol I. Smíchov. Nacistická okupace – organizace Sokol na několik let zrušena.

Totalitní komunistický režim – název Sokol zakázán – TJ Závody W. Piecka, později TJ Naftové motory. Po sametové revoluci v roce 1989 v letech 1990–1991 byla obnovena činnost Sokola, včetně původního názvu TJ Sokol I. Smíchov. Základní kámen k sokolovně položen 1893, 1894 zahájeno cvičení v tělocvičně. Současné cvičební prostory představují velký a malý sál, posilovnu, prostory pro představení Dětského divadélka Nazdarek. Rok 2001: rekonstrukce šaten a sociálního zázemí v budově sokolovny, osvětlení sálů, výměna elektrorozvodů atd. Rok 2006 – rekonstrukce a zvětšení „Malého sálu“. Letní cvičiště na Mrázovce bylo otevřeno v roce 1924. Současná sportoviště – dva volejbalové kurty, dva kurty na beach volejbal, tři tenisové kurty, volná plocha

V roce 2005 bylo dobudováno zázemí pro sportovce TJ SIS na letním cvičišti.

Stavba budovy Sokolského klubu trvala více než deset let. Hlavním důvodem byl dlouholetý vleklý soudní spor s bývalým členem TJ SIS, který v začátcích stavbu projektoval a realizoval.

Junioři SSK Future získali na Czech Open zlatou

Ve dnech 13.–16. srpna 2009 se ve sportovních halách po celé metropoli konal největší florbalový svátek roku – pražský Czech Open. Do 17. ročníku nejprestižnějšího světového turnaje organizátoři zařadili z celkového počtu více než 250 přihlášek celkem 240 družstev ze 17 zemí. A barrandovský juniorský mančaft SSK Future vstupoval do turnaje coby obhájce prvenství s nemalými ambicemi. V základní skupině ho čekaly celky z Chomutova, TJM Chodov a asi nejtěžší protivník – Torpédo Havířov. První zápas byl turnajově zahřívací, i přesto hráči Future porazili Chomutov jednoznačným výsledkem 5:0. Zato v druhém zápase se barrandovský tým dlouho hledal a proti Chodovu doslova vydřel spásnou výhru 2:1. Třetí zápas s Havířovem se nesl v duchu urputného bránění moravského mužstva, barrandovští nakonec dobyli brankářskou svatyni soupeře fotbalovým výsledkem 1:0. V osmifinále čekal na černožlutou eskadru vedenou trenérem Janem Pazderou tým Rožnova pod Radhoštěm, který zaujal hlasitou a vytrvalou fanouškovskou enklávou. Ani ta však hráčům nepomohla, po jejich poměrně slabém výkonu skončilo utkání hladce 8:1 pro SSK Future.

Čtvrtfinále znamenalo střet s týmem Pepino Ostrava a jistou reprízu finálové série 1. ligy juniorů. Toto utkání skončilo po tuhém boji pro ostravský klub nelichotivým výsledkem 0:5. Vstup do semifinále již byl pro Barrandovské spojen s jistotou bronzové medaile, ale obhájci titulu chtěli samozřejmě více. Do cesty se jim postavil jejich největší rival – pražský klub Tatran Střešovice. O motivaci bylo tedy postaráno. Utkání se neobešlo bez tvrdých střetů, ale také pohledných kombinací. Po náročném boji odcházeli hráči Future z hřiště opět neporaženi, Tatran přehrál v poměru 6:3. Souboj o zlatý trůn je pak svedl dohromady s výborným švédským týmem Hagunda Water Buffols, a nebylo to nic jednoduchého. Utkání se hrálo v hale HC Sparta Praha a bylo působivé, jak se na dva útočné celky sluší. Skóre se přelévalo ze strany na stranu v napjaté atmosféře a publiku nabídla obě mužstva bezpočet krásných akcí. SSK Future nakonec uhájil těsné vítězství 5:4, a zlatí junioři mohli slavit již šesté prvenství na tomto turnaji. Všem hráčům blahopřejeme a děkujeme za podporu fanouškům a v neposlední řadě i městské části Praha 5.

Městská zeleň a ekologie

Tajemství dna Hlubočepského jezírka

Hlubočepské neboli Prokopské jezírko, jedna z dominant malebného Prokopského údolí, je opředeno velkým množstvím fám. Jedna z nich například tvrdí, že při vzniku jezírka v roce 1912 zde dělníci při lámání kamene narazili na tak rychle stoupající proud vody, že museli na místě zanechat nejen veškeré nářadí, ale i několik vozů, od nichž jen na poslední chvíli stihli odpojit koně, aby se v náhle vzniklém jezírku neutopili. Historka o nebývale rychle zaplaveném lomu, na jehož dně musely být narychlo zanechány nástroje a vozy, se ve skutečnosti vypráví o velkém množství lomů po celé Evropě. Ani v případě Hlubočepského jezírka se tato historka nezakládá na pravdě.

Divoká zvířata na Smíchově

Nejčastěji potkávanými zvířaty, žijícími divoce v přírodě na Smíchově a v okolních čtvrtích jsou ježek, veverka, tchoř, potkan a netopýr. Do našeho žebříčku zahrnujeme jen savce, pomíjíme tedy plazy, obojživelníky, natož různé mouchy a brouky, ale též opeřence, z nichž tu však zmiňme alespoň sojky a hrdličky, kterých je tady hojný počet, naproti tomu vrabčáků vůči hledě ubývá. Ježek bývá spatřován velmi často, čemuž napomáhá i skutečnost, že je dosti pomalý a při setkání s člověkem neutíká, nýbrž se stulí do klubíčka a předstírá, že neexistuje. Veverky se naopak pohybují rychle a pozorovatel musí mít bystré oko, aby se z nich mohl déle radovat. Skáčou z větve na větev, k čemuž používají svůj chvost jako kormidlo. Je na ně pěkný pohled. Hezké třetí místo tchoře může někoho překvapit, ale je to tak. Smíchovský tchoř žije v parku Na Skalce, kde je pravidelně potkáván u popelnic, jejichž okolí se u nás obecně netěší velkému pořádku, takže si tam vždy najde nějaký jedlý neřád, shnilé odpadky, ohryzky, slupky od brambor, sardinky a podobné zapáchající lahůdky, které mu tam nepořádní lidé připravují, a on po nich vlastně uklízí. Tento tchoř se jeví jako neškodný samotář, ba individualista, a obavy, že by byl nebezpečný svou tukovou žlázou, jsou liché, protože většina zápachu v této zemi pochází z jiných zdrojů. Námitky mohou být proti zařazení potkanů až na čtvrté místo, avšak náleží jim – potkani žijí většinou v kanálech, kam se za nimi ani náruživý pozorovatel jen tak nepouští. Pohybují se mrštně a jsou bázlivi, takže často zahlédneme toliko jejich lysý ocas. Nakonec nelze pominout netopýry, kteří též na Smíchově dotvářejí svým tichým svistem kouzlo letních nocí. Pozorovatel zvěře si tedy nemůže stěžovat na nedostatek objektů k pozorování a výzkumu.

Bezpečnost občanů

Obvodní ředitelství Městské policie funguje v Praze 5 již šestnáct let

Celých šestnáct let je k dispozici občanům městských částí Praha 5 a 16 Obvodní ředitelství Městské policie v Praze 5. V současnosti bezpečnost obyvatel střeží více než devadesát

strážníků, v blízké budoucnosti by se jejich řady měly ještě rozšířit. Ředitelství přitom začínalo pouze s třetinou lidí.

„A dalších rozdílů by se našlo mnohem více. Od roku 1992 se změnilo skoro všechno od výstroje strážníků přes výpočetní techniku, vozový park, ale i komunikační techniku, zázemí a pomůcky pro kvalitnější práci strážníka,“ poznamenala Eva Petráková z obvodního ředitelství. Strážníci jsou vybaveni novými vysílačkami Motorola a nejnovějšími pistolemi ČZ 75 D-Compact, které patří ke světové špičce mezi zbraněmi. Samozřejmostí jsou také videokamery a digitální fotoaparáty usnadňující dokumentaci přestupků nebo jiných situací, které musejí městští policisté ve službě řešit. Strážníkům ale nepřibyla pouze technika, mají zároveň i nové povinnosti, jako je například měření rychlosti nebo pravomoc provést dechovou zkoušku při podezření, že je kontrolovaná osoba pod vlivem alkoholu. Dříve také stačilo, aby byl strážník vyučen, dnes musí mít maturitu. Změnila se ale podle Petrákové i situace v ulicích, agresivita a bezohlednost jsou podle ní stále častějším jevem. Strážníci z Prahy 5 mají na starosti největší pražské území o velikosti 7148 hektarů. Vzhledem k tomu, že do něj spadá také Praha 16, bylo zde pro ni zařízení samostatné pracoviště v Radotíně. Oproti začátkům je městská policie napojena na městský kamerový systém, který pomáhá například při odhalování trestné činnosti. S elektronickou čtečkou čipů mají v současnosti strážníci lehčí situaci i při kontrole nebo třeba identifikaci zaběhnutých psů. Svou pozornost strážníci z Prahy 5 zaměřují rovněž na provozování taxislužby, na výherní automaty, prostituci a na erotická vystoupení. „Prioritou je pro nás stále i prevence kriminality formou přednášek v mateřských, základních a středních školách a obdobné informování seniorů,“ uvedl první náměstek primátora Rudolf Blažek, který má v metropoli na starosti bezpečnost. Své začátky datuje Městská policie hlavního města Prahy do roku 1992, i když první zájemci o službu strážníka se hlásili již o rok dříve. Ulice metropole hlídalo zpočátku 87 strážníků, v současnosti městská policie zaměstnává 2198 lidí.

Poříční útvar Městské policie hl. m. Prahy

Útvar v současnosti tvoří devatenáct strážníků. Využívají dvě služební lodě: Delfino 75 Cabin a Pioneer Multi. Od roku 2008 mají také k dispozici vznášedlo SCOUT Hovercraft. K využití mají ještě motorový člun Cortina Sport. Dále k jejich vybavení patří dva rafty, několik dalších menších člunů, potápěčská výstroj a horolezecké vybavení. Slouží po celý rok nonstop. Kromě speciálních technických zákroků (odstraňování překážek z plavební dráhy, záchrana topících se lidí, vyzvedávání předmětů ze dna řeky) zajišťují především hlídkovou činnost. Sledují podezřelé osoby a společně s rybářskou stráží kontrolují rybářská oprávnění. Starají se o bezpečnost kotvišť, objektů sportovních klubů, vyhledávají případné znečistitele Vltavy. Dalším důležitým úkolem je jejich spolupráce se Státní plavební správou a s Říčním oddělením Policie ČR při dohledu nad dodržováním Řádu plavební bezpečnosti. Zastavit loď však strážníci smějí pouze tehdy, když jde o ohrožení života. Svou základnu a kotviště lodí mají strážníci Poříčního útvaru Městské policie hl. m. Prahy na Císařské louce.

Bezpečnost Fakultní nemocnice Motol řídí veterán Ladislav Sornas

Vojenský veterán Ladislav Sornas (nar. 1955) se účastnil bojů v Perském zálivu, viděl apokalypsu v Bosně a zabíjení v Kongu. Zná válečné dobrodruhy, co si hrají na akční hrdiny, i vojáky, které lidské utrpení dohání k breku. Doslova v opojení byl, když osvobozoval Kuvajt. Za posledních bezmála dvacet let vyslalo Česko do válek a konfliktů v cizině na třiadvacet tisíc vojáků. Mnozí z nich se vracejí s vážnými psychickými i zdravotními problémy, trpí jejich rodiny, veteráni o ně mnohdy přicházejí. „Stát se o bývalé vojáky špatně stará,“ zlobí se podplukovník ve výslužbě a místopředseda Sdružení válečných veteránů Ladislav Sornas. Sám prošel čtyřmi vojenskými misemi a kvůli častému a dlouhému pobytu v zahraničí se mu rozpadlo manželství. A tak si vzal za úkol ostatním armádním vysloužilcům pomáhat. Ladislavu Sornasovi je čtyřiapadesát let. V armádě si z nich odsloužil víc než polovinu. Oficiálně si důstojnickou uniformu svlékl před sedmi lety, když skončil vojenskou

misí v roli pozorovatele v africkém Kongu. Do armády vstoupil ještě jako teenager. „Když jsem se v devatenácti hlásil na Vysokou vojenskou školu ve Vyškově, maminka spráskla ruce a prohlásila: No nazdar, bude z tebe zelený magor!“ vypráví (14. 8. 2009) Sornas. Po studiích v devětasámdesátém roce dostal umístěnku do Prahy, aby velel strážní rotě, která hlídala tehdejší Ministerstvo národní obrany a Generální štáb. „Když se v polovině devadesátého roku začala dávat dohromady československá protichemická jednotka, která měla ve vojenské operaci s názvem Pouštní bouře pomoci mezinárodnímu společenství vytlačit irácká vojska z okupovaného Kuvajtu, přihlásil jsem se,“ vzpomíná Sornas. Přesně na Štědrý den toho roku, v poušti poblíž města Hafr El Batin, začala Sornasova pouť po několika vojenských misích, které jej stály hodně nervů a strachu. „Hlídat Ministerstvo obrany a Generální štáb socialistického státu a poté osvobozovat Kuvajt s bývalými nepřáteli Američany, to jsou naprosto odlišné opery. Nikdo hystericky nevykřikoval – ježíš, ještě nedávno byli na naší nástěnce jako imperialisté, a dnes s nimi společně bojujeme za osvobození Kuvajtu. Ani ze strany Američanů, Britů nebo Francouzů jsem necítil nějakou nevraživost nebo přezíravost. Zvědaví byli, to ano. V Zálivu fungovala obrovská solidarita. Například když jsme jeli pouští a potřebovali jsme dotankovat vodu nebo naftu, stačilo zastavit a požádat kolegy o pomoc. A oni vůbec neváhali dát nám to, co jsme zrovna potřebovali, i kdyby měli sami málo. Tam fungovalo to, co v koalici fungovat má: zdravý rozum. Byl jsem zástupcem velitele pro technické a týlové zabezpečení mise, to znamená, že jsem měl na starosti veškerá auta. Když se některé porouchalo, museli jsme ho co nejdříve opravit. A pak jsem se staral o žaludky vojáků. Ve stejné funkci mě o tři roky později vyslala armáda v rámci UNPROFOR na rok do Jugoslávie. V sedmadesátém roce jsem pak vyrazil jako pozorovatel OBSE do Bosny a Hercegoviny, abych tam dohlížel jako zástupce ředitele regionální správy na dodržování příměří. Mojí poslední zahraniční štací bylo v roce 2000 africké Kongo. Tam jsem měl na povel logistiku celé mezinárodní mise. Nebezpečí jsem zažil v Bosně a Hercegovině. Když jsem projížděl frontovou čarou, která dělila armády, byly tam totálně rozbité, opuštěné a zaminované vesnice. Pohled na ně byl skličující. Tam doslova a do písmene nezůstal kámen na kameni, v zemi nefungovala infrastruktura. Koupit pohonné hmoty? Problém! Elektřina? Problém! Volný pohyb lidí? Problém! A pak také vysoká nezaměstnanost, zavřené školy a na obou stranách velmi zbídačení lidí s vyhaslými očima, kteří se ještě pár měsíců před mým příjezdem navzájem podřezávali nebo stříleli rodiče, manželky, bratry a sestry. V misích jsem zažil mnoho výjimečných situací. Ale ne takové, které vidíme v akčních filmech, kde běhají vojáci se samopaly a kulky létají do všech směrů. Nebezpečí bylo vysoké. Podstatné je, že jsme na něj byli připravení. Posttraumatický syndrom však zafungoval u některých našich vojáků. Vidět tu materiální i lidskou apokalypsu bylo pro ně něčím těžko pochopitelným. Vojenské mise poznamenaly můj profesní život. Nejvíce se mi změnil žebříček hodnot k podřízeným vojákům. Už na první misi mě přestalo zajímat, jestli mají například ruce v kapse anebo zda drží předpisově čepici. Zjistil jsem totiž, že mise stála a padala s kluky ve špinavých montérkách. Jeden příklad: u jednotky jsme měli vojáka, který jezdil pravidelně s cisternou pro naftu. Dva dny tam, dva zpátky... většinou pouští. Pokaždé, když se vrátil, mi stačila jediná věta: Jo, veliteli, všechno v pořádku. O tom, co prožil cestou, nikdy nemluvil. Jednou se vrátil na smrt unavený a já to přičítal jeho nevyspání. Až za několik dní se mi svěřil, že mu cestou u autáku chytly pneumatiky a on, místo toho, aby utekl do bezpečné vzdálenosti, než bouchne cisterna, gumy bez ohledu na riziko uhasil. Podobných situací bylo nepočítaně. Mise změnily i mé soukromí. Například jsem se rozvedl. Ne proto, že by moje bývalá žena dělala něco špatně, to vůbec ne. Pozvolna jsem ale zjistil, že se doma beze mě obejde nejenom ona, ale i moji dva synové. Víte, co na tom bylo nejhorší? Že i když jsem věděl, že mě potřebují, touha vyjet na misi byla silnější než rodina. Navíc jsem byl přesvědčený, že tam dělám smysluplnou práci. Mě fascinovalo, když nás například v Kuvajtu vítali jako osvoboditele. Byl jsem doslova opilý slávou a nadšením. Nevím, jestli to bylo

proto, že jsem chtěl vyniknout, anebo ukázat, že něco dovedu. Byly to – nerad to přiznávám – velké osobní ambice. Ne ale zas takové, abych šel přes mrtvolu, třeba proto, že se dostanu na pamětní desku. Podle mých poznatků se rozpadly rodinné či partnerské vztahy až dvěma třetinám mých kolegů. Odjet až na rok pryč není zas tak normální. Kdo říká, že ne, tak lže. Člověk není stroj, který vypnete a zapnete. Podle oficiálních statistik Generálního štábu prošlo od devadesátého roku misemi víc než třicet tisíc vojáků. Vojenští psychologové odhadují, že jejich pomoc vyhledá asi jedno procento z nich. Podle nás jsou až desetkrát vyšší. Ne všichni ale potřebují ústavní péči. Co nám vadí, je, že nikdo nesleduje, jak veteráni vypadají za pět osm let po návratu z misí nebo po odchodu z armády. Mě překvapilo nedávné tvrzení generála Josefa Prokše, který má na Generálním štábu mise na starost, že čeští vojáci jsou vůči stresům odolní a že veteránů s takzvaným posttraumatickým syndromem je tak málo, že se jimi nemusíme vůbec zabývat. Už jsem řekl, že ty počty jsou podle nás daleko vyšší, jen je armáda neumí změřit. Nechci přímo říct, že nechce. Známy je příběh válečného veterána z Havlíčkova Brodu, u něhož se posttraumatický syndrom rozvinul v patologické chování. Vzal si škrabošku čerta, růžové gumové rukavice a šel s granátem vyloupit banku. Po honičce s policií se nakonec tím granátem vyhodil do povětří. Platí to, co už jsem jednou řekl: tihle lidé by na misi neměli být. Zabíjet lidi není přece normální. Jiná situace je, když se voják brání. No, a když zastřelí člověka, měl by mu někdo pomoci odbourat výčitky svědomí. To může udělat jenom psycholog, rozumný velitel i kamarádi. Když se na to vykašlou, je to neodpuštělné a nehorázné hazardování s duší vojáka.

Nejtěžší to v posledních letech mají ti, kteří se vraceli a vracejí z Iráku, a především z Afghánistánu. Vliv na psychiku v neznámých a nebezpečných končinách je obrovský. Tam dostanou opravdu zabrat. Nakonec v těchto zemích našlo smrt a vážná zranění nejvíc českých vojáků. Kluci bulili třeba proto, že jim daly jejich přítelkyně kopačky. A pak z lítosti, že nevidí, jak jim rostou doma jejich děti. Hodiny se vydrželi dívat na fotografie svých nejbližších. Viděl jsem však kluky, kteří brečeli strachem a nebyli schopni se vůbec pohnout. Pro některé vojáky jsou na prvním místě peníze. Určitě. Otevřenější uchazeči to přiznávali. Ti mazanější si to nechali pro sebe. Nevím, jestli se ti pravdomluvní nakonec do mise dostali, ale s těmi druhými jsem se setkal několikrát. Prozradili se tím, když třeba v polovině nebo ke konci pobytu měli přesně spočítáno, kolik peněz budou mít ve chvíli, až se vrátí domů, a co s nimi udělají. Po návratu domů je největší problém si najít zaměstnání. Měl jsem štěstí, že jsem se dostal do motolské nemocnice, kde už jsem sedmý rok vedoucím odboru krizového řízení a vnitřní bezpečnosti. Mám přesně určené úkoly v období možných krizí. Představte si, že spadne letadlo anebo střecha velkého pražského supermarketu a na místě bude vážně zraněno padesát osmdesát lidí. Sjde se tam spousta sanitek, které je začnou rozvážet do okolních nemocnic, a tedy i k nám. Když to zjednoduším, tahle fabrika na léčení nemocných musí ve velmi krátkém čase tzv. zvýšit výrobu o několik set procent. Moje úloha spočívá mimo jiné v tom, že v podobných situacích pomáhám řediteli nemocnice organizovat krizový štáb a řešit nejrůznější technické problémy. Je to v podstatě malá mobilizace v nemocnici.“

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Ještě několik slov k 70. narozeninám zpěváka Karla Gotta

Dne 13. července 2008 zahájil Karel Gott oslavy svých 70. narozenin ve vile na pražské Bertramce, kde bylo pořádně rušno. Dveře si tu podávali gratulanti s pošťáky, kteří mistrovi nosili jeden balík za druhým. Pográtulovat Karlovi přišel například jeho bývalý manažer Jaroslav Topercer s manželkou. Na oslavu přiletěl od protinožců také Karlův kamarád Petr Vítěk, u kterého Gott přespává, když je v Austrálii. Od 11 hodin se zúčastnil Karel Gott příprav večírku v hotelu Ambassador na Václavském náměstí. O hodinu později vyrazil do rádia Frekvence 1, kde v pondělí vždy vystupuje Gottův imitátor. Tentokrát na posluchače

čekalo velké překvapení. Z jejich rádií se jim ozval sám mistr! Potom znovu pokračoval v dohlížení na přípravy oslav v pražském Ambassadoru.

Joachim Barrande a Rakovnicko

Paleontolog Joachim Barrande náleží k nejslavnějším obyvatelům Smíchova. Jeho prvořadým vědeckým zájmem byly prvohorní zkameněliny. Při návštěvách lomů, kdy v roce 1840 zahájil „sběrné cestování“, se seznamoval s lamači kamene, skalníky, vytipoval si ty nejvhodnější a přijal je do svých služeb za pevnou mzdu. Nešetřil na výdajích a značnou část svého příjmu, který mu byl vyplácen jako správci chambordského jmění, obětoval ve prospěch své vědecké činnosti. Na tehdejší dobu to byly statisícové částky. Skalníci odkrývali nové lokality a vybírali zkameněliny z výkopů až 200 metrů dlouhých a tři metry hlubokých. Po čase někteří začali prodávat nejlepší kusy Barrandovým konkurentům. Znechucený Barrande začal vyplácet odměny jen za nálezy. Ale řada skalníků byla pyšná, že patřili k jeho skupině. Jejich jména vstoupila do historie české paleontologie díky svérázným názvům, které si pro své nálezy vymýšleli: korunáč, lopatáč, špičák, šroub, točencie, prdeláč. Používali i jména latinská, což nebylo obvyklé. Jeho poslední skalník, Tomáš Marek z Drábova u Berouna vzpomínal na Barranda do konce života (zemřel roku 1944 ve věku 94 let). Jeho věta, když napodoboval Barrandovu intonaci: „Tomáši, půjdeme do Libečova, najdeme tam lingule a uzavřeme sbírku“, se stala velice známou. I Barrande pro své paleontologické nálezy používal česká jména: „milá“, „královna“, „nevěsta“, což vzbudilo nelibost německých geologů. Na kongresu odhlasovali, že názvy mohou být jen latinské nebo latinizované. Matka Jana Nerudy, Barbora Nerudová, rozená Leitnerová, pocházela ze Slabec. Byla Barrandovou hospodyní a první učitelkou češtiny. Barrande jí říkal bábinka (podle pamětníků prý byla velice hezká). Barrande po ní pojmenoval svůj nejvzácnější nález – bábinka prima. O jejího syna Jana Nerudu se staral téměř s otcovskou péčí. Vzbuzoval v něm zájem o přírodu a podporoval ho na studiích. Neruda si Barranda velice vážil. V jedné z jeho malostranských povídek Hastrman popis a chování hlavního hrdiny, pana Rybáře, napovídá, že Barrande byl Nerudovi motivací. Jeho „Djó moře“ je narážka na Barrandovu výslovnost, záliba ve sběru „kamenů“ a to, jak pan Rybář vyhazuje z okna kameny bezcenné. Totéž udělal Barrande, když mu Neruda jako malý chlapec přinesl kameny v domnění, že se jedná o cenné nerosty, Barrande si z nich dva vzal a zbytek vyházel oknem. A Barrandův „otcovský vztah“? Neruda a Barrande si byli dost podobní, porovnáme-li fotografie, na nichž jsou oba ve stejném věku. Řada odborníků se obávala, co se stane s Barrandovou sbírkou po jeho smrti. Důvody k obavám byly. Dědicové pražského měšťana sládka Scharyho prodali druhou největší sbírku zkamenělin do Ameriky za 28 000 zlatých. Tolik peněz České muzeum nemělo. Na podzim roku 1883 dostal Barrande zprávu, že jeho pán i svěřenec, Jindřich hrabě Chambord, umírá. Svého přítele zastihl ještě naživu, ale namáhavá cesta a pozdější práce s jeho závětí mu podlomily zdraví a 5. Října 1883 zemřel na zápal plic. Česká veřejnost napjatě čekala na příjezd jeho bratra Josepha Barranda, který přijel do Prahy vyřizovat pozůstalost. Po otevření závěti byli překvapeni i největší optimisté: „Učinil jsem úkolem svého života prozkoumat předvěkou faunu českou. Ovšem bylo mi se odříci mnohého, jen abych sbírky rozhojnit mohl. Teď odkazuji je Českému muzeu: z české země pocházejí, české zemi necht' náležejí.“ Daroval muzeu v odkazu přes 300 tisíc zkamenělin, svoji knihovnu, i deníky, všechny texty, rukopisy i tabule obrazů. Pověřil České muzeum dokončením svého díla a na jeho dokončení uložil ve spořitelně hlavního města Prahy 10 000 zlatých. Po Barrandově smrti se výzkumem ve Skryjích zabývala celá řada profesionálů i amatérů. Vznikla poměrně rozsáhlá sbírka, která byla umístěna ve zdejší škole a později, po vědeckém zhodnocení, byla vytvořena expozice v budově bývalé kampeličky ve Skryjích. V roce 1997 byla expozice zpřístupněna. Nově vybudovaná expozice obsahuje velké množství paleontologických nálezů a hornin ze skryjsko-týřovického kambria. Je doplněna modely prvohorních živočichů, obrazovými materiály, informačními panely, fototapetami a vědeckými přístroji Joachima Barranda.

Herečce Lídě Baarové plakal Goebbels do telefonu

Byla neskutečně krásná. Herec Svatopluk Beneš dokonce řekl, že to byla nejkrásnější žena, jakou kdy potkal. Adolf Hitler s ní probíral její lásky a jeho ministr propagandy se do ní zamiloval. Tak moc, že byla ohrožena německá říše. Lída Baarová na to ale bez nostalgie vzpomínala. Reportér pořadu Na vlastní oči Stanislav Motl se s Lídou Baarovou potkával v letech 1990–1997. Jezdil za ní do Salcburku a ona mu pravidelně telefonovala a svěřovala se dokonce se svou poslední láskou, když se ve víc než osmdesáti zamilovala do pětapadesátiletého zahradníka, původem Čecha. (Mimochodem, jemu také odkázala veškerý svůj majetek.) Reportéra však víc zajímaly autentické vzpomínky na dobu třetí říše a také bohatý archiv fotografií a písemností, které mu herečka věnovala. „Vy už budete vědět, co s tím vším uděláte, ale o jedno vás prosím, udělejte to až po mé smrti,“ řekla mu. Teprve pak po roce 2000 Stanislav Motl odkryl dosud neznámé skutečnosti, především o jejím vztahu k Josephu Goebbelsovi, německému ministru propagandy. K nim přidal nejnovější objevy nyní v knize Lída Baarová – Joseph Goebbels: Prokletá láska české herečky a d'áblova náměstka. V roce 1936 žila dvaadvacetiletá Lída v Německu s režisérem Gustavem Fröhlichem ve Wannsee nedaleko Postupimi. Tam ob dva domy měl také svou vilu Goebbels. Bylo mu 39 a byl pět let ženatý s Němkou Magdou, čtvrté dítě bylo na cestě. Na to, že o panictví prý přišel až ve 33 letech, to byl docela výkon. Navíc v té době už měl na kontě skoro čtyřicet hereček, které dostal do postele. Manželka všechny tyto aférky nebrala vážně. Teď ale nastala jiná situace. Goebbels začal zahrnovat Baarovou pozornostmi, dárky. Motlovi řekla herečka po letech: „Když jsem slyšela ten jeho hlas, měla jsem pocit, že je určen jen pro mne, a co víc, jako by mnou prostupoval, úplně mne hladil...“ V podstatě nehezky Goebbels se zmrzačenou nohou sváděl ženy právě svým melodickým hlasem, a samozřejmě i svou inteligencí. Svádění mohlo začít. A Goebbels to uměl. Například řekl herečce, ať se jde podívat na jeho projev na sjezdu NSDAP. Až se dotkne kapesníkem rtů, znamená to, že na ni myslí. A v tom obrovském sále, před tisíci posluchači, to opravdu udělal. Goebbels se zamiloval. „Kruh se kolem mne stále víc svíral... znenáhla se z našeho poměru vyvinula určitá aféra, ze které jsme se nemohli vymotat,“ uvedla Baarová do vyšetřovacího protokolu po válce. V roce 1938 už ji pan ministr vodil do společnosti jako svoji oficiální milenkou, potkávala se tam s předními nacistickými funkcionáři i jejich manželkami. Goebbels musel procházet peklem – tehdy vrcholila nacistická kampaň proti Československu a on byl vášnivě zamilován do Češky. Lídu Baarovou začalo sledovat gestapo. A také manželka pana ministra. Jednou tu situaci s Magdou Goebbelsovou dokonce probíraly, a ta jí navrhla, že mohou žít společně ve třech. Nemyslela to ovšem vážně, jak se později ukázalo. Nemorální vztah musel spět ke krachu. O to víc, když si paní Goebbelsová postěžovala vůdci. Ten v důvěrném setkání přinutil jejího muže rozejít se se svou láskou, které pak s pláčem do telefonu sdělil: „Dal jsem vůdci čestné slovo.“ Oba byli na pokraji zhroucení. „Po odstoupení Sudet jsem odjela do Prahy a víckrát se s Goebbelsem nesešla,“ napsala herečka ve svých vzpomínkách. Kromě autentických vzpomínek Lídy Baarové má Stanislav Motl k dispozici i četné dokumenty z jejího a státních archivů. Zcela nově tak popisuje Goebbelsův velký flám v Praze v září 1940. Goebbels chtěl udělat z Barrandova evropský Hollywood. Po válce tu mělo být šestnáct studií jako v Paramountu,“ řekl mu režisér Otakar Vávra. Když se v onom září 1940 přijel na Barrandov ministr podívat, spekovalo se, že chce v první řadě vidět Baarovou. O tu se ovšem postaralo gestapo. „Ještě před Goebbelsovým příjezdem jsem byla donucena opustit Prahu. Další tři dny jsem potom trávila pod přísným dozorem na zámku Zbraslav,“ řekla Baarová, kterou tou dobou už sledovaly nejvýznačnější rozvědky v Evropě. Sama to později komentuje s úsměvem, že byla pro Němce nebezpečnější než bombardovací peruť. Snad kvůli zklamání se tenkrát rozhodl Goebbels, že si v Praze udělá velký flám. Nejdřív nechal odvézt do svého vlaku dva vzácné gobelíny, které si vyhlédl v Kolovratském paláci, a pak se pustil do pití – nejdřív ve Valdštejnské hospodě, pak v restauraci U Tomáše, nakonec na Malostranském

náměstí U Glaubiců. Míchal prý pivo, červené víno a také šampaňské. Spolu s ním popíjelo deset českých hereček, z nichž dnes známe jméno jen jedné – operetní hvězdy Valji Petrové, která v roce 1976 zemřela jako zasloužilá umělkyně. Už po roce 1941 je Lída Baarová v německém filmu a pro nacisty nežádoucí. Největší paradox jejího života byl ten, že po válce byla považována za kolaborantku. „Byla spíš naivní. Když jsem se jí zeptal, zda jí nebylo divné, že z Barrandova mizeli židovští umělci neznámo kam, odpověděla, že tehdy to vůbec nevnímala. Myslela, že odjeli do Ameriky...“ vyprávěl Stanislav Motl, který se stal jejím zpovědníkem a její život komentoval jako jeden velký námět na film. „Poslední tajemství Lídy Baarové – zápisky z doby, kdy po válce byla v internaci – ale nezveřejnil. Je to příliš kruté,“ řekl Motl.

Září

Z radnice

Radnice Prahy 5 podstoupí jako první v ČR náročný audit

Radnice městské části Praha 5 podstoupí recertifikační audit systému řízení kvality dle revidované normy ISO 9001:2008 (ČSN EN ISO 9001:2009), který prověří, jak nakládá s informacemi. Audit mj. zaručuje, že se s veškerými údaji, například osobními daty, zachází tak, aby se zabránilo jejich úniku a zneužití. Řekl to dne 22. 9. 2009 starosta Prahy 5 Milan Jančík (ODS). Podle něho přichází Praha 5 s informačním auditem mezi radnicemi jako první. „Chceme vědět, jestli ten systém informačních prostředků, které máme, je dostačující, a jestli obsahuje celkový obraz o činnostech úřadu,“ řekl starosta Milan Jančík. Letos na jaře (2009) radní Milan Tuček (SNK ED) tvrdil, že se mu někdo vloupal do pracovního počítače. Podle něho specializovaná firma při kontrole pracovního počítače našla program, který umožňoval sledovat obsah přístroje. Radní byl v Praze 5 předsedou protikorupčního výboru. Jinak je známo, že Praha 5 doposud vede mezi obcemi nominovanými do soutěže sdružení Otevřená společnost o neochotě úřadů poskytovat informace.

Starosta Milan Jančík se zastavil v porodnici i v nemocnici

Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík ve čtvrtek 27. srpna 2009 dopoledne navštívil v porodnici v Podolí zastupitelku Prahy 5 a europoslankyni Andreu Češkovou, aby jí za městskou část poblahopřál k narození dcery Aničky. Z Podolí se vydal do motolské nemocnice, kde leží další ze zastupitelů Prahy 5 Ondřej Gál. „Popřál jsem čerstvé mamince i jejímu partnerovi hodně zdraví, spokojenosti a také sil, které budou při výchově, ale také při práci potřebovat,“ řekl starosta Milan Jančík. „Zastavil jsem se také za kolegou a bývalým místostarostou Prahy 5 Ondřejem Gálem. Informoval jsem se na jeho zdravotní stav a popřál mu hlavně rychlé uzdravení po těžké autonehodě a brzký návrat do občanského života,“ dodal starosta.

Mobilní kancelář radnice Prahy 5

Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík v pondělí 7. září 2009 slavnostně otevřel a zahájil na pěší zóně Anděl provoz futuristické mobilní kanceláře MČ Praha 5. Mobilní kancelář je součástí projektu Otevřená radnice. Jedná se o snadno přepravitelnou úřadovnu s moderním designem a technickým vybavením, která bude v budoucnu usnadňovat občanům Prahy 5 komunikaci s úřadem městské části. Kancelář představuje moderní buňka o ploše 33 metrů čtverečních, s jednacím sálkem a propojeným informačním a oddechovým prostorem. Celý objekt je možné bez problémů přemístit. Jako první lokalita byl vybrán dopravní uzel Anděl, kudy projdou každý den desetitisíce Pražanů. „Dnešní doba je uspěchaná a my s ní musíme držet krok, naše radnice je k občanům otevřená,“ řekl starosta Milan Jančík. „Moderní znamená flexibilní, a tímto směrem se vydává i náš úřad. Věřím, že občané tento krok ocení.“ Mobilní kancelář slouží především jako úřadovna umožňující zařídit si potřebné záležitosti

bez zbytečného čekání – například při cestě ze zaměstnání a zároveň jako informační centrum MČ Praha 5. Uskutečnila se zde i setkání občanů s představiteli radnice.

Úřední oznámení

V Motole promovali asistenční psi

Šestnáct asistenčních a vodicích psů v sobotu 19. září 2009 veřejně promovalo po absolvování téměř ročního výcviku. Psi, většinou labradoři a retrívři, budou pomáhat kardiakům, nevidomým a jiným handicapovaným lidem. Asistenční pes musí umět například podat klíče, dálkové ovládání, sklenici nebo hrneček, otevřít dveře nebo přivolat výtah. Výcvik asistenčního psa stojí až dvě stě tisíc korun a na rozdíl od vodicích psů pro nevidomé na ně stát nepřispívá.

Strany mohly delegovat zástupce do volebních komisí

Každá politická strana, politické hnutí a koalice, jejichž kandidátní listina pro volbu do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR 2009 byla zaregistrována ve volebním kraji, jehož součástí je volební okrsek, mohla do 19. září 2009. delegovat jednoho člena a jednoho náhradníka do okresní volební komise (OVK). První zasedání OVK se uskutečnilo ve velké zasedací síni radnice Prahy 5 ve dnech 23. a 24. září 2009. Předčasné volby do Poslanecké sněmovny PČR vyhlásil dne 9. července 2009 svým rozhodnutím č. 207/2009 Sb., prezident republiky Václav Klaus. Měly se konat v pátek a v sobotu 9.–10. října 2009.

Měsíc před plánovaným vypuknutím voleb, tedy 10. 9., ale ústavní soudci zrušili na základě stížnosti poslance Miloše Melčáka ústavní zákon o předčasném rozpuštění Sněmovny. Politické strany, které do předvolebních kampaní již v součtu investovaly stovky milionů korun, začaly urychleně hledat další nejbližší termín, kterého by bylo možné dosáhnout – ačkoliv znovu na úkor zásahu do Ústavy ČR. Dvěma volebními dny, ke kterým vše směřovalo, se tak staly 6.–7. listopadu 2009. V klíčovém hlasování v Poslanecké sněmovně ale nečekaně obrátila ČSSD pod vedením svého předsedy Jiřího Paroubka a budovanou politickou dohodu smetla ze stolu. Idea předčasných voleb tak byla s konečnou platností pohřbena. Nyní by se tak volby měly konat v řádném termínu, tedy v květnu roku 2010. Ústava České republiky totiž určuje, že musejí proběhnout během 30 dní před koncem volebního období, které současné Poslanecké sněmovně trvá do 3. června roku 2010. Vzhledem k tomu, že volebními dny musejí být dle zákona pátek a sobota, řádné volby budou muset proběhnout nejdříve 7.–8. května a nejpozději 28.–29. května roku 2010. Do voleb se před zrušením oficiálně přihlásilo 22 politických stran a hnutí. Bylo to méně než v minulých volbách, kterých se zúčastnilo 26 subjektů, naopak ale více než v roce 1998, kdy kandidovalo jen 18 politických stran.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Obří jeřáb dorazil 1. srpna 2009 do Radotína

Každý, kdo cestuje v noci po evropských dálnicích, zná noční konvoje nadrozměrných nákladů – blikající monstra cestující pod rouškou tmy. I na našich silnicích se stále častěji potkáváme s těmito transporty nadrozměrných nákladů. Jedním takovým přepravovaným kouskem byl nedávno pásový jeřáb DEMAG TEREX CC6800. Nebyl to vlastně jeden kousek, ale celkem 61 souprav převážejících kolosální jeřáb v rozmontovaném stavu na stavbu obchvatu – přemostění Lahovického údolí v pražském Radotíně. To samo naznačuje, o jaký mastodont se jedná a více napovědí i hmotnosti jednotlivých dílů. Jen hák váží 17 tun, jeden z navijáků 12,5 tuny, pojezdový vozík – pás 69 tun. Jeřáb je schopen zvedat břemena do hmotnosti 1 250 tun. Lze jej smontovat v několika konfiguracích – s pojezdovými pásy či jen na opěrách, s jedním či dvěma výložníky v různých délkách – až do 195 metrů zdvihu. Stroj zakoupila firma Schmidbauer za cenu přes 9 milionů eur a práce v Praze byla pátá zakázka pro tento jeřáb, který díky své ceně a velikosti bude nasazován po více stavbách v Německu a

okolí. Na staveništi v Praze měl za úkol přemístit a otočit ocelovou konstrukci posuvného bednění pro lití mostovky o délce 70 metrů a hmotnosti 330 tun. Fascinující podívanou je sledovat sestavování jeřábu, které musí zaujmout i naprostého laika. Převoz jeřábu zajišťovalo několik firem, neboť asi žádná spediční společnost by nemohla vyslat najednou tolik vozidel. Pro většinu dílů a příslušenství se dalo využít běžných tahačů s plošinovými návěsy, ale pro nejtěžší díly, jakými jsou podvozek, strojovna a samozřejmě pojezdové pásy, musely přijet už trochu větší kalibry. Pro pásy přijela například z Německa dvě zánovní Volva FH16 8x4 660 HP s jedním sedminápravovým a jedním desetinápravovým podvalníkem.

Podniky a podnikatelé

Jak má vypadat firemní razítko?

Podnikatelské centrum Smíchov dostává řadu dotazů i na takové skutečnosti, jaké má například obsahovat údaje firemní razítko.

Postačuje název společnosti, město a internetová adresa? Je potřeba vědět, že mít a používat razítko není povinností firmy – tedy za předpokladu, že sama neuvádí v zakládací listině či stanovách, že jednající za firmu připojuje ke svému podpisu i otisk razítka. Z praktického hlediska se ale razítko vyplatí. Stále existují subjekty razítko vyžadující – například Česká pošta. Jaké údaje uvedete na razítko, je na vašem uvážení, doporučujeme název firmy, sídlo, identifikační číslo, kontaktní telefon, popřípadě také adresu provozovny. Jedná-li se ale o úřední razítko (třeba razítko auditora), upravuje náležitosti zákon číslo 352/2001 Sb.: Razítko, na němž je vyznačen malý státní znak, je kulatého tvaru o průměru 20 mm, 25 mm nebo 36 mm. Malý státní znak je vyobrazen uvnitř kruhu, na jehož obvodu je označení oprávněné osoby, popřípadě i označení její organizační součásti a sídla. Používá-li oprávněná osoba více úředních razítek, musejí tato razítka obsahovat i pořadová čísla. Otisk úředního razítka je jednobarevný. Úřední razítko nesmí obsahovat velký státní znak.

Staropramen zájemcům umožnil prohlídku historické varny

Smíchovský pivovar Staropramen ve čtvrtek 24. září 2009 uspořádal ve svých provozních prostorách v Nádražní ulici malý den otevřených dveří. Zaměstnanci provedli návštěvníky zajímavými místy své „svatyně“, kam se běžný smrtník nedostane, a seznámili je s historií i současností výroby piva. Prohlídky původních varen s odborným výkladem začaly ve 13, 14 a 15 hodin. Letos (2009) Staropramen, jeden z největších českých pivovarů s roční produkcí dva milionů hektolitrů piva, oslavil 140 let od svého založení. Celkem pivovar uvařil 105 milionů hektolitrů piva, tzn. přes dvacet miliard pšlitrů. Smíchovský pivovar vynikal a vyniká technickými inovacemi. Již v roce 1876 zde byla otevřena jedna z prvních stáčíren lahví v celém Rakousku-Uhersku. V roce 1889 zde sládci uvařili první polotmavý ležák – Granát, který dal název celé kategorii piv. Od roku 1889 pak byly uměle chlazeny zdejší sklepy a spilky, v roce 1903 zde vznikla nová varna využívající páru. V roce 1997 se díky Staropramenu v našich obchodech objevilo první multibalení deseti piv, v roce 2004 pak nerozbitný Q-pack. V roce 2003 pivovar jako první v Evropě použil plně chlazený výčepní stojan. V roce 2006 pivovar zavedl nové a lehčí láhve, v roce 2007 unikátní samochladicí sud Staropramen CoolKEG. V oblasti marketingu Staropramen provozuje vlastní síť restaurací Potrefená husa, kterých je třicet. V oblasti piva se Staropramenu stala partnerem největší pražská multifunkční hala u nás – O2 arena. Pivovar nezanedbává ani osvětu, zajišťuje unikátní projekt První pivovarskou školu, díky níž se více než 13 tisíc lidí dozvědělo podrobnější informace o technologii vaření piva. Pivu se v Čechách daří nadmíru, to je známá pravda. A že jeho konzumace s mírou (tzn. jeden až dva pšlitory denně u mužů a maximálně dvě třetinky u žen) je zdraví prospěšná, to už je také všeobecně známo. Rozepře, zda jako první naši předkové ochutnali pivo, nebo víno, zřejmě nebude nikdy rozhodnuta. Určitě to však byly ženy neolitických zemědělců, které tehdy kdesi zapomněly nádobu s těstem na pečení chleba a později jako první s potěšením ochutnaly „chléb tekutý“. Srovnání

neolitického moku s dnešní širokou nabídkou nápojů vyrobených doslova vědeckými postupy je nemožné. V Čechách zasvěcených chmelenému, spodně kvašenému ležáku uvařeného většinou ze světlého ječného sladu se teprve v posledních letech zabydlují speciály, které jsou v jiných zemích pivy běžnými. Od svrchně kvašeného pšeničného piva s jemnou ovocnou vůní a chutí přes světlé anglické pivo „ale“, tmavé „stoupy“ a „portery“ až po skutečné speciály s vyšším procentem alkoholu a limitovanými sériemi pro sběratele. Piv jsou desítky druhů, včetně piva vařeného z kukuřice či smrkových výhonků.

Horké křeslo pro starostu

Poslední zářijový čtvrtek (24. 9. 2009) patřil tradičnímu setkání podnikatelů v Podnikatelském centru. Na úvod přivítal hosty místostarosta Prahy 5 Aleš Kohout. Ten také poděkoval podnikatelkám Simoně Klapkové a Sabině Křížové za jejich účast v projektu, kterým se radnice Prahy 5 snaží propojit komerční a neziskové aktivity. Jednatelky společnosti De Gusto, jež má u Anděla stánky a provozuje také občerstvení v Lidické ulici, se totiž rozhodly finančně podpořit nákup a výcvik asistenčního psa neziskovou organizací Helpes pro konkrétní klientku. Pak již následoval další díl pravidelné talk show Martina Komárka, tentokrát věnovaný ožehavému společenskému tématu – propojení politiky a korupce. Hostem, který se tématu nezalekl, byl starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. „Původně jsem sem zval i pana Čunka, který je synonymem pro korupční aféry, ale ten řekl: S Jančíkem? O korupci? To radši ne,“ řekl na začátku besedy Martin Komárek. Dalším hostem večera byla modelka Sandra Vídeňská, která zastupovala veřejnost. Na závěr vyhrčené diskuse poděkoval moderátor starostovi JUDr. Milanu Jančíkovi za jeho přístup k diskusi, podle něj by málokterý politik zvládl vyostřenou debatu s takovým přehledem.

Doprava

Kolo bylo nejrychlejší, konkuruje mu vlak

Ranní závod z Radotína na Smíchov, konaný 21. září 2009, při němž se utkalo několik druhů dopravy, opětovně potvrdil, že kolo je v městském prostředí bezkonkurenčně nejrychlejší prostředkem. Těsně za ním boduje vlak. Sedm soutěžních týmů, zhruba 70 lidí, vyrazilo z radotínského parkoviště P+R v 8.15. Do cíle na nádvoří centra Anděl City dorazili jako první cyklisté, v čele s radním pro životní prostředí Petrem Štěpánkem (SZ). Trasu zvládl za 19 minut. O tři minuty později přijel účastník, který cestoval vlakem ESKA na Smíchov a pak nasedl na skládací kolo. Třetí skupina, tvořená především dětmi z radotínské základní školy, volila kombinaci vlaku a metra nebo vlaku a tramvaje, dojela shodně za 24 minut. O minutu později byl v cíli i automobil. „Vzkaz Evropského týdne mobility je jasný. Veřejná doprava a kolo jsou nejrychlejší. Auto nemá šanci,“ tvrdil po dojezdu Štěpánek. Ti, kteří se vydali od vlaku k Andělu pěšky, dorazili až za 39 minut a autobusu to trvalo z Radotína 43 minut, včetně pětiminutového zpoždění. „Autobus je přibližovadlo,“ řekl Štěpánek, proč mezi veřejnou dopravu nepočítá linkový autobus, který měl naprosto nejhorší čas. Podle Štěpánka není tento spoj určen pro dopravu lidí z Radotína až na Smíchov, jelikož se jedná jen o místní dopravu s množstvím zastávek. „Pro Středočeský kraj ze závodu plyne poučení, aby lidé jezdili autobusem jen na nejbližší zastávku vlaku,“ míní Štěpánek. „Jsem rád, že pražská integrovaná doprava ukázala své kvality, že se železnice pro cestující stala její samozřejmou součástí,“ zhodnotil výsledek Pavel Procházka, který je pověřen řízením společnosti Ropid. Podle ředitele centra osobní dopravy pro Středočeský kraj Aloise Kašpara je ESKA kapacitní, bezpečná a rychlá doprava. „Z Radotína vyjíždějí vlaky do Prahy každých deset minut,“ dodal. Druh dopravy, čas dojezdu: kolo 19 minut, vlak (nádr. Smíchov) + kolo 22 minut, vlak + metro a vlak + tramvaj 24 minut, automobil 25 minut, vlak (nádr. Smíchov) + pěšky 39 minut, autobus 43 minut.

Kvůli triatlonu byla uzavřena Strakonická ulice

Řidiči jedoucí v sobotu 8. srpna 2009 po Strakonické ulici směrem do Prahy měli komplikace. Hlavním důvodem byl triatlonový závod Czech Bigman 2009, který částečně omezil dopravu na této frekventované silnici. Strakonická je totiž důležitou výpadovkou vedoucí od smíchovského nádraží přes Chuchli, Lahovice a Zbraslav až mimo území metropole. Uzavírka se podle pražského magistrátu dotkla úseku od hranice hlavního města po přemostění do Malé Chuchle ve směru do centra, a to v době od 8 do 18 hodin. Objížďka byla vedena přes Zbraslav ulicemi Na Baních, Elišky Přemyslovny, Zbraslavské náměstí, Žitavského, K Přehradám, Strakonická, Lahovický most, Výpadová, Vrážská, Radotínská a dále na přemostění Strakonické a Strakonickou. „Po zkušenostech z předchozích ročníků předpokládáme dopravní komplikace na průjezdu Zbraslaví, doporučili jsme proto všem řidičům jedoucím směrem do Prahy po Strakonické zvolit jinou trasu – například z Mníšku pod Brdy přes Řevnice a Černošice. Pro řidiče jedoucí směrem na Slapy doporučujeme zvolit trasu například přes Jesenici a Jílové u Prahy,“ uvedl tiskový mluvčí Jiří Wolf. Městské hromadné dopravy se omezení provozu dotklo pouze okrajově.

Školství a dětské aktivity

Praha 5 investuje do oprav škol

Výstavbu nové tělocvičny za 90 milionů a další rekonstrukci školy za nejméně 20 milionů korun chystá radnice Prahy 5. Oprava se týká Základní školy Weberova, která je tvořena šesti objekty a letos (2009) by měla být dokončena čtvrtá etapa rekonstrukce. Novou tělocvičnu, na jejíž stavbu přispěje 10 milionů Magistrát, získá na jaře příštího roku (2010) Základní škola v Radlické ulici.

Adrenalinový festival JoyRide zařídil starosta Prahy 5 Milan Jančík

Největší sportovně hudební festival v Evropě JoyRide, který se uskutečnil 4. a 5. září 2009, byl zahájen na Císařské louce, odkud se přesunul do Braníka. JoyRide je festivalem mladých dynamických sportů a dobré hudby. Na návštěvníky čekal wakeboarding, freestyle exhibice na vodním skútru vicemistra Evropy Václava Icemana Žáčka a další atrakce. V loňském roce festival navštívilo 18 tisíc zájemců a bylo zde předvedeno dvacet pět sportovních disciplín. Letos z důvodu hospodářské krize byl uspořádán festival jako dvoudenní akce, jak nám prozradil prezident festivalu Lubor Kos. Na Císařské louce si však návštěvníci mohli poslechnout dobrou hudbu, ale našli zde i velké množství doplňujících atrakcí – turnaje v paintballu, prolézací visutou lanovou dráhu, k dispozici byla lukostřelba či závody ve střelbě vzduchovkou.

Klub dvojčat na Smíchově

Před třemi lety otevřelo v prostorách v Matouškově ulici č. 18 na Smíchově občanské sdružení Klub dvojčat a vícerčat Centrum pomoci rodinám s dětmi z vícečetných porodů. „Prostory jsme získali od městské části Praha 5, která nám vyšla vstříc,“ řekla Gábina Vítková z Klubu dvojčat a vícerčat. Ten vznikl v Praze koncem roku 1995 jako občanské sdružení maminek dvojčat, které cítily potřebu sdělovat si své zkušenosti a řešit problémy společně. A společně se dostávat k užitečným informacím o problematice vícečetných porodů, kterých byl v té době u nás nedostatek. V současnosti už je činnost Klubu dvojčat a vícerčat mnohem dál. „Ve chvíli, kdy rodiče zjistí, že čekají dvojčata, stačí jim zabrouzdat na internetu, vložit slovo dvojčata do vyhledávače a hned objeví naše stránky, kde se dozvědí základní informace o nás i o tom, co to obnáší mít dvojčata či vícerčata, máme tam i fórum, které navštěvují maminky z různých koutů republiky, a které tak funguje jako svépomocná skupina v rámci internetu,“ řekla Vítková. Každou středu od 9 do 12 hodin je v Centru pomoci rodinám s dětmi z vícečetných porodů v Matouškově ulici otevřena laktační poradna, každé všední dopoledne mezi 9. až 13. hodinou (pátek 9–12 hod.) jsou pracovníci Centra k dispozici stávajícím i nastávajícím rodičům dvojčat a vícerčat. K zakoupení je zde literatura včetně materiálů Centra, je možné si tu zapůjčit beletrii s tematikou dvojčat či prolistovat diplomové práce na

toto téma. Odpoledne probíhá individuální poradenství – laktační, pedagogické, rodinné, na objednávku. První až třetí pondělí v měsíci se konají od 18 do 20 hodin přednášky.

Kultura

Výstava v MeetFactory

Do smíchovské umělecké haly MeetFactory se lze v srpnu 2009 vypravit na výstavu So Much More. Jak je zde již zvykem, domácí (Matěj Smetana a Filip Cenek) vystavují společně s mezinárodní skupinou umělců (Jubal Brown z Kanady, angličtí tvůrci Richard Healy, Timothy Roberts, George Young a Charlie Tweed, Američan Conrad Ventur a Holanďan Erik Tode). Kurátorka výstavy Edith Jeřábková pracuje s tématy, jako je návrat společensko-iracionálních motivů do umění nejmladší generace, nová zodpovědnost umění, vztah mezi realitou a fikcí. MeetFactory (Ke Sklárně 3213/15, Praha 5), vernisáž se konala v pátek 7. 8. v 19 hodin. Výstava pokračovala do neděle 6. 9. 2009.

Casanova na Smíchově

Půvabná divadelní hříčka o králi svůdníků je vybroušeným drahokamem, jehož lesk okouzlí divadelní labužníky stejně jako ty, kdo přišli do hlediště poprvé. Od září roku 2009 uvádějí hru v pražském Švandově divadle. Šaramantní dámy, šprýmující gentlemani, vějíře, tasené kordy, hraběnky a baroni, svůdci a krasavice, všudypřítomné vábení nevěry, vše zdánlivě puntičkářsky zabalené do křehkého balíčku rokokově nazdobené konverzační komedie. Vše opentlené vyváženými výkony herců a zarámované zurčící hudbou. Tak se na první pohled jeví hra rakouského dramatika Arthura Schnitzlera, žijícího na přelomu 19. a 20. století ve Vídni, kterou na scénu pražského Švandova divadla přenesl ze svého předešlého působiště v Ostravě režisér Radovan Lipus. Pokud se však divákům po chvíli velepříjemné divadelní podívané poštěstí zapomenout na okolní svět a nechají se vtáhnout hlouběji do rytmického děje jiskřivé maškarády slovních hříček, letmých i moudrých úvah, spustí se jim kdesi uvnitř v hlavě kouzelný divadelní strojek, který umožňuje vžívat se dle chuti do kůže jednotlivých postav a hrát s nimi i sám se sebou dráždivou vnitřní hru na vadí nevadí.

Casanova v lázních vzbuzuje sympatie zejména ostrovtipem, vídeňský dramatik ho zachytil (ne bez jisté potměšilosti) v krizi středního věku, kdy už má nejlepší nenávratně za sebou. A režisér Lipus se s šibalskou ironií v domýšlení jeho erotických pnutí přímo vyžíval. Hrou Casanova v lázních se očividně bavili i herci Švandova divadla, jimž Lipusova péče opravdu svědčí. Kamil Halbich v roli Casanovy, Klára Cibulková coby falešná hraběnka Flaminie i všichni ostatní působí uvolněně, což je dnes v pražském divadle málem zázrak. Právě čiré divadelnictví, očištěné od pompézních efektů a křečovitých gest je největším kladem, který režisér na pražský Smíchov přinesl.

Cyklus koncertů pro Prahu 5 pokračuje

Ve čtvrtek 24. září 2009 se od 19.30 v sále Národního domu na Smíchově uskutečnil třetí koncert z Cyklu koncertů pro Prahu 5, které ve spolupráci s městskou částí Praha 5 pořádá Pražská komorní filharmonie. Program koncertů byl sestaven ze světových i domácích klasických autorů v podání předních interpretů. „Při organizování koncertů se setkáváme s velkou odezvou občanů. Věřím, že máme na co navazovat, a jsem potěšen, že Praha 5 je spojována nejen se slovy dynamicky se rozvíjející část Prahy, ale také jako místo, kde kvalitní hudba a kvalitní kultura mají svůj prostor,“ řekl starosta MČ Praha 5 Milan Jančík. Na zářijovém koncertě vystoupil jeden z nejlepších současných českých violoncellistů Jiří Bárta. Představil se ve velice populárních Variacích na rokokové téma Petra Iljiče Čajkovského, op. 33. Společně s Jiřím Bártou vystoupila Komorní filharmonie Pardubice pod taktovkou mladého a nadějného dirigenta Ondřeje Vrabce. Na koncertě kromě Čajkovského zazněla Symfonie č. 1 D dur „Klasická“ Sergeje Prokofjeva a Symfonie č. 94 G dur „S úderem kotlů“ Josepha Haydna. Koncerty pro Prahu 5 probíhají již třetím rokem. Jsou veřejností velmi oblíbené, průměrná návštěvnost je cca 600 posluchačů.

Cyklus koncertů se koná v Národním domě na Smíchově a začíná vždy v 19.30. Mediálním partnerem koncertů vážné hudby jsou Hudební rozhledy a Pražská pětka. Pozvánky na koncerty byly k dispozici ve vrátnici Národního domu na Smíchově a v Informačním centru městské části Praha 5, Štefánikova 13–15, Praha 5.

Zdravotní a sociální péče

Motolská nemocnice používá software na přepis hlasu

Lékař sleduje rentgenový snímek a do mikrofonu připojeného k počítači diktuje nález. Bez použití klávesnice, pouze hlasem může od září 2009 „napsat“ celou lékařskou zprávu, kterou pak odešle kolegům z jiných oddělení. Lékaři ušetří spoustu času, mnohem kratší dobu čeká na nález také pacient. To vše umožňuje nový software NovaVoice, jež začali využívat lékaři Kliniky zobrazovacích metod FN Motol v Praze. Jako první se při tvorbě programu, který se pro motolskou fakultní nemocnici ladil několik měsíců, musel připravit speciální slovník odborných lékařských výrazů, obsahující více než 65 000 slov v češtině i latině. Šlo o to, aby software nebyl překvapen slovem, jež by neznal. „Výsledný program, který nyní používáme, je velmi dobrý. Byli jsme překvapeni, jak funguje rychle a především s naprostým minimem chyb, rozpoznává s 98% přesností. Poté, co se naši lékaři naučili se systémem pracovat, jejich čas na odečítání jednoho snímku a zápis nálezu se podstatně zkrátil. Díky této technologii jsme schopni zvládnout větší množství úkonů než doposud,“ uvedl doc. MUDr. Miloslav Roček, CSc., přednosta Kliniky zobrazovacích metod FN Motol.

Veřejně prospěšná činnost

Vzácná pera a tužky byly vystaveny v pivovaru Staropramen

Již 5. ročník výstavy značkových psacích potřeb se konal ve čtvrtek 24. září 2009 od 12 do 16 hodin ve společenských prostorách pivovaru Staropramen v Praze 5 na Smíchově. Vystaveny zde byly pera a tužky v celkové hodnotě téměř jednoho milionu korun. Pro návštěvníky výstavy se zároveň otevřela ojedinělá možnost prohlédnout si zdarma historické varny zdejšího pivovaru a prostřednictvím odborného výkladu se seznámit s výrobou piva.

Svatováclavské slavnosti v Praze 5

V sobotu, v neděli a v pondělí 26.–28. září 2009 se v Praze 5 při příležitosti oslav svátku sv. Václava a Dne české státnosti uskutečnila velká kulturní akce: Svatováclavské slavnosti. Konaly se v prostoru kolem kostela sv. Václava a v parku Portheimka. Oslavy začaly v sobotu ve 13 a skončily v 19 hodin, a pokračovaly v neděli od 11 do 21.30 a v pondělí od 10 do 16 hodin. Na návštěvníky čekal bohatý kulturní program, ukázky historických a lidových řemesel, skupina historického šermu Rotyka, koncert skupiny Gnomus a Rebel Music, Vagabundus Clective – Kejklíř Vlček a spol., dobové tance Ambrosia, divadelní představení, soutěže pro děti, pro které bylo navíc v neděli od 13 a v pondělí od 14 hodin připraveno Loutkové Svátovo divadlo a ve 14 hodin v sobotu Jan Hrubec a jeho dřevěné divadlo. Účastníci se mohli těšit i ze scénického a historického šermu, dobové hudby, tanečních vystoupení, velkého historického ležení, kejklířů, výstavy filmových rekvizit z historických filmů (katapulty, děla, mučírna atd.), z přehlídky historických oděvů a zbraní (od antiky po Napoleona), historických a lidových řemesel, tržičky, loutkového divadla a z velké dětské soutěže Rytířská odysea či z rýžování zlata s cestovatelem a dobrodruhem Stanislavem Farou, účastníkem finále Mistrovství světa v rýžování zlata v kanadském Dawsonu v roce 1996. V neděli večer byla na závěr slavností připravena ohňová show, velký koncert skupiny Gnomus v plné sestavě a ve 21.30 ohňostroj. Akci doplnilo scénické oratorium Píseň o svatém Václavu, kterou v premiéře uvedla divadelní a hudební společnost Splendor. Inscenace volně čerpala z díla J. K. Tyla, inspirovala se i životopisem Karla IV. či sv. Václava, sepsaného mnichem Křišťanem. V režii Jaromíra Staňky zde vystoupila Gabriela Filippi, Alfred

Strejček, František Kreuzmann a další. Hra začala v neděli 27. 9. 2009 v 19.30 v kostele sv. Václava na náměstí 14. října.

Tajná svatba Venduly Svobodové

Sedmatřicetiletá zakladatelka nadace Kapka naděje Vendula Svobodová se provdala. Vdova po skladateli Karlu Svobodovi termín svatby pečlivě tajila. Podle zpravodajského serveru se provdala za svého jednatřicetiletého přítele, podnikatele Patrika Auše. Slavnostní obřad se odehrál ve čtvrtek 17. září 2009 na zřícenině Buben nedaleko Plzně. „Ano, jsem vdaná a šťastná,“ prozradila. Nevěděla o tom ani maminka... Přípravy i samotný svatební den byly zahaleny neprostopupným tajemstvím. O jeho konání se z úst Svobodové nic nedozvěděla ani její vlastní rodina. Od své maminky teď očekává, že to „strašně slízne“. Je to totiž už druhá svatba, o které doma nikomu neřekla. Patrik Auš svou partnerku požádal o ruku letos v červenci, když byli společně i s jejím synem Jakubem na dovolené v Itálii. Kromě Jakuba byli na svatbě přítomni ještě svědci novomanželů. Ti, co nebyli pozvaní přímo na obřad, budou mít příležitost popřát manželům ještě na svatební hostině. Ta se bude konat na botelu Admirál, který kotví na břehu pražského Smíchova. Svobodová založila v roce 2000 Nadační fond Kapka naděje. Ten pomáhá dětem s poruchou krvevotvorby i s dalšími onemocněními. V minulosti rozdělil přes 14 milionů korun. Je spojován hlavně s Klinikou dětské hematologie a onkologie Fakultní nemocnice Motol.

Sport a zábava

Pohár starosty Prahy 5 putoval do ZŠ Tyršova

Dne 11. září 2009 se v barrandovském aquaparku konal 3. ročník Sportovního dne Prahy 5 o Pohár starosty MČ Praha 5 Milana Jančíka. V celkem sedmi disciplínách, mezi něž patřily například časovka na tobogánu, vylovení předmětu ze dna bazénu či záchrana tonoucího, si nejlépe vedli žákyně a žáci ze ZŠ Tyršova, kteří tak na závěr zvedli nad hlavu vítěznou trofej – Pohár starosty Prahy 5. Sportovní akce je spojena s prevencí bezpečnosti pro žáky základních škol Prahy 5. Závodů se tak odehrávají pod bedlivým dozorem členů městského policejního sboru Prahy 5, kteří navíc jednotlivé disciplíny doplňují ukázkami své činnosti. Pro děti se stala největším zážitkem záchrana tonoucího a také ukázkový výkon policie. Sportovní den Prahy 5 nebyl však spojen pouze s vodním světem barrandovského aquaparku. Poslední sedmá disciplína se jako jediná nepočítala na čas, ale na body, a sestávala ze znalostí dopravních předpisů silničního provozu. Děti v ní usedly na kola a musely projet dopravním hřištěm městské policie.

Francouzská armáda Čechy v ragby nepotrápila

Před dvěma lety francouzští četníci, teď rovnou armáda. V sobotu 5. září 2009 se na hřišti RC Tatra Smíchov odehrálo přátelské utkání mezi českou reprezentací a výběrem francouzské armády. Cílem zápasu byla podpora ragbyového sportu a zároveň test síly českého národního týmu před říjnovým zápasem ME divize 2A s Polskem. Před dvěma lety odehráli Češi zápas s výběrem francouzského policejního sboru, nyní si svěřenci trenéra Martina Kafky smlsli na francouzských vojácích. Výsledek 20:10 pro domácí mohl české ragbyové příznivce určitě potěšit, výkon na obou stranách však nijak oslnivý nebyl. Český tým si v první půli vypracoval několik šancí a dařilo se mu držet soupeře na jeho půli. Do přestávky domácí položili dvě spleené pětky po rychlých kombinacích na středu hřiště. Po přestávce se soupeř osmělil a začal skóre nepříjemně dotahovat. Naštěstí se však dopouštěl velkého množství chyb, které úspěšně potrestal kopáč Jan Kolář. Od 13.30 na stadionu probíhal i doprovodný program – vystoupení Ústřední hudby Armády ČR, která nakonec zahrála také slavnostní hymny. Po nich diváky krátce uvítal bývalý eurokomisař a současný prezident České ragbyové unie Pavel Telička a slavnostního výkopu se ujal francouzský generál Bernard Béhoteguy, který francouzskou výpravu doprovázel. Mezi hosty byli také vrcholní představitelé české armády a dále zástupci francouzské ambasády. „Česká ragbyová unie

udržuje velmi úzké a přátelské styky s ragbisty z Francie. Francouzské ragby patří ke světové špičce a veškeré kontakty s ním, na všech výkonnostních úrovních, byly vždy velkou školou pro naše hráče, trenéry, rozhodčí i funkcionáře,“ nechal se slyšet Eduard Krützner, bývalý prezident ČSRU. „S francouzskou armádou jsme se poprvé utkali v šedesátých letech na stadionu Dukly na Julisce, před velmi dobrou návštěvou. Za zmínku stojí, že tehdy za ně nastoupil současný prezident FIRA-AER Jean-Claude Baqué.“

Pražské nebe ozářily světelné efekty

Nebe nad Prahou bylo 28. září 2009 ve znamení světelných efektů připomínajících Jamese Bonda, piráta Jacka Sparrowa či kouzelnického učně Harryho Pottera. Na dostihovém závodišti v pražské Velké Chuchli se totiž uskutečnil první ročník unikátního festivalu Pyro Music Laser Fest. Nevídanou skladbu laserových efektů, ohňostroje a filmových melodií předvedli pyrotechnici z FLASH Barrandov SFX, vítězové loňského ohňostrojového festivalu v Cannes a světová špička ve svém oboru. Světelnou show doprovodil pestrý kulturní program. Takzvané festivalové městečko se otevřelo v 16 hodin. Od 20.30 čekaly návštěvníky čtyři velké ohňostroje a dvě laserové podívané, jež byly ušity na míru melodiím z populárních filmů. Každý efekt, barevný gejzír a úder byly v naprosté synchronii s hudebními motivy z filmů Golden Eye, Hvězdné války a Piráti z Karibiku, nechyběla ani série efektů o kouzelnickém učni Harry Potterovi. Právě u slavné úvodní skladby z Harryho Pottera předvedli pyrotechnici show, která diváky vtáhla do pohádkového světa tohoto hrdiny. Začátek ohňostrojových a laserových show byl stanoven na 20.30. Show předcházela bohatý program pro celou rodinu. Již v 16 hodin na Chuchelském dostihovém závodišti vystoupili Děda Mládek Illegal Band, jež vystřídal slovenská písničkářka Katarína Knechtová. Celý program vyvrcholil hity Support Lesbiens. Atmosféru festivalu dokreslilo bubnování Tam Tam Orchestra v přestávkách mezi jednotlivými ohňostroji. Cena vstupenek se pohybovala od 290 do 890 korun.

Městská zeleň a ekologie

Proměny pražských plováren

Vojenská plovárna byla v Praze první, ale zdaleka ne jediná, která kdy na vltavských březích stála. Už v roce 1840 vznikla hned vedle ní plovárna občanská. Přestože už ani ona dobrých třicet let nefunguje, její empírová hlavní stavba na nábreží stále je. Další v pořadí byla Slovanka na Žofíně, která se mohla pochlubit i jedním nezanedbatelným primátem.

Jiří Frost, historik: V šedesátých letech minulého století tam byla vybudovaná největší říční plovoucí plovárna ve střední Evropě. Říkalo se jí laminátka.

To byly na dlouhou dobu tři jediné plovárny. Jejich další rozvoj byl brzděn především společenskými normami.

Zdeněk Míka, Muzeum hl. m. Prahy: To koupání chtělo přiměřený oděv, který by nebránil člověku nebo plavci, aby si mohl ve Vltavě zaplavat. Doba byla prudérní a nepřipouštěla nějaké odhalování lidského těla, zejména to měly těžké ženy, dívky. Společenské bariéry začaly padat zároveň se stavbou vyšehradského tunelu na počátku 20. století a právě tahle stavba se poněkud paradoxně stala hnacím motorem vzniku dalších plováren. Pražanům se totiž otevřela cesta proti proudu Vltavy do čistších vod tehdejší periferie.

Jiří Frost, historik: Lázně Mlýnek nebo Mlejnek byly velmi hojně navštěvované a oblíbené a úhlopříčně proti vodě. Na zlíchovské straně taky Lázně Zlíchov. Populární Mlejnek musel ustoupit výstavbě Barrandovského mostu a do dnešních dnů nepřežila ani bývalá Smíchovská říční plovárna. To Žluté lázně měly štěstí. Po spojení s Modrými láznemi jsou dosud poslední fungující plovárnou na pražské Vltavě, i když už i tady je všechno trochu jinak.

Hana Jurášková, mluvčí Žlutých lázní: Tohle je hlavně sportovní a rekreační areál, ta plovárna už tolik ne, právě tou vodou, takže jsou tady především oblíbené beach kurty. Může si tady člověk zahrát pétanque, fotbálek na písku, ale to všechno samozřejmě doplňuje to, že si tady

můžete dát něco dobrého k jídlu a děti tady mají svůj skvělý koutek, kde jsou různé prolézačky, zajímavý program. To všechno doplňují vlastně koncerty. Slavná bývala i Podolská plovárna zvaná Faltejska, která stála mezi Vyšehradskou plovárnou a Žlutými lázněmi. Tu vedl syn rakousko-uherského vojenského námořníka pan Faltejsek. Další plovárna byla ještě před deseti lety na Štvanici, a jak ukazují stejně staré obrázky, pyšnila se i bazénem s průzračnou vodou. Přestože je současný stav severovýchodní části ostrova neutěšený, někteří lidé se viditelně s likvidací plovárny nesmířili. Každopádně zlatá éra říčních plováren a lázní skončila v Praze už po druhé světové válce.

Zdeněk Míka, Muzeum hl. m. Prahy: Teprve když ta voda začala být opravdu hodně studená vlivem stavby přehrady, zejména Orlické, a když se začalo víc cestovat, tak potom nastává úpadek toho koupání, a samozřejmě určitou roli hraje i znečištění řeky. Přestože se řeka v posledních letech výrazně vyčistila, koupání ve Vltavě lidi už tolik neláká.

Bezpečnost občanů

Chod motolské nemocnice nebyl havárií vody ohrožen

Téměř tři tisíce lidí a část motolské nemocnice zůstaly v úterý 22. 9. 2009 bez vody. Kvůli havárii vodovodního řadu, která se stala brzy ráno na křižovatce ulic Zahradníčkova a Plzeňská v Praze 5, zůstalo bez dodávek vody sídliště Homolka až po ulici 5. máje včetně staré části nemocnice Motol. Nehoda našťastí neohrozila chod zdravotnického zařízení. „Fungování nemocnice to neohrozilo. Máme tři přívody vody, které tvoří propojený okruh, závada zasáhla nejslabší z nich,“ řekl provozně-technický náměstek motolské nemocnice Pavel Budínský. Doplnil, že lékařská část byla zabezpečena, takže pacientů se havárie nedotkla. Bez přívodu vody tak byla v nemocnici pouze technická vrátnice, školicí středisko a kanceláře investičního odboru. Dodávky vody do Motola a přilehlých čtvrtí byly opětovně obnoveny 23. září 2009, kdy PVK opravu vodovodu v Plzeňské ulici dokončily. Bez dodávky vody bylo sídliště Homolka až po ulici 5. máje včetně spodních pater staré části nemocnice Motol. Provoz nemocnice nebyl omezen. Havárii způsobila dvoumetrová trhlina a pracovníci vyměnili celý prasklý úsek potrubí. Na odstranění havárie pracoval i Hasičský záchranný sbor hlavního města Prahy. Náhradní zásobování PVK zajistily pojízdnými cisternami a také voznicemi. Voda rovněž netekla obyvatelům zdejšího sídliště. „Je to tady celkem běžné. Člověk si zvykne,“ poznamenala na adresu havárie jedna z místních obyvatelek. Podle informací Ondřeje Pokorného ze společnosti Pražské vodovody a kanalizace (PVK) byla příčinou prasklého vodovodního potrubí koroze. „Řád o průměru 20 cm pochází z roku 1984,“ upřesnil Pokorný. Dále uvedl, že téměř polovinu všech vodovodních nehod v hlavním městě má na svědomí dynamické namáhání způsobené pohyby v půdě od frekventované pražské dopravy. Ostatní případy, kdy dojde k havárii vodovodního potrubí, jsou důsledkem právě koroze, mrazu či stárí. Nejstarší vodovodní síť v metropoli je přitom přibližně z roku 1880. PVK zásobují vodou více než 1,4 milionu obyvatel Prahy a okolí a zaměstnávají více než tisícovku lidí. V roce 2008 měla společnost obrát 4,76 miliardy korun.

Bezpečnostní karty pomohou nejen dětem a seniorům

Jako součást informačně bezpečnostní kampaně vydá MČ Praha 5 kartičky, obsahující informace o důležitých telefonních číslech, odborných centrech a všeobecných postupech při řešení krizových situací. Kartičky budou zdarma distribuovány všemi informačními místy radnice a do škol, zdravotnických a sociálních zařízení Prahy 5. „Praha 5 klade na bezpečnost velký důraz,“ řekl starosta JUDr. Milan Jančík. „Kartičky najdou své uplatnění a pomohou občanům při řešení nepříjemných situací,“ dodal. „Jejich hlavním cílem je adresně informovat a pomoci všem zmíněným kategoriím občanů, poradit, jak si počínat v krizových situacích a kde vyhledat pomoc při jejich řešení,“ dodal předseda Bezpečnostního výboru ZMČ Praha 5 Milan Kudrys. Karty budou rozděleny do šesti skupin: pro seniory, děti, občany, návštěvníky,

rodiče a mládež. Každá skupina kartiček bude barevně označena a nabídne konkrétní a specifické informace vázané pro vybranou skupinu obyvatel.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Před 210 lety se narodil francouzský geolog Joachim Barrande

Dne 11. srpna 2009 uplynulo 210 let od narození Joachima Barranda. Jeho život připomíná i pobočka Muzea T. G. Masaryka ve Skryjích na Rakovnicku. Do Čech tohoto Francouze narozeného 11. srpna 1799 ve městě Saugues přivedla náhoda. Po studiích silničního a mostního stavitelství byl Barrande povolán na francouzský dvůr, aby vyučoval přírodní a matematické vědy vnuka krále Karla X. Červencová revoluce roku 1830 poslala královskou rodinu s Barrandem do exilu, nejprve do Skotska a pak do Čech. Zde pobývali na zámku v Buštěhradě, později přesídlili na Pražský hrad. Barrande se seznámil s pražskou společenskou i vědeckou elitou. vzdal se vychovatelství a bylo mu svěřeno vyměřování koňské dráhy z Prahy přes křivoklátské lesy až k uhelným slojím v Radnicích v západních Čechách. Právě při této práci našel svého prvního trilobitu. Prý na Dívčích hradech, dnešní pražské čtvrti, v malém, dodnes existujícím lomu pod železnicí. Při vyměřování koňské dráhy našel celou řadu dalších zkamenělin a zároveň se mu dostala do ruky kniha anglického geologa Murchinsona s názvem Silurský systém. Poznal v ní celou řadu druhů, které sám objevil, a tak označil krajinu mezi Prahou a Křivoklátskem jako silurský systém. Dnes se mu říká Barrandien. Objevil také mnoho nových zkamenělin, jen u trilobitů asi sto nových druhů. V Praze Barrande zapustil kořeny, naučil se česky a měl zde řadu přátel i mezi dělníky. Výsledky výzkumné práce, které věnoval 44 let života, shrnul v díle Silur středních Čech, které vyšlo zároveň v Praze a v Paříži. První díl obsahuje vedle geologického náčrtu českého siluru i monografii českých trilobitů s popisy stovek pečlivě nakreslených druhů. Za Barrandova života vyšlo jedenadvacet dílů, další následovaly po jeho smrti. Zemřel v roce 1883 na zápal plic. Ve Skryjích je dnes zpřístupněné muzeum Joachima Barranda a k vidění je zde i jeho bronzový pomník.

Říjen

Z radnice

Mobilní kancelář

V října 2009 otevřela městská část Praha 5 na pěší zóně Anděl provoz mobilní kanceláře MČ Praha 5 v rámci projektu Otevřená radnice. Jedná se o snadno přepravitelnou úřadovnu s moderním designem a technickým vybavením, která bude v budoucnu usnadňovat občanům komunikaci s úřadem zdejší městské části. Kancelář představuje moderní buňka o ploše 33 metrů čtverečních, s jednacím sálkem a propojeným informačním a oddechovým prostorem.

Udělování záslužných medailí MČ Prahy 5

Medaile byly uděleny ve středu 28. října 2009 při příležitosti oslav dne vzniku samostatného československého státu významným občanům jako ocenění za přínos městu. Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík je předal v Portheimce následujícím osobnostem: Jana Filipová – za rozvoj kulturního života v Praze 5; Karel Gott – za přínos v oblasti populární hudby; JUDr. Otakar Frankenberger (1885–1941, in memoriam) – za odbojovou činnost, za kterou zaplatil cenou nejvyšší, JUDr. Otakar Frankenberger (1911–1998, in memoriam) – za morální postoje, pro které byl vězněn v době nacismu a komunismu; Ing. Bohdan Bečka (in memoriam) – za zásluhy o vznik Československé republiky a za její rozvoj. Záslužná medaile Prahy 5 je nejvyšší ocenění městské části. Navazuje na historickou Záslužnou medaili města Smíchova, udělovanou na počátku 20. století. V novodobé historii byly záslužné medaile poprvé uděleny při příležitosti 90. výročí vzniku samostatného československého státu (28. 10. 2008). K oceněným náleželi Prof. MUDr. Josef Koutecký, DrSc., lékař a chirurg; Miroslav Ondříček,

významný český kameraman; Marie Tykalová, tajemnice Českého svazu bojovníků za svobodu. Medaile in memoriam byly uděleny MUDr. Jan Pragerovi – za hrdinství v průběhu 2. světové války, a Lence Reinerové – za sblížování české, německé a židovské kultury. Jako historicky nezapomenutelná osobnost obdržel medaili in memoriam i francouzský rodák Joachim Barrande (1799–1883), inženýr a paleontolog. Před slavnostním předáváním medailí se uskutečnil historický průvod ulicemi Prahy 5. Připomenul slavnostní atmosféru po vyhlášení samostatnosti Československa 28. října 1918, kdy se ve městech konaly děkovné průvody a bohoslužby. Prvorepublikovou náladu vytvořili herci oblečení do dobových kostýmů s originálními transparenty. Součástí každého kostýmu byla česká trikolóra. V průvodu jel i představitel T. G. Masaryka, prvního prezidenta ČSR. Akce se zúčastnili i představitelé MČ Prahy 5.

Úřední oznámení

Změny v zákonech

Dne 1. října 2009 nastaly změny v řadě významných zákonů, včetně zákonů ve vztahu k podnikání. Bylo jich novelizováno celkem 25. Další změny se očekávají 1. listopadu 2009, kdy dojde k novelizaci další desítky zákonů. Například obchodní zákoník, zákon o bankách, zákon o správě daní a poplatků, exekuční řád, insolvenční zákon či zákoník práce.

Od roku 2010 budou dražší dálniční známky

Dálniční známky na příští rok (2010) podraží. Roční stojí 1200 korun, což je o 200 korun více než dosud. Zdražily i krátkodobé nálepky. Měsíční z 330 na 350 korun. Platnost týdenní známky se rozšíří na deset dní, cena stoupne z 220 na 250 korun. Zároveň přibudou desítky kilometrů nových dálnic, kam bude možné vjet pouze s nálepkou na okně osobního auta. Neznamená to ovšem, že se seznam zpoplatněných dálnic a rychlostních silnic rozšíří hned od ledna. Některé z nich totiž ještě nejsou dokončené. Platí to i o dálničním okruhu Prahy. V průběhu roku – až bude dokončena – by se měla zpoplatnit trasa mezi Modleticemi a Řepy. Mezi nově zpoplatněné silnice náleží mimo jiné i rychlostní komunikace R 1 Modletice–Slivenec a R 1 Slivenec–Řepy. Spojí se také brněnská dálnice D 1 s rychlostní silnicí R 4 na Příbram, s plzeňskou dálnicí D 5 a rychlostní silnicí R 4 na Karlovy Vary. Dálniční známky na příští rok jsou už v prodeji, platí od prosince 2009 do ledna 2011. Potřebují ji ovšem už jen osobní auta a dodávky, vozidla nad 3,5 tuny platí od ledna 2010 mýto. Ministerstvo dopravy ČR odhaduje, že výnos z prodeje dálničních kuponů bude bezmála tři miliardy korun. Za tři miliardy by se postavilo asi pět kilometrů dálnic. Jeden kilometr vyjde na 150 až 900 milionů korun.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Sekyra Group zpomalí stavby kvůli krizi

Developerská společnost Sekyra Group přehodnotila původní plány na intenzitu výstavby na pozemcích pražského Rohanského ostrova, Nákladového nádraží Žižkov a smíchovského nádraží. Kvůli hospodářské krizi se stavba nových bytů, kanceláří a obchodů uskuteční v objemově menších fázích. „Je třeba regulovat velikost jednotlivých fází v souvislosti se situací na trhu, neboť jeho absorpční kapacita v oblasti komerčních i rezidenčních ploch je dnes na historických minimech,“ uvedla dne 21. října 2009 firma. Fázování projektů prý umožní stavební společnosti investovat zisky z předchozích etap výstavby do následujících fází. Podíl vlastních zdrojů se má u budoucích projektů Sekyra Group pohybovat kolem 25 procent. Firma již dříve odhadla, že projekty si vyžádají investice v řádu desítek miliard korun. Kolem Rohanského ostrova chce začít Sekyra stavět v roce 2011, na Žižkově a Smíchově o rok později. Projekty se mají realizovat v následujících deseti až 15 letech. „Například u projektů žižkovského a smíchovského nádraží předpokládáme, že projektování územních rozhodnutí prvních budov zahájíme bezprostředně po změně územního plánu, tedy

v průběhu roku 2010,“ uvedl šéf firmy Luděk Sekyra. Pražští radní ale minulý týden rozhodli o odložení změn územního plánu, které se kromě dalších projektů měly týkat také Žižkova a Smíchova.

Podniky a podnikatelé

Vyhlášení ankety Podnikatel Prahy 5

Městská část Praha 5, Hospodářská komora Praha 5, Hospodáři Praha ve spolupráci s Poštovní spořitelnou vyhlásily (říjen 2009) čtvrtý ročník soutěže Podnikatel Prahy 5 a cenu o nejlepšího Živnostníka roku. Veřejnost má možnost své tipy na nejlepšího podnikatele roku 2009 Prahy 5 posílat nejpozději do 12. prosince 2009 na e-mailovou adresu info@podnikatelskecentrum.cz nebo hlasovat přímo pomocí nominačního lístku. Nominovanými mohou být fyzické (podnikatel se živnostenským oprávněním nebo koncesní listinou) nebo právnické osoby (vlastník či manažer společnosti s min. 20% vlastnickým podílem), které mají sídlo nebo provozovnu na území MČ Praha 5. Hlasovací lístky byly umístěny v měsíčníku Pražská pětka, na recepci Podnikatelského centra (Preslova 5, Praha 5, 150 00), na Úřadu městské části Prahy 5 (nám. 14. října č. 4, Praha 5) a ve Finančním centru Poštovní spořitelny (Štefánikova 18/25, Praha 5, pasáž Austria). Vyhlášení vítěze Podnikatele a živnostníka Prahy 5 roku 2009 proběhne v rámci Dne podnikatelů, který se uskuteční koncem prosince 2009. Vylosovaní obdrží knižní odměny, které do soutěže věnovala společnost Grada.

Byty a bytová politika

Dům pro náročné

V lokalitě městské části Praha 5, konkrétně na úrovni ulic Holečkova a Švédská, vyrostl (15. 10. 2009) velmi zajímavý bytový dům s názvem Sacré Coeur, který je svým architektonickým řešením citlivě a přirozeně integrován do staré zástavby. Původní myšlenka počítala s terasovitým uspořádáním a menším měřítkem stavby. Při vlastním projektování však, vzhledem k okolní zástavbě, skupina architektů nakonec přistoupila k typické blokové formě. Zdánlivě jednoduchá a urbanisticky přirozená koncepce zástavby v sobě skrývala několik technických překážek, neboť stavební pozemky v převážné míře tvořily zastropení a konstrukce Strahovského tunelu, včetně patnáctimetrového výškového rozdílu severní a jižní části pozemku. Rezidence Sacré Coeur je dalším přímým důkazem moderní architektury, která citlivě skloubila zajímavé místo, nápad a kvalitní materiály. Výsledkem je bytový komplex nabízející v osmi nadzemních podlažích celkem 103 luxusních, individuálně řešených bytů. Některé z nich mají velké terasy, balkony, zahrádky a nechybějí ani zajímavé mezonetové byty. V podzemních prostorách je umístěno dostatečné množství parkovacích stání. Výjimečnost projektu je dána exkluzivním místem i nadstandardním vybavením bytů a úrovní služeb.

Většina čtvrtí Prahy nájem od ledna 2010 nezvýší

Většina pražských městských částí se od ledna 2010 nechystá ke zvyšování nájemného ve svých bytech. Svě kroky často odůvodňují hospodářskou krizí a jejími dopady na obyvatele. Některé radnice, které se ke zdražení odhodlaly, připravily sociální program na zmírnění dopadů deregulace. Vyšší nájemné zaplatí například obyvatelé třetí a desáté městské části. Lidé na Žižkově a v části Vinohrad, která spadá pod Prahu 3, zaplatí od Nového roku měsíčně o téměř 15 procent více. Zdražovat se rozhodla i Praha 10, nájemné se zde zvedne ve výši, jakou povolilo Ministerstvo pro místní rozvoj. Obě městské části ale zároveň přichystaly zvláštní fond. Dají do něj polovinu částky, kterou díky zvýšenému nájemnému vyberou. Z fondu pak chtějí přispívat lidem, kteří se i přes státní pomoc ocitnou kvůli vysokému nájemnému ve finanční tísní. Kvůli špatné hospodářské situaci chce svým obyvatelům ulevit i Praha 5. Vedení radnice sice schválilo zdražení, zároveň ale přijalo celoroční plošnou slevu. I

tak ale v páté městské části lidé za bydlení zaplatí více. Podobnou slevu totiž úřad již přijal na začátku tohoto roku (2009), od Nového roku tedy vstoupí v platnost ceny, které již měly platit letos. V hlavním městě je v současnosti 160 000 bytů s regulovaným nájemným. Polovinu z nich spravují městské části, zbytek soukromníci.

Radnice Prahy 5 v příštím roce nájemy zvedat nebude

Mezi nejčastěji skloňované a používané fráze již přibližně rok patří celosvětová ekonomická krize. Obyvatelé páté městské části, kteří bydlí v obecních bytech, se ale mohou na jeden rok alespoň trochu uklidnit. Radnice Prahy 5 se totiž v rámci protikrizových opatření rozhodla (24. 9. 2009), že místním obyvatelům alespoň trochu uleví. Nebudou muset zaplatit více peněz za nájemné.

Přestože radnici umožňuje takzvaná deregulace nájemů zvedat, příští rok by se tak podle rozhodnutí radních a Zastupitelstva stát nemělo. Zdražení nájmu bude celkem o nula korun za metr. „Rada městské části zvážila stávající ekonomickou situaci městské části z hlediska příjmové stránky rozpočtu. Do úvahy vzala také možnosti obyvatel městské části a dospěla k závěru, že příští rok se nájemné zvedat nebude. Některým nájemníkům naopak poskytneme celoroční slevu,“ uvedl starosta Prahy 5 Milan Jančík. Případná deregulace by se dotkla lidí, kteří bydlí v Hlubočepích, Jinonicích, Košířích, Motole, Radlicích a na Smíchově. „K Praze 5 patří část Malé Strany, kde se ale nachází jenom nepatrné množství obecních bytů,“ uvedl mluvčí Prahy 5 Radovan Myslík. Radnici tento postup, tedy nezdrazovat, umožnila změna zákona o postupném zvyšování nájmů v obecních bytech. Ta totiž radnicím jednotlivých měst a městských částí dala lhůtu, do kdy by měly ceny za metr čtvereční v obecních bytech dosáhnout maximální částky stanovené v zákoně. Díky tomu tak mohou radnice reagovat na ekonomickou krizi a zvyšovat nájem pomaleji, než se původně předpokládalo. Radnice páté městské části kromě toho rozhodla, že někteří nájemníci dostanou od městské části na bydlení slevu. V bytech s takzvaně sníženou kvalitou tak nájemníci v příštím roce zaplatí přibližně jen šedesát devět korun za metr čtvereční. V „lepších“ bytech se pak nájemné vyšplhá na necelých osmdesát sedm korun za metr čtvereční. Zvyšování nájmu se nemusejí bát ani podnikatelé. Protikrizové opatření se ale nedotkne pouze nájemců v obecních bytech. Radnice totiž neplánuje v příštím roce ani zdrazování pronájmu v takzvaných nebytových prostorech. To znamená například obchodníkům, kteří mají krámk v některém z domů, jež patří městské části.

Doprava

Podzimní počasí negativně ovlivnilo pražskou dopravu

Do Česka nastupuje podzim, v horských oblastech se může objevit první sníh.

Babí léto v Česku podle meteorologů definitivně končí. I když se v prvních podzimních dnech obloha příliš nezatahne, teplota se již nevyšplhá nad 20 °Celsia a v horských oblastech se dokonce může objevit námraza a v nejvyšších polohách i závěje. Což přinese nemalé problémy v dopravě. Sněhové přehánky se zřejmě objeví i v Praze. Především ve vyšších pražských polohách, kam náleží i část čtvrtí v Praze 5. Na konci října pak klesne rtuť teploměru pod nulu i ve dvou metrech nad zemí. Letošní říjen tak meteorologové očekávají teplotně průměrný, tedy s denní teplotou okolo osmi stupňů. Naopak srážek bude méně, než je obvyklé, srážkové úhrny na říjen přitom počítají se 42 milimetry.

V dešti se tvořily kolony a bylo hodně nehod

V noci na středu 30. září 2009 začalo po dlouhé době pršet. A prakticky v tutéž chvíli začala na policii docházet hlášení o nehodách a dlouhých kolonách. „Do poledne jsme měli nahlášeno kolem padesáti nehod. Z toho vyšetřujeme kolem třiceti případů, při kterých bylo zraněno pět osob a jedna usmrcena,“ řekla mluvčí pražské policie Andrea Zoulová. Asi nejhorší byla situace na magistrále kolem hlavního nádraží a mezi Vltavou a Václavským náměstím, také v Legerově ulici směrem na Prahu 7 a v Argentinské směrem do centra.

Dlouhé kolony a zácpy ochromily také místa na druhém břehu Vltavy na Újezdě, kolem tunelu Mrázovka a u Barrandovského mostu, kde byla situace nejhorší. Právě zde se dopoledne srazily hned v několika dopravních nehodách nejméně tři nákladní a jedno osobní vozidlo. Jejich následky pak hasiči a policisté odstraňovali několik hodin. Mluvčí pražské záchranné služby Jiřina Ernestová sdělila, že záchranáři měli devět výjezdů. „Ošetřovali jsme sedm pacientů, u chodkyně na Lhotce lékař musel konstatovat smrt, žena svým mnohačetným zraněním na místě podlehla.“ Část problémů dalšího z hororových dnů pražské dopravy lze připsat na vrub nejen počasí, ale i výpadku více než dvou stovek nefungujících semaforů. Ty přestaly dopoledne 1. října 2009 kolem půl desáté svítit vinou masivního výpadku proudu.

Dostavba jižní části Pražského okruhu má zpoždění

Dostavba jižní části Pražského okruhu je opožděna. Otevřen měl být v dubnu roku 2010. Dokončení se ale odsouvá až na letní měsíce. Uvedený úsek propojí v budoucnu dálnice D 1 s dálnicí D 5 a odvede dopravu například z přetížené Jižní spojky nebo z Barrandovského mostu. Podle mluvčí Ředitelství silnic a dálnic Martiny Vápeníkové vyšlo zpoždění z auditu, který si nechali vypracovat. Termín byl posunut především z důvodu nutné opravy už stávajícího úseku okruhu ve směru od Slivence na Ruzyni, kde je nutná rekonstrukce povrchu vozovky. Dalším důvodem byly majetkoprávní problémy, na které podnik narazil již ve fázi samotné přípravy, a to ještě před zahájením vlastní výstavby.

Školství a dětské aktivity

Levný nájem pro školy.

Podle smlouvy pronajímá radnice Prahy 5 Vysoké školy finanční a správní prostory za necelých třicet korun za metr čtvereční. To je cena, kterou měsíčně škola zaplatí ve svých dvou budovách v Praze 5. Vyplývá to z nájemní smlouvy. Škola, na které vystudovali vlivní pražští politici za rekordně krátké časy, platí desetkrát méně, než je v dané městské části obvyklé. „Normální cena za komerční prostory v Praze 5 se pohybuje okolo 350 korun za metr měsíčně. Nicméně záleží na tom, v jakém stavu je nemovitost a z čeho se skládá,“ řekl Petr Podlešák, majitel realitní kanceláře REMAX Alfa. Výše nájemného vadí opozičním členům Zastupitelstva. Podle mluvčího Prahy 5 Radovana Myslíka mají takové podmínky všechny vysoké školy v městské části. Důvodem je podpora vysokoškolského vzdělávání.

Perspektivní učební obor-lakýrník

Obor lakýrník se vyučuje na Střední průmyslové škole dopravní, a. s., se sídlem v Plzeňské ulici 102/ 219, v Praze 5. Od prvního ročníku se zde žáci učí řemeslo na automobilech, konstrukcích a malbách, v dalších ročnících se specializují podle své volby jak na natěračství se znalostmi malířství, tak na autolakýrnictví. Škola již delší dobu spolupracuje s firmou Servind, která je jediným zástupcem firmy Standox na českém trhu. Ta uvedený obor na škole sponzorsky podporuje. Učitelé odborného výcviku i teorie absolvují praxi ve školicím středisku firmy a nově nabyté zkušenosti předávají mladým svěřencům na odloučeném pracovišti v provozovně v Praze 5, Plzeňská 137. Dílna je koncipována jako autoservis a žáci zde pracují na vozidlech zákazníků. Provádějí se zde téměř všechny opravy osobních a nákladních automobilů včetně autobusů. Je zde lakovací box, dvě míchárny vodou ředitelných barev s dalším nezbytným vybavením, které poskytla za symbolickou cenu právě již zmíněná firma Servind. Obor lakýrník má perspektivu a značné uplatnění v praxi.

Nové hřiště v Praze 5

V červnu roku 2009 bylo v Praze 5 – Hlubočepích otevřeno nové hřiště za 2,5 milionu korun. Postavit dětské hřiště pro veřejnost už neznamená pořídit kolotoč, houpačku a dnes již zapomenutou „zeměkouli“. Jsou daná přesná pravidla stanovená Evropskou unií, podle kterých dětská hřiště vznikají. V Praze stále přibývá moderních dětských parků, jež vznikají na úkor těch starých, které nesplňují dané normy.

Kultura

Otazníky nad radničními novinami

Radniční noviny, které vydává takřka každá městská část, stojí měsíčně desetitisíce až miliony korun, které jdou z peněz daňových poplatníků. Často na jejich fotografiích figurují starostové a radní jednotlivých městských částí. Například Tučňák vydávaný nuselskou radnicí připomíná spíše „rodinné“ album starosty Pavla Horálka (ODS). V říjnovém vydání Tučňáka, který měsíčně stojí 147 tisíc korun, byl zvětšen dokonce jedenáctkrát. Také primátor hl. m. Prahy Pavel Bém se v novinách rád vidí, ale proti Horálkovi je v říjnovém vydání Listů hlavního města úplný břídl. Pražané si ho mohli připomenout „jen“ pětkrát. Hned na první straně dvakrát, jednou dumajícího na téma svobody, podruhé s dalajlámou. Listy hlavního města Prahy přijdou Magistrát na dva miliony korun měsíčně, respektive o 400 tisíc méně, neboť tato částka se vrací inzercí. Náklad je 600 tisíc kusů. Podle mluvčího Magistrátu a člena redakční rady Jiřího Wolfa lidé Listy čtou. Jeden výtisk Pražské pětky, měsíčníku Prahy 5, který je tištěn na křídovém papíře, stojí smíchovskou radnici podle jejího mluvčího Radovana Myslíka sedm korun. Jelikož vychází v nákladu 47 tisíc, měsíčně stojí radnici takřka 330 tisíc korun. Ač k nevíře, občany ale příliš nezatežuje politickými oficialitami a starosta Milan Jančík (ODS) se drží docela stranou. Ačkoli má Pražská pětka takřka 50 stran, v říjnu se na nich objevil pouze dvakrát.

Vyšel druhý díl knihy Slavné osobnosti v dějinách Prahy 5

Návrat do nedávné i starší historie Prahy 5 nabízí již druhý díl knihy Slavné osobnosti v dějinách Prahy 5 – Příběhy nevšedních životů. „Publikace představuje stovku významných osobností, jejichž život byl spojen s Prahou 5 a zároveň se zapsaly do historie našeho státu,“ uvedl spoluautor knihy a kronikář Prahy 5 Hugo Schreiber. Čtenáři se tak v knize, kde je zahrnuta stovka osobností, jejichž život byl spojen s Prahou 5, seznámí například se životem průmyslníků Rudolfa Bárty nebo Antonína Kumpéry. Mezi spisovateli tu najdou zase Karla Poláčka, Jaroslava Foglara nebo autora Saturnina Zdeňka Jirotku. Malíře pak zastupuje například výtvarnice Toyen. Kniha se zaměřila nejen na osudy významných obyvatel páté městské části, kteří tu žili v průběhu minulých dvou století, ale dočtou se třeba i o svatém Prokopovi, po němž je pojmenován nejvýznamnější přírodní útvar v Praze 5, tedy Prokopské údolí.

V úvodním slovu knihy napsal PhDr. Josef Tomeš: „Před dvěma lety vyšel první díl knihy Slavné osobnosti v dějinách Prahy 5. Příběhy nevšedních životů, představující vybrané historické protagonisty, jejichž osudy, práce, dílo či působení byly spojeny s jihozápadní částí našeho hlavního města. V souboru populárně pojatých biografických medailonů se tu objevily známé osobnosti, zachycené ovšem z jiného úhlu, než se s nimi setkáváme v naučných slovnících, učebnicích či vzpomínkových článcích, i neprávem zasuté a zapomenuté postavy, jejichž jména dnes oslovují povýtce jen historiky. Ze vzdálenější i nedávné minulosti vystupovaly pozoruhodné životní příběhy umělců, vědců, politiků, novinářů, podnikatelů, sportovců a komunálních pracovníků, dokumentované dobovými fotografiemi, v mnoha případech dosud neznámými či poprvé publikovanými. Vzniklo dílo, průkopnické svým tematickým zaměřením i formálním pojetím (především kompozicí jednotlivých medailonů), první svého druhu mezi pragensiemi. Zůstávalo otázkou, jaký čtenářský zájem vzbudí v současné záplavě biografické literatury všeho druhu a v uspěchané době, rozvolňující lokálně patriotické vazby. Následovaly je však vesměs pozitivní ohlasy, a to jak z řad čtenářů, tak od recenzentů. Obyvatelům různých čtvrtí Prahy 5 personifikovalo dějiny jejich bydliště a objevilo dosud netušené zdejší stopy historických osobností. Širší čtenářskou obec pak zaujalo řadou netradičně ztvárněných biografii pozoruhodných postav, jež se v různých oblastech lidské činnosti zapsaly do českých dějin, ale také množstvím dílčích životopisných, regionálně historických i místopisných údajů. Mnohé čtenáře oslovilo jako čtivá literatura faktu, jiným slouží jako příručka; ve veřejných knihovnách bylo většinou zařazeno mezi

encyklopedie. Kritické připomínky se převážně týkaly osobností, jež čtenáři v knize nenašli a jež by v ní podle jejich názoru neměly chybět. Kritici se zde plně shodli s autory a editory, kteří již v okamžiku vydání prvního svazku začali připravovat jeho pokračování.

A tak o dva roky později, v létě roku 2009, vychází druhý svazek díla, obsahující další stovku medailonů osobností, spjatých s dějinami dnešní Prahy 5. Svou koncepcí a způsobem zpracování, formátem a grafickou úpravou navazuje na díl předchozí. Autorský kolektiv se poněkud obměnil, ale redakce zůstala táž. Jednotlivé medailony jsou o něco delší, ale také obsažnější a propracovanější. Stejně jako v prvním díle sestávají z pěti vzájemně se doplňujících částí: první tvoří záhlaví celého textu a podává stručnou, základní informaci o uvedené osobnosti, druhá obsahuje její podrobnou biografii, třetí mapuje její vazby k území Prahy 5 i ku Praze vůbec, čtvrtá zachycuje některé méně známé informace o jejím životě, díle či příbuzenských poměrech a pátá přináší literární reflexi jejího významu, přínosu nebo vztahu ke sledovanému regionu. Texty doprovází bohatý obrazový materiál, tvořený z větší části dobovými fotografiemi. Medailony nám zpřítomňují řadu postav, ale také rodin a rodů, které zanechaly své stopy ve sledovaném regionu a často zde zakořenily až po naše časy. Zvláštní stati jsou věnovány aristokratickým rodům, jež v minulých staletích vlastnily statky a usedlosti na území dnešní Prahy 5 (Michnům z Vacínova, Kinským, Buquoyům, Schwarzenbergům), některým průmyslnickým rodinám, jež zde měly své podniky, proslulým stavitelům a architektům, kteří se zde zvěčnili svými stavbami a často tu i bydleli, politikům, novinářům, vědcům, spisovatelům a dalším umělcům. Na místopisném pozadí se ve zkratce odvíjí životní příběh sociálně demokratického politika a novináře Rudolfa Bechyněho a tragické osudy jeho rodiny, úspěšná kariéra i drama politické persekuce národohospodáře Jiřího Hejdy, diplomata Jana Jíny a politika Oldřicha Johna. Věcná, objektivní biografie profesora Zdeňka Nejedlého je doplněna exaktními údaji o jeho smíchovských bydlíštích; podobně zaznamenány jsou i smíchovské stopy prezidenta Antonína Novotného. Vila na Santošce nám připomene Marii Strettiovou, jež na prahu stárí výrazně vstoupila do české literatury, i kulturní přínos rodiny Strettiů, originální dřevěný dům na Barrandově zase charismatickou osobnost hraběte Jindřicha Kolowrata, jenž zde trávil poslední léta svého dlouhého života po návratu z exilu, a vila na Pernikářce bibliofilského nakladatele Aloise Dyka a jeho rozvětvené potomstvo. Na medailon Josefa Pekaře z předchozího svazku navazuje biografie historičky Milady Paulové, první české univerzitní profesorky, jež dlouhá léta bydlela v někdejší Pekařově bytě na smíchovském nábřeží... Ani druhý díl však nevyčerpal všechny pozoruhodné osobnosti historie Prahy 5. Autoři a redaktori si uvědomují svůj závazek k rozpracovanému úkolu a rádi by jej v blízké budoucnosti završili dílem třetím.“ Encyklopedické dílo vydalo nakladatelství Perseus za podpory Městské části Prahy 5, Magistrátu hl. m. Prahy, ČSOB a dalších sponzorů.

V Informačním centru Prahy 5 se uskutečnila přednáška o Vojtěchu Kubašovi

Klub přátel starého Smíchova a Informační centrum Prahy 5, o. p. s., uskutečnily vzpomínkovou přednášku o předním českém výtvarníkovi a ilustrátorovi Vojtěchu Kubašovi, od jehož narození letos uplynulo 95 let. Na Smíchově strávil téměř celý život. K jeho nejoblíbenějším místům patřila usedlost Bertramka, která byla častým námětem jeho grafických listů. Kubaša je také autorem ilustrací v mnoha dětských knížkách (Už vím proč, Cvrček a mravenci). Tvořil i rozkládací trojrozměrné knížky, tzv. pop-up, stejnou technikou vznikaly i papírové betlémy. Dílo svého otce představila Dagmar Vrkljan v úterý 6. října 2009 v 17 hodin v Informačním centru Prahy 5, o. p. s., Štefánikova 30, Praha 5.

Obrazy Karla Veržakovského v Portheimce

V Galerii Portheimka byla od úterý 13. října 2009 otevřena výstava obrazů, akvarelů a kreseb Karla Veržakovského. Tento významný český autor s ukrajinskými kořeny, který podlehl roku 1963 zákeřné chorobě, se za svého života účastnil jen minima výstav, ačkoli jeho dílo si pozornost veřejnosti rozhodně zasloužilo. „Jsem potěšen, že můžeme prostřednictvím naší

Galerie Portheimka zprostředkovat výstavu právě Karla Veržakovského, leckdy neprávem opomíjeného umělce. Věřím, že se tato výstava bude návštěvníkům líbit,“ řekl starosta MČ P5 Milan Jančík. „Snažíme se do Portheimky dostat co nejzajímavější projekty. Veržakovského díla jsou zastoupena ve sbírkách Národní galerie v Praze, Východočeské galerie v Pardubicích i v soukromých sbírkách v Čechách a v Evropě,“ dodal k expozici radní pro kulturu Michal Šesták. Karel Veržakovský se narodil roku 1924. Jeho matka byla Češka, otec bělogvardějec, kterého krátce po narození syna zlikvidovali bolševici. Studoval Akademii výtvarných umění v Praze v Ateliéru figurální malby u profesora Jakuba Obrovského. Počátky jeho tvorby byly inspirovány impresionismem. Na konci čtyřicátých let postupně přecházel k realismu a na začátku let padesátých až k fotografickému realismu. Souběžně s hyperrealismem vznikaly jeho první práce ovlivněné surrealismem. Druhá polovina padesátých let akceptovala vliv abstrakce a mnohdy předbíhala i své slavnější současníky. Pevné bylo jeho přátelství s Andrejem Bělocvětovem. Jejich tvorba se po dlouhá léta vyvíjela společně, vzájemně se výrazně ovlivňovali. Jeho prostřednictvím se seznámil s fotografem Josefem Sudkem, který po jeho smrti zdokumentoval jeho malířskou pozůstalost. Výstava trvala do středy 4. listopadu 2009, otevírací doba Galerie Portheimka byla 12–17 hodin (kromě pondělí).

Ryzí doušek šansonu ve Švandově divadle

Městská část Praha 5 pod záštitou radního Michala Šestáka a ve spolupráci s občanským sdružením Nová síň uvedla V. ročník Festivalu autorského šansonu. Přehlídka autorské hudby se konala ve čtvrtek 22. 10. 2009 od 18 hodin v tradiční smíchovské baště šansoniérů – ve Švandově divadle. Na letošní ročník přijali pozvání umělci Marcela Březinová & Jan Volný, Two Voices, Jana Věbrová, 6 NaChodníku, Zuzana Dumková & Balance, Minach a premiérové umělecké seskupení Kočičková, Nohavica & Kujooni. Slavnostním šansonovým večerem provedla posluchače jako obvykle originální Ester Kočičková. O některých interpretech jsme již slyšeli, o jiných možná méně nebo vůbec. Např. název 6 NaChodníku ukrývá náhodskou šansonovou skupinu, která společně vystupuje od roku 2006, kdy ji založili sourozenci Lucie a Tomáš Peterkovi. Ke zpěvu a klavíru se připojily housle, saxofon, kontrabas a bicí, takže vzniklo šestičlenné uskupení, které se díky potížím se zkušebními prostory často ocitalo „na chodníku“, což se stalo východiskem pro název kapely. Mladá zpěvačka, akordeonistka a skladatelka Jana Věbrová už stačila během své nedlouhé kariéry vydat album nazvané Kykyrý, které dokumentuje její dynamický, expresivní zpěv a neméně dravý akordeonový doprovod. Spoluautorem některých písní je její životní druh Ivan Acher. Minach je čtyřčlenná skupina, kterou tvoří zpěvačka Mariana Chmelařová, klavírista a zpěvák Zdeněk Král, kytarista Ivan Manolov a kontrabasista Jaroslav Panuš. Zpěvačka Mariana (alias Minach) byla od roku 1988 členkou souboru HaDivadla Brno, postupně se však věnovala i mimodivadelnímu zpívání, což posléze vyústilo ve spolupráci se Zdeňkem Králem a v roce 2005 ve vytvoření čtyřčlenné skupiny, která od roku 2007 hraje v současném obsazení a postupně přechází od hudby divadelní v ryze koncertní, s podtitulem Chocolate hot blues. To proto, že se Mariana Chmelařová od roku 2005 věnuje vedle hudby také výrobě čokolády. Dva hlasy dua Two Voices patří mezzosopranistce Editě Adlerové a šansoniérce Janě Rychterové. Jejich repertoár tvoří především písně pohyblivé se na pomezí žánrů, ale i klasika v překvapivých úpravách a také originální šansony. Zuzana Dumková je zpěvačka, kytaristka a skladatelka s folkovou, experimentální, ale především jazzovou minulostí, která se vyznačuje osobitým přístupem k hudbě, především zajímavým propojením zpěvu s kytarou a originální aranží. Nevyzpytatelnou, kontroverzní a stále mladistvou zpěvačku Marcelu Březinovou není třeba představovat. Začínala se skupinou OK Band a právě ono OK je, jak se zdá, pro její život určující. Na pódiu vystoupí společně s muzikantem Janem Volným. Dvojice zpěvačka a textařka Ester Kočičková a klavírista, zpěvák a skladatel Lubomír Nohavica se tentokrát představili v poněkud jiné roli, než v jaké je diváci znají z jejich vystoupení v

Salmovské literární kavárně a dalších klubech. Stalo se z nich pěvecké duo, které doprovodila kapela Kujooni ze Slaného.

Zdravotní a sociální péče

Muž roku Martin Zach je hospitalizovaný v motolské nemocnici

Stav Muže roku Martina Zacha (23), který ochrnl poté, co si zranil krční páteř při skoku na lyžích do vody dne 29. srpna 2009, se zázračně zlepšil. Mladík, který byl ještě koncem minulého týdne (16. 10. 2009) v ohrožení života, protože v jeho těle probíhal nebezpečný zánět, včera poprvé usedl na invalidní vozík. Lékaři přitom varovali, že Zach nejen nebude nikdy chodit, ale malou šanci dávali i tomu, že bude hýbat alespoň rukama. „Hybnost rukou se mu zlepšila a je schopen jezdit vsedě na vozíku,“ řekla mluvčí motolské nemocnice Eva Jurinová. Podle ní Zach nyní rehabilituje. Mužem roku byl Martin Zach zvolen 28. srpna 2009.

Polikliniku v Kartouzské obchází nejistota

Praktičtí lékaři nevědí, zda se jim v poliklinice umístěné v Kartouzské ulici prodlouží smlouvy (10. 10. 2009). Herec, moderátor a zpěvák Marek Eben zde v květnu roku 2009 symbolicky boural ohradní zdi polikliniky v Kartouzské ulici, kam se chystá nastěhovat soukromá klinika plastické chirurgie. Praktičtí lékaři nemají žádnou jistotu, že zde budou moci zůstat. A tak i pacientům s chřipkou hrozí nabitě čekárny motolské nemocnice. Centrum plastické a estetické chirurgie Perfect Clinic na internetu slibuje, že v Kartouzské v lednu 2010 otevře „architektonicky propracované pracoviště se dvěma operačními sály a dostatečnou lůžkovou kapacitou“. Radnice přitom původně slibovala, že polikliniku na lukrativních pozemcích zachová. Obavy zdejších praktických lékařů nerozpptýlila ani schůzka s radnicí a zástupci firmy Medifin, která má část polikliniky v pronájmu. Ptali se, zda mohou se svými ordinacemi do budoucna počítat. Situaci uklidňoval radní Prahy 5 Vojtěch Zapletal (ODS): „V současné chvíli jsou povinnosti zajišťovat základní lékařskou péči splněny,“ uvedl. Ačkoli se lékaři i přítomný zastupitel Lukáš Budín (SZ) ptali, s kým Medifin pro nový pavilon Jih počítá, od ředitele společnosti Radomíra Luptovského se to nedozvěděli.

Motolská nemocnice připravila pro pacienty speciální vysílání

Komunikační projekt Medicacom pacienty informuje o novinkách v léčbě, poskytovaných službách nebo o zdravotnické osvětě v celé nemocnici. Poprvé jeho služby bude používat FN Motol, která vysílání zahájila v úterý 2. 12. 2009 programem na 120 LCD obrazovkách. Medicacom je ojedinělý svým záběrem a je zaměřený především na pacienty a návštěvníky zdravotnických zařízení. Odstartoval ve FN Motol, největší a jedné z nejnavštěvovanějších nemocnic. V čekárnách a v místech s velkou kumulací lidí je umístěno více než 120 LCD obrazovek. „Vysílat začneme nejprve na všech dětských odděleních a do konce tohoto roku pak i v čekárnách pro dospělé. Vysílání bude rozděleno na dětský a dospělý okruh, přičemž do budoucna plánujeme i specifické programy dle odborností ambulancí,“ přiblížila podrobnosti Gabriela Bártíková, ředitelka společnosti Onyx Company Vision. Podle jejích slov se mohou pacienti a jejich doprovod těšit na osvětu, informace z nemocnice, hudbu a děti na pohádky.

Program je sestaven, aby nenudil, ale zaujal, pobavil a informoval. „Vzhledem k tomu, že naše společnost je taktéž investorem celého projektu, bude do vysílání zařazena i reklama,“ dodala Bártíková. Programová smyčka bude dvouhodinová a aktualizována bude každý týden. Nemocnice může využít pro aktuální informování pacientů on-line fulltextovou spodní lištu. „Velmi mne těší, že projekt nabízí v případě traumaplánu či krizového řízení možnost využít obrazovky jako rychlý informační a navigační systém,“ uvedl Miloslav Ludvík, ředitel FN Motol. „Průměrná doba strávená v čekárnách se pohybuje kolem dvou hodin, a proto pacienti jistě ocení vysílací program. Nemocnice bude jeho prostřednictvím informovat o všech novinkách a aktualitách, představí se jednotlivé kliniky, metody vyšetření atd. Věřím, že

program bude milým a užitečným zpestřením i pro téměř 5500 zaměstnanců nemocnice,“ řekla mluvčí nemocnice Eva Jurinová.

Veřejně prospěšná činnost

Podzimní den seniorů

Ve čtvrtek 1. října 2009 uspořádala radnice Prahy 5 v Národním domě na Smíchově při příležitosti Mezinárodního dne seniorů tradiční společenské setkání. Večerem hosty provázel moderátor Eduard Hruběš, vystoupil zde i sólista Karlínského divadla Josef Oplt, který zazpíval melodie z nejkrásnějších muzikálů. Diváky humornými historkami zaujala i herečka a zpěvačka Jana Chládková. Obecně prospěšné organizace v přilehlých prostorách připravily výstavku zdravotnických a kompenzačních pomůcek. Pro seniory bylo zajištěno občerstvení a číše vína. Vstup byl volný a vstupenky bylo možné získat v Informačním centru Prahy 5.

Na Andělu se uskutečnil Týden neziskových organizací

Již potřetí se konala na pěší zóně od 12. října 2009 u metra Anděl v Praze 5 akce Týden neziskových organizací. Nevládní organizace ve speciálním stanu na ní prezentovaly svou činnost. Nechyběly ani SOS, které kolemjdoucím nabídly SOS magazín, odborné brožury, letáky a poradenství. Akce trvala do soboty 17. října 2009. Zástupci různých neziskových organizací vysvětlovali lidem, jak se mohou zapojit nebo pomoci právě nevládním organizacím. Na Andělu se prezentovaly desítky organizací, které pomáhají lidem nejen v České republice, ale i po celém světě. V letošním roce nad celou akci převzali záštitu radní hl. m. Prahy pro sociální oblast Jiří Janeček a starosta MČ Praha 5 JUDr. Milan Jančík. „Především bych rád poděkoval všem, kteří se podílejí na této akci. Na naší městské části sídlí hned několik významných nevládních organizací a tento Týden neziskových organizací je jeden z mnoha prostředků, kterými se je snažíme podporovat a přiblížit jejich práci ostatním,“ řekl při slavnostním zahájení akce starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. „Veřejnost tak má jedinečnou příležitost se seznámit s prací neziskového sektoru v Praze 5. Případně je i podpořit nebo využít jejich služeb. Jejich funkce zejména v sociální oblasti je nepostradatelná, proto se i Praha snaží tento sektor podporovat v rámci grantové politiky,“ popsal činnost radní Janeček s tím, že tato aktivita MČ Praha 5 má v rámci podpory neziskových organizací velký význam. „V Praze 5 pracují desítky neziskových organizací. Oblast jejich působení je velice široká – pomáhají lidem v obtížných sociálních a zdravotních situacích, při přírodních katastrofách a snaží se být tam, kde je to potřeba,“ doplnila radní Jitka Matoušková.

Utajované hroby politických vězňů v Motole

Trudie Bryksová po půlstoletí našla hrob svého manžela, letce RAF, kterého komunisté tajně pohřbili. Trudie Bryksová a Karel Bryks v sobotu 10. října 2009 přijeli na pražský hřbitov v Motole a položili tam květiny. Ano, tam je pochován letec, hrdina, nositel Řádu britského impéria Josef Bryks. Trudiin manžel a strýc Karla Brykse. Zde bylo pochováno dalších 77 politických vězňů, kteří zemřeli v komunistických věznicích v bývalém Československu. „Za léta se urny s popelem rozpadly a promíchaly. Nejde je samostatně vyzvednout a uložit jinam,“ řekl historik Aleš Kýr, který společně se svou spolupracovnicí Alenou Kafkovou Bryksův hrob objevil. Pátrání nebylo vůbec snadné. Jako v detektivce. Když se na Aleše Kýra před několika měsíci obrátil vyšetřovatel z Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu, vypadalo to na beznadějnou záležitost. Vyšetřovatel měl hned dva požadavky: najít hrob letce Josefa Brykse a jeho vězeňské konto. A samozřejmě zjistit, zda na něm zbyly nějaké peníze, protože vězni, kteří pracovali v jáchymovských dolech, dostávali výplatu. Sice malou, ale dostávali. Započalo hledání. Mnozí pozůstali po obětech komunistického teroru totiž hledají hroby svých blízkých už od pádu režimu. Když jsou neúspěšní, musí se spokojit se symbolickým pomníkem. Tak tomu bylo ostatně i v případě Josefa Brykse, kterému v jeho rodných Lašticích na Olomoucku postavila pomník tamní obec. U toho pomníku se pak scházeli i příbuzní a známí. Tam se zastavovala i Trudie Bryksová (žijící trvale v USA) při

svých návštěvách Česka. Hrob svého otce, generála Heliodora Píky, který byl ve zmanipulovaném procesu odsouzen k smrti a popraven, hledal po pádu komunismu i jeho syn Milan. Generálovo tělo totiž odvážní vlastenci tajně uložili na plzeňské prosektuře pod cizím jménem, aby mohlo být jednou důstojně pochováno, a místo něj spálili jiné. Když se zdálo, že komunismus bude trvat věčně, generálovo tělo nakonec přece jen spálili – samozřejmě ani v tomto případě nemohli uvést skutečné jméno. „Když jsem potom mluvil s tím lékařem, uvedl čtyři nebo pět jmen, pod kterými mohlo být tělo spáleno. Pátrali jsme tedy v hřbitovních knihách v Plzni, ale nenašli jsme nic,“ popisoval situaci Milan Píka. Nakonec zjistil, že všechen popel z takovýchto kremací se ukládal na jedno místo u zdi plzeňského hřbitova. „Tak jsme se dohodli s městem i ministerstvem obrany, že tam dáme pamětní kámen,“ řekl Milan Píka.

Už na počátku devadesátých let objevil badatel Oto Stehlík z dokumentačního střediska Konfederace politických vězňů číselný seznam urn, které byly v roce 1965 převezeny z pankrácké věznice k uložení do společného hrobu v Praze-Motole. Bryksova urna patřila mezi těch osmasedmdesát, které byly v roce 1965 uloženy tajně do země u krematoria v Motole. „Nemůžu tomu uvěřit,“ řekla Trudie Bryksová, když se před pár dny při návštěvě Česka dozvěděla o výsledku pátrání. V sobotu na místo položila věnec s nápisem: „Josefu Bryksovi po 52 letech hledání.“

Tryzna za utonulé spolku Vltavan proběhla u smíchovské plavební komory

Pietní akt za oběti vodního živlu má v Čechách dlouholetou tradici. Již v roce 1930 Spolek plavčích mistrů a lázeňských přišel s myšlenkou pořádat Tryznu za utonulé na českých řekách a tocích. Tehdy šlo o plavbu smutečně vyzdobené lodi z Prahy do Štěchovic. Obyvatelé podél celé trasy byli vyzváni k vyvěšení smutečních praporů, básníci skládali vzpomínkové verše, skladatelé smuteční zpěvy. Vzpomínali na utonulé plavce, lodníky, námořníky, všechny oběti vodního živlu. Zároveň však i symbolicky děkovali řece Vltavě, že je celoročně živí. Již několik desítek let tryznu organizuje pražský spolek Vltavan. Samotná tryzna se pořádá v neděli před Dušičkami. Předchází jí navíc páteční (tj. 30. října 2009) podvečerní slavnostní zádušní mše v kostelíku Nejsvětější Trojice v Podskalí. V sobotu 31. října 2009 pak uctili vltavanské spolky památku zesnulých na hřbitovech v Davli a Štěchovicích. Tryzna začíná na přístavišti lodí Pražské paroplavební společnosti, a. s., u Palackého mostu. Odtud v neděli 1. listopadu 2009 ve 14 hodin vyplul smutečně vyzdobený parník Vltava – téměř 70 let stará loď, která se nedávno po zdařilé rekonstrukci vrátila na vodu. Na palubě drželi čestnou stráž Vltavané ve svých historických krojích. Smuteční akt vyvrcholil v 15 hodin pod alegorickou sochou řeky Vltavy u smíchovské plavební komory pod mostem Legií. Po zaznění smutečních fanfár zde Vltavané kladli věnce a kytice.

Sport a zábava

Viva Cuba představila Kubu a lákala nejen turisty

V pražském hotelu Mövenpick na Smíchově zorganizovalo kubánské ministerstvo turismu spolu s www.cubatravel.cu dne 21. října 2009 workshop Viva Cuba 2009 v rámci tzv. road show po zemích střední a východní Evropy. Autobus plný Kubánců představujících ostrov svobody se vydal do Prahy z Varšavy, aby pak pokračoval dál na propagační trase ve směru Bratislava–Budapešť–Záhřeb–Bělehrad–Sofia a Bukurešť. Jako host zde nechyběla ani kubánská chargée d'affaires v ČR Bárbara Elena Montalvo Álvarezová. Při propagační akci bylo připomenuto, že už šedesát let se pořádá vždy v měsíci červnu v Havaně na mořské základně Marina Hemingway turnaj ve sportovním rybolovu. Vůbec prvním, kdo tuto turnajovou tradici založil, byl americký žurnalista a slavný spisovatel Ernest Hemingway, nositel Nobelovy ceny za literaturu. Právě tato místa kubánského pobřeží Hemingwaye inspirovala k napsání světově proslulé novely Stařec a moře, jejíž stěžejní postavou a hrdinou je prostý a staříčkový rybář Kubánec Anselmo, snící o velkém úlovku a lepším životě.

Vzpomínky z druhého kopce

Letecký mechanik a spisovatel Jan Čech s humorem sobě vlastním, a s dnes již nezaměnitelným rukopisem, nabídl svým čtenářům, tentokrát i „neleteckým“, v pořadí již třetí knihu. Zavedla nás na jeho milovaný Smíchov, do dob, kdy se „ve spisovatelově hlavě“ zachytily první vzpomínky. Ve svých Vzpomínkách z druhého kopce, jak pražskou Klamovku nazývá, se ale nedrží striktně „zlatých šedesátých a šedých sedmdesátých“, ale s gustem zabrousí i do současnosti a glosuje události a dění, které mu ale teď nepřináší moc radosti a tvůrčí pohody. Knížka přichází na knižní trh pro autora v nelehké době – somálští piráti oprášili staleté řemeslo a novodobí lapkové zase rozprášili jinou flotilu. Flotilu, které se věnuje celý svůj život. O knize autor napsal: „České přísloví říká: Nevážíte si dobrého bydla! To znamená, že člověk pozná, že něco bylo krásného, až když to ztratí. Já jsem si uvědomil, jak jsem fixován na náš smíchovský dům a vůbec na Smíchov, až když jsem se musel vystěhovat do Vršovic. Místo mně nikdy nepřišlo k srdci, i když jsem tam strávil také pěkné chvíle. V devadesátých letech jsem často pobýval služebně v cizině, hlavně v Anglii. Našel jsem si tam spoustu skvělých kamarádů a dům, ve kterém jsem bydlel, byl krásný, kousek od Windsorského parku. Vracím se tam rád, ale není to Smíchov! Windsorský park není Klamovka, ani zahrada Kinských. I když jsem všechny jmenované parky prošel křížem krážem a všude našel krásná místa, malá Klamovka s hospodou uprostřed, vlastně sokolovnou, je nejhezčí. Když stoupám od tramvaje stále do kopce a u nás v ulici stěží už popadám dech, vždycky si říkám, že musím zhubnout. Pak si sednu do arkýře a koukám do zahrady, nebo když je teplo, sedím na zahradě. Když se mi po sportovním výkonu, tím myslím onen výstup, vrátí vědomí, říkám si, jak je ten život krásný, když může být člověk tam, kde to miluje. Protože se má o radost člověk s ostatními podělit, učinil jsem tak ve Vzpomínkách z druhého kopce, které na pokračování vycházejí v internetovém deníku Neviditelný pes díky laskavosti mého kamaráda a redaktora Jirky Wagnera. Jelikož není „nad trvalé hodnoty“, tak první část vzpomínek spolu s mými fotografiemi připravilo k vydání Nakladatelství Jalna, které již na knižní trh uvedlo mé knížky „leteckých příběhů“ Droga zvaná letadla a Nazdar orlové. Zanedlouho tedy dostanete do ruky knížku, z které pochopíte, jak doufám, proč mám Prahu, Smíchov a své kamarády rád!“

Autor knihu uvedl na trh dne 28. října 2009.

Radotín uspořádal tradiční Havelské posvícení

Tradiční Havelské posvícení se letos uskutečnilo ve víkendových dnech 10. a 11. října 2009 v Praze 5 – Radotín, a to před zdejší základní školou a kostelem sv. Petra a Pavla a v přilehlých ulicích Václava Balého a Loučanské. Po oba dny akce začínala v 9 hodin. Posvícení doprovodil bohatý kulturní program. Rozsáhlé tržiště nabídlo výrobky tradičních řemesel, k nalezení tu byly známé i neznámé pochoutky, víno či medovina. Šermíři zde zorganizovali nejen představení, ale i zábavu pro děti, objevili se tu herci na chůdách a přijel i kouzelník. Posvícení se původně konalo jako připomenutí posvěcení místního chrámu. Podle nařízení císaře Josefa II. se měly slavit hody ve všech obcích třetí neděli v říjnu. Bylo to totiž období, kdy byly na venkově všechny základní zemědělské práce již dokončeny, a čeládce zůstával čas na zábavu.

Městská zeleň a ekologie

Praha 5 má v Jinonicích nový sběrný dvůr

Nový sběrný dvůr byl 1. října 2009 otevřen v areálu služeb Praha 5 v Klikaté ulici číslo 1238/90, a to na ploše 1600 metrů čtverečních. Sběrný dvůr je vybaven pro příjem všech druhů odpadů včetně nebezpečných látek, jako jsou například barvy a staré baterie. Lze sem přinést i bioodpad. Plochu pro sběrnou pronajímá Praha 5 společnosti Pražské služby. Sběrné dvory mohou zdarma využívat občané s trvalým pobytem na území hlavního města. „Je naší snahou poskytnout občanům a živnostníkům dobrou možnost likvidace odpadů, a umožnit tak

další zlepšení životního prostředí. Věřím, že lepší dostupnost dvora se přímo odrazí na čistotě naší městské části,“ řekl místostarosta Prahy 5 Petr Horák.

Úpravy parků stály Prahu 5 miliony

Radnice Prahy 5 v roce 2009 investovala do oprav parků, úklidu nebo výsadby zeleně více než čtyřicet čtyři milionů korun. Na devíti místech se objevila novinka, takzvané fixpointy, tedy nádoby na použité injekční stříkačky. V nich pak sdružení Progressive, které je namontovalo a stará se o ně, sesbíralo přes tři sta použitých jehel, které by se jinak povalovaly právě v parcích nebo na dětských hřištích. „Počet stříkaček, které narkomani vyhodili do nádoby místo na pískoviště či v parku do trávy, nás překvapil. Ukazuje se, že si na fixpointy zvykli. O projektu byli informováni třeba letáky. Už po prvních dnech bylo vidět, že to má úspěch,“ uvedl Vojtěch Janouškovec z občanského sdružení Progressive. Boj proti pohozeným injekčním stříkačkám však není jedinou změnou, kterou mohli lidé v Praze 5 v místních parcích pozorovat. Nově byly vysázeny například stromy, keře nebo trvalky a opraveny byly některé cesty. To vyšlo celkem na 1,3 milionu korun. O pořádek v parcích se stará bezpečnostní agentura. Například v parku Portheimka docházelo k rozkrádání závlahového systému. Z celkových zhruba čtyřiceti čtyř milionů korun vyčleněných na úklid a údržbu zeleně bylo na svoz velkoobjemového odpadu použito více než dva a půl milionu korun. „Kontejnery jsou přistavovány podle harmonogramu v průběhu celého roku. Situace se lepší. V poslední době občané využívají kontejnery daleko více než dříve. Finanční náklady na jejich odvoz v loňském roce dosáhl tři a půl milionu korun,“ uvedl mluvčí Prahy 5 Radovan Myslík. Na odklizení černých skládek radnice dala více než 1,3 milionu korun. „Úklidové práce černých skládek jsou od roku 2008 prováděny systematicky a ve větším rozsahu než v minulých letech,“ potvrdil skutečnost Radovan Myslík. Celkově se investice v uvedené oblasti pohybovaly v následujících číslech: kontejnery 2,5 mil. Kč; úklid nebezpečného odpadu 30 tis. Kč; úklid černých skládek 1,3 mil. Kč; ostatní úklid 13,4 mil. Kč; nákup herních prvků do parků 30 tis. Kč; nákup rostlin 1,3 mil. Kč; údržba zeleně 24,4 mil. Kč; opravy v parcích 1,2 mil. Kč.

Bezpečnost občanů

Policie zatkla postrach smíchovských heren

Z mladého muže s ostravským přízvukem, kterého v sobotu večer 24. října 2009 dopadli kriminalisté z obvodu Praha II, se během uplynulých čtrnácti dnů stal doslova postrach smíchovských heren a barů. „Byl ozbrojen a zbraní mířil na obsluhu tří nočních podniků. Nyní čelí obvinění z loupeže, za což mu hrozí až deset let vězení. Vyšetřovatel už podal návrh na jeho vzetí do vazby, a to také díky jeho pestré kriminální minulosti,“ řekl Tomáš Hulan, mluvčí pražské policie. Lupič poprvé udeřil v herně v Plzeňské ulici dne 27. září 2009. Na barmana namířil pistoli a řekl obligátní větu: „Dej mi peníze, nebo tě zabiju!“ Celkem si odnesl 14 tisíc korun. Nebylo to mnoho, a tak šel loupit znovu. Osmého října 2009 si vybral jinou hernu v téže ulici. I tady pod pohrůžkou střelby žádal peníze. Jenže barman se nedal zastrašit. To naopak vylekalo lupiče. Vzal nohy na ramena. Peníze ale nutně potřeboval, proto ještě týž večer přišel s částečně zakrytým obličejem do další herny v Plzeňské ulici. Za barem stála žena. Té stačilo pohrozit a peníze vydala. S jídlem roste chuť. Když nenasytný lupič viděl, že se ho barmanka bojí, chtěl po ní další cennosti.

Praha 5 ustoupila od zrušení vyhrazených pruhů pro MHD v Plzeňské ulici

Vedení Prahy 5 dočasně ustoupilo (12. 10. 2009) od záměru zrušit vyhrazené pruhy pro MHD v Plzeňské ulici. Podle něj totiž městská hromadná doprava v dopoledních hodinách zpomaluje automobilový provoz směrem do centra. O tom, jestli budou auta do vyhrazené zóny nakonec vpuštěna, rozhodne průzkum vytíženosti tramvají a autobusů. K uvedené problematice řekl starosta MČ Praha 5 Milan Jančík: „Chceme, aby hlavní město provedlo nějaký rychlý průzkum toho, jaký přínos to má, zda opravdu byly zvýhodněny autobusy

městské dopravy. Já jsem si to projel několikrát a zdálo se mi, že ta výhoda tak veliká není. Pokud ale nemáme pro individuální dopravu náhradní možnost, tak tato opatření, si myslím, že by měla počkat. Náhradním řešením tak především myslím dokončení vnitřního systému radiálních staveb. Především v Praze 5 se vše změní od chvíle, kdy bude spojen vnější okruh, to znamená stavba 513, 514 Slivenec, Lahovice, Jesenice.“

Policie vyšetřuje přepadení benzinové pumpy

Neznámý muž se zbraní v ruce přepadl v úterý 6. října 2009 večer čerpací stanici Avanti ve Strakonické ulici na Smíchově. Násilník donutil obsluhu k vydání přibližně 15 tisíc korun a poté utekl. „Při přepadení nebyl nikdo zraněn a po pachateli pátrá policie. Útočníkem byl asi 25letý muž, 185 centimetrů vysoký, normální postavy. Mluvil česky,“ řekl k případu mluvčí pražské policie Martin Nachtigal.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Češi, má láska...

Polský reportér Mariusz Szczygiel si oblíbil Čechy a nejednoznačné příběhy z jejich historie. Jeho kniha GOTTLAND se stala v Česku bestsellerem (2009). Řeší v ní morální dilemata rodiny Bařů, Lídy Baarové či příběhy Karla Gotta a Marty Kubišové. Popsal je ojedinělou investigativní metodou. Karla Gotta přirovnává k českému Elvisu Presleyovi: „Uváděl jsem polsky a česky jeho velký koncert v Národní filharmonii ve Varšavě v květnu 2005. Kdysi mě pozval k sobě na Bertramku, byl perfektním hostitelem. Hovořili jsme o tom, jak správně připravovat kávu v italských espresech (máme stejná), a také proč dokáže Švejk rozčilovat (protože se vůbec nezajímal o ženy). Karel toho věděl hodně o varšavském povstání, což na mě udělalo ohromný dojem. Rovnou poznamenávám, mám rád tón jeho hlasu. Když zpívá – být stále mlád –, přechází mi mráz po zádech a nedokážu s tím nic udělat. Gott je historickou osobností, proto jsem o něm musel napsat knihu Gottland. V této situaci jsem jen těžko zachovával nestrannost. Když jsem tu knihu psal, rozhodl jsem se proto, že v ní nepoužiji ani jednu větu, kterou mi Karel řekl soukromě. Použil jsem výlučně citáty z jeho autorizovaných rozhovorů pro český tisk. Poté jsem v Českém rozhlasu slyšel historku, kterou vyprávěla manželka Víta Klusáka (Český sen), jež letěla do Las Vegas a vedle ní seděl Kája Gott spolu se snoubenkou Ivanou (letěli na svou svatbu). Když u paní Klusákové uviděl Gottland, zeptal se, zda může nahlédnout. „Ano, až dokončím kapitolu,“ odpověděla. Dočetla a podala knihu zpěvákovi. Prohlédl si ji, přečetl si kapitolu Život je chlap a knihu vrátil se slovy – zkazilo mi to celé Vegas. Přiznám se, je mi to velmi líto.“

Listopad

Z radnice

Starosta Prahy 5 zahájil jednání o partnerství s chorvatským Trogirem

Starosta MČ Praha 5 JUDr. Milan Jančík se v listopadu 2009 zúčastnil mezinárodního setkání představitelů místních samospráv v chorvatském Trogiru. Zástupci Maďarska, Německa, Itálie a České republiky jednali například o evropské integraci, o možnostech spolupráce v oblasti kultury, zapojení obou místních samospráv do národních i evropských projektů nebo výměně zkušeností v oblasti urbanistického rozvoje měst na lokální úrovni. „Konference se nesla v přátelském duchu. Začali jsme s představiteli města Trogir jednat o spolupráci v rámci projektu Partnerská města,“ řekl starosta Milan Jančík. „Trogirský starosta přijal naše pozvání na oslavy, které se budou konat při příležitosti výročí povýšení Smíchova na město v únoru příštího roku,“ dodal. Konference v Trogiru byla spojena s oslavami dne sv. Jana, patrona města. Při velké kulturní události ve sportovní hale Hajduk Split, kde byl osobně přítomen i JUDr. Milan Jančík, převzal od starosty města Trogir pamětní medaili vydanou u příležitosti oslav města chorvatský prezident Stjepan Mesić. Historické jádro města s největší zachovalou

románsko-gotickou zástavbou ve střední Evropě je zapsáno na seznamu světového dědictví UNESCO. Trogir má v rámci spolupráce partnerských měst rozhodně co nabídnout, už proto, že Chorvatsko je mezi Čechy nejvyhledávanější turistickou destinací. Program partnerských měst se zaměřuje na spolupráci jednotlivých samospráv, především na poli humanitárním, sociálním, školském a kulturním. Praha 5 v projektu dlouhodobě spolupracuje s městy z celé Evropy. V brzké době bude Zastupitelstvu MČ Praha 5 předložena ke schválení partnerská smlouva s městem Trogir.

Praha 5 chce další audit

Rada městské části Praha 5 rozhodla, že nechá provést komplexní audit úřadu a protikorupční školení jeho zaměstnanců. Audit má popsat stav úřadu a navrhnout systémová řešení, která minimalizují rizika spojená s případným korupčním jednáním a eliminují je. Městská část by poté měla získat certifikát a známku Úřad bez korupce. Z 212 návrhů na protikorupční program jich prošlo jen deset, které splňovaly všechny podmínky, například akreditaci Ministerstva vnitra. Vítězný projekt nabídla společnost E-institut, s. r. o. Na podzim městská část podstoupila audit, který se týkal nakládání s informacemi, ať už v elektronické, písemné, nebo ústní formě. Získala certifikát, který potvrzuje, že v tom splňuje českou státní normu.

Praha 5 zahájila kroky k předání Bertramky

MČ Praha 5 na pokyn starosty JUDr. Milana Jančíka zahájila veškeré kroky k předání nemovitostí, známých pod názvem Bertramka Mozartově obci, a to na základě rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Právní zástupce radnice již v této věci kontaktoval právního zástupce Mozartovy obce tak, aby v co nejkratší možné době proběhlo předání těchto nemovitostí. „I přes dlouhotrvající soudní spor, který nebyl vyvolán naší městskou částí, jsme se o kulturní památku, tedy usedlost Bertramka, řádně a vzorně starali. Svědčí o tom nejen stav této památky, ale i zájem návštěvníků o expozice a koncerty, které se v Bertramce konaly. Věřím, že Mozartova obec bude v naší práci pokračovat,“ řekl Milan Jančík. Od roku 1989 se všichni starostové Prahy 5 snažili jednat s panem Volkem a Mozartovou obcí o řešení situace. Starosta Jančík přišel v roce 1999 (jako místostarosta) dokonce s velkorysou nabídkou společného provozování této kulturní památky tak, že Mozartova obec bude zajišťovat obsah (kulturní projekty) a obec bude Bertramku spravovat. Vše bylo bez odezvy. Praha 5 začala postupně Bertramku opravovat, vložila do ní k dnešnímu dni zhruba 41 milionů korun. Vzhledem k tomu, že tato částka byla použita z veřejných zdrojů, bude Praha 5 žádat její kompenzaci. Další nemalé prostředky, cca 1,5 milionu, vložila do Bertramky společnost Comenius. Soud trvá již dvacet let. Proti rozhodnutí soudu Praha 5 podala dovolání. Na žádost předsedy Mozartovy obce Tomislava Volka podala Eva Kalhousová (1990–1992 ve funkci místostarostky) návrh, aby Bertramka přešla do majetku Mozartovy obce, s návrhem zastupitelé souhlasili a uložili konat příslušné kroky. Bertramka byla tehdy v majetku Národního muzea. Převedena byla v roce 1983 /dle tehdejších zákonů/ na Prahu 5 a byly připraveny smlouvy, včetně inventárních seznamů k podpisu panu Volkovi. Smlouvu připravil zástupce ministra financí JUDr. Živný, mimo jiné spoluautor zákonů o majetku. Smlouvu pan Tomislav Volek odmítl podepsat a přerušil jinak velmi četné kontakty s Prahou 5. Té „zbyla“ Bertramka, zchátralá, bez personálního a finančního zajištění. V té době se chystala návštěva královského páru – princezny Diany a prince Charlese a velké mozartovské oslavy. Pomoc tehdy nabídlo sdružení Comenius a Praha 5 nabídku přijala. V té době začal řešit pan Volek spor o Bertramku soudně. Kritizoval například expozici, kterou sám navrhl a sestavil, poté, co mu byla nabídnuta smlouva o provedení této práce, ji odmítl. Žalobce (Mozartova obec) zakoupil 8. 1. 1929 od rakouské Nadace Mozarteum zemědělskou usedlost Bertramku z 18. století, kde přechodně pobýval W. A. Mozart. Bertramka se tím stala kulturní památkou, která však již v době koupě žalobcem byla ve špatném technickém stavu. Protože žalobce nikdy neměl vlastní finanční prostředky na její nutnou údržbu, stala Bertramka v osmdesátých letech ruinou. Dne 6. 12. 1958 uzavřela Mozartova obec smlouvu o užívání

Bertramky s Národním muzeem na dobu určitou, do 6. 12. 1983. Po uplynutí sjednané doby užívání řešila Mozartova obec otázku generální rekonstrukce Bertramky a její další existence. Národní muzeum již nechtělo pokračovat v užívání Bertramky za stejných podmínek, prodlužováním smlouvy o užívání, neboť z vlastního rozpočtu nebylo schopno zajistit její nezbytné opravy. Stát však nemohl do cizího majetku investovat desítky milionů korun, a proto jediným možným řešením byla změna vlastnických vztahů Bertramky. Žalostný stav Bertramky měl negativní ohlasy i v zahraničí. Nutno připomenout, že se žalobce pokoušel již od šedesátých let řešit situaci chátrající kulturní památky převodem vlastnictví na stát. Stát, ONV Praha 5 o Bertramku zájem neměl a odmítl ji tehdy převzít dle vládního nařízení 15/1959 Sb. (objekt užívala socialistická organizace – Národní muzeum).

Další herny se otevírat v Praze 5 nebudou

Ministerstvo financí ČR požádalo v listopadu 2009 městskou část Prahu 5 o vyjádření k provozu videoloterijních terminálů v objektu v motolské Kudrnově ulici. Radní MČ Praha 5 možnost provozování herny na této adrese zamítli, v její blízkosti jsou totiž hned dvě mateřské školky. „Praha 5 se snaží v souladu s celopražskou politikou redukovat počet heren a podobných zařízení na svém území,“ řekl starosta Milan Jančík. „Jsme připraveni na stížnosti ze strany zřizovatele, za svým názorem si ale pevně stojíme,“ dodal. Na žádost Ministerstva financí provedl odbor školství a kultury spolu s odborem živnostenským MČ P5 šetření, ze kterého vyplynulo, že herna by se nacházela jen pár metrů od MŠ Krteček a jen o ulici dále stojící MŠ Sluníčko, navíc přímo před objektem stojí dětské hřiště. Na základě těchto faktů fungování herny MČ Praha 5 nedoporučila. Videoloterijní terminály jsou stále početnější, neboť jejich používání není v zákoně jmenovitě upravováno. Podle definice se totiž nejedná o výherní hrací přístroje. MČ Praha 5 se snaží na svém území herny, videoloterijní terminály a přidruženou činnost programově omezit. Radní Prahy 5 proto 20. listopadu 2009 rozhodli, že herna v Kudrnově ulici v Motole nebude.

Úřední oznámení

Průměrné ceny stavebních pozemků v Praze vzrostou o čtyři procenta

Průměrné ceny stavebních pozemků v Praze vzrostou příští rok meziročně o čtyři procenta. Vyplývá to z aktualizované cenové mapy stavebních pozemků pro rok 2010, kterou na posledním jednání schválila Rada hlavního města Prahy.

Ministerstvo obrany ocenilo pracovníka MČ Praha 5 Vladimíra Joudu

Ministerstvo obrany ČR udělilo 23. listopadu 2009 pamětní plaketu panu Vladimíru Joudovi, pracovníku Odboru školství a kultury ÚMČ Praha 5. Ocenění obdržel jako projev uznání za péči o válečné hroby a pietní místa, kterých se na území MČ Praha 5 nachází celkem 87. „Péče o pietní místa je naší čestnou povinností, kterou radnice Prahy 5 rozhodně nezanedbává. Vážím si toho, že byl díky své vzorné práci zaměstnanec našeho úřadu takto oceněn,“ říká starosta Prahy 5 Milan Jančík. Vladimír Jouda převzal plaketu, jež mu byla udělena za příkladné zpracování evidence válečných hrobů ve správním obvodu městské části Praha 5. Držitelkou téhož ocenění je například také laureátka Záslužné medaile města Smíchova, tajemnice Českého svazu bojovníků za svobodu paní Marie Tykalová. V současnosti se na území Prahy 5 nachází celkem 87 válečných hrobů a pietních míst, o které se městská část stará. Mimo jiné se jedná například o pamětní desky Milady Horákové, manželů Duškových, M. R. Štefánika, T. G. Masaryka a Karla Hašlera.

Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík reagoval prohlášením na opakované dezinformace v tisku

Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík dne 23. listopadu 2009 opět nabídl novinářům k nahlédnutí svou diplomovou a rigorózní práci, index ze Západočeské univerzity v Plzni a dále svou dizertační práci pro získání titulu MBA. Reagoval tak na řadu článků, ve kterých se ve spojení Západočeskou univerzitou v Plzni objevuje jeho jméno. Nabídku starosty prohlédnout

si a vyfotografovat jeho práce i index využilo hned několik novinářů. „Všem novinářům, kteří měli zájem, jsem již všechny tyto práce ukázal, ale po další řadě lživých a útočných článků tak ještě jednou učiním. V žádném případě jsem nestudoval dva nebo tři roky, případně ještě méně, jak se někde píše. Řádně jsem studoval od roku 2000 do roku 2004. Využil jsem možnosti kontrakce třetího a čtvrtého ročníku. Uráží mě, že někdo zpochybňuje mé studium, a budu se proti těmto nařčením opět bránit právní cestou. Podle mých informací neexistovala do roku 2006 povinnost zveřejňovat tyto dokumenty. Netuším, jak jsem si mohl být vědom nekorektnosti svého studia. Jedná se o zjevný nepořádek fakulty, který je zneužit k politickému útoku na mou osobu,“ vyjádřil se Milan Jančík. „V žádném případě nezávidím novému děkanovi jeho nelehkou pozici, a pokud bude potřeba, budu se snažit být nápomocen s odstraněním nesrovnalostí v evidenci fakulty. Dosud se mi však nikdo z fakulty neozval,“ dodal.

Život v Praze 5 – informační brožura

Informační centrum Praha 5, o. p. s., vydalo 2. listopadu 2009 informační brožuru Život v Praze 5, která vychází třikrát do roka. Užitéková publikace v několikajazyčné mutaci přináší aktuální informace o životě páté městské části, krátký historický exkurz, kulturní aktivity, dopravní možnosti a přehled služeb, včetně mapových příloh. V úvodu starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík mimo jiné napsal: „Nebylo jednoduché vybrat pro vás jednotlivé položky do této knihy. Vždyť o Praze 5 již vyšlo tolik nádherných publikací, ať už o významných stavbách, rodících a zde tvořících osobnostech, nebo o jejich přeměnách z viničních usedlostí přes stokomínový Manchester až po moderní městské centrum. Mnoho času nám zabral výběr těch nejdůležitějších turistických cílů a lokalit. Do knihy jsme ale zařadili i další atrakce, které můžete v Praze 5 navštívit, například Aquacentrum na Barrandově nebo První městskou pláž...“ Úvodní slovo starosty doplnil Lukáš Herold, zástupce starosty Prahy 5: „Ke konci 19. století byl Smíchov sídlem třiceti velkých podniků a čtvrtým nejlidnatějším místem v Čechách! Ve druhé polovině 20. století zde došlo k citelnému útlumu, jehož obrazy mám hluboce vryt ve své paměti... Dnes je druhým centrem Prahy.“

Územní rozhodování a stavební aktivity

Výstavba dálnic se dotkla i Prahy 5

První vize dálnice napříč republikou předestřel v roce 1937 Jan Antonín Baťa, začalo se stavět před 70 lety. Komunisté zvládli spojit Prahu s Brnem a teprve po listopadu 1989 se to opravdu rozjelo. Dvacet let od sametové revoluce proběhlo mimo jiné ve znamení překotné výstavby rychlostních komunikací. Od roku 1989 bylo na území České republiky zprovozněno celkem 558 kilometrů těchto spojek, z toho 389 kilometrů dálnic a 168 kilometrů rychlostních silnic. To znamená, že se za uvedenou dobu tato síť zdvojnásobila, protože na konci letošního roku její délka činí 1111 kilometrů. Největší přírůstky si připsala D 5 (celkem 122 km), která propojila Prahu s Plzní a Německem. Tady totiž v roce 1990 existovalo jen 28 kilometrů do Berouna (časová úspora nyní činí asi 40 minut). O sedm kilometrů méně přibýlo na D 1. Naše nejstarší dálnice měla původně vést z Prahy do Brna, Bratislavy a dále do Ruska, nyní míří do Ostravy. Centrum Slezska se totiž 25. listopadu 2009 poprvé spojilo dálnicí s Prahou, takže D 47 se proměnila v D 1 a celá spojnice měří 377 kilometrů. To mimo jiné vede k tomu, že zatímco v roce 1990 zvládl řidič cestu z hlavního města do Ostravy za 3 hodiny a 43 minut, dnes by mu to mohlo trvat o více než hodinu a čtvrt méně. D 11 se dostala až do Hradce Králové a vybudován byl také úplně nový tah D 8 mezi Prahou a Lovosicemi a Ústím nad Labem a Drážďanami. Pokračují práce na „paralelce“ k D 1, když vznikly nové úseky R 35 (dříve koncipované jako D 35) u Olomouce a Liberce. Česká síť nabízí samozřejmě několik zajímavostí. Například obchvat R 6 kolem Velkého Strašecí použil jako východní pás původní silnici, případně D 11 mezi Poděbrady a Hradcem Králové už obsahuje ekodukty pomáhající zvěři při její přirozené migraci. Další raritou je R 52 z Brna do Rakouska, která využívá nikdy

neotevřenou německou dálnici rozestavěnou v roce 1939, jež měla být součástí koridoru Vratislav–Vídeň. Také Pražský okruh budovaný od roku 1983 přispěl: například nejvyšším mostem v hlavním městě (Lochkovský most – 65 metrů) a nejdelším silničním mostem v republice (Radotín–Zbraslav přes Vltavu a Berounku – 2045 m). K propojení vznikající dálniční sítě přispěla i výstavba silničních tunelů na území Prahy 5, které propojily Prahu s dálničním okruhem. Příští rok (2010) má právě ve výstavbě obchvatu Prahy znamenat významný posun, budou propojeny dálnice D 1 a D 5. Naposledy totiž přibyl úsek Řepy–Ruzyně už v roce 2001 a z plánovaných 80 kilometrů funguje jen sedmáct. Pokud jde o financování, v něm se také očekává malá revoluce: vstup soukromého kapitálu v rámci projektů PPP (Public Private Partnership).

Nová budova banky na Smíchově

Budova banky, která vyrůstá v prostoru křížení ulic Kirovovy a V Botanice na Smíchově, je natolik netypická, že ji snadno poznáte i na leteckém snímku (16. 11. 2009). Stavba má být hotova v závěru příštího roku 2010, což je termín pro vyššího dodavatele stavby s. p. Metrostav a jeho subdodavatele. Pro ty, kterým se zatím nová banka příliš nelíbí, máme informaci, že její konečný vzhled bude daleko příjemnější, k čemuž jistě přispějí předsazená okna i obložení z keramických obkladaček. V provozu je provizorní kotelna, objekty banky i sousedních bytovek jsou zatepleny, a hlavní díl prací se přenesl dovnitř.

Návrh územního plánu hl. m. Prahy

Koncept nového územního plánu, který bude ovlivňovat rozvoj hlavního města po dobu dalších deseti let, je na světě. Veřejnost se s ním mohla seznámit od 2. listopadu 2009 na webových stránkách Magistrátu hl. m. Prahy nebo v Informačním centru rozvoje hl. m. Prahy. Na 23. listopadu 2009 bylo připraveno veřejné projednání připravovaného konceptu územního plánu. Schvalování definitivní podoby územního plánu proběhne až v roce 2010. Podle Martina Langmajera, radního hl. m. Prahy pro územní plán, bude hotovo až za rok. Územní plán je hlavním územně plánovacím dokumentem, z něhož vychází rozvoj každého moderního města na mnoho dalších let. Stávající platný územní plán ovlivňuje podobu hlavního města už od roku 1999, kdy byl schválen. Byl koncipován na zhruba desetileté období. To je také důvod, proč v současné době finišují přípravy definitivní podoby návrhu nového územního plánu, o jehož pořízení rozhodli pražští zastupitelé už v květnu 2007. Zadání územního plánu hl. m. Prahy pak bylo schváleno Zastupitelstvem hl. m. Prahy v květnu 2008. Nový územní plán bude vycházet ze stávajícího, musí ovšem reagovat na aktuální potřeby a nutnost komplexně zrevidovat funkčnost území a lépe využít vnitřní prostor města. Musí také sledovat posílení významu Prahy jako významné evropské metropole. Zároveň má být přehlednější. Novinkou jsou pravidla pro tzv. prostorovou regulaci, která mají zajistit, aby nové stavby nepřesáhly vhodný objem a kapacitu. Zásadní je i nový předpis pro umísťování výškových budov. Všechna tato omezení mají za cíl uchovat i pro budoucí generace jedinečnou atmosféru historického jádra Prahy a kouzlo jejího panoramatu. Plán pamatuje i na zeleň, které je v některých částech města nedostatek. Pro obyvatele Prahy 5 zajistila místní radnice možnost nahlédnout do konceptu územního plánu a získat k němu další informace přímo v prostorách úřadu MČ Praha 5. Veškerá dokumentace zde byla k dispozici v úředních dnech (v pondělí a ve středu od 8 do 18 hodin), nebo po dohodě kdykoli, na odboru Kancelář architekta MČ Praha 5, Štefánikova 13–15, Praha 5, tel. 257 000 596 (sekretariát), 257 000 597 (vedoucí odboru Elena Lacinová) a 257 000 846 (referentka Dita Lampová).

Podniky a podnikatelé

Auta z Waltrovky dodnes žijí

Areál továrny Walter v Jinonicích patří k nejvíce poškozeným územím v Praze. V nejbližší době jej však čeká celková revitalizace a proměna na obytnou čtvrť (2009). Přes německy

znějící příjmení byl zakladatel firmy Čech jako poleno. Josef Walter vyrůstal ve Vepřeku u Veltrus, v roce 1898 si na pražském Smíchově pronajal dvacetimetrovou dílnu a s učedníkem montoval z dílů anglická kola BSA. Soustruh mu neznechutilo ani oslepnutí na jedno oko způsobené kovovou sponou. První jednoválcová motorka (1903) vynikala kvalitou stejně jako dvoumístná tříkolka (1909). Čtyři tisíce tricykly byly prvními relativně dostupnými rodinnými vozidly u nás. Automobily Walter spadaly spíše do střední třídy, ale i ty šly dobře na obdyt. Firma potřebovala k rozšiřování kapacit kapitál, který získala přechodem ze s. r. o. na a. s. Negativum? Josef Walter začal ztrácet kontrolu a vedení v roce 1923 převzali schopní obchodníci Kumperové. Starý pán odcházel znechucen, ale se slušným odstupným. Založil si továrnu Josef Walter a spol. v Třebízského ulici 41. Ozubená soukolí a přesné součástky odebíral také jinonický Walter. V Košířích postavili hlavně pro rodinu Walterů sedm kusů automobilů – šest čtyřválců 1,5 l a šestiválec 2,2 l. Jeden z nich skončil ve sbírce skladatele Petra Hapky. Po boku otce se profileval nadaný syn Jaroslav. Jeho osudem se staly motocykly, hlavně čtyřdobé jednoválce klasické anglické školy. Zpočátku nesly označení Walter, později JAW a nakonec ČZ-Walter. Po znárodnění přišli Walterové nejen o továrnu, ale i o pohledávky. Naopak závazky firmy museli ještě po léta splácet! Jaroslav spolu s bratrem nastoupil právě před šedesáti lety do strakonické ČZ. Před závistivci je chránil ředitel Scala. Vadilo třeba i to, že Walter jezdil do práce asi patnáct let starým dvou-sicem z otcovy dílny. Jeden „dobrák“ si dokonce v udavačském stylu postěžoval: „Zaměstnanec národního podniku v lidově demokratickém státě nemůže užívat vozidlo, které nese jeho jméno.“ Důležitější je, že Jaroslav v padesátých letech vyvinul řadu vynikajících závodních strojů ČZ-Walter a vychoval si nástupce, konstruktéra Františka Pudila. Slavným leteckým motorům předcházely motocykly a automobily jako třeba Walter PIV. Společnost Walter, vyrábějící automobily od roku 1913, má velmi zajímavou historii. Automobilů Walter je i na veteránských srazích jako šafránu, proto jsme bez váhání kývli na nabídku prodejní galerie Veterán Car Štangl. Usedáme do šestimístné „vany“, tedy otevřené karoserie faeton z roku 1928. Waltery řady P (na počest konstruktéra Plocka) představovaly odpověď na úspěch Tater 11 až 30. Páteřový rám, výkyvné polonápravy ani chlazení vzduchem tu však nenajdete. Waltery prosazovaly konzervativní řešení a zdůrazňovaly špičkovou kvalitu materiálů i dílenského zpracování. Laťka visela velmi vysoko, určily ji nároky letecké továrny, která tehdy pronikla na náročný americký trh. Náš první dojem? Dvoulitrový Walter P IV je „konzerva“ každým coulem, podle tvaru mosazného chladiče a designu karoserie bychom vozu hádali o pět let více. Přes stupačky se úzkými dvířky vyhoupneme na sedadla, přehlédneme jednoduché prkno tvořící přístrojovou desku, a protože je skoro prázdná, nemusíme dlouho hledat tlačítko spouštěče. Stačí se jej dotknout a studený motor hned naskočí, navíc běží překvapivě pravidelně i poměrně tiše. „Hluk jest koneckonců pouze důkazem mechanických nepřesností a nedokonalosti,“ říkával Henry Royce. U Walterů – „českého rolls-royce“ – byli téhož mínění a preciznost povýšili na hlavní hodnotu. Archaicky, ale v jednom šiku s rollsy, tak působí páky řazení i ruční brzdy u pravých dveří, kde dotírají na řidičovo stehno a nutí jej nastupovat spíše ze strany spolujezdce. Ovšem pohyb páky v kulise rozpaky rozptýlí, jednička až čtyřka padají do záběru přesně a s decentním cvakáním. Přáli bychom vám zážitek z měkkého záběru spojky. Příjemně překvapilo také řízení, walter na silnici rozhodně neplave. Chtělo by to jen větší rejď, poloměr otáčení je ovlivněn rozvorem 3100 mm. Dvoulitr OHV ševelí, výkon 22 kW graduje ve 2000 ot./min. O tlumení hluku se pokouší dvojité dělicí stěna. Díky pružnosti a vhodnému převodování se 1250 kg těžký faeton popasuje s městským provozem a kopce vyjíždí sice pomalu, ale jistě. Stabilitu v zatáčkách mu zajišťuje na tehdejší dobu široký rozchod asi 1400 mm (podle provedení), otevřené auto má navíc nižší těžiště než limuzína. Karoserie je přepažena a vyztužena dělicí stěnou, zadními dveřmi se nastupuje na sklopná sedátka a mnohem pohodlnější lavici. Panstvo si pohodlně natáhlo nohy. Bytelná podnožka tu není pro parádu, při jízdě po dlažbě ji

plně doceníte. Walter postrádá tlumení pérování a pohupuje se pozoruhodně měkce, nicméně s velkou amplitudou. Pozornost budí také obláčky namodralého dýmu. Motor je sice v dobré kondici, ale už zamlada měl normovanou spotřebu čtyř deci oleje na 100 km. Zajímáme se o osud tohoto exempláře. Ředitel galerie Miroslav Kotlařík začíná dlouholetým nasazením „pěčtyřky“ v rodné Praze a připomíná náročnou renovaci realizovanou ve Zlíně. Zadal ji prý mladí nadšenci – manažeři. Jenže náročné práce potřebují čas, a protože objednatelé nechtěli čekat a podcenili finanční stránku, přešel Walter do rukou zlínské dílny. Nový stál před 81 lety asi 88 000 Kč, jeho současná hodnota přesahuje milion korun. Za čtyřválec dost, za Walter přiměřené.

Byty a bytová politika

Lochkov Lofts ožívá stavebním ruchem

V rezidenčním projektu Lochkov Lofts společností Euro Ventures a ITAKA byly od listopadu 2009 zahájeny přípravné práce, které předcházejí samotné výstavbě. Areál bývalého pivovaru v Praze 5 – Lochkově, kde citlivou rekonstrukcí vznikne moderní bydlení s kouzlem starých dob, tak ožívá příchodem prvních dělníků a stavebních strojů. Na pozemku s původními zchátralými budovami byly zahájeny přípravné práce pro stavbu nového rezidenčního projektu Lochkov Lofts. Práce zahrnují především úpravu terénu, demolice stávajících betonových a asfaltových ploch a cihlového oplocení, zbourání nevzhledného novodobého přístavku. Vzhledem ke snaze zachovat kouzlo lokality proběhne rovněž ošetření současného porostu a ochrana stromů před poškozením stavebním provozem. „Ohleduplným přístupem k jednotlivým historickým prvkům areálu včetně původní zeleně chceme dosáhnout citlivé proměny místa tak, aby neztratilo nic ze své osobité atmosféry,“ vysvětluje Sylva Krtilová, Sales & Marketing Manager společnosti Euro Ventures. Architektonický návrh projektu vznikl v ateliéru renomovaného architekta a restaurátora Alberta Di Stefana, ředitele developerské společnosti ITAKA, který má na svém kontě již několik úspěšných renovací historických kulturních a průmyslových objektů. Projekt Lochkov Lofts nabídne 73 netradičních bytových jednotek o výměře od 30 do 125 metrů čtverečních v dispozicích 1+kk až 5+kk a osm ateliérů v příjemném prostředí plném zeleně na jihozápadním okraji Prahy, pouhých 13 kilometrů od centra města. Je určen pro všechny, kteří hledají klidné a komfortní bydlení v neotřelém stylu s osobitým duchem místa i architektury. Noví obyvatelé jistě uvítají přilehlé tenisové kurty a fotbalové hřiště, nové fitness centrum nebo restauraci. Rodiny s dětmi pak především oplocené dětské hřiště přímo pod okny areálu. „Lochkov Lofts představuje bydlení, ve kterém najdou jeho obyvatelé klidný a bezpečný domov ve vysokém standardu za rozumnou cenu. Potvrzuje nám to i značný zájem, který jsme od zahájení prodeje zaznamenali,“ řekla Sylva Krtilová. Samotné spuštění výstavby je plánováno na jaro 2010, dokončení bytů na konec roku 2011.

Doprava

Trolejbusy se možná vrátí do ulic Prahy

Vrátí se do metropole trolejbusy? Příznivci návratu tichého dopravního prostředku navrhli doplnit tuto možnost do územního plánu. Společnost pro pražskou trolejbusovou dopravu si to klade za cíl. Trolejbus je bezkolejové silniční vozidlo na pneumatikách, které odebírá k pohonu elektrický proud dvěma sběrači. Trolejbus se může odchýlit od osy od elektrického vedení na obě strany o čtyři metry, což mu umožňuje v dopravních podmínkách značnou pohyblivost. V těchto dnech (11. 12. 2009) v rámci připomínek ke konceptu územního plánu hlavního města Prahy podala proto návrh k doplnění veřejné dopravy právě o tzv. elektrifikované nekolejové prostředky, což jsou i trolejbusy. Jejich návrat by prý respektoval celosvětový trend v utváření přívětivějšího prostředí velkých měst. Trolejbusy by v Praze mohly být v některých místech, např. kopcovitých terénech, ekonomicky výhodnou variantou

tramvají, kde výškové poměry a kapacitní podmínky kolejovou dopravu vylučují. „V kopcích trolejbusy vítězí na celé čáře,“ řekl poradce ředitele DP pro trakci tramvaje Antonín Dub. Trolejbusy by mohly také jezdit v některých městských čtvrtích a rozsáhlých sídlištích, jako například v Praze 5, Stodůlkách či na jihozápadě města, nebo naopak na Severní terase a v Bohnicích. Nemělo by to ale být na úkor tramvají. Předseda Společnosti pro pražskou trolejbusovou dopravu Jiří Krautwurm si od jejich případného návratu slibuje snížení oxidu uhličitého, prachových částí a v neposlední řadě i hlučnosti a zlepšení mikroklimatu. V Praze dojezdily v roce 1972. Instalace trolejových vedení je navíc pětikrát levnější než tramvajových tratí,“ řekl. Takřka neslyšitelné trolejbusy zažívají nyní boom. Podle Duba je zavádí spousta měst ve Francii, jezdí například také v rakouském Salcburku. „Mám dokonce takovou vizi, že až se otevře Jižní okruh, sníží se počet kamionů, a trolejbusy by mohly přes Jižní spojku jezdit mezi Prahou 4 a Prahou 5,“ svěřil se Dub. Provoz trolejbusů v porovnání s autobusy není o tolik dražší, cena za ujetý kilometr je vyšší pouze o pět korun.

Školství a dětské aktivity

Žáci si v Praze 5 připomenuli 20. výročí sametové revoluce

Letos poprvé se žáci základních škol městské části Praha 5 zúčastní mimořádné kulturní akce pořádané MČ Praha 5 k příležitosti 20. výročí sametové revoluce. Ve středu 18. listopadu 2009 proběhl od 10 do 12 hodin ve Švandově divadle kulturní program v čele se známým hudebníkem Ivanem Hlasem, který společně se žáky jednotlivých škol zavzpomínal na listopadové události roku 1989. Akce vznikla z iniciativy zastupitelů městské části Praha 5. „Je to první akce svého druhu v Praze 5,“ řekl starosta JUDr. Milan Jančík. „Současná generace školní mládeže má mnohdy o tomto zásadním dějinném zlomu jen zlomkovité vědomosti, je tudíž naší povinností umožnit jim pohled do doby, kdy se tvořily moderní dějiny českého státu. Akci bychom rádi pořádali každý rok,“ doplnil. Švandovo divadlo, ve kterém akce probíhala, se 18. listopadu proměnilo v dějiště událostí roku 1989. Součástí programu byly také divadelní, poetické a hudební performance vztahující se k sametové revoluci, které předvedou vybraní zástupci jednotlivých škol. Nejlepší vystoupení ocení porota putovním Pohárem starosty Prahy 5. „Letošní akce by měla zahájit každoroční tradici, jež může do budoucna přerůst v akci celopražskou. Naším cílem je přispívat k uvědomování si důležitých mezníků z historie České republiky mezi mládeží, které na nás mají vliv doposud. Mezi takovéto mezníky bezesporu sametová revoluce patří,“ uvedl místostarosta pro Prahu 5 Lukáš Herold.

Mikuláš projel večerním Semmeringem

České dráhy, a. s., ve spolupráci s Domem dětí a mládeže Prahy 5 připravily tradiční jízdy parního vlaku s Mikulášem, které se uskutečnily v sobotu a v neděli 5. a 6. prosince 2009. Hodné děti obdržely mikulášskou nadílku, ty zlobivé si odnesly z výletu domů uhlí. Parní vlak po oba dny vyjížděl z nádraží Praha-Braník a projel několik tras. Uskutečnila se i jízda několika tunely do Davle. Na sobotu byla připravena i večerní jízda noční osvětlenou Prahou po smíchovském Semmeringu. V parních vlcích byl přítomen Mikuláš se svojí družinou. Vlak táhla parní lokomotiva Čtyřkolák (řada 434.2186) vyrobená již v roce 1917, s připojenou historickou soupravou vozů 3. třídy a bufetového vozu. Cestující obdrželi pamětní list, razítko a pohled. Jízdné pro dospělé osoby činilo 60 Kč. Jízdenka pro děti od 6 do 15 let byla za 80 Kč. Děti do šesti let se přepravovaly zdarma bez nároku na místo k sezení. Místenka byla v hodnotě 20 Kč.

Kultura

Bude Bertramka přístupná veřejnosti?

Uprostřed rozsáhlého zahradního areálu se v pražském Smíchově nachází místo, kam směřovali návštěvníci z celého světa, aby se poklonili památce Wolfganga Amadea Mozarta.

Hudební génius tam během svého pražského pobytu u manželů Duškových totiž nejen pobýval, ale i komponoval. Zde se zrodily jeho melodie ze slavné opery Don Giovanni. Objekt se však už několik let stal středem (vlastně střetem!) rozdílných postojů a zájmů. Radovan Myslík, tiskový mluvčí městské části Praha 5, k situaci řekl: „Praha 5 na základě rozhodnutí soudu předala Bertramku Mozartově obci (MO). Obec se o Bertramku vždy vzorně starala a investovala do ní velké množství finančních prostředků. Po celou dobu byla Bertramka hojně navštěvována, a to nejen expozice, ale také velká řada kulturních a společenských akcí. Není pravda, že by Praha 5 vrátila Bertramku v žalostném stavu, jak psala média. Myslím, že převzít trosky a vrátit zrekonstruovaný dům se nazývá trochu jinak. Navíc celá expozice byla odborně odinstalována a odvezena zpět do depozita Národního muzea. Máme natočen i zdokumentován stav každé místnosti těsně před předáním Mozartově obci.“ MČ Praha 5 na pokyn starosty Milana Jančíka zahájila veškeré kroky k předání nemovitostí Mozartově obci, a to na základě rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Přestože právní zástupce městské části podal dovolání, kontaktoval právního zástupce Mozartovy obce tak, aby v co nejkratší možné době proběhlo předání nemovitosti. „I přes dlouhotrvající soudní spor, který nebyl vyvolán městskou částí, jsme se o kulturní památku, tedy usedlost Bertramka, řádně a vzorně starali. Svědčí o tom nejen stav této památky, ale i zájem návštěvníků o expozice a koncerty, které se v Bertramce konaly. Od roku 1989 se všichni starostové Prahy 5 snažili jednat s panem Volkem a Mozartovou obcí o řešení situace. Věřím, že Mozartova obec bude v naší práci pokračovat,“ řekl starosta MČ Praha 5 Milan Jančík. Historický mobiliář byl tedy z budovy vystěhován, nevyužívaný objekt chátrá. Uzamčený visací zámek u vchodu je všerhající... S Mozartovým pobytem spjatá Bertramka je místem kultovním. Z hlediska ekonomického lákavým magnetem i pro nejbohatší turistickou klientelu. Co však nadále bude s památnou Bertramkou, nikdo neví. K nepřehledné situaci vztahující se k dalšímu návštěvnickému provozu Bertramky je například důležité svědectví ředitelky Muzea české hudby (ČMH) Dagmar Fialové: „Navrhovali jsme Praze 5, ať si sbírkové předměty na Bertramce nechá, ale ta to odmítla.“ Vzhledem k předání Bertramky Mozartově obci byly nyní provozovatelem objektu vypovězeny zápůjční smlouvy k 31. říjnu 2009, tudíž ČMH nyní odvezlo předměty, které jsou majetkem České republiky a jichž je Národní muzeum správcem. Jako součást Národního muzea je ČMH veřejnou institucí, která spolupracuje s řadou partnerů. Pokud bude mít Mozartova obec na spolupráci s muzeem zájem, bude instituce spolupracovat například zápůjčkami, ovšem za předpokladu zachování bezpečnosti a klimatu, které je pro sbírkové předměty vyžadováno. Představitel Mozartovy obce doc. Tomislav Volek k situaci Bertramky uvedl: „Když byl pan Milan Jančík ještě místostarostou, pozval mne jakožto předsedu výboru Mozartovy obce dne 9. června 1999 k jednání. Hovořilo se o hypotetické možnosti vytvořit jakousi nadaci pro Bertramku, v níž by byl zastoupen jak obvodní úřad, tak Mozartova obec. Ocenil jsem tuto úvahu jako zajímavou už proto, že Praha 5 hned po převratu v roce 1989 a v několika letech následujících o nejrozumnějších možnostech a formách spolupráce jednala. Po určitém čase se jako o třetím členu tzv. konsorcia počítalo z iniciativy Ing. Karla Muzikáře také s Comeniem a bylo vypracováno několik návrhů. V roce 1991 nás však Ing. Karel Muzikář z Bertramky doslova vyhodil. Pak už jsme se pokoušeli o dojednání jen s Prahou 5,“ konstatoval muzikolog Volek. V roce 2003 městská část Praha 5 schválila modernizaci areálu Bertramka včetně hospodářských budov (stodoly a sýpky). Žádala tehdy o urychlené uvolnění všech prostor využívaných Mozartovou obcí, konkrétně do 15. července 2003, protože probíhaly poslední přípravy před rekonstrukcí, jež měla začít v dalších dnech. Názory na vývoj majetkových poměrů ve vztahu k Bertramce se však různily. K minulým sporům o vlastnictví Bertramky Tomislav Volek řekl následující: „Přestože předsedkyně MO Jitka Snížková statečně odolávala nátlaku na převzetí Bertramky státem, urgoval 3. ledna 1986 ředitel Národního muzea Dr. Čejchan v dopise náměstkovi ministra kultury Ing. Kymličkovi zvýšení tlaku na

Mozartovu obec slovy: Je nutné, aby Mozartova obec konečně nabídla nemovitost čs. státu. Bohužel autentičtí svědkové, kteří by to mohli potvrdit (či vyvrátit) uvedená fakta, již zemřeli. Od roku 1991 se obec snažila získat budovu soudní cestou zpět. Co bude nadále s památnou Bertramkou? Současní Pražané snad už slavnému Mozartovi, možná ve snaze prosazovat partikulární zájmy, nerozumějí?

Rozhovory z Pětky

Vydavatelství 2000, s. r. o., ve spolupráci s Agenturou GM, s. r. o., v říjnu 2009 vydalo zajímavou publikaci Rozhovory z Pětky, které pro radniční časopis Pražská pětka realizoval v letech 2005–2008 Roman Peterka. Autor v knize (123 stran, velký formát) představil třicet tři významných osobností, jejichž život je profesně nebo jinak spojenou s Prahou 5. Kniha vyšla s úvodním slovem starosty Prahy 5 Milana Jančíka a místostarosty Prahy 5 Lukáše Herolda. „V pravidelných rozhovorech, jež vám každý měsíc Pražská pětka přináší, se představují lidé, kteří jsou nějakým způsobem provázáni s naší městskou částí,“ napsal v úvodu knihy starosta Prahy 5 Milan Jančík. „Za necelé tři roky se redaktorům podařilo nashromáždit velké množství unikátních rozhovorů se zajímavými osobnostmi z oblasti kultury, sportu, medicíny, umění a politiky. Nechybí mezi nimi například Ondřej Neff, Zdeněk Veselovský, Miroslav Donutil a dalších třicet jmen.“ Nalezneme zde zastoupeny i další osobnosti, např. virtuosa na violu Lubomíra Malého, zpěvačku Martu Kubišovou, filmového režiséra Jana Hřebejka, filmaře Václava Marhoulu, fotografku Sárú Saudkovou, divadelníka Radima Vašinku nebo Miss World Taťánu Kuchařovou.

Na Barrandově Rusové točili film podle Gogola

Až do konce ledna 2010 budou filmaři z Ruska pod vedením režiséra Olega Stěpčenka natáčet v barrandovském filmovém studiu v Praze historický snímek Vij podle slavné povídky. Strašidelný velkofilm na motivy klasika ruské fantazijní literatury Nikolaje Vasiljeviče Gogola se již v České republice natáčel, a to na zámku Berštejn v letech 2007–2008.

120 let prvního klubu fotoamatérů v Čechách

Vynikající český fotograf, filmař a teoretik Jiří Jeníček kdysi prohlásil, že dějiny Českého klubu fotografů amatérů jsou v podstatě dějinami české fotografie. Klub dnes nese rozšířené jméno První český klub fotografů amatérů – Nekázanka, o. s., a schází se v Kulturním klubu Poštovka v Praze 5 – Motole. A pro letošní jubileum 120 let svého trvání připravil ve spolupráci s Národním archivem ČR ojedinělou výstavu, která představila nejzajímavější dochované dokumenty a fotografie z jeho stodvacetiletého působení. V letošním roce slaví nejen česká, ale i světová fotografie významné výročí. Před 170 lety byl v Paříži slavnostně předán vynález daguerrotypie k volnému použití celému světu. A jak již bylo zmíněno, před 120 lety byl v Praze založen první klub fotografů amatérů v Čechách. Obě události se konaly ve stejný den – 19. srpna. Klub fotoamatérů v Čechách udržoval pro potřeby členů ateliér a knihovnu, vydával odborný časopis a pravidelně pořádal fotografické kurzy. Po počátečním pionýrském období, kdy hlavním problémem bylo zvládnutí technické stránky fotografování, soustředil klub pozornost na uměleckou stránku fotografie a dlouhá léta přispíval k její kultivaci. Spolupracoval s vynikajícími osobnostmi, jakými byli mj. V. J. Bufka, F. Drtikol nebo Čechoameričan D. J. Růžička. Za dobu jeho existence jím prošly tisíce fotoamatérů, jakož i vynikající mistři české fotografie, např. Jaroslav Fabinger, Karel Hájek, Jiří Jeníček, Václav Jířů, Jaroslav Krupka, Jan Lauschmann, Jan Lukas, Adolf Schneeberger, a začínal zde i Josef Sudek. Klubu se podařilo uchovávat po celou dobu své existence značnou část písemných dokumentů a sbírku fotografií. Od roku 2001 je archiv klubu uložen v depozitářích Národního archivu ČR. Nejzajímavější dochované dokumenty a fotografie bylo možné spatřit na výstavě 120 let prvního klubu fotoamatérů v Čechách, kterou klub připravil s Národním archivem ČR.

Zdravotní a sociální péče

Praha 5 podpořila SOS dětské vesničky

Vedení Prahy 5 se rozhodlo vyhovět žádosti Sdružení SOS dětské vesničky o poskytnutí nebytových prostor pro potřeby své celorepublikové kanceláře (26. 11. 2009). Jelikož je tato nezisková organizace s dlouhou tradicí zcela závislá na sponzorských darech, souhlasili radní městské části se sníženým nájemným.

„Městský úřad Praha 5 se snaží kvalitním neziskovým organizacím pomáhat,“ řekl starosta Prahy 5 Milan Jančík. „Za čtyřicet let své existence pomohla tato organizace tisícovkám dětí a mladistvých. Je pro nás čest, že sdružení takového formátu bude mít sídlo právě v naší městské části,“ dodává. S prosbou o pomoc se na Prahu 5 obrátila národní ředitelka sdružení paní Květuše Paichlová. Centrála neziskové organizace až doposud sídlila v areálu Pražského hradu v prostoru, který svou velikostí a omezeným přístupem potřebám společnosti již delší dobu nevyhovoval. MČ Praha 5 Sdružení SOS dětské vesničky nabídla větší nebytový prostor v ulici U Královské louky nedaleko smíchovského nádraží.

Lékárny v motolské nemocnici prodávaly na recept Tamiflu

Dvě lékárny ve Fakultní nemocnici Motol prodávají od pátečního poledne 20. prosince 2009 lék Tamiflu na prasečí chřipku pacientům, kteří si přinesli recept od svého lékaře. Ke stejnému kroku přistoupila krátce po poledni také Fakultní nemocnice Královské Vinohrady. Obě nemocnice prodávají Tamiflu z dosavadních zásob. Pro své pacienty nechají novou dodávku Tamiflu, kterou dostávají spolu s pandemickou vakcínou ze strategických zásob, jež zakoupilo Ministerstvo zdravotnictví. Další nemocnice zatím k volnému prodeji nepřistoupily. Dá se ale očekávat, že až zásilku od ministerstva dostanou, dají volná balení Tamiflu rovněž do prodeje. Mluvčí Ministerstva zdravotnictví Vlastimil Sršeň k problematice prasečí chřipky řekl, že už začal rozvoj pandemických vakcín a antivirových léků Tamiflu a Relenza na všechna očkovací místa, těch je přes šest tisíc, vedle praktických lékařů pro děti a dospělé také 133 vakcinačních center. Česko objednalo milion dávek vakcíny, má také dva miliony dávek Tamiflu a půl milionu dávek Relenzy. Očkování začne příští týden u praktických lékařů a v očkovacích centrech. Lidé nebudou za očkování nic platit, a to ani třicetikorunový regulační poplatek. Vakcínu, případně antivirotikum, zaplatil stát a platbu za očkovací výkon platí zdravotní pojišťovny.

Veřejně prospěšná činnost

Koncert k dvacátému výročí 17. listopadu 1989 podpořila i Praha

Dvacáté výročí sametové revoluce (1989) nepřešla Pražská komorní filharmonie (PKF) bez povšimnutí už proto, že samotné založení orchestru bylo jedním z projevů nově nabyté svobody. K připomenutí a oslavě této události proto PKF ve spolupráci s producentem Lukášem Vernerem připravila velký a ojedinělý projekt, který skloubil různé hudební žánry a spojil hudbu s vizuálním projevem. Přímo 17. listopadu 2009 vystoupili na společném koncertě PKF s vynikající hudební formací – 123 minut ve složení Zdeněk Bína (kytara, zpěv), Fredrik Janáček (baskytara) a Miloš Dvořáček (bicí). K nim se připojila zpěvačka, instrumentalistka, hráčka na cimbál a na klavír Zuzana Lapčíková. Spojením značně rozdílných hudebních žánrů v aranžmá skladatele a aranžéra Martina Kumžáka vznikla hudební delikatesa, která se stala skutečnou novinkou. V Česku již vznikly mnohé projekty, propojující různé hudební žánry, tzv. crossovery, v tomto případě však šlo o plné začlenění klasického orchestru do hudby alternativního žánru, což umožnilo opravdový hudební dialog, v němž se hudební motivy různých žánrů prolínaly v podání odlišných interpretů. Došlo tak k propojení hudby nejen rockové a klasické, ale také jazzu a folkloru, vedle českého rovněž indického a arabského. Součástí večera byla i tematická videoprojekce, kterou na motto celého večera – svoboda, tolerance a respekt – ztvárnil grafik Daniel Špaček. Koncert s názvem Hudební fúze jako oslava svobody se uskutečnil 17. listopadu 2009 od 20 hodin ve

Smetanově síni Obecního domu v Praze. Projekt vznikl za podpory hl. m. Prahy, městských částí Praha 1 a Praha 5 a Ministerstva kultury ČR, spoluorganizátorů koncertu.

Radek John se přestěhoval do Prahy 5

Lídr strany Věci veřejné (VV) mění po čtvrtstoletí byt na Hanspaulce v Praze 6 za bydliště v sousední Praze 5. Důvodem je, jak tvrdí v inzerátech, snaha v nejbližších komunálních volbách kandidovat na funkci zdejšího starosty. Dosavadní starosta, JUDr. Milan Jančík, to bere jako legitimní snahu konkurenční strany. Podle něj se současná koalice nemá čeho bát. Věci veřejné se v inzerátu chlubí průzkumem Factum Invenio, podle něhož by VV získaly 3,8 procenta v preferencích, na rozdíl od zelených, kteří by měli „jen“ 3,6 procenta. Přitom statistická chyba je v tomto průzkumu plus minus dvě procenta. Radku Johnovi pátý pražský obvod není cizí, pracoval zde posledních deset let. „Kanceláře Věcí veřejných jsou hned vedle smíchovské radnice,“ poznamenal John. Současný starosta Milan Jančík se příchodu konkurenta neobává. „Naopak vítám, že je tady větší konkurence v rámci politické soutěže,“ řekl. Podle něj současná koalice pracuje velmi dobře, proto se nemusí obávat jakékoli další politické strany. V páté městské části zvítězili v posledních komunálních volbách občanští demokraté s téměř 46 procenty, druzí byli sociální demokraté se 17 procentními body. ČSSD je koaličním partnerem ODS v Praze 5.

Pravdivé vyličení historie

V tom, že je potřebné pravdivé a objektivní vyličení historie, se zřejmě všichni shodneme. Složitější to však je, když přijdeme ke konkrétní události a jejímu vyličení. Po převratu z konce roku 1989, obzvláště v souvislosti s posuzováním období výstavby socialismu v naší zemi a období, které nastoupilo poté, se s touto skutečností setkáváme dnes a denně. A je zajímavé, že jak se začal masově měnit světový názor na uspořádání společnosti, začaly se prosazovat a zavádět principy lumpenkapitalismu a amerikanizace veřejného života, nastoupily tendence na prosazení nových, pokroucených pohledů na naši historii, a nejen na ni. V posledních dnech 20. výročí oněch událostí koncem roku 1989 vidíme to vše vyvedeno do zběsilosti. Ale, jak se říká, čeho je příliš, toho je mnoho... Zvláštní postavení mají polopravdy – což je v poslední době rovněž rozšířená tendence. Možná, že se vychází z teze, že není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu. V oblasti našeho umění je sem možno zařadit vytváření legend. Při jiné příležitosti jsem se zmínil o snahách zkreslit pohled na vývoj čs. poválečné kinematografie. Děje se to při různých příležitostech, jednou na výstavě k 50. výročí Barrandova, podruhé v úvodech k vydání záslužného seznamu českých filmů, jindy při vyprávění o některých protagonistech filmového Barrandova za protektorátu apod. Před nedávnem se objevila kniha Stanislava Motla Mraky nad Barrandovem, která je na str. 5 speciálně uvedena pod názvem: Nastává čas zúčtování. Čas pomsty. Kniha se pokouší podat přehled o činnosti prominentních filmařů za protektorátu, především těch známých s poukazem na jejich osud těsně po porážce hitlerovského Německa ve 2. světové válce a skončení okupace. Protože mnoho těchto prominentů mělo co dělat s kolaborací, byla tato jejich činnost posuzována tzv. očistnými komisemi Čs. filmu, popř. i lidovými soudy, které byly zřízeny podle příslušného dekretu prezidenta Československé republiky z r. 1945. Měl jsem možnost vyslechnout na tyto události mnoho názorů, osobních vzpomínek a vyprávění. Snad nejzávažnější byly vzpomínky národního umělce Elmara Klose, který mi velmi podrobně vyprávěl o těchto událostech, mimo jiné o tom, jak se stal předsedou očistné komise pro film. Podle jeho svědectví šlo o velmi odpovědnou a náročnou činnost. Z rozhovorů s Vítězslavem Nezvalem, Ing. Lubomírem Linhartem, Janem Werichem, ale i Karlem Faixem, Otakarem Vávrou, Martinem Fričem a mnohými jinými jsem byl informován, že se úspěšně přimlouvali mj. u ministra Václava Kopeckého, aby mnozí, kterých se to týkalo, byli pardonováni. A obdobných případů z jiných oborů umělecké činnosti byla řada (např. Jan Masaryk – Václav Talich, Jan Werich – Vlasta Burian). V prvním období hned po revoluci a osvobození mohlo dojít k excesům, které jsou uvedeny i ve zmíněné knize, to jsou však

známé věci, o kterých mluvil a kategoricky je odsoudil i prezident Dr. Edvard Beneš a není je možno spojovat s náročnou a odpovědnou činností očistných komisí a lidových soudů. Nelze se snažit šmahem omlouvat zjevnou kolaboraci a zároveň odsuzovat očistné komise, jejich poctivé členy a další odbojáře snižováním jejich zásluh na poražení okupačních nepřátel a na osvobození naší vlasti.

(Jiří Purš, Haló noviny)

Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík byl zvolen místopředsedou pražské ODS

Primátor hl. m. Prahy Pavel Bém v úterý 10. 11. 2009 obhájil post šéfa pražské Občanské demokratické strany (ODS). V soutěži o post předsedy pražské ODS porazil svého prvního náměstka a místopředsedu, médii favorizovaného Rudolfa Blažka, poměrem 64:53. Porazil ho, přestože z patnácti pražských oblastí ODS měl Blažek podporu osmi a Bém jen pěti. Pozoruhodné je to, že nejen Blažek, ale ani Bém nebyl skutečným vítězem. Tím se stal někdo nečekaný, a právě jeho vítězství je tou skutečnou zprávou z pražského regionálního sněmu ODS. Pavlu Bémovi na pomoc přispěchal starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. Regionální sněm pražské ODS jej v tajné volbě dosadil na post místopředsedy. V pražské organizaci ODS existují minimálně čtyři, možná pět táborů nebo silných skupin. Místopředseda ODS Milan Jančík byl zvolen sto hlasy, které představují minimálně tři a možná čtyři jakási větší zájmová nebo vnitrostranická uskupení uvnitř ODS. Včetně týmu, který pracoval v bezprostřední blízkosti někdejšího prvního místopředsedy a prvního náměstka Rudolfa Blažka. Skutečností je, že místopředseda JUDr. Milan Jančík zvítězil celkovým počtem 100 hlasů ze 120. Primátor hl. m. Prahy Pavel Bém (46) vystudoval psychiatrii a prevenci drogově závislých na UK. Praxi získal v léčebnách v Kosmonosích a v Praze. Po roce 1990 působil jako šéf Centra pro drogově závislé. Za vlády Václava Klause byl generálním sekretářem vládní Mezirezortní protidrogové komise. V roce 1998 se stal starostou Prahy 6 za ODS, v roce 2002 byl zvolen primátorem. Loni prohrál s Mirkem Topolánkem souboj o křeslo předsedy ODS. Je ženatý, má dvě děti.

Sport a zábava

Pokračování II. ročníku SmíchOFF Saltic Cupu

Pro všechny děti, které aspoň jednou zkusily nějaké lezení, byl uspořádán v pátek 27. listopadu 2009 II. ročníku SmíchOFF Saltic Cupu. Soutěžilo se v jednotlivcích a ve třech disciplínách: lezení na obtížnost, bouldering a lezení na rychlost. V následujících kategoriích: děti od 8 let do 9 let, lezci 10 let, lezci 11–13 let, lezci 14–16 let, lezci 17–18 let. Kde: lezecká stěna na Smíchově, Křížová 6, Praha 5. Termín dalšího kola II. ročníku SmíchOFF Saltic Cupu byl stanovena na 18. 12. 2009.

Do Prahy přijel nejznámější horolezec světa Messner

V pátek 20. listopadu 2009 do Prahy zavítala v rámci 6. ročníku Smíchovského festivalu alpinismu největší horolezecká osobnost – Reinhold Messner. V 19 hodin vystoupil se svou přednáškou, která nastínila průřez jeho sportovním životem. „Letošní ročník byl velmi náročný na organizaci,“ řekl Jirásko s tím, že vstupenky na pátek a sobotu jsou již vyprodané. Kromě horolezecké legendy festival navštívily i další horolezecké špičky, například Angelika Rainer a Christian Hainz. Nevšední zážitek přineslo i vystoupení amerického atleta-lezce Joea Puryeara, který se zaměřuje na extrémní výstupy v nepálské části Himálaje. „Přijel například i prezident Nepálské horolezecké organizace a Asijské asociace alpinismu (AIAA) Ang Thering Sherpa z Káthmándú,“ doplnil Jirásko s tím, že na festival získalo akreditaci 121 zahraničních hostů. Kromě světové špičky ze zahraničí na festival zavítal i světově známý alpinista David Fojtík, který v rámci přednášky mluvil o skialpinistickém sjezdu himálajské osmitisícovky Dhaulagiri, nebo Josef Hurton ze severoitalského Suldenu, který se narodil v Bratislavě a absolvoval tři vatikánské univerzity, dokonce patřil mezi nejbližší osobní poradce papeže Jana Pavla II. Smíchovský festival alpinismu se uskutečnil od pátku 20. 11. 2009 do

neděle 22. 11. 2009 v prostorách Národního domu na Smíchově. Program zaplnily nejen přednášky horolezeckých legend, ale také promítání filmů a dia show. Atmosféru hor doplnilo výstavu celkem třicet velkoplošných barevných fotografií ze všech koutů severoitalských Dolomit a panoramatické fotky z Himálaje.

Sportoviště v Motole zůstane otevřené

Dětskému hřišti a sportovišti mezi ulicemi Hamsíkova a Brdlíkova v Motole hrozilo kvůli zdevastovanému oplocení zavření z bezpečnostních důvodů. Díky finanční injekci MČ Praha 5 se v brzké době nově zajištěný sportovní areál opět otevře malým i velkým návštěvníkům. Opravy si vyžádají přes 980 tisíc korun.

„Uzavření hojně využívaného sportoviště pro nás bylo až posledním řešením, místo pro sportovní aktivity a dětské hry je podle mne neodmyslitelnou součástí každé komunity,“ řekl starosta Milan Jančík. „Sportovní vyžití mládeže také prokazatelně přispívá k prevenci její kriminality, takže se rozhodně nejedná o vyhozené peníze,“ dodal. Motolské hřiště a sportoviště trpělo především problémy s oplocením a fakt, že nejeden míč skončil na soukromých pozemcích v okolí areálu, rozhodně nepřispíval k dobrým vztahům mezi uživateli a vlastníky těchto pozemků. Nástavba oplocení byla v natolik špatném stavu, že při neopatrném užívání hřiště hrozilo zranění dospělým i dětem. Aby se zamezilo případným úrazům a zároveň i nucenému odstavení hřišť z provozu, vypsala MČ Praha 5 konkurz (18. 11. 2009) na zhotovitele kvalitního moderního ohrazení celého areálu. Tendr vyhrála s nejlevnější nabídkou firma Elstav, která zbuduje zbrusu nové oplocení, jehož základem bude ocelová síť mezi šest metrů vysokými nosníky.

Three Brothers sídlí v Hlubočepch

Brnění pro herce Pavla Kříže i hollywoodskou hvězdu Heatha Ledgera, výpravné historické kulisy nebo ponorka. Tři bratři Igor, Boris a Vladimír Křištofovi vyrobí takřka cokoli. Pokud půjde o film. Když se před námi otevřela vrata jejich dílny v pražských Hlubočepch, ocitli jsme se rázem ve středověku.

Už deset let kousek od Barrandova prosperuje nenápadný filmový ateliér Three Brothers tři bratrů Křištofových, který využívají nejen čeští, ale i zahraniční filmaři. Tady se přesvědčíte, že zlaté české ruce nejsou jen fikce. „Točí se tu především historické dokumenty pro německé partnery, ale podíleli jsme se i na amerických filmech, jako byl Příběh rytíře nebo Letopisy Narnie,“ řekl Boris Křištof a dodal, že tu stavěli například i ponorku, která se pak potápěla na Vltavě, vyzbrojovali celá vojska nebo si „hráli“ se složitým mechanismem tajných zbraní. Boris Křištof, prostřední z bratrů, hýří nápady a částečně se podílí i na tvorbě scénářů. Má dva velké sny – natočit film Lovci mamutů a středověký příběh kata. Už kvůli tomu schraňuje mučící nástroje a jiné předměty tematicky související, které tu také vyrábějí. Dokonalá je například železná panna, která je funkční. Zdejší platněřská, kovářská a truhlářská dílna pracuje se všemi detaily, takže nic není ošizené nebo jen stylizované. Když brnění, tak poctivé z plátů železa! Vlastně všechno vzniklo z toho, že Boris s mladším bratrem Igorem dělali dlouho před revolucí historický šerm. „Bavili jsme se tím. Vytvořili špičkovou skupinu Kadeti, s ní projeli celou Evropu a pracovali i jako kaskadéři. Po návratu jsme s nejstarším bratrem Vladimírem začali pořádat historické vánoční trhy na největších náměstích v Praze. Usazovali jsme tenkrát vánoční strom vrtulníkem, což by nám už dneska nepovolili. V životě nebyl Staromák tak čistý, jako když tam posazovali ten strom. Vrtulník rozebral veškerou špínu do bočních ulic!“ smál se Boris Křištof. Náhodně objevili tvrz ze 14. století v pražských Hlubočepch a koupili ji od restituenta. Postupně se začaly objevovat zakázky na historické dokumenty a nakonec i na hrané filmy. V současnosti jsou schopni vyzbrojit meči, brněním, drátěnými košilemi a dalšími historickými zbraněmi stohlavé vojsko. Boris Křištof kdysi šermoval v železné košili, která měla 24 kilo a kterou si vyrobil. Ve zdejší zbrojnici najdete i fantasy koutek, věci, které se například dělaly pro Letopisy Narnie. Přílby pro trpaslíky se vyráběly přímo na hlavy konkrétních herců, podle odlitků z plastu, ale jinak si většinu rekvizit

dovezli filmaři z Nového Zélandu. Ve skladech této filmové produkce se nacházejí neskutečné věci. Pochodně, křivule, svícny, staré knihy, lustry z různých období. Obzvlášť zajímavá je zasedací místnost firmy, kterou obklopují ze všech stran brnění. Některá jsou hodně slavná. „V jednom z těchto brnění se proháněl dnes už zemřelý australský herec Heath Ledger ve filmu Příběh rytíře. Byl velice příjemný,“ vzpomíná Boris Krištof. Brnění pro Ledgera bylo jedním z nejdražších kousků. Vyšlo v přepočtu na 300 tisíc korun. „Problém jsme ale měli s Rufusem Sewellem, který hrál toho zlého. Dělali jsme pro něj brnění a filmaři na něm chtěli jakýsi železný límec. Namítali jsme, že to herci nebude příjemné a že v tom nebude chtít hrát. Ovšem Američani vždycky všechno vědí nejlíp. Samozřejmě herec přišel, že v tom nebude hrát. Jenže to je týden práce!“ vypráví Boris. Pro tenhle film se zde vyrábělo dvojí brnění. V dílnách v Praze vznikalo železné – v tom hráli herci a v Londýně se z něho dělaly plastové kopie a ty pak používali kaskadéři. Pracovníci firmy ještě žijí seriálem, který se bude vysílat příští rok v České televizi. Dokončují se díly, které budou doplňovat film Ať žijí rytíři. Námět a scénář vznikl deset let. Jedním z hlavních hrdinů je Pavel Kříž. Jeho brnění je z dílny Three Brothers. Při natáčení v lese přišla bouřka. První, co se zachraňovalo, byly kamery, a tak Pavel Kříž musel zůstat na koni v lese. „Trochu si postěžoval, že jsme na něj zapomněli, ale jinak to nesl hrdinně. A to ještě ke všemu měl na sobě těžké železné brnění. Všechno vydržel. Je to prostě profil,“ smál se Boris Krištof.

Městská zeleň a ekologie

Zeleň na hřbitově

V listopadu jsou dny krátké a na velké výpravy to není, zajdeme si proto na Malvazinky. Hřbitovy se rozkládají na horním Smíchově, na kopcích, kde stály od 17. století vinice a hospodářské usedlosti, právě po jedné z nich, patřící jistému Tomáši Malvazínovi (taky Malvazy) dostaly jméno. Pohřbívá se tam od roku 1876, kdy už byl pomalu plný Malostranský hřbitov, to je ten břecťanem zarostlý háj, na který je vidět z tramvaje, jež jede do Košíř a Motola, a kde mladý Neruda trhal své hřbitovní kvítí. Malvazinky jsou v současnosti čtvrtým největším pražským hřbitovem (po Olšanech, Ďáblicích a Vinohradech) a já myslím, že nejhezčím, tedy nepočítám-li Slavín. Mně se tam líbí důvěrnost a solidnost, ten novorománský filipojakubský kostel v jeho centru, mohutné novorenesanční náhrobky podél zdí, na kterých je vidět, co si mohl smíchovský patriciát (poměr německých a českých rodin je tak jedna ku jedné) dovolit, a proti tomu jakási intimita a sousedskost a dobrý výhled a vzduch, protože kousek dál už končí Praha a jsou pole, na která je skrz hřbitovní zeď vidět. A pak tu leží dobrá společnost. Samozřejmě se musí začít Jakubem Arbesem, nejsmíchovštějším spisovatelem, vždyť tu má náměstí, v jehož blízkosti se narodil (roku 1840 v domě č. 53 na dnešní Štěfánikově třídě) a žil celý život. A i tady, kousek od kostela se jedna ulice jmenuje Xaveriova, dle jeho romaneta, které se mohlo odehrávat v těchto končinách, tady někde mohl ten nešťastník hledat ten poklad – taky přicházejí do úvahy Strahovské lomy, kam zase odvedli na popravu Josefa K. Arbesův hrob je hned u vchodu, lze ho snadno nalézt, neboť se nad ním vypíná postava anděla, což nebude nikdo jiný než Anděl míru, tak se přece jmenuje jeden Arbesův román. A další věc: vždyť Arbes umírá 12. června 1914, do začátku války zbývají necelé dva měsíce, socha od Josefa Strachovského mohla být hotova právě, když to na jatkách začalo. Filozof Ladislav Klíma (1878–1928), bezdomovec vlastní volbou a bohočlověk vůlí, leží v oddílu D I, v hrobě číslo 332 nalevo od kostela hned v krajní řadě. Hrobka patří rodině Švagrovských, ze které pocházela Klímova přítelkyně a po jeho smrti ne právě citlivá editorka a zkracovatelka (dle některých prznitelka) jeho spisů Kamila Lososová, ta zemřela roku 1951. Když Klíma zemřel, tak jeden z mála nekrologů napsal Karel Čapek: „V Ladislavu Klímovi odchází jeden z nemnoha podivínských a bohémských lidí, kterými náš střízlivý život zrovna neoplývá. (...) Chudší než žebrák u kostelních vrat, bezstarostnější než Diogenes, živil se tento vesele chmurný filozof vším možným: svými přáteli, čištěním stok

nebo projekty, jak zbohatnout, třeba výrobou tabákové náhražky nebo pornografických románů (sic!). Diogenes, bydlel ve svém sudu, byl proti Ladislavu Klímovi přímo domácím pánem. (...) Žil jako pták nebeský, a měl by vlastně jako pták nebeský zapadnout do nějaké brázdy, kde by z jeho chatrných pozůstatků bujela divoká příroda ve vší kráse i nicotě.“ To tedy napsal Čapek krátce po Klímově smrti a člověka skutečně napadá, přál-li by si náš Absolutní na svůj hrob tak teatrální symbol, jakým je rozevřená kamenná kniha se zlatým nápisem. Ještě vetknuté brko tam chybí. Nemá to Ladislav daleko k Mejlovi Hlavsovi, který je tam v oddílu D II pochován bez nápisu v nenápadném hrobě patřícím rodině Hlavsových; kdo tedy neví, že leží tady, hledá Mejlův hrob poněkud obtížně. Ti dva, Mejla a Klíma, by si rozuměli: sympatie českého undergroundu k radikální svobodomyslnosti, děsivě černému humoru a houževnatosti českého filozofického solitéra jsou známé: vždyť Plastici v roce 1979 sehráli kompozici Jak bude po smrti, v každém případě je to aktuální a zároveň věčné téma pro oba dva malvazinské nájemníky na věčnosti, kteří na to už znají odpověď. Za chvíli, pátého ledna (2010), to bude už neskutečných devět let, co Mejla umřel... A myslím, že by si rozuměli i s Jiřím Karáskem z Lvovic (1871–1951), Smíchovákem, který se narodil v domě kousek od smíchovského nádraží, pracoval na poště a snil o rafinovaných orgiích a výstředních extázích a aristokratických rozkoších. Jo, asi by si rozuměli, i když by si z něj asi dělali trochu legraci. Teď leží náš dekadent pod touto kovanou mřížkou podobnou jakési dětské postýlce pro přerostlé dítě nebo rovnou ústavní kleci pro neklidné chovance. Jen nevím, zda by se panové snesli s Ondřejem Sekorou (1899–1967) a jeho Ferdou Mravencem, chlapíkem statečným a příčinlivým. Když jsem hledal jeho hrob, doufal jsem, že něco s Mravencem by mohl mít společného, třeba mraveniště na náhrobku nebo aspoň ten puntíkováný šátek, což byl, nemýlím-li se, jediný Ferdův oděv. Nebo domek, tedy ulitu brouka Pytlíka. Nebo aspoň větší výskyt hmyzu v okolí, i když teď v listopadu... Ne, střední náhrobek, ani šiška ragbyového míče, když byl Sekora propagátorem toho sportu. Jistě by se dalo chodit po Malvazinkách dál, je tam pohřbena třeba herečka Antonie Nedošínská a Ferenc Futurista a básník Jaroslav Kolman-Cassius a Gottův klavírista Rudolf Rokl a znalec Prahy Emanuel Poche, jehož knížku Prahou krok za krokem občas čtu.

Praha 5 podpoří sociální a ekologické programy

Rada MČ Praha 5 rozhodla o vyhlášení grantů na rok 2010 pro sociální oblast a ekologii. Podpory se tak dočkají projekty zaměřené na pravidelnou společenskou a zájmovou činnost obyvatel Prahy 5 i znevýhodněných skupin společnosti či programy směřující ke zkvalitnění životního prostředí.

„Velmi si vážíme mnohdy nelehké, ale o to záslušnější práce neziskových organizací. Jsem proto rád, že stejně jako v předchozích letech, tak i v roce příštím budeme moci podpořit mnoho zajímavých a potřebných projektů,“ řekl starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. Sociální program Podaná ruka je určen na podporu kvalitního trávení volného času občanů Prahy 5. Zahrnuje zejména interaktivní projekty, vzdělávací a motivační programy a volnočasové aktivity pro děti, mládež a seniory. „Dále vyhlášíme také granty na podporu jednotlivých komunit, zaměřené na jejich další vzdělávání a informování či projekty napomáhající zapojení sociálně znevýhodněných obyvatel do života v naší společnosti,“ uvedla místostarostka Lucie Vávrová, která má tuto oblast na starosti. „Na sociální granty je v připravovaném rozpočtu navrhována částka 2 500 000 korun,“ doplnila místostarostka. Program Podaná ruka – podpora komunit zahrnuje pět tematických okruhů aktivit. Okruh Spokojené stáří má za cíl adaptaci seniorů na podmínky běžného života a s tím spojené aktivity. Obdobné poslání má i téma Život bez bariér určený handicapovaným. Další podporovanou skupinou jsou rodiny a jejich společně strávený čas. Na jednotlivé národnostní skupiny či uprchlíky je zaměřen program Život bez předsudků, který zahrnuje také podporu dětských kolektivů na prezentacích a soutěžích. V neposlední řadě budou též podpořeny projekty těch neziskových organizací, které se zabývají prací s dlouhodobě nezaměstnanými, drogově závislými a

bezdomovci. „Péče o životní prostředí patří k dlouhodobým prioritám naší městské části. Proto i letos podpoříme výsadbu nových stromů a úpravy vnitrobloků či budování cyklostezek a jejich příslušenství,“ sdělil místostarosta Petr Horák, do jehož kompetence péče o zeleň patří. Prostředky z grantu Místo pro život a ekologické programy jsou vyčleněny na tyto čtyři programy: výsadbu stromů a ozelenění vnitrobloků a neudržovaných ploch, přípravu a organizaci ekologické výchovy občanů Prahy 5, ochranu zvířat a péči o ně a dále také na úpravy území pro potřeby zkvalitnění a dovybavení cyklotras a cyklostezek. Konkrétní rozpis programů, potřebné formuláře i pravidla pro udělování grantů lze získat v Informačním středisku Úřadu MČ Praha 5, Štefánikova č. 13–15 nebo na webových stránkách www.praha5.cz.

Na smíchovských ulicích září diodová svítidla, zatím pouze na zkoušku

Od 11. listopadu 2009 v okolí stanice metra Anděl na Smíchově svítí na několika ulicích lampy pouličního osvětlení s diodovými svítidly LED. Magistrát hl. m. Prahy je chce vyzkoušet. Tento pilotní projekt má jistit, jaký by z nich město mohlo mít prospěch. Vše prý závisí na dalším vývoji svítidel, předpokládá se ale úspora energie. Výhoda je také v jejich delší životnosti. Sdělil ředitel odboru správy majetku pražského magistrátu Radek Svoboda.

„V této chvíli je to nutno chápat jako pilotní projekt, kdy se město snaží jít naproti nějaké technologii budoucnosti a chceme s tím získat nějakou zkušenost,“ řekl Svoboda. Elektroluminiscenční diody LED s bílým světlem budou zářit na náměstí 14. října a v ulicích Radlická, Stroupežnického, Bozděchově a Klicperově ulici. Diodová svítidla se od roku 2007 dávají do semaforů. Spotřeba energie je šestkrát nižší. Životnost mají pět až sedm let oproti vysokotlakým sodíkovým výbojkám, které vydrží jen půl roku. Letos je diodová svítidla nahradila na 180 křižovatkách.

Bezpečnost občanů

Smíchovské obchodní centrum vzali útokem zloději potravin

Smíchovský Anděl se jen hemží nejrůznějšími kriminálními živly. Pracovníky ochranky zdejších obchodních řetězců proto nepřekvapí každodenní kontakt s „chmatáky“ všeho druhu. Například na konci minulého týdne (12. 11. 2009) během necelé hodiny zadrželi dva zloděje v potravinách. Oba jsou zřejmě milovníky cukrovinek. Těch si ale s velkou pravděpodobností ve vězení příliš neužijí. Osmatřicetiletý zlodějíčka z Vyškova, který je ovšem „známou firmou“ právě v Praze 5 chytli za ruku ve chvíli, kdy se snažil pronést kasou bez zaplacení neuvěřitelných devět krabic žvýkaček po třiceti balení. Nabízí se úvaha, zda takto nápadnou kořist chtěl skutečně ukrást, nebo bylo jeho záměrem dostat se do relativně teplé policejní cely. Počasí je totiž čím dál horší. Podařilo se mu to druhé. Státní zástupce totiž jeho umístění do cely přímo nařídil. Kvůli trestnému činu pokusu o krádež a hlavně maření výkonu úředního rozhodnutí. „Zjistili jsme, že ve zlodějském řemesle není žádným nováčkem. Za majetkovou trestnou činnost byl v posledních třech letech odsouzen,“ upozornila mluvčí pražské policie Andrea Zoulová. Ve chvíli, kdy už osmatřicetiletý muž z jižní Moravy seděl na smíchovské policejní stanici a podroboval se palbě otázek ze strany vyšetřovatelů, tatáž ochranka lapila čtyřiařacetiletého zloděje z okresu Praha-východ. Od prvního úlovku přitom neuplynula ani hodina. Tomuto lapkovi padly do oka hned čtyři bonboniéry. Místo aby za ně dal pět set korun, nasoukal si je do batohu a zamířil k pokladně. Zapomněl však utrhnout čárový kód a tak se prodejnou rozezněl alarm. Policisté si ho za pár minut vyzvedli přímo u pokladny. Nedalo jim příliš velkou práci zjistit něco více o jeho pestré kriminální minulosti. „I tento muž byl v posledních třech letech trestán za majetkovou trestnou činnost. Informovali jsme o tom příslušného státního zástupce a ten rozhodl o umístění pachatele do cely. Hrozí mu trest za maření výkonu úředního rozhodnutí,“ dodala policistka Zoulová.

Praha 5 darovala městské policii výpočetní techniku a koně

Rada městské části Praha 5 na svém úterním zasedání 24. listopadu 2009 souhlasila s darováním dvou starokladrubských koní pro potřeby městských strážníků. Dále radní odsouhlasili nákup výpočetní techniky pro potřeby místních služeben. Vyšli tak vstříc požadavkům Obvodního ředitelství Městské policie Praha 5. Tento krok musí ještě schválit Zastupitelstvo MČ Praha 5.

„Dlouhodobě se snažíme o zlepšení technického zázemí státní i městské policie. Jsem rád, že se Praha 5 opět rozhodla věnovat strážníkům vybavení, které nutně potřebují pro výkon své služby, řekl starosta Milan Jančík. „Od nákupu dalších dvou koní si slibujeme především zvýšení efektivity služby jízdního oddílu městské policie,“ doplnil starosta. Dodavatelem obou koní, Generalissima Estetiky i Solo Pálavy, bude opět Národní hřebčín Kladruhy nad Labem, s. p. – odštěpný závod Hřebčín Slatiňany. Starokladrubský kůň totiž jako jedno z mála plemen plně splňuje náročné fyzické i psychické požadavky na služební koně. Obě zvířata navíc prošla důkladnou veterinární prohlídkou, která neshledala překážky výkonu hlídkové služby. „Jízdní oddíl městské policie vznikl v Praze 5 již v loňském roce, kdy městská část zakoupila první dva koně. Vzhledem k množství kladných ohlasů ze strany veřejnosti i strážníků jsme se rozhodli skupinu ještě rozšířit,“ řekl předseda Bezpečnostního výboru Milan Kudrys. „Koně Městské policie Praha 5 byli v roce 2008 vybráni k reprezentaci vybavení obecní policie na přehlídce u příležitosti 90. výročí od vzniku samostatného československého státu, účastní se ale i dalších veřejných akcí. Pomáhají tak překonávat bariéru mezi občany a strážníky.“ V roce 2008 a 2009 se výkon služby jízdní skupiny zaměřil především na okrajové části Prahy 5 (zahradu Kinských, Prokopské údolí, Děvín, hřbitov Malvazinky, Vidoule a břeh Vltavy), hlídky na koních se také pohybovaly na pěší zóně Anděl a v parku Portheimka. Náklady na péči o koně i řádný výkon služby jsou hrazeny městskou policií, Praha 5 se na nich nepodílí.

Lupiči přepadli dvě banky na Smíchově

Dvě banky na pražském Smíchově přepadli dva neznámí lupiči. Muž, který přepadl banku v Plzeňské ulici, si odtud odnesl 250 tisíc korun. Z pobočky ve Štefánikově ulici odešel pachatel s prázdnou. K loupežím došlo v pátek 6. listopadu 2009 odpoledne, jak nás o tom informovala na policejním webu mluvčí Andrea Zoulová. Muž maskovaný kloboukem a šálou přes obličej přepadl pobočku v Plzeňské ulici krátce před 18. hodinou. Vydání peněz si vymohl pod pohrůzkou použití krátké střelné zbraně stříbrné barvy. Druhý pachatel se pokusil přepadnout banku ve Štefánikově ulici kolem 16.30, kdy si vyzvedl lístek s pořadovým číslem. Když přišel na řadu, pracovníci za přepážkou dal vzkaz, ve kterém požadoval vydání peněz a vyhrožoval výbušninou. Žena ale odmítla muži peníze vydat, a tak muž podle Zoulové rychle odešel. V této souvislosti policie hledá muže ve věku kolem 30 let, střední postavy. Na sobě měl tmavou zimní bundu, tmavou basebalovou čepici se světlým kšiletem a přes rameno světlou plátěnou tašku.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Vzpomínky na události kolem 17. listopadu 1989. Pracující Prahy vyšli do ulic.

V poledne 27. listopadu 1989 se i na Smíchově rozezněly tovární sirény a automobilové houkačky. Studenti i dělníci nesli československé vlajky. Propukla generální stávka. Transparenty oznamovaly: „Tatrováci podporují Občanské fórum“ – „Tatra pro svobodné volby“. K tatrovákům se připojili i pracující Metrostavu, Staropramenu, Státního statku, studenti z Gymnázia Na Zatlance, přidávali se i další občané pátého obvodu. Škoda že na dnešní manifestační stávku pracujících Prahy 5 nijak nereagovali pracovníci aparátu Obvodního výboru KSČ. Za týden událostí měli přece dostatek času k přehodnocení svých postojů k tomuto lidovému plebiscitu, který se nedá zastavit ničím – tím méně nějakým trucováním. Došlo i k veselé příhodě. Uprostřed průvodu se ocitl parkující turecký kamion. „Turci, probudte se,“ ozvalo se ze zástupu. Odhrnula se záclonka a v okně se objevila

opravdová turecká tvář s licousy a knírem. A hned za ní druhá. Oba věnovali manifestujícím široký úsměv, a třebaže probuzeni ze spánku, zdravili vztyčenými prsty, známým „véčkem“. Za pochodu byla provolávána hesla „Svobodu, svobodu“ – „Konec vlády jedné strany“ – „Svobodné volby“. Manifestující také provolali slávu hercům z Realistického a Národního divadla. Na Újezdě se otevřelo okno arkýře. Starý pán vyložil na parapet klec s papouškem. „Ahoj-ahoj,“ zdravila všechny Lorinka. Průvod zvolna prošel Národní třídou a ulicí 28. října na Václavské náměstí, kde se obrátil a zamířil zpět do továrny. Akce proběhla v klidu, kázni a důstojnosti. „Za co vy osobně manifestujete?“ ptal se zpravodaj ČTK. „Za svobodné volby, proti vládě jedné strany,“ přiznali zedníci s. p. Metrostav František Kloud a František Veselý. „Stojím za prohlášením Občanského fóra, za větší prostor pro dělnickou iniciativu,“ dodal seřizovač lisovny Atanasov Fotev. Frézař ČKD Tatra Miroslav Stehlík: „Dobře si pamatujeme, jak se dělaly schůze a všelijaké sleziny s plným pohoštěním. Ale jen pro ty nahoře. Dělníci nedostali ani kafe. Do stávky jdu za požadavky studentů – a proč bych se nepřiznal: i proto, že v 65 letech mám jen 1500 korun penze.“ Důchodce Emil Galia, bývalý dílovedoucí opravny aut Tatra: „Je mi 87 let, ale do průvodu jsem šel protestovat. Před dvaceti lety jsem byl vyloučen ze strany a dodnes mi nikdo pořádně neřekl za co. Prý jsem mezi automechaniky špatně politicky pracoval.“

Sametová revoluce roku 1989 na Barrandově a Václav Marhoul

Ještě 17. listopadu 1989 večer nahlížel Václav Marhoul na budoucí vývoj v Česku skepticky. Brutální zásah, který probíral s kamarády v Mánesu, byl pro něj potvrzením, že státní moc to tu má stále pevně v rukou. Ani východní Němci kempující na pražské ambasádě nebo pád berlínské zdi ho nenaplňovali optimismem: „Pořád jsem si myslel, že perestrojka je jen takový humbuk. Netušil jsem, že bude mít takové erozní účinky.“ Nebylo to poprvé ani naposled v jeho pozoruhodné kariéře produkčního, vrcholného manažera, producenta, galeristy a režiséra, kdy prokázal špatný odhad. Občasnou naivitu ale vždy vyvažoval zápalem pro věc a pevným morálním kodexem čtenáře foglarovek a ctitele skautských myšlenek. V době listopadových událostí tady už devětadvacetiletý Marhoul konformní okolí hravě přerůstal. Pohyboval se tehdy mezi nejkreativnějšími mladými umělci doby: podílel se na projektech divadel sdružených do Pražské pětky a na výstavách skupiny Tvrdohlaví. Připravoval právě film Kouř jako produkční na volné noze. Tomáš Vorel si ho prosadil do týmu, přestože už nebyl zaměstnancem Barrandova, odkud odešel po necelých dvou letech praxe. „Nemohl jsem prostě pracovat na idiotských filmech,“ říká. Společenská atmosféra ho ubíjela. „Měl jsem pocit, že se profesně i lidsky utápím,“ vzpomíná. S emigrací přitom flirtoval jen krátce na vysoké škole. „Neuměl jsem si nakonec představit, že bych opustil kamarády a rodiče, svoji zemi,“ vysvětluje. V den 20. výročí okupace se alespoň na dovolené v Jugoslávii pokusil o symbolickou akci. Rozhodl se dobýt nejvyšší kótu jadranského ostrova, kde pobýval, a ozdobit ji československou vlajkou a transparentem s nápisem „Smrt komunismu“. Těsně před vrcholem jej ovšem zastihla nepropustná mlha a on musel svůj diverzní plán vzdát. „Jsem pověřivý a viděl jsem v tom znamení shůry. Bolševik měl na své straně i počasí,“ říká. Zúčastňoval se přesto opozičních protestů, které se v průběhu roku 1989 už tu a tam změnily z kritických petic v pouliční demonstrace. Na hektický konec roku 1989 vzpomíná jako na dobu neuvěřitelného chaosu. Sám přitom rozhodně nekrotl temperament. Na nedělní zakládající schůzi Občanského fóra v Činoherním klubu vystoupil prý jako jediný s příspěvkem, kterému nikdo netleskal. Protestoval proti účasti protagonistů Pražského jara. „Dodnes si za tím stojím, ale bylo to samozřejmě naivní, netušil jsem, jak moc jsou osmašedesátníci součástí disentu,“ vzpomíná Marhoul. Nikdy se netajil názorem, že tehdejší KSČ měla být postavena mimo zákon.

Podobně radikální výstup si zopakoval o dva dny později na Barrandově na shromáždění všech zaměstnanců svolaném vedením. Když slyšel funkcionáře na pódiu rozprávět o „nutnosti pokojného dialogu“ či „oprávněném zásahu pořádkových sil“, zatmělo se mu před

očima: „Prodral jsem se z desáté řady k mikrofonu a vyhlásil jsem, že Barrandov vstupuje do stávky. A za patnáct minut už jsem tam řídil stávkový výbor.“ Angažmá v Občanském fóru dobrovolně ukončil na sklonku roku. Na rozloučenou s revolučním kvasem uspořádal pro novopečenou hlavu státu Václava Havla tři dny po jeho zvolení tzv. prezidentský silvestr v domě DKK na Smíchově. Týdny na nikotinu a kofeinu a nedostatek spánku se Marhoulovi málem staly osudným. V lednu na následky přechozené boreliózy ochrnl a byl šest týdnů na kapačkách. Úspěšně se vyléčil a vrátil se k natáčení Kouře. Později kultovní film v té době kiny prošuměl. Začátek devadesátých let znamenal pro branži velkou krizi. Lidé tehdy do kin víceméně přestali chodit. A za téhle situace kývl mladý produkční na nabídku, aby se zúčastnil konkurzu na ředitele Barrandova. Uspěl a na měsíc přesně rok po sametové revoluci se filmovým ateliérům postavil do čela.

Hluboce zadlužené ateliéry prakticky bez zakázek léčil šokovou terapií – propustil 1700 zaměstnanců a zrušil výrobu filmů, na které nebyly peníze. Na rozdíl od většiny státních podniků si na vládě prosadil privatizaci pomocí přímého prodeje: „Kuponovce jsem nevěřil. Měla špatně připravený právní rámec,“ vysvětluje. Filmařská obec vnímala převedení majetku do rukou akciové společnosti AB Barrandov jako velmi kontroverzní, byť mezi novými majiteli podílů byly známé osobnosti typu Miloše Formana, Miroslava Ondříčka nebo Theodora Pištěka. Nová společnost měla neobvyklou strukturu vedení – každý z 24 akcionářů měl stejně velký podíl. „Byl jsem idealista a myslel jsem, že podnik lze řídit demokraticky,“ tvrdí dnes Marhoul. Mezi jednotlivými podílníky skutečně brzy vyrašily spory o strategii vývoje bývalého státního molochu, Marhoulovi odpůrci nabyli vrchu a v dubnu 1994 jej odvolali z funkce. Ten odmítl nabízené trafiky, stáhl se z pražského vrchu a začal kout plány na návrat. Peníze nakonec získal od ambiciózní leasingové skupiny 1. Silas, později přejmenované na Moravia Steel. Ta vykoupila podíly dosavadních vlastníků a Marhoula učinila o pár měsíců později majoritním akcionářem.

Na Barrandově začal energicky, restrukturalizoval ho na holding, přemýšlel o vybudování multimediálního zábavního parku Orbis Pictus. Marhoulovo vizionářské megalomanství se ale střetlo se zájmy investorů, kteří se v té době chystali ovládnout Třinecké železárny. Ti po sporech s energickým ředitelem navýšili jmění firmy a v květnu 1997 jej opět a definitivně sesadili.

Barrandov se ještě dlouho potácel v problémech, na přelomu tisíciletí ho ovšem začaly čím dál častěji vyhledávat zahraniční štáby a jeho finanční situace se stabilizovala. Marhoul si tedy s sebou stigma hrobaře komplexu nést nemusí: „Za chybu považuju dnes hlavně to, že jsem si v počátcích nenechal většinu. Dnes už jsem stoprocentně svým pánem a nechtěl bych k sobě společníka, ani kdyby měl třeba jen půlprocentní podíl,“ říká o své produkční společnosti Silver Screen. V jejím rámci mimo jiné vytvořil po komedii Mazaný Filip svůj druhý celovečerní film Tobruk, intimní válečné drama o prožitcích československého praporu v libyjské poušti za druhé světové války. Film rozvířil debaty o zapomenutých hrdinech a české národní mentalitě. „Já odmítám myšlenku, že jsme národem Švejků,“ říká Marhoul, jinak též major aktivních záloh v české armádě, fanoušek historie a organizátor vzpomínkových akcí. „Za první světové války naši vojáci hrdinně bojovali za císaře pána na italské frontě proti desetinásobné přesile. Často se shazuje Pražské povstání, že už o nic nešlo. Ale vezměte si, že šest let úspěšně přežíváte válku chýlící se ke konci, a pak seberete pušku a jdete se nechat zabít,“ dodává. Naše skepse, sebeironie a humor zakrývají podle něj nedostatek sebeúcty. Jiná věc podle Marhoula je, že se lidé po dvaceti letech stále často bojí projevit svůj názor. Při svém turné s Tobrukem po celé republice mluví o tom, jak se k vojákům zachoval minulý režim.

„Třikrát se mi stalo, vždycky na venkově, že za mnou po filmu přišli lidé tajně mi gratulovat, jak odvázně jsem to řekl. Oni se to ještě i dnes bojí říci veřejně,“ diví se. Iluze o postkomunistickém vývoji neměl režisér nikdy. Počítal s průvodními nemocemi nového

systému. Vadí mu populismus, absence politické kultury a zpochybňování principů občanské společnosti. „Je nebezpečné, co všechno si lidé nechají líbit výměnou za pohodlný a konzumní způsob života. Ale on se ten papírák naplní a znovu prdne,“ říká s tím, že prý ho natlakuje do nebes volající korupce a arogance politiků. Dvě velké mobilizace – Děkujeme, odejděte a televizní krize – podle něj ukázaly, že lidé se sebou nenechají donekonečna orat. Marhoulova kariéra v posledních dvaceti letech měla vzlety i pády. Rok před dosažením padesátky je ovšem evidentně na vrcholu.

Úspěch Tobruku mu prý nyní zaručí dvouletý klid na práci na vysněném dalším scénáři. Jde o adaptaci amerického románu, k němuž se v těchto dnech snaží sehnat práva. Jeho název nechce zatím zmiňovat. Ze stejné pověřivosti, která mu před dvaceti lety u Jaderského moře napovídala, že komunismus nepůjde jen tak porazit. (Respekt, 16. 11. 2009, Jan Gregor)

Vzpomínky na období sametové revoluce

Národní dům na Smíchově – náměstí 14. října 16, Praha 5. Národní dům na Smíchově je zvláštním místem. Například v únoru 1990 se tu odehrál první nábor striptérek ve svobodném Československu. O klubu Futurum, který tu sídlí, by se také daly popsat stohy papíru. Jenže nade vše ční zřejmě nejproslulejší silvestrovská oslava v českých a československých dějinách. Silvestr 1989. Poprvé se tu sešli emigranti (zčerstva dorazil třeba Pavel Tigrid), disidenti, ještě neodhalení estébáci, ale i noví ministři – přeběhlíci z komunistické strany.

Filmový producent a režisér Václav Marhoul tuhle taškařici organizoval: „Poprosili mě o to Olga s Vaškem a na všechno bylo strašně málo času. Ale doteď vidím jeden obraz. Vašek sedí za stolem se strašně zmačkaným ubrusem, kolem něj celej dissent, Čuňas, Saša Vondra, Dienstbier. A najednou Jimmy Čert, v dobách, kdy jsme o něm ještě nevěděli, že udával, kudy chodil, pod nimi v rozkleku s harmonikou a hlavou zvrácenou za sebe vyje neuvěřitelnou melodii.“

Co tehdy Václav Havel, prezidentem byl sotva dva dny, pro své okolí znamenal?

„Kolem půlnoci jsme předávali prezidentskej dar, velké královské korunovační klenoty, na tmavorudé podušce vyšíváné zlatou nití, na kterých se podíleli všichni členové skupiny Tvrdohlaví,“ pokračuje Václav Marhoul. „Koruna, jablko, žezlo, prostě všechno, jak má být. Nejlepší bylo žezlo, zubní kartáček od Franty Skály s vymačkanou pastou v podobě nahý ženský od Michala Gabriela.“

Autor tohoto článku se ještě rozpomíná, že za ním po půlnoci přišel autor budoucího československého státního znaku, výtvarník Joska Skalník, s tím, „ať to ubalí“, že by si pan prezident rád dole ve Futuru zakouřil. To byly doby!

Smíchovský tank – náměstí Kinských, Praha 5. V roce 1991 se narodily Primátorské čarodějnice. Iniciátorem této dnes již zaniklé slavnosti byl tehdejší primátor Jaroslav Kořán. Součástí projektu byla také výstava výtvarných objektů na Kampě. Jedním z vybraných umělců byl David Černý. Přislíbil, že nějaký objekt vytvoří, ale jen za podmínky, že mu bude dodáno šest pětikilových plechovek s bílou barvou na přemalování smíchovského tanku narůžovo. Autor těchto řádků nelenil barvu zajistit, a ještě přidal ne úplně oficiální potvrzení z magistrátu, že se může tento ohavný výplod, zvaný tank 23, přemalovat. A tak se jedné noci přímo z velkého sálu Obecního domu, kde se konal česko-rakouský bál, vydala kolem třetí ráno na Smíchov zvláštní trojice mužů v černé Tatře 613. Primátor Prahy Kořán, primátor Vídně Zilk a organizátor Gregor. Jenže Černý a jeho parta ještě nezačali malovat. V podstatě mezinárodní ostuda. Druhý den kolem desáté ranní už bylo vše v pořádku a spokojený pražský primátor vysvětloval tehdejšímu předsedovi OV KSČ na Praze 5, že s tím opravdu nemá nic společného. (Reflex, 12. 11. 2009, Marek Gregor, Dan Hrubý)

Jáchym Topol – Próza je pro mě nejvyšší meta

Jáchym Topol (47) je autorem básní, románů, povídek, novel, dramatu a písňových textů – třeba pro Psí vojáky nebo Načevu. Před rokem 1989 byl známou postavou pražského undergroundu. Spoluzaložil a vedl literární časopis Revolver Revue, členem redakce týdeníku

Respekt pak byl od jeho založení roku 1990 až do roku 2007. Topolovy prózy Sestra, Anděl, Noční práce či Kloktat dehet byly hojně překládány; román Anděl zfilmoval Vladimír Michálek, na motivy Sestry loni natočil stejnojmenný snímek Vít Pancíř.

Jáchym Topol (47) je podle respondentů ankety Reflexu hned po Milanu Kunderovi nejvýznamnějším českým autorem posledního dvacetiletí a jeho román Sestra je nejzásadnější knihou tohoto období. Když žádám spisovatele a někdejšího kolegu-novináře o rozhovor, reaguje nadšeně: „To je výborné načasování! Já totiž zrovna končím s literární činností!“ Topol psal básně, prózu, divadelní hry, scénáře, písňové texty, reportáže, cestopisy; činil tak na cestách, v New Yorku, po redakcích i hospodách; zpíval, pařil, provokoval, šéfredaktoroval; sbíral ceny, tantiémy, pochvalné recenze. Ocenění kolegů se mu dostalo jistě i proto, že si poslední dvě dekády neuvěřitelně intenzivně prožil. A skvěle je popsal. Na následující otázky spisovatel odpověděl.

Jak to myslíte, že končíte s literární činností? To už jste říkal tolikrát.

Po každé knížce člověk chodí a bloudí a vykřikuje: Tohle už nikdy! Já jsem tedy opět ukončil literární činnost. Při malování bytu jsem vyhodil své staré psací stroje, ty svoje fetiše, do kontejneru. Toshiba z roku 1989, na které jsem napsal Sestru. Jiří Kolář popsal v jedné básni, jak zničil všechno, co vytvořil: „A kamna jedla.“ Já jsem chodil do půl čtvrté do rána ke kontejnerům a říkal si: „A kontejner jedl!“ Už nic nepřibude do mé roztříštěné pentalogie, kde jde o jedno a totéž – k románům Sestra, Anděl, Noční práce, Kloktat dehet, Chladnou zemí.

Ale profesor Petr A. Bílek vás v anketě jmenoval nejzásadnějším autorem posledních dvou dekád také proto, že Jáchym Topol „jako jeden z mála píše proto, že musí“! Přesto teď máte puzení skončit?

Vždyť já ani nestíhám psát, dílem i kvůli autorským čtením. Nechci se rouhat – je skvělé, že moje knihy vycházejí v zahraničí, ale když se pak podívám do diáře na září a zjistím, že mám být jednou v Německu, jednou v Polsku, jednou v Norsku, vím, že nenapišu nic... Ale mám ještě jeden závazek – musím napsat cestopis.

Z vaší cesty do Grónska, kterou jste podnikl před dvěma lety? Postavy ve vašich knihách cestují jako divé – a vy sám taky. Kluk s klíčem na krku se od nádražních hal a koryt potoků dostal do Íránu, do Mongolska.

Ale už nechci. To, co mě táhne a co mám v sobě, je prostě ta příroda, o tom se těžko mluví. Hory a stromy ... Alpská putování, kdy zapadáte po pás do sněhu a nahoře do vás praží slunce, to je nádherný. Lákají mě otevřené krajiny, kde je dosud málo stop lidské přítomnosti a kde můžete bloudit, třeba to Grónsko.

Letos vám vyšla kniha o poválečném Terezíně Chladnou zemí – a já se po ní vrhla v domnění, že Grónsko bude právě v ní.

Taky mělo být, jenže já jsem omylem napsal jinou knihu. Chladnou zemí jsem původně pojmenoval Dáblova dílna, ale v Česku šel pod tímhle názvem do kin film podle románu Adolfa Burgera, vězně z Osvětimi a Sachsenhausenu; o vyrábění falešných peněz pro nacisty. Německy, nizozemsky, srbsky nebo norsky ale Chladnou zemí vyjde jako Dáblova dílna.

Po revoluci jste spoluvydával nejzásadnější český kulturní časopis Revolver Revue, jehož jste byl šéfredaktorem, ale i týdeník Respekt, kde jste dlouho pracoval. Jak jste stíhal psát knihy a zároveň být reportérem?

To by mě taky zajímalo. V podstatě to nejde. Můžete psát reportáže, hry, romány, texty, ale musíte mít čas si v hlavě přehodit výhybku. Já třeba teď píšu ten cestopis, takže nečtu pravidelně vůbec žádný tisk.

Ostatně, jak můžete psát knihy, když máte doma dvě malé děti? Váš tatínek, dramatik Josef Topol, dokázal psát docela hodně, když jste byli s bratrem malí. Maminka sice nepsala, ale zato byla dcerou prozaika Karla Schulze. Měl jste asi jako dítě z rodiny pražských intelektuálů solidní náskok před vrstevníky.

Já jsem sice byl z pražské intelektuální rodiny, ale máma byla zdravotní sestra a táta pomocný dělník. Doma byla knihovna, ale o literatuře jsme se moc nebavili. Část dětství jsem strávil s bráchou (o tři roky mladší bratr Filip je už třicet let frontmanem legendárních Psích vojáků; pozn. K. K.) taky tím, že jsme nosili nekonečné kýble suti, prosívali písek, skládali uhlí, leštili podlahy. To byla ta socialistická doba chalup. Táta a Vlastimil Harapes, kteří měli chalupu dohromady, pořád něco budovali a já jsem v životě nic nevybudoval. To mi táta připomněl naposledy včera: „Cos ty v životě vybudoval?“

Copak jste nedával tátovi číst básně ze svých prvních knížek Miluju tě k zbláznění nebo V úterý bude válka? Víím, že jste s nimi chodil za Egonem Bondym.

Ale za tátou taky. Jednou mi napsal takový pěkný, povzbuzující dopis. Právě v tom strašném věku mých sedmnácti osmnácti let. Ale táta není příliš výřečný typ. To nebylo tak, že bychom měli tatíčka, který nám v bílé košili vyprávěl o surrealismu nebo nás nutil něco číst.

Co vás přimělo k odchodu z Respektu na konci roku 2007? Dostal jsem možnost rok pobývat v Berlíně. A nebyl jsem první, přede mnou tam byl třeba Ivan Wernisch nebo Petr Borkovec.

Takže jste byl celý rok 2008 v Berlíně? A co rodina, dcery Maruška a Josefína?

Je to čtyři hodiny vlakem, takže rodina byla tam nebo já jezdil sem. To není Madagaskar, to máte za rohem.

Takže to manželství s divadelní teoretičkou Bárou Mazáčovou, o které jste... říkal, že rádí jak divoká kočka... to citovat nechci. Ještě pořád je Barbora Mazáčová-Topolová „člověk, co má střed. Ona je vědoucí Čína a já revolucemi zmítaná banánová republika,“ jak jste řekl v knižním rozhovoru Nemůžu se zastavit Tomáši Weissovi?

Bára taková pořád je. Ale i já už jsem seriózní, klidný pán. Když máme sraz ve čtyři, jsem tady ve čtyři. Nekouřím, nepiju. A když Petr Placák nebo někdo jiný říká: pojď do hospody, odpovím: Pardon, já jdu s holkama na keramiku. Ostatně pamatuju si, jak byli lidi mojí osobou zklamaní. Na prvních pár čteních po vydání Sestry obecnstvo čekalo, že přijede Topol, který bude mít vlasy po pás, budou z něj čouhat injekční stříkačky a vypije deset piv. A já jsem přijel a měl jsem brýle, hovořil jsem spisovně. Mezi tebou a obecnstvem budiž válka. Žádná simulace a hra; takovéhle vydávání neexistuje, tu energii si člověk musí schovat pro sebe. Ještě k těm tvůrčím stipendiím a pobytům v zahraničí: čeští spisovatelé jich myslím moc nevyužívají, nebo se tím aspoň nechlubí. Víím, že Petra Hůlová nebo Jaroslav Rudiš hodně jezdí, ale i Trefulka, Vaculík, Eda Kriseová... Vyjíždějí, akorát o tom nemluví, jako by se za to styděli. Literáti přitom nikdy tolik necestovali jako teď. Všichni pláčou, jak je literatura braná u huby, ale nikdy neexistovalo tolik festivalů, konferencí, setkání. Žasnu nad tím, že pracovníci kulturních rubrik o tom všem nepíší, pořád jen omílají ten ufnukaný termín krize. Mně francouzský nakladatel poskytne pokoj v domě, kde je vedle v místnosti Španěl, pak Rus, jsme tam tři měsíce, a když odjedeme, přijede Američan, Albánec a Polák. V Berlíně jsem byl na stipendiu DAAD...

Nebojíte se, že se změníte v monstrum, které jen vyplňuje formuláře a místo psaní knih čeká na výsledky?

Já sám přihlášky nepodávám, to dělá můj nakladatel. Mám to štěstí, že moje knížky vycházejí venku; na Západě je propracovaný systém, tam už dávno přišli na to, že autoři k práci potřebují čtyři stěny, stůl, kamna a klid. Nemám z dob socialismu chalupu, neměl jsem šikovné předky, kteří by sehnali barák po Germánech, takže nebýt těch stipendií, nemám kde psát.

Krásné vzpomínky musíte mít z tvůrčího pobytu v domečku spisovatele Heinricha Bölla, nositele Nobelovy ceny?

To byla neuvěřitelná náhoda! Prosedl jsem spousty večerů v restauraci Klamovka. Jednou, nedlouho po revoluci, tam přišel můj kamarád, jenž pracoval na ambasádě v Bonnu, kde našel v koši nabídku na tříměsíční stipendium pro literáta. Tak jsme to v té hospodě vyplnili, odeslali a vyhráli. V tomhle domku Heinricha Bölla předtím bydlel i Alexandr Solženicyn.

Přijel jsem po pádu studené opony a – hele, Solženicynův zouvák, Solženicynův hrníček, Solženicynův obrázek. Byl jsem z toho úplně šokovaný a pak jsem si říkal: no co, byl jsem taky pár dní politický vězeň.

A opakovaně – osmačtyřicítka jste dostával jako na běžícím pásu.

To byla běžná generační věc, téměř všichni mí kamarádi tím prošli. Davida Němce, který byl na cele vedle mě, komunisti obzvlášť nenáviděli; ten dostal osmačtyřicet hodin, držel v cele hladovku, načež vyšel ven, dal si párek, pozvracel se a zatkli ho znova. Byla v tom obrovská romantika. Když jste snědli jídlo nebo ho vylili do záchodu, na dně ešusu bývaly nápisy - Jiří Gruntorád, Ať žije Charta 77 nebo Nezapomeň na Patočku.

Váš román Sestra, „egoistická výpověď o devadesátých letech“, který jste napsal v Böllově domku, je podle vašich kolegů spisovatelů i podle kritiků a univerzitních přednášejících nejdůležitější knihou posledních dvou dekád. Příběh rozervaného kluka Potoka na cestě s Černou byl loni zfilmován a jeho druhé vydání, pátý dotisk z roku 2008, je stále žádáno v knihkupectvích.

Sestra vyšla v době, kdy nebyl internet, kdy nebyla DVD. Mám strašnou radost, že je pořád na pultech.

Je autobiografická?

Určitě ne. Ale zároveň – i když autor píše o dobrodružství na planetě Mars nebo román ze 16. století, je to autobiografické. Sobě neutečeš. Ostatně deníková literatura je velmi důležitá, zvlášť v české literatuře. Nikdy se neodpáříme od Jana Hanče, Jiřího Koláře, Ivana Diviše a dalších. Oni nepsali pro nakladatele – věděli, že nemůžou vyjít –, ale psali deníky. Byla drsná doba, za totality stačilo zachycovat skutečnost; byl to dobrodružný bouřlivý příběh. Ale pro mě osobně je absolutně nepřijatelné vydat deník. Mám svá tajemství.

Na otázky po osobním životě vždycky odpovídáte vyhýbavě. O mamince si nic nepamatujete, váš táta Josef Topol podle vašich stručných odpovědí pořád psal nebo byl na chalupě...

Ale novináři se nemůžou nezeptat a já nemůžu odpovět. To je symbióza.

Komu dáváte své knihy číst? A dáte na názor recenzentů?

Moji zatím poslední knížku, Chladnou zemi, četly třeba kamarádky, spisovatelky Markéta Pilátová a Petra Hůlová. Pokud jde o recenzenty, dlouhodobě jsem věřil zejména třem: Josefu Vohryzkovi, Jiřímu Brabcovi – za tím jsem nedávno běžel právě s Chladnou zemí – a Sergeji Machoninovi, ke kterým jsem se plazil s přirozenou úctou jako mladík; ti mi hrozně pomohli. Čtete vy sám někomu rukopisy, radíte, kritizujete?

Ne, nechtěl jsem nikdy hodnotit umění, jakožto novinář jsem byl vždy reportér. Ani čas na čtení cizích knížek nemám. Proč? No teď jsem zrovna maloval a ukončoval literární činnost.

Překlady vašich knih mají v zahraničí moc dobré kritiky, jenže náklady nejsou nijak vysoké.

Ale nejsou špatné; když český autor prodá venku několik tisíc, je to fajn. Občas samozřejmě toužím dělat něco jiného než psát. Ale když se známých ptám, jestli by nebyla nějaká práce, odpovídají: proč, když ti vycházejí ty knihy? Ano, teď mi vycházejí, ale za pět let mi už vycházet nemusejí.

Moc to svým potenciálním zaměstnavatelům ale neusnadňujete – úmyslně trávíte hodně času mimo dosah internetu, nemáte mobilní telefon.

Já vím. Než jsem před rokem odjel do Německa na stipendium, opil jsem se s Petrem Placákem – on furt ta politika a já že chci psát knihy. Hrozně jsme se pohádali, až jsem ze vzteku rozšlapal mobil. Najednou zjišťuju zázračnou věc – lidi vědí, že nemám mobil, a když máme sraz ve tři, přijdou ve tři. Když jsem pracoval v Respektu, měl jsem telefony dva a ty řinčely nepřetržitě.

Dá se tvůrčí psaní natrénovat? Už asi nemusíte trávit desítky hodin v kuse nad psacím strojem bez pauzy a bez jídla, jak vás k tomu vašeň a nerozum hnaly v případě Sestry.

Tu jsem psal tři měsíce a čtrnáct dní. A když mám to štěstí, že mám čas a dostanu se do rauše, jedu pořád.

To vás pak obtěžuje nějaké spaní, nějaké jídlo, nedej bože nějaký telefon. Jak byste si přál, aby vypadaly vaše knihy?

Mám chuť se vracet k příběhovosti. Moje mysl byla vždycky nadusaná četbou. Jedno období svého života jsem byl posedlý Joycem, jehož jsem ale v životě nedočetl. Obdivuju Isaaka Bashevisa Singera, který říká: nesmíš nudit. Taky jsem jako patnáctiletý četl v Kafkově povídce Fragmenty lovce Graccha, jak tam kdosi praví výsměšně nějakému spisovateli: „Nemyslete si, že když jste zdlouhavý a nudný, že jste dobrý.“ Vážím si realistického vyprávění. Sestra by vůbec nevznikla, kdybych dobře neznal dílo Jiřího Koláře, Ladislava Klímy, Durycha, Demla.

Můj oblíbený Cormac McCarthy si kdesi povzdechl: „Bohužel, knihy se dělají z jiných knih.“ A které současné autory teď čtete?

To vám řeknu moc rád. Nadchl mě nedávno básník a překladatel Michal Novotný – je to zázrak, objev! Vydal knížku básní s názvem Zpátky; jsou realistické, založené na jeho životě, jsou o nedávných dějinách. Taky jsem zhltl dvě Havlíčkovy knihy – Neviditelný a Petrolejové lampy – a asi popáté přečetl Advent a Vlčí jámu. Jarmily Glazarové. Výborné, hororové, psychologické; skvělé! Když mi bylo patnáct a jen o něco víc, četl jsem Rimbauda, Joyce, Ginsberga, Kerouaka, četl jsem všechno, co bylo temné, chmurné a experimentální. Realistično můžu objevovat až teď. Recenzenti se v první části mého života podívovali, že prózy píše básník, a teď zas píší, jak prý může prozaik být zároveň novinář. A furt se tak uculují, a mně je to tak jedno! Takových lidí tady bylo, kteří psali reportáže i básně – a co má být!

Nečinilo vám problém vyvarovat se básnických figur v reportážích?

To je naprosto jiné. Když píšete reportáž, musíte být přesní. Musíte s těmi lidmi mluvit. Kolik lidí mi psalo, ať zabalím tu literaturu, že reportáže jsou lepší. Pak zase jiní říkají: „Nech tý novinářiny!“ A já sedím a cucám brčkem mattonku a říkám si: „No jo...“ Pokoušel jsem se o všechno možné, ale próza je pro mě nejvyšší meta, největší výzva. To chci dělat.

Prosinec

Z radnice

Změny ve vedení radnice Prahy 5

Zastupitelé městské části Praha 5 na svém úterním zasedání 8. prosince 2009 odvolali místostarostu Jana Smetanu (ČSSD). Jedná se o druhou změnu v řadách radních během letošního roku (2009). Nedávno odvolali bývalého radního Michala Tučka (SNK-ED), který zveřejnil podezření, že mu někdo „napíchl“ počítač. Ke změnám můžeme přiřadit případ zastupitele Věнка Fořta (ČSSD), kterého vyšetřovala policie kvůli údajnému napadení ženy v tramvaji. Fořt byl nejdříve ze všech funkcí odvolán, ale později se vrátil jako šéf Finančního výboru. Důvod, proč Zastupitelstvo odvolalo Jana Smetanu, nebyl uveden. On sám tvrdil, že za jeho sesazením byly neshody kvůli privatizaci bytů. „Neshodli jsme se na systému privatizace bytového fondu, kdy jsou byty nejprve obsazeny losováním a poté jsou za směšné částky privatizovány. Městské části tím od začátku volebního období vznikla škoda v řádech stamilionů korun. S tím jsem nesouhlasil,“ řekl Smetana. Radní a nyní nově také zástupce starosty Michal Šesták (ČSSD) podotkl, že je to kvůli tomu, že nebral ohledy na rozhodnutí zastupitelského klubu sociálních demokratů. „Smetana neprezentoval většinové stanovisko klubu, na práci klubu se příliš nepodílel,“ uvedl Michal Šesták. Současné spory členů ČSSD ale nejsou ničím zcela novým. Opozičním zastupitelem je totiž již od komunálních voleb v roce 2006 Jiří Metepec (ČSSD). Ten totiž nesouhlasil s tím, aby šla sociální demokracie po volbách do koalice s občanskými demokraty. Rozštěpeny na dvě části jsou vedle ČSSD i další strany, které jsou v Zastupitelstvu Prahy 5. Dva tábory tak má ODS, z níž dokonce zastupitel

Ondřej Gál (Svobodní) vystoupil. Straně zelených zase „utekla“ Eva Kalhousová, která se za ni nechala zvolit.

Zastupitelé MČ Praha 5 schválili rozpočet na rok 2010

Na zasedání konaném 17. prosince 2009 odsouhlasili zastupitelé městské části Praha 5 rozpočet na rok 2010. Rozpočet je sestaven jako vyrovnaný, při celkovém objemu příjmů a výdajů ve výši 764 046,1 tis. Kč. Příjmy městské části jsou rozpočtovány v celkové částce 712 646,1 tis. Kč. Z toho vlastní příjmy (hlavně místní a správní poplatky, výtěžek z provozování výherních hracích přístrojů, daň z nemovitostí, úroky) ve výši 127 638 tis. Kč.

Od hlavního města Prahy městská část Praha 5 obdrží 274 369 tis. Kč, což je snížení v porovnání s rokem 2009 na 93,5 %. Potřebný objem příjmů bude doplněn z fondu rezerv a rozvoje, a to o částku 50,4 mil. Kč. Výdaje jsou plánovány v tomto členění: neinvestiční (provozní) výdaje ve výši 556 446,1 tis. Kč, investice ve výši 199 160 tis. Kč a na granty je pamatováno částkou 8440 tis. Kč. Celkem tedy výdaje tvoří částka 764 046,1 tis. Kč. „Podařilo se snížit rozpočet na výdajové stránce o 10 %. Rozpočet byl projednán a schválen Radou i Zastupitelstvem jako vyrovnaný. Zastupitelé se rozhodli ještě více podpořit třetí osoby a zejména zájmové skupiny, jako jsou občanská sdružení a neziskové organizace. Došlo k navýšení finančních prostředků na granty, a to na 8,4 milionu korun. Dále budeme pokračovat v investicích do školství a v nastaveném trendu“ informoval starosta MČ Praha 5 Milan Jančík. Z hlavních investičních výdajů lze uvést akce v jednotlivých oblastech. Školství: ZŠ Kořenského – úpravy fasády, včetně výměny oken 10 000 tis. Kč, ZŠ Radlická – výstavba tělocvičny 50 000 tis. Kč, MŠ Kroupova – rekonstrukce kuchyně, výměna oken 7800 tis. Kč, MŠ Nad Palatou rekonstrukce kuchyně a dostavba chodeb 7000 tis. Kč. Životní prostředí: rekonstrukce Tilleho náměstí 23 000 tis. Kč, rekonstrukce centrální části parku Na Skalce 6000 tis. Kč, nové dětské hřiště K Závěrci 3000 tis. Kč, podzemní kontejnery na nám. 14. října a Arbesově nám. 3000 tis. Kč. Bytové hospodářství: rekonstrukce bytového domu Janáčkovo nábreží č. 29 včetně vybudování výtahu 22 000 tis. Kč, zateplení dvorních fasád a výměna oken Švédská 35 a 37 v celkové částce 4500 tis. Kč, modernizace osobního výtahu Nádražní 15 za 1800 tis. Kč. Důležitou částí výdajů jsou neinvestiční příspěvky organizacím zřízeným městskou částí. Jedná se o základní školy, mateřské školy, Kulturní klub Poštovka a Centrum sociální a ošetrovatelské pomoci. Celkem na příspěvky plánujeme vyplatit 114 955,8 tis. Kč. Na podporu péče o životní prostředí, kulturní památky, zdravotnictví, mimoškolní aktivity a další jsou vyčleněny prostředky v grantových programech. Celkem se plánuje vyhlásit grantová řízení za 8440 tis. Kč.

Prioritou hospodaření radnice pro rok 2010 bude především dále šetřit a udržet vyrovnaný rozpočet. Náklady na provoz radnice se sníží o 10 %, tedy dvakrát více než loni, kdy se na jejím chodu ušetřilo 5 %. „Platy zaměstnanců úřadu se sice nesnížily, ale rozšířily se jim pracovní náplně a nové pracovníky radnice nepřijímá,“ řekl Radovan Myslík, tiskový mluvčí Prahy 5. Neziskové organizace a další žadatelé o granty se však mohou těšit. Stejně jako v minulých letech dostanou více peněz neziskové organizace a občanská sdružení. „V rozpočtu byly schváleny finanční prostředky na granty, a to ve výši 8,4 milionu korun,“ informoval starosta Prahy 5 Milan Jančík (ODS). „Do dalšího roku jsou do rozpočtu zakomponovány částky na realizaci řady rozumných projektů,“ komentoval navýšení místostarosta Lukáš Herold (ODS). „Grantové řízení už bylo vyhlášeno a jeho výsledky budou známy na začátku příštího roku. Jde hlavně o oblast životního prostředí, sociálních záležitostí, informatiky a kultury,“ doplnil místostarosta. Zároveň bude Praha 5 v následujícím roce investovat do rekonstrukcí a přestavby škol, například ZŠ Radlická dostane novou tělocvičnu. Část peněz poputuje na revitalizaci zeleně, například na Tilleho náměstí a na rekonstrukci domů. Na čem Praha 5 v příštím roce naopak bude vydělávat? „Příjmy se skládají z mnoha složek, jsou to státní příjmy, příjmy z pronájmů nebytových prostor, dále nájemné nebo finance z pokračující privatizace,“ vyjmenoval priority Lukáš Herold. „Peníze do rozpočtu páté městské části

proudí také z místních a správních poplatků, z daní z nemovitostí a úroků a z provozování výherních automatů,“ doplnil tiskový mluvčí Radovan Myslík. Při schvalování rozpočtu pro rok 2010 se právě průběh stále ještě probíhající privatizace v Praze 5 stal tématem, na které měla opozice odlišný názor. Podle opozičních zastupitelů by se nemělo privatizovat tolik, městská část by si měla ponechat více majetku. Z privatizace obecních bytů z minulých let pocházejí rezervy městské části ve výši 250 milionů korun. Přestože se do dalšího roku Praha 5 snaží o vyrovnaný rozpočet, ze svých rezerv však přesto odčerpá pětinu, tedy 50 milionů korun.

Starosta Milan Jančík bude možná znovu kandidovat na post starosty Prahy 5

Starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík (ODS) považuje za mrtvou dohodu z roku 2006, ve které se údajně zavázal, že výměnou za post na tehdejší kandidátce nebude v příštích komunálních volbách v Praze 5 kandidovat. A tak je možné, že jméno Milana Jančíka bude ve volbách v příštím roce opět figurovat na kandidátce ODS. „Mám dva nebo tři tipy na svého nástupce,“ uvedl starosta Milan Jančík ve středu 16. 12. 2009 na tiskové konferenci. Kdo by to mohl být, ale nechtěl říci. Starosta, který na svůj post v roce 2006 usedl až po zásahu primátora Pavla Béma, také řekl, že neví, jak se do dokumentu dostala ona věta o tom, že nebude kandidovat. „Dohodu považuji za mrtvou už z toho důvodu, že její signatáři už nejsou členy ODS. Splnila svůj účel, když se díky ní podařilo vyřešit krizi,“ řekl Jančík. Podle něj dohoda nenaplnila ani některé sliby o rozdělení funkcí. V radě Prahy 5 měl totiž například usednout zastupitel Ondřej Gál, který ale po volbách přešel do opozice. Milan Jančík významně pomohl Pavlu Bémovi letos na podzim (2009), když obhajoval post šéfa pražské ODS. Zároveň se smíchovský starosta stal místopředsedou občanských demokratů v české metropoli.

Televize Prahy 5 slaví první narozeniny

Městská část Praha 5 provozuje již rok vlastní internetovou televizi. Uživatelé ji najdou na adrese www.tvp5.cz. Portál byl spuštěn 12. prosince 2008, od té doby přinesl divákům celkem 184 původních autorských reportáží. Obyvatelé městské části si tak po časopise Pražská pětka zvykli využívat další médium, zaměřené na dění v jejich nejbližším okolí. „Internetovou televizí jsme rozšířili informační zdroje pro naše občany. Návštěvníci stránek TV P5 vyhledávají kromě reportáží o aktuálním dění v Praze 5 a kromě kulturních akcí především novinky o činnosti radnice,“ řekl starosta Prahy 5 Milan Jančík. „Naší snahou je poskytnout uživatelům komplexní přehled dění v naší městské části a troufám si na základě diváckých ohlasů říci, že se nám to daří,“ doplnil. Reportáže jsou natáčeny ze všech událostí od sportu přes kulturu až po aktuální dění v městské části. „Internetové vysílání je v dnešní době standard, na který si rychle zvyká i starší generace diváků,“ řekl k výročí místostarosta Lukáš Herold. „Díky snadnému uživatelskému rozhraní a i díky volnému bezplatnému internetu dostupnému v Praze 5 je to televize opravdu pro každého, což se odráží i na neustále rostoucím počtu pravidelných diváků,“ dodal místostarosta. Jednotlivé spoty na stránkách www.tvp5.cz přibývají skoro každý den, součástí stránek internetové televize Prahy 5 je také kalendárium chystaných akcí, veškeré starší reportáže je možné dohledat v archivu. Redakce TVP5 pro svoji další práci vítá náměty a názory diváků, za poslední rok vzniklo na jejich základě hned několik reportáží a vstupů.

Andělské vánoční trhy v Praze 5

Od 28. listopadu 2009 do 23. prosince 2009 byly na pěší zóně Anděl otevřeny Andělské vánoční trhy. MČ Praha 5 na vánoční tržišť pozvala všechny občany Prahy, ale i návštěvníky metropole. Slavnosti byly koncipovány ve znamení adventu a Vánoc, spojených s každodenním hudebním programem. Doprovodné programy se zde uskutečnily od 4. do 23. prosince každý den od 15.30 do 18.30. Tržišť bylo otevřeno každý den od 9 do 19 hodin. V celkem 39 bohatě vyzdobených stáncích byl k dostání tradiční sortiment, tedy ozdoby na stromky, dřevěné hračky, trdelníky, čokoládové figurky, dekorace či ovocné špízy. Kromě možnosti odbýt si vánoční nákupy hned u východu z metra měli návštěvníci také příležitost k

zábavě. Na pódiu se vystřídali nejen sólisté, kapely, ale i dětské soubory. V průběhu vánočních trhů na pódiu vystoupili Zbyněk Drda, Šárka Vaňková, Karel Kahovec, Heidi Janků, František Nedvěd, Pavel Vítek, Bára Basiková, Jitka Zelenková, Standa Hložek, Věra Martinová, Martin Maxa, Petra Černocká, Vít a Vávra, Leona Černá, Orchester Městské policie, kapely Schovanky, Rangers, Maxim Turbulenc, Abba Revival, Právě teď, Hamleti, The Swing, Petr Kocman a PK Band a další. Součástí programu byla také podpora neziskových organizací působících v MČ Praha 5, například společnost Helpes. Další stánky a vánoční strom s betlémem byly umístěny před kostelem sv. Václava na náměstí 14. října.

Dopis starosty Prahy 5 Milana Jančíka rektorovi Západočeské univerzity v Plzni

Dopis ve věci dokončení řádného studia práv zaslal starosta Prahy 5 Milan Jančík rektorovi Západočeské univerzity Doc. Ing. Josefu Průšovi, CSc., dne 25. listopadu 2009:

Vážený pane rektore, v deníku Lidové noviny ze dne 23. 11. 2009 byly publikovány články „Další podezřelý student: Jančík“ a „Do archivu školy vstup zakázán“. Oba dva články se přímo dotýkají mé osoby a sdělení v nich uveřejněná významným způsobem zasahují do mé občanské cti, lidské důstojnosti a do sféry mých osobnostních práv, když mne spojují s „podezřelým“ či „nestandardním“ způsobem studia na Fakultě právnické Západočeské univerzity v Plzni (dále jen ZČU). Jsem si vědom skutečnosti, že novináři některých periodik často směřují v zájmu zatraktivnění obsahu publikovaných článků ke zjednodušování, novinářské zkratce či redakčnímu krácení poskytnutých rozhovorů. Je možné, že k podobnému postupu došlo i v případě Vašeho rozhovoru poskytnutého redaktorce Lidových novin, paní Haně Čákové. V souvislosti s úvahami o dalších krocích, které by zabránily pokračujícímu zpochybňování mého řádného studia na Fakultě právnické ZČU, bych Vás rád požádal o Vaše stanovisko k některým výroky, které byly publikovány v citovaném článku Lidových novin. V článku „Do archivu školy vstup zakázán“ uveřejněném v Lidových novinách dne 23. 11. 2009 uvádíte, že mé absolutorium studia na Fakultě právnické ZČU je podloženo záznamem v informačním systému, kam informace zadala fakulta. Dále uvádíte, že není povinností studentů Vaší univerzity sledovat, zda jsou nebo nejsou uvedeni v záznamech kateder. Následně, na dotaz redaktorky Lidových novin, zda si někdo, kdo „obcházel katedru, mohl vůbec myslet, že studuje korektně?“ odpovídáte, že „...z etického hlediska je to bez debat. Jde o to, zda je to právně postižitelné.“ Není mi zcela zřejmé, a v tomto bodě si Vás dovoluji požádat o jasné vysvětlení, zda jste měl v souvislosti se zpochybněním etiky studia a jeho korektnosti na mysli rovněž mé studium, a pokud ano, jakým konkrétním způsobem bylo mé studium neetické či nekorektní. Z předchozího obsahu Vašich uveřejněných vyjádření není zřejmé, že byste v mém studiu shledával jakékoliv nesrovnalosti, když případná systémová pochybení zřejmě přisuzujete odchylné praxi evidence známek a zápočtů používané na fakultě právnické ZČU. Žádám tedy o vysvětlení, v jakém smyslu považujete mé studium z etického hlediska za nekorektní, případně prosím o opravu uveřejněného textu, pokud byla publikovaná pasáž vytržena z kontextu či pozměněna. Dále si Vás dovoluji požádat o vysvětlení, proč v souvislosti s mým studiem hovoříte o možnosti odebrání vysokoškolského titulu a zda máte jakékoliv informace o tom, že by mé studium nemělo být řádné. Žádám rovněž o vysvětlení, zda máte nějaké konkrétní informace o tom, že bych měl získávat zápočty a zkoušky jinak než od příslušných učitelů na katedrách. Z Vaší odpovědi na otázku redaktorky Lidových novin vyplývá, že kromě mne a paní Řápkové „určitě ještě nějací další (studenti jako Jančík a Řápková, kteří získávali zápočty a zkoušky jinak než od příslušných učitelů na katedrách) budou“. Vážený pane rektore, omlouvám se, že Vás obtěžuji shora uvedenými dotazy, ale rád bych Vás požádal o pochopení mé situace, kdy se musím často soudní cestou domáhat ochrany mých osobnostních práv před neustávajícími útoky ze strany politických oponentů a médií, která se mne opakováním smyšlených a vykonstruovaných kauz, starých často více než sedm let, snaží neustále skandalizovat. Jsem přesvědčen, že Fakultu právnickou ZČU jsem vystudoval řádně, a doufám, že pochopíte mé

pobouření nad výroky, které jsou o mé osobě publikovány v denním tisku. Věřím, že v případě rozhovoru, který jste poskytl Lidovým novinám, se jednalo pouze o zkreslení některých Vašich odpovědí či jejich zasazení do nesprávného kontextu. V tomto směru si dovoluji očekávat Vaše vysvětlení k otázkám shora uvedeným. Na úplný závěr chci podotknout, že jsem hrdý na to, že jsem mohl studovat a také řádně vystudovat Fakultu právnickou Západočeské univerzity v Plzni a také získat tituly Mgr. a JUDr., což jste v letech 2004 (Mgr.) a následně 2005 (JUDr.) potvrdil svým podpisem na obou mých diplomech.

Vánoce v Praze 5

Informační centrum Praha 5, o. p. s., vydalo k letošním oslavám Vánoc přehlednou brožuru Vánoce v Praze 5, která vyšla 3. listopadu 2009. V úvodním slovu napsal starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík: „Právě proto, že chceme, aby byla Praha 5 místem spokojených lidí, připravili jsme pro vás tento přehled akcí na vánoční období.“ Zástupce starosty Michal Šesták vizi doplnil: „Nesmíme také zapomenout na hojně navštěvované vánoční trhy na Andělu. Začínají již 28. listopadu a potrvají až téměř do Štědrého dne.“ Na osmnácti stránkách brožura přinesla stručný přehled vánočních aktivit ve zdejším regionu. Např. společnost Rosmarino (nám. Kinských 76/7) uspořádala pracovní floristický seminář, zabývající se vánoční výzdobou bytů. KMC Barrandov (Werichova 981) zorganizovalo tradiční lampionový průvod, radnice mikulášskou šachovou nadílku a soutěž o vánočního kapra. V Národním domě na Smíchově se mimo jiné uskutečnil i Mezinárodní festival adventní a vánoční hudby s Cenou Petra Ebena 2009. V Kavárně Cirkus (Zubatého 6) byl vánoční trh hraček. Dům dětí a mládeže (Štefánikova 235/11) ve spolupráci s Českými drahami, a. s., a DDM Prahy 5 pořádal vedle jiných aktivit i Mikulášské parní jízdy. Městská knihovna v Praze, pobočka Smíchov a další zdejší pobočky organizovaly adventní čtení a vánoční dílny. Vánoce se oslavovaly i ve zdejší Českobratrské církvi evangelické, Církvi československé husitské, Církvi bratrské a v římskokatolické farnosti u kostela sv. Václava na Smíchově. V příručce byly uveřejněny i praktické informace o prodeji vánočních stromků a kaprů.

Úřední oznámení

Na konci roku byly rodičům z Prahy 5 k dispozici dvě školky

Radnice Prahy 5 nechala na konci roku 2009 otevřené dvě mateřské školky. Od 28. do 30. prosince 2009 to byly školky v Lohniského ulici, ještě o den déle pak fungovala mateřinka v ulici Podbělohorské. Dvojice školek na pražském Barrandově a v Košířích po dobu posledních čtyř dní letošního roku 2009 nahradily zbylé školky, zřizované pátou městskou částí, jejichž provoz byl v tomto období přerušen. Rodiče měli povinnost o možnosti umístit své potomky do jedné z otevřených školek informovat jejich ředitele v předstihu.

Vyjádření MČ Praha 5 k článku v týdeníku Respekt

MČ Praha 5 dne 16. prosince 2009 reagovala na článek v týdeníku Respekt, číslo 51, ze dne 14. 12. 2009, kde byla uveřejněna sdělení, která nejsou pravdivá. V článku „Zlatý důl od ČEZ“, autorů Tomáše Sachra a Jaroslava Spurného, který byl v týdeníku Respekt uveřejněn na straně 18, byla vytištěna sdělení, týkající se městské části Praha 5 a starosty této městské části, JUDr. Milana Jančíka, MBA, která se nezakládají na pravdě a významným způsobem se dotýkají jeho cti a důstojnosti. Konkrétně se jedná o sdělení v polovině článku pod mezititulkem Odměny a detektivové. Nepravdivost těchto sdělení je možné prokázat. K odůvodnění žádosti uvádíme k jednotlivým nepravdivým sdělením uvedeným v článku „Zlatý důl od ČEZ“ následující:

1. Není pravdou, že by odměna vyplacená společnosti AIL byla „jeden a čtvrt milionu korun“, jak se uvádí v článku. Podle objednávky městské části tato objednávka na poradenství v rámci zajištění podkladů, úpravu stávající dokumentace a zajištění žádosti o dotaci ČEZ, a. s., na

tzv. Oranžové hřiště stála 39 916 Kč. Součástí objednávky byla také prezentace. Objednávka není pro firmu AIL.

2. Není pravdou, že by se pronajímal nebo prodával majetek MČ Praha 5, cituji ze článku „Jančíkovým spřízněným firmám“. Žádáme redaktory týdeníku Respekt o uvedení konkrétních firem a předložení důkazů o takovém jednání.

3. Smlouva se společností AIL, s. r. o., o které se v článku hovoří, se týká poskytování konzultačních služeb, tedy poradenství v oblasti vyhledávání vnějších finančních zdrojů, nakládání s majetkem obce a možných společných investičních projektů s třetími osobami. Byla uzavřena dne 20. 12. 2005. Nebyla tedy směřována na jeden projekt, jak nesprávně uvádíte v článku, a byla uzavřena rok a půl před získáním tohoto projektu.

4. Se zástupci Nadace ČEZ jednal starosta MČ Praha 5 JUDr. Milan Jančík, MBA, a výsledkem je krásné dětské hřiště v ulici Peroutkova. O celém projektu je vypracována závěrečná hodnotící zpráva ze dne 29. 7. 2008. Všechna tvrzení uvedená v označené části článku velmi nepravdivě informují o MČ Praha 5 a rovněž se výrazně dotýkají profesionální cti JUDr. Milana Jančíka, MBA, který je starostou městské části Praha 5. Z tohoto důvodu radnice požádala vydavatelství o uveřejnění omluvy a opravu nepravdivých sdělení.

Nové informační centrum vznikne v Praze 5

Hl. m. Praha rozdělilo 776 milionů korun z evropských fondů (11. 12. 2009). Peníze jsou určeny na zlepšení komunikace Pražanů s úřady, na vědu nebo na podporu znevýhodněných osob. Evropské peníze získalo 181 projektů. „V Praze 5 vznikne nové informační centrum pro podporu služeb cestovního ruchu za téměř sedm milionů korun,“ řekla o rozdělování evropských grantů náměstkyně primátora Markéta Reedová (SNK-ED). Zmíněné dotace, které schválila městská rada, ještě musí posvětit Zastupitelstvo.

Územní rozhodování a stavební aktivity

Některé silnice se nebudou v rámci úsporných opatření v roce 2010 opravovat

Ministerstvo dopravy ČR vybralo zhruba třicet velkých dopravních staveb, které se zpozdí, zastaví nebo prodraží na základě škrtnů ve státním rozpočtu (10. 12. 2009), jež prosadila ČSSD spolu s KSČM. Schválený rozpočet totiž na stavbu silnic a železnic dává o pět miliard korun méně. Ministerstvo dopravy ČR, které příští rok 2010 oproti letošku nedostane navíc slíbených 25 miliard, ale pouze 20 miliard korun, se netají rozladěním. „Po hlasování poslanců jsme nuceni škrtnat naprosto všude,“ tvrdil mluvčí rezortu Karel Hanzelka. „Zkrácení rozpočtu fondu dopravy se dotkne i nejvýznamnějších dálničních staveb. Dojde například k oddálení zprovoznění jižní části vnějšího pražského okruhu, tedy spojnice mezi brněnskou dálnicí D 1 a plzeňskou D 5, která měla být otevřena v létě 2010,“ dodal. V oblasti Prahy 5 uvedené opatření zpomalí výstavbu silničního okruhu kolem Prahy 5 a Slivence.

Podniky a podnikatelé

Praha 5 vyhlásila Podnikatele a živnostníka roku 2009

Ve středu 16. prosince 2009 se v Paspově sále v areálu Pivovaru Staropramen uskutečnilo slavnostní vyhlášení Podnikatele Prahy 5 roku 2009. Vítězem čtvrtého ročníku soutěže se stala firma K&V Elektro zabývající se prodejem elektroinstalačního materiálu. Podruhé byla také udělena cena v kategorii Živnostník Prahy 5. Tu získal Jan Naidr, provozovatel lahůdek ve Štefánikově ulici. Ceny výhercům předala Česká Miss 2009 Iveta Lutovská. „Praha 5 se postupně stala novým obchodním centrem Prahy. Není proto divu, že jsme i letos obdrželi velké množství tipů na vítěze soutěže Podnikatel roku. Abychom ocenili i přínos drobných podnikatelů, rozhodli jsme se opět vyhlásit samostatnou kategorii Živnostník Prahy 5,“ řekl starosta Prahy 5 Milan Jančík. Součástí slavnostního večera byla i charitativní sbírka na občanské sdružení Mathilda, které se zaměřuje na zlepšení kvality života nevidomých, slabozrakých a jinak zdravotně postižených. Sdružení mj. zastřešuje i Středisko výcviku

vodicích psů v Jinonicích. V tombole a při následné dražbě sportovní bundy desetibojaře Romana Šebrleho, kterou měl tento atlet na sobě na mistrovství světa v Berlíně, se podařilo vybrat téměř 70 tisíc korun.

„Byl jsem velmi překvapen výší částky. Těší mne, že ji můžeme věnovat na tak smysluplné účely, jako je výchova vodicích a asistenčních psů,“ uvedl radní městské části Aleš Kohout, který má podporu podnikání na starosti. Výtěžek sbírky si přímo na místě převzal ředitel sdružení Luboš Krapka. „Jsem velmi potěšen výší vybraných příspěvků, nečekali jsme to,“ uvedl Krapka. „Jsem rád, že jsme mohli před významnými podnikateli a osobnostmi Prahy 5 prezentovat činnost našeho občanského sdružení.“ V minulých letech ocenění Podnikatel Prahy 5 získali majitelé zrenovovaného paláce Austria manželé Kalašovi, firma Ateliéry Spektrum a smíchovské řeznictví a uzenářství Františka Kratochvíla. Ocenění Živnostník roku 2008 obdržel Stanislav Hanek, provozovatel prodejny potravin v Radlické ulici.

Smíchov má pekárnu pro psy

Vánoční cukroví domácím mazlíčkům chutná, ale jejich tělu nesvědčí. Čokoláda na psa například působí jako jed, jeho trávicí systém ji nedokáže zpracovat. Na Smíchově proto vznikla speciální pekárna se psími pamlsky. Paní Milena Mirvaldová a Draha Venclovská se nechaly inspirovat reportáží o psí pekárně v Paříži a založily podobnou i u nás: „Nás to nadchlo a řekly jsme si, že bychom udělaly i něco pro české psy. Hlavně se nám líbilo, že jsou to pamlsky, které jsou pro pejsky zdravé.“ Smíchovská pekárna vyrábí pochutiny s příchutí slaniny, pizzy, česneku a různých bylin. Na výrobu provozovna nakupuje výhradně biopotraviny, mezi nejoblíbenější patří losos, tuňák nebo tvrdý sýr. Současným českým hitem je štrúdl. Z tradičního receptu se vyřadilo máslo či cukr, protože tyto ingredience nejsou zdravé pro psy, a přidalo se mleté hovězí maso a sýr. Mimo jiné ale pekárna prodává i speciální psí pivo.

Sardinie na Smíchově

Sardinská restaurace Ichnusa v Plaské ul. č. 5 je na Smíchově otevřená teprve několik týdnů (od listopadu 2009). Nemá webové stránky, rezervace obsluha přijímá na mobilním telefonu 605 525 748. O novém restauračním zařízení ví jenom ten, kdo jde náhodou kolem a přitáhl ho vývěsní štít s nápisem Botega Bistro. Jak tabule nad vchodem napovídá, Ichnusa je obchůdkem a restaurací v jednom. Kdo chce něco na cestu, vybere si u lahůdkářského pultu ovčí a kozí sýry nebo některou ze sardinských sladkostí. Na ty, co nespěchají, tu čeká pět stolků. Od prvního momentu, kdy překročíte práh Ichnusy, máte pocit, že jste zabrousili na návštěvu k italskému strýčkovi, který vás dlouho neviděl. Ten strýček se jmenuje Antonello a je spolumajitelem smíchovského bistra. Většinu času se proplétá mezi hosty, pomáhá jim vymýšlet, které jídlo či víno je nejvíc potěší, a mezitím rozebírá státnické schopnosti Silvia Berlusconiho nebo aktuální dění v italské fotbalové lize. Z čeho můžou ten který den vybírat, řekne hostům Antonello nebo některý z číšníků. Jídelní lístek v Ichnuse nemají, vaří se z toho, co zrovna kuchař objevil u řezníka nebo zelináře. Nabídku většinou tvoří jedno jídlo z ryby, alespoň jedno masité a těstoviny. Na složité předkrmy se v Ichnuse moc nehraje, sardinská hostina tu většinou začíná ochutnávkou z místní nabídky sýrů a uzenin. Bylo by škoda je vynechat: dostanete ovčí pecorino či prosciutto nakrájené na tenoučké plátky, které se rozplývá na jazyku. Nechává po sobě plnou a omamnou chuť, kterou dokáže přebít leda aromatická klobáska namíchaná z masa domácího vepře a divočáka. Na stole nemůže chybět ani tradiční chleba, pane carasau. Tenoučké pevné placky ze semolinové mouky si dřív brávali pastevci na cesty do hor. Takhle nějak mohly vypadat trvanlivé a přitom lahodné elfské placky lembas z Tolkienova Pána prstenů. Ceník: předkrmy od 35 Kč; hlavní jídla od 100 Kč; dezerty od 55 Kč; láhev vína 246–3500 Kč

Jaké byly ceny stromků a tradičních kaprů o letošních Vánocích

V pražských ulicích se začaly prodávat vánoční stromky. „Cenově výhodné stromky nabízejí různé lesní školky nebo myslivci,“ vysvětlil nám Jan Mišurec ze Sdružení na ochranu

spotřebitelů. Levnější jehličnany se dají pořídit i u velkoodběratelů, jako jsou třeba nákupní centra. Ta totiž nakoupí desetitisíce stromků, a mohou si je proto dovolit prodávat za nižší ceny. Ty se v porovnání s loňským rokem nijak výrazně nezměnily. Prodejci je na svých stáncích zpravidla uvádějí v metrech. Znamená to, že například cena smrku se pohybuje od dvou set korun za metr, jedle zhruba od čtyř set korun za metr. Kdo chce šetřit přírodu, může si pořídit stromek neřezaný, ale přímo v květináči. „Nabízíme smrk pichlavý o výšce do jednoho metru, zasazený v patnáctilitrovém květináči. V něm může stromek po Vánocích zůstat ještě dva až tři roky. Pak je možné ho přesadit na zahradu,“ upozornila nákupčí čerstvých květin pro obchodní dům Tesco Jana Kalašová. Takový stromek si lidé mohou pořídit asi za 500 korun. Kapři se v pražských ulicích začali prodávat okolo 20. prosince 2009. Jedním z dodavatelů jsou sádky v Lahovicích, kde už teď čekají desetitisíce třeboňských kaprů. „Jejich cena se v porovnání s loňskem nezměnila. Přímě u nás v sádkách stojí kilo výběrového kapra 82 korun,“ řekl Matěj Kovář z lahovických sádek, které zásobují i velké obchodní řetězce například v Kladně či Mělníku.

Byty a bytová politika

Byty v Praze 5, ideální vánoční dárek

Koupit si koncem roku 2009 nový byt v atraktivní lokalitě a ještě k tomu dostat až 25% slevu nemusí být pouze nere realizovatelným snem. Společnost Geosan Development poskytuje slevu, která může dosáhnout až avizované výše, hned na několik svých projektů. Náleží sem i Pomerančový dům v Praze. Viladomy Souhvězdí Homolka se nacházejí v exkluzivní lokalitě na rozhraní Smíchova a Motola, v klidném prostředí plném zeleně, s výbornou dostupností do centra a plnou občanskou vybaveností. Obytný areál pěti vilových domů je zasazen do zeleně, což ještě umocňuje řada přírodních atributů, které zvyšují kvalitu bydlení a trávení volného času v lokalitě. Domy jsou čtyřpodlažní s jedním podzemním patrem pro garážová stání. Ke každému bytu náleží balkon, terasa nebo předzahrádka. Z celkového počtu 122 jsou v nabídce poslední volné bytové jednotky. Jedinečnost bytových domů Malvazinky tkví v jejich umístění. Překrásná lokalita s výhledem do Košířského parku zaručuje oázu klidu a pohody jen několik minut od centra. Dva výškové objekty s deseti nadzemními podlažními zde nabízejí celkem 129 bytových jednotek o velikosti 1+kk až 4+kk. I tady jsou k dispozici poslední volné jednotky.

Byty Stanislava Grosse a předvánoční anketa oblíbenosti

Bývalý premiér české vlády (ČSSD) je milionář. Svůj čas může trávit ve svém moderním bytě na Barrandově, v luxusním domě na Floridě za třináct milionů korun, anebo v rekonstruovaném domku ve Slivenci. Pokud peníze ještě neutratil, měl by mít nynější advokát Stanislav Gross na kontech několik desítek milionů korun za prodej akcií Moravia Energo. Původně toužil stát se strojvedoucím v Lokomotivním depu Praha-Vršovice, ale dotáhl to až na vrchol politické moci. K značnému majetku bezpochyby přišel díky své politické kariéře. Zřejmě i kvůli tomu lidé bývalého šéfa ČSSD a expremiéra označili v průzkumu agentury STEM (prosinec 2009) za nejhoršího ze všech politiků za dvacet let od tzv. sametové revoluce. Na čele žebříčku ankety, které se zúčastnilo necelých třináct stovek lidí, je první český prezident Václav Havel, který získal jednášedmdesát procent kladných hlasů. Za ním se umístil jeho nástupce Václav Klaus, ombudsman Otakar Motejl a zesnulý bývalý šéf lidovců Josef Lux, které ocenilo shodně šestašedesát procent dotazovaných. První pětici uzavírá exministr kultury za ČSSD Pavel Dostál s jednášedesáti procenty hlasů dotazovaných. Průzkum se zabýval přínosem 28 českých politiků působících po listopadu 1989. Agentura STEM vybrala ty, kteří se v různých obdobích objevovali na předních místech v hodnocení popularity. O přínosu bývalého předsedy vlády a sociální demokracie Stanislava Grosse pro zemi bylo přesvědčeno nejméně lidí, pouhých dvaadvacet procent dotazovaných. Vyučený elektromechanik Gross vstoupil do ČSSD už jako mladík hned v roce 1989. Prvním vrcholem

jeho politické kariéry bylo, když jej tehdejší premiér Miloš Zeman (který Grosse dlouho označoval za korunního prince) jmenoval ministrem vnitra. Po krátkém působení Vladimíra Špidly v čele ČSSD i vlády se jeho nástupcem stal právě Gross, který tak v necelých pětadvaceti letech byl vůbec nejmladším českým premiérem. Po dvou letech ale musel rezignovat kvůli podezření, že si pořídil byt na Barrandově za černé peníze. Část mu měl tehdy půjčit „strýc Vik v igelitce“. Později expremiér zbohatl na spekulacích s akciemi Moravia Energo a nyní si žije ničím nerušený život advokáta.

Doprava

Některé pražské tramvaje změnily trasy

Tunelem vedoucím skrz vyšehradskou skálu v Praze o víkendu 28. prosince 2009 a 29. prosince 2009 naposledy projela tramvaj označená číslem 16. Ta nyní již nejedí na konečnou k nádraží Braník jako dosud, ale z Palackého náměstí jede přes most na Smíchov a dále na Kotlářku a do Řep. Do Braníku a Modřan nyní jezdí posílená linka 17, v jejímž jízdním řádu přibyl dvojnásobek spojů. Trasu změnila také linka číslo 4, která místo do Řep jezdí na Barrandov, zcela z tramvajových map zmizela linka číslo 13.

Metro povede do Motola

Již v polovině března roku 2010 by se měl začít stavět další úsek trasy A pražského metra. Smlouvu o prodloužení metra z Dejvické do Motola podepsal 22. prosince 2009 Dopravní podnik s konsorciem firem Metrostav a Hochtief CZ. V úseku o délce šesti kilometrů by měly vzniknout čtyři nové stanice. Náklady na výstavbu se plánují v rozsahu 13,6 miliardy korun. „Od 23. prosince 2009 bude zahájeno předávání stavenišť dodavatelům projektu. Přípravné práce související s vybavením zařízení stavenišť budou pokračovat v lednu 2010 a vlastní výstavbu stanic Červený vrch, Veleslavín, Petřiny a Motol sdružení dodavatelů zahájí v druhé polovině března 2010,“ oznámil Dopravní podnik. „Nové metro obslouží velké rezidenční čtvrti v Praze 6 a zajistí kvalitní dopravní obsluhu největšího nemocničního komplexu v Praze – nemocnicí Motol a Homolka. Metro také s konečnou platností osvobodí centrum Dejvic – Vítězné náměstí – od náporu městských i příměstských autobusů,“ řekl k podpisu smlouvy pražský primátor Pavel Bém. Metrostav konstatoval, že ražba tunelů si vyžádá pouze minimální zábory povrchových prostor, neboť velká část trasy bude ražena mechanizovanými štíty. Celkové prodloužení trasy metra A v délce 12,9 kilometru bude rozděleno do tří etap. První povede do Motola. Druhá, celkem 4,3 kilometru dlouhá část, napojí stanice Bílá Hora, Dědina a Dlouhá Míle. Poslední a nejkratší úsek má zahrnovat stanice Staré Letiště a Letiště Ruzyně.

Kvůli nehodě musel být uzavřen Strahovský tunel

Dopravní nehoda nákladního a osobního vozidla přerušila 21. prosince 2009 ráno provoz ve Strahovském tunelu ve směru z Prahy 6 na Smíchov. Tunel byl z důvodu likvidace následků nehody na dvě hodiny uzavřen. Podle pracovníka dopravního serveru ÚAMK řidiči volili náhradní trasu, která vedla kolem Pražského hradu anebo přes Motol. Kolony se na místě netvořily. Nehoda se obešla bez zranění. Ve stejný den dopravu zkomplikovala srážka dvou osobních aut na Barrandovském mostě směrem z Prahy 5 do Prahy 10. Na mostě se tvořily dlouhé kolony.

Školství a dětské aktivity

Smíchovské království železnic mělo otevřeno i o vánočních svátcích

V Praze na Smíchově v obchodním komplexu Anděl City vznikl zajímavý projekt – Království železnic. Ve třech podlažích na ploše 2500 m² bylo letos v červenci (2009) otevřeno prvních 115 m² modelového kolejiště, které se každé tři měsíce postupně rozrůstá o další segmenty. Po čtyřech letech výstavby má rozloha kolejiště dosáhnout více než 1008 m² čisté plochy kolejiště. Království železnic se tak stane největší modelovou železnicí nejen u

nás, ale také ve střední a východní Evropě. Návštěvníci zde uvidí několik dominant České republiky, pohyblivý automobilový park a spoustu dalších technických vymožeností. „Na světě je jen několik zábav, které přitahují člověka od dětství do stáří a které okouzlují lidi bez ohledu na povolání, vzdělání nebo osobní zaměření. Jedním z takových fenoménů je bezesporu modelová železnice,“ jsou přesvědčeni autoři projektu. Systém miniaturních kamer v lokomotivách vláček zprostředkuje divákům přímý zážitek z jízdy zmenšenou krajinou. Modelový vláček je svezce například na Ještěd, Karlštejn i Pražský hrad. Snahou tvůrců je maximální navození zmenšené reality, v pravidelných intervalech se zde střídají noc i den, vlaky jezdí podle jízdních řádů. Součástí Království železnic je stálá výstava z historie železnice na našem území a vzdělávací program pro školy připravený v duchu moderního konceptu Ministerstva školství. „Vzorem projektu byla velká modelová kolejiště v zahraničí, z nichž nejznámější je Miniatur Wunderland Hamburg, které každoročně navštíví více než jeden milion lidí,“ řekl k projektu Rudolf Pospíšil, manažer a výpravčí projektu Království železnic. Smíchovská atrakce byla otevřena i o vánočních svátcích: 23. prosince 9–21 hod. Ve dnech 26., 27., 28., 29. a 30. prosince 2009 zde bylo otevřeno od 9–21 hod. stejně jako 31. prosince 2009.

Adventní pohádkové čtení

V prosinci roku 2009 uspořádala MČ Praha 5 akci s názvem Adventní pohádkové čtení. Pohádkové příběhy četly známé osobnosti kulturního života, například herečka Bára Štěpánová, komici Václav Upír Krejčí, Jiří Krampol a Luděk Sobota. Akce probíhala každou adventní neděli v parku Portheimka, kde byly umístěny tematické zimní dekorace podle předlohy Josefa Lady, na kterých si děti mohly hrát nebo se na nich vyfotit. Celá přední část parku byla uměle zasněžená. Pro vypravěče pohádek bylo připraveno křeslo, které bylo umístěno před Portheimkou. Kromě tradičních pohádek se zde objevily i hrané scénky, soutěže a hry pro děti, zpěv koledí a všechno, co k předvánočnímu času patří. Všichni malí účastníci soutěží byli odměněni drobným dárkem. Záštitu nad akcí převzali starosta Praha 5 JUDr. Milan Jančík a radní Aleš Kohout. Program: 29. listopadu 2009: 15–15,30 hod. Bára Štěpánová – čtení pohádek, 15,30–16 hod. Václav Upír Krejčí. 16–17 hod. soutěže pro děti a rozdávání dárků. 6. prosince 2009: 15–15,30 hod. J. Čenský – čtení pohádek, 15,30–16 hod. J. Zelenková – zpěv (koledy), 16–17 hod. soutěže pro děti a rozdávání dárků. 13. prosince 2009: 15–15,30 hod. J. Krampol – čtení pohádek, 15,30–16 hod. Z. Stíráská a Gospel Time – zpěv (koledy), 16–17 hod. soutěže pro děti a rozdávání dárků. 20. prosince 2010: 15–15,30 hod. Luděk Sobota – čtení pohádek, 15,30–15,45 hod. zdravotní primátora hlavního města Pavla Béma spolu se starostou Milanem Jančíkem, účast přislíbil i Karel Gott: 15,45–16,15 hod. Petra Černocká – zpěv (koledy), 16,15–17 hod. soutěže pro děti a rozdávání dárků.

Praha 5 podpořila benefiční koncert pro Fond ohrožených dětí

Benefiční koncert na podporu Fondu ohrožených dětí se uskutečnil v pondělí 21. 12. 2009 od 18.30 na Hradčanském náměstí v Praze 1. Koncert uspořádalo občanské sdružení Alfa Gospel Praises pod záštitou primátora hl. m. Prahy MUDr. Pavla Béma a za účasti pěti městských částí, sponzorů a mediálních partnerů. „Vánoce jsou svátky dobré vůle a těší mne, že mohu také jménem městské části Praha 5 podat pomocnou ruku těm, kdo ji nejvíc potřebují,“ řekl k charitativní akci starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. „Vánoční benefiční koncert je ideálním spojením skvělé hudby a dobročinnosti, projekty tohoto typu vždy rádi podpoříme,“ dodal. Na benefičním koncertu zazpívali Helena Vondráčková, Monika Absolonová, David Deyl, držitel ceny Nočního proudu v kategorii Objev roku, Michael Foret, Martina Balogová, O5&Radeček, BBrothers, Martin France, Radek Molnár a samozřejmě Alfa Gospel Praises. Celý projekt byl financován z darů partnerů a je plně neziskový. Finanční příspěvky pokryly nezbytné náklady spojené s akcí. Starostové městských částí, které se do projektu zapojily, a další partneři předali své dary v průběhu koncertního programu. Občanské sdružení Fond ohrožených dětí (FOD) již od roku 1990 pomáhá dětem opuštěným, zanedbávaným a

týraným. V současné době má 19 poboček zaměřených na vyhledávání a pomoc ohroženým dětem, 17 zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc Klokánek s celkovou kapacitou 347 míst a šest azylových domů pro rodiny s dětmi s kapacitou sto míst. K dalším činnostem FOD patří vyhledávání náhradních rodin, poradenská a hmotná pomoc náhradním rodinám, sanace rodin s dětmi v krizové situaci, osvěta a snaha o změnu zákonů a legislativní praxe na úseku sociálně-právní ochrany dětí, akce pro děti z náhradních rodin a azylových zařízení. ALFA Gospel Praises je hudebně-pěvecký projekt, který kolem sebe sdružuje lidi všeho věku. Založeno 19. dubna 2006 první společnou Gospel Party. Vedoucím projektu je Simeon Hýbl, který v hudební oblasti (jazz-rockové) působí aktivně již od roku 1989. V posledních sedmi letech aktivně podporoval posílení gospelového a praisového žánru v ČR. Projekt ALFA Gospel Praises vytvořil v rámci známého společenského centra Alfa v Zábřehu na Moravě, které tuto aktivitu uvítalo a trvale podporuje. Vedoucím souboru je Simeon Hýbl. Mediálními partnery akce byly Český rozhlas Regína, PUBLIC TV a Óčko TV.

Kultura

Smíchovské Švandovo divadlo uvedlo v předpremiéře hru Peníze od Hitlera

Švandovo divadlo v Praze uvedlo 17. prosince 2009 od 19 hodin předpremiéru nové inscenace Peníze od Hitlera, která je adaptací románu Radky Denemarkové. Radka Denemarková, podle jejíhož románu divadelní inscenace vznikla, se narodila v roce 1968. Vystudovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, působila jako vědecká pracovnice Ústavu pro českou literaturu Akademie věd ČR, je lektorkou a dramaturgyní v pražském Divadle Na zábradlí. Kromě románu Peníze od Hitlera je mimo jiné podepsána i pod faktografickým románem Smrt, nebudeš se báti aneb Příběh Petra Lébla. Její dílo Peníze od Hitlera získalo v roce 2007 cenu Magnesia Litera za nejlepší prózu roku. V groteskně hořkém příběhu se diváci setkají s Gitou Lauschmannovou, silnou hrdinkou s tajemnou minulostí. Žena se vrací do rodné vsi jménem Puklice, odkud ji kdysi odvezli do koncentračního tábora. Do Puklic se ale vrátila už jednou, před šedesáti lety – a v rodném domě ji čekalo nemilé překvapení. Teď je Gita znovu „doma“ a chce konečně dosáhnout spravedlnosti. Jenže v Puklicích jako by se zastavil čas a o minulosti nechce nikdo slyšet, natož napravovat její křivdy. Gitin tragický příběh navíc místní rodáci znají z jiné perspektivy – z vyprávění svých otců a dědů. V inscenaci Peníze od Hitlera se představili herci Marie Málková, Šárka Vaculíková, Jan Hofman, Viktor Limr, Kristýna Frejová, Lenka Ouhrabková, Ondřej Volejník, Stanislav Šárský, Eva Leimbergerová, Věra Kubánková, David Punčochář, Robert Jaškóv, Karel Hlušíčka a řada dalších. Režie se ujal Michal Lang. Od 9. ledna 2010 ji pak divadlo má v repertoáru jako v pořadí třetí premiéru sezony 2009/2010.

Na vánočním koncertě Prahy 5 zazněl Bach, Suk i Fauré

Širokou veřejnost pozvala radnice Prahy 5 na vánoční koncert Pražské komorní filharmonie, který se konal v úterý 22. prosince 2009 od 16 hodin v kostele sv. Václava na náměstí 14. října. Koncert se konal pod záštitou starosty Prahy 5 JUDr. Milana Jančíka. „Jedná se o zakončení další úspěšné série koncertů vážné hudby. Tyto hudební akce mají v Praze 5 tradici, se kterou se pojí velký posluchačský zájem,“ řekl starosta Milan Jančík. Kromě Pražské komorní filharmonie a Kühnova smíšeného sboru pod vedením sbormistra Marka Vorlíčka v kostele sv. Václava účinkovali i známí sólisté Alena Miró – soprán a Vladimír Chmelo – baryton. Koncert dirigoval Leoš Svárovský. Kühnův smíšený sbor patří do hudebního světa už téměř půl století. Vznikl v roce 1959 připojením mužských hlasů k původně ženskému komornímu sboru, který založil ještě během svých studií na AMU v roce 1958 Pavel Kühn. Navázal tak na práci svých rodičů – Markéty a Jana Kühnových, zakladatelů Kühnova dětského sboru a novodobé české sborové tradice. Kühnův smíšený sbor se dodnes řadí mezi špičková pěvecká tělesa. Vznesené prostory kostela sv. Václava rozezněl nejprve Braniborský koncert č. 3 G dur, BWV 1048 Johanna Sebastiana Bacha, následovala

Meditace na staročeský chorál „Svatý Václave“ op. 35a, Josefa Suka a hudební zážitek uzavřelo Requiem, op. 48, předního francouzského skladatele Gabriela Faurého.

Herečka Jiřina Bohdalová napsala knihu pro Karla Gotta

Herečka Jiřina Bohdalová se letos předvedla i jako spisovatelka. Napsala knížku k sedmdesátinám Karla Gotta. Na otázky, kdy o Gottovi slyšela poprvé, řekla:

„Tak to si nevzpomenou, ale přesně vím, kdy jsem Karla prvně viděla. Pustíte-li si film režiséra Václava Kršky Komedie s klikou (je z roku 1964) – hraju tam jednu z hlavních rolí –, zpívá tam začínající Karel Gott. Hned nato jsme se opravdu sblížili – a bylo to přes legraci. Smáli jsme se stejně rádi a podobným věcem. Naše přátelství bez pohromy trvá mnoho let.“ Knížka se jmenuje Herr Gott... herečka ji napsala s kamarádkou Slávkou Kopeckou. Ke vzniku knížky ještě řekla: „Nápad vznikl na základě celoživotního přátelství a dokonalé znalosti Mistrovy Achillovy paty – lásky k humoru. Jinak bych si podobný dárek nejspíš odpustila. Nápad sestavit knížku, která si dělá vkusnou legraci – zdůrazňuji legraci! – z modly, jakou je Karel Gott, je přece odvážný! Ale byly jsme na to dvě. A přidal se malíř Pavel Skalník s výbornými obrázky. Se Slávkou jsme se opravdu vyblbly při vymýšlení ptákovin, pravých i smyšlených gratulací, vinšování, nactiutrhání, rýmování veršů, písní. Objednaly jsme kresby, horoskop a odhalily jsme tajemství Gottova písma. Zjistili jsme, kolik má jeho límeček u krku a jaké má číslo bot, zařadily jsme i kvíz s tajenkou. A pak jsme se trochu bály, jestli jsme to nějak nepřepískly. Knížku jsem mu přinesla v nůši až do Ambassadoru, kde své mladické narozeniny slavil. Sotva jsem ji na svých zádech vlekla. Karel nic netušil, podařilo se nám celou akci utajit – a to nám k dílu přispělo víc než čtyřicet gratulantů. Ozval se za pár dnů. Volal z Monaka. Řekl mi, že Herr Gott... byl neoriginálnější dárek, který kdy dostal. Jen jestli to neříkal každému, kdo mu něco dal. K mé velké radosti byl opravdu upřímně nadšený. Prý při četbě slzel smíchy. To mě nepřekvapilo, dělaly jsme všechno proto, aby to tak bylo! A Karel nezklamal, ocenil vtip. I ten, který se zostra třeboval do něho. Ono je zatraceně těžké podarovat někoho, kdo už všechno má. Kytic tam bylo jak v krematoriu, flašek jak v hradní vinárně. Naše přání bylo vytvořit originál, něco, co ještě nebylo. A to se povedlo. Malá knížečka se k naší velké radosti líbí i čtenářům.“ Jak kniha začíná: „Drahý Karle! Počítání let už stopni – na zdraví jich tam pár kopni!“ Tak začíná knížka, kterou Jiřina Bohdalová napsala k sedmdesátinám Karla Gotta. A verše pokračují: „Co ti, chlapče, k tomu říct Že je ti o dvacet víc? Sedmdesát když mi bylo, taky mě to rozhodilo. S mejdany je ovšem šmytec...“

Předání Bertramky Mozartově obci provázely silné emoce

Vila Bertramka, ve které opakovaně pobýval Wolfgang Amadeus Mozart, je opět v rukou původního majitele – Mozartovy obce. Předání vily 2. prosince 2009 doprovázela řada emocí, které budily dojem, že se Bertramky její pravý majitel snad nikdy neujme. Předseda Mozartovy obce Tomislav Volek procházel doslova pokoj po pokoji. „Tato místnost byla kompletně vybavená,“ pronesl při vstupu do první místnosti, která zela prázdnotou. Na místě byl také bývalý nájemník objektu Karel Muzikář, který Volkova slova popíral. „Veškeré vybavení patřilo Národnímu muzeu, které si je také odvezlo,“ tvrdil Muzikář. Zmizelo tak třeba i staré umyvadlo a na zdi zbyla jen baterie. Hádka však pokračovala, a když předseda obce poukázal na chybějící osvětlení, které si podle bývalého nájemníka také odvezlo muzeum, Muzikář odešel se slovy, že Bertramka přechází do rukou snílka, který nemá na to ji provozovat. Hádce přihlíželi zástupci páté městské části. „Chceme pouze předat nemovitost,“ opakovaně prohlašoval mluvčí Prahy 5 Radovan Myslík. S předáním nakonec obě strany souhlasily, a Bertramka tak získala staronového majitele. Mozartova obec se teď chce zaměřit na získání ztraceného vybavení. Z Bertramky bylo totiž odvezeno doslova vše. Mozartově obci chybí např. i originál obrazu drážďanského skladatele Johanna Gottlieba Naumanna, přítele Duškových. Postrádá také model Stavovského divadla, který stěhováci odvezli do Českého muzea hudby. Podle Volka patří Mozartově obci, vytvořil jí ho její člen výtvarník Jiří Bouda podle Langweilova modelu Prahy. Ve Stavovském divadle měla v roce 1787

premiéru Mozartova opera Don Giovanni, kterou skladatel komponoval na Bertramce. Volek si dělá starosti o odvezenou hudební dokumentaci. Zůstalo zato klavírní křídlo, dědictví po klavíristovi Adolfu Holečkovi. V archivu se našly stírací losy z loterie Mozart, z jejíhož výtěžku chtěla obec na začátku devadesátých let financovat opravu usedlosti. Mozartova obec měla v bývalém špejcharu jedinou místnost s archivem, chyběly jí však klíče. Když se nyní po letech do ní podívali, měla otevřená okna. Zabydlela se v ní kuna.

Zdravotní a sociální péče

Poliklinika v Kartouzské má nový pavilon

Poliklinice v Kartouzské ulici přibyla další budova (21. 12. 2009). Je jí nově postavený pavilon Jih s vlastním vjezdem z ulice Kartouzská. Postupně by se v něm měly objevit onkologie, fyzioterapie, ordinace praktických lékařů, chirurgie nebo gynekologie. Bude zde i dětský lékař, ortopedie nebo ušní, nosní, krční. Nová budova stála 180 milionů korun. Staré pavilony čeká oprava a zároveň má být zahájena výstavba pavilonu Sever. Polikliniku provozuje společnost Medifin, která si ji pronajala od Prahy 5. Společnost během čtyř let investuje do polikliniky další půlmiliardu korun.

Do sítě kardiovaskulárních center náleží i dvě nemocnice v Praze 5

Ministerstvo zdravotnictví vytvořilo národní síť kardiovaskulárních center. Zařadilo do ní sedmnáct pracovišť, z toho jedenáct má statut komplexního kardiovaskulárního centra, které zahrnuje i kardiochirurgii, a šest statut kardiovaskulárního centra 2. stupně, to je bez kardiochirurgie. „Kardiovaskulární choroby jsou na prvním místě příčin úmrtí občanů v Česku. Ročně na ně umírá padesát tisíc lidí, což je více než polovina všech zemřelých. Proto chceme, aby péče o pacienty s kardiovaskulárními chorobami byla co nejlepší,“ řekla ve čtvrtek 17. prosince 2009 ministryně zdravotnictví Dana Jurásková. Zároveň oznámila, že žádná pracoviště, která dosud tuto péči poskytovala, se neruší, ale budou s centry spolupracovat. Centrum přitom musí splňovat velice přísná personální i přístrojová vybavení. Komplexní centrum například musí mít pět oborů, a to kardiologii, kardiochirurgii, angiologii, cévní chirurgii a intervenční radiologii. Péči poskytují čtyřicet hodin denně a budou se do nich soustřeďovat špičkoví odborníci. Záchraná služba má například povinnost odvézt pacienta s infarktem do nejbližšího zdravotnického zařízení schopného zabezpečit danou péči. Prof. Jan Pirk z pražského Institutu klinické a experimentální medicíny uvedl, že komplexní kardiovaskulární centra jsou rozmístěna po celé republice tak, aby odpovídalo zhruba jedno na milion obyvatel. Centra mohou v příštím roce (2010) získat z evropských peněz 1,4 miliardy korun na zásadní modernizaci. Mezi komplexní kardiovaskulární centra (KKC) 1. stupně náleží i Fakultní nemocnice Motol a Nemocnice Na Homolce Praha a Komplexní kardiovaskulární centrum Fakultní nemocnice Motol v Praze pro děti všech věkových skupin včetně prenatálního období.

Výtvarné řešení další části dětské polikliniky ve FN Motol

Výtvarnou výzdobu dětské polikliniky ve FN Motol v Praze 5 realizovala Firma Bayer, s. r. o., ve spolupráci s Nadací Umění pro zdraví. Umělecké ztvárnění vytvořili akademická malířka Radka Vodáková–Šrotová a doc. Vladimír Vodák. Nová úprava interiéru polikliniky navazuje na realizaci dřívějších etap. Výtvarná výzdoba interiéru vstupní haly byla předána na podzim roku 2007, v roce 2008 se firmě Bayer a Nadaci Umění pro zdraví podařilo společně dokončit úpravu interiéru zubního oddělení. V prosinci 2009 byla FN Motol předána další dekorovaná část – společné prostory a chodba třetího podlaží polikliniky. „Naše firma vyvíjí nové léky a nová řešení pro zlepšení kvality lidského života. Obzvláště v dnešní době, kdy mnohé investice, které přímo nesouvisejí s předmětem obchodního zájmu, byly utlumeny, jsme velmi rádi, že jsme mohli podpořit výzdobu další části dětské polikliniky, která pomáhá zpříjemnit pacientům jejich pobyt v nemocničním prostředí,“ sdělil přítomnému

zdravotnickému personálu MUDr. Michal Zvolánek z firmy Bayer, s. r. o. Slavnostního předání uvedených prostor se zúčastnili také malí pacienti, které potěšily i adventní dárečky.

Veřejně prospěšná činnost

Pomoc seniorům

V rámci programu STOP Hunger – Pomoc Seniorům uspořádala dne 21. prosince 2009 společnost Sodexo dobrovolnické odpoledne pro pacienty Léčebny dlouhodobě nemocných Motol (LDN), kterého se aktivně zúčastnili zaměstnanci, klienti a partneři společnosti. „Bylo hezké vidět, jak dobrovolníci společně se seniory zdobili perníčky a užívali si vánoční atmosféru,“ uvedl Karel Pelán, ředitel pro rozvoj společnosti Sodexo. A nezůstalo jen u zdobení! Mezi hosty nečekaně vstoupily i mažoretky z Horní Lhoty. Tyto dámy – seniorky – předvedly báječné představení, které nenechalo nikoho chladným. Vyvrcholením zábavného odpoledne bylo vyhlášení průběžného výtěžku finanční sbírky „Pomoc seniorům“, která probíhá od října do 31. prosince 2009. Díky široké veřejnosti, tedy koncovým uživatelům stravenek Gastro Pass, a také klientům a obchodním partnerům společnosti Sodexo bylo vybráno 123 466 Kč. Partnery uvedené sbírky se v rámci programu STOP Hunger – Pomoc Seniorům staly zároveň kraj Vysočina, Ústecký a Pardubický kraj a Asociace poskytovatelů sociálních služeb. Oficiální záštitu nad sbírkou převzala MČ Praha 5. Celkový výtěžek byl v roce 2010 rozdělen do LDN a dalších zařízení pro seniory v jednotlivých krajích, kde pomůže zlepšit péči o seniory.

Znovuotevření Bertramky

V neděli 27. prosince 2009 v 15 hodin uspořádala Mozartova obec v Bertramce první koncert pro veřejnost. Návštěvníci se mohli před koncertem projít novou expozicí na Bertramce, kterou pro pražské Mozartovce a další milovníky kultury připravily v průběhu listopadu a v prvních dvou dnech prosince 2009 dvě významné pražské instituce, tj. městská část Praha 5 v čele se starostou JUDr. Milanem Jančíkem a České muzeum hudby (součást Národního muzea) v čele s ředitelkou Mgr. Dagmar Fialovou. Podstatným dílem přispěl i bývalý nájemce na Bertramce ing. Karel Muzikář. Stálá expozice nese název Jak stát vrací Mozartově obci konfiskovanou Bertramku. Součástí otevření Bertramky byl i koncert, na němž zazněly v přednesu známé sólistky a členky výboru Mozartovy obce Karolíny Bubleové Berkové Mozartovy árie Cherubína, Sexta, Idamanta, Dorabely a Vitellie. Na klavír pěvkyni doprovázel Marcel Javorček, který doprovodil i Václava Dvořáka při přednesu Mozartovy sonáty pro housle a klavír e moll.

Žáci pomohli nemocným

Žáci Německé školy v Schwarzenbergově ulici v Jinonicích před Vánocemi pomohli onkologii v motolské nemocnici. V úterý 15. prosince 2009 uspořádali ve škole dobročinný bazar, kde prodávali různé výrobky. Peníze pak odeslali Fakultní nemocnici Motol v Praze 5.

O stříbrný poklad ze Smíchova se prozatím nikdo nepřihlásil

Ani po více než roce od objevení stříbrného pokladu na Smíchově nekončí jeho příběh. Stříbra se zde našlo zhruba 400 kg. Poklad proto převzala policie. Nakonec ale skončil pod správou Magistrátu. Stříbro našli v roce 2008 při rekonstrukci domu tři ukrajinští dělníci. Bylo to jako v pohádce, když se na ně vysypaly z tajné skříše ukryté za řádkou cihel stříbrné mince. Dodnes není jasné, komu vzácné předměty patřily. Podle Jana Kněžíňka, ředitele odboru kultury Magistrátu hl. m. Prahy, se čeká, zda se neozve majitel. Poklad má teď v úschově Muzeum hlavního města Prahy, kde by alespoň jeho část měla být vystavena. Pokud se nepřihlásí majitel, který by doložil vlastnictví, stříbro přejde do majetku hlavního města Prahy.

Sport a zábava

Barrandovský aquapark oslavil třetí narozeniny

Dne 22. prosince 2009 uplynuly tři roky, kdy byl otevřen barrandovský aquapark Aquadream. Zařízení, které splňuje ty nejprísnejší hygienické a bezpečnostní normy, bylo vyhlášeno v roce 2006 v prestižní anketě Bazénem roku. Veřejnost hodnotí aquapark velmi kladně, což dokazuje návštěvnost kolem 10 000 osob měsíčně. „Těší mě, že si tento sportovně rekreační areál našel tolik příznivců v řadách obyvatel nejen MČ Praha 5. Věřím, že i další kroky ke zvýšení kvality služeb aquaparku, který získal ocenění stavba roku 2006, budou veřejností přijaty kladně,“ řekl starosta Prahy 5 JUDr. Milan Jančík. Návštěvníci sportovně relaxačního centra Aquapark Barrandov mohou využít vnitřní, 25 metrů dlouhý bazén, bazén venkovní pro dospělé a také dětský venkovní bazén. Zejména mladší generace oceňuje dva tobogány, z nichž ten delší měří úctyhodných 115 metrů, dalším lákadlem jsou perličkové a masážní lázně, pro zdatnější plavce je připravena divoká řeka s umělým protiproudem, parní komora nebo masážní centrum. K dispozici je rovněž hřiště na beach volejbal či dětské hřiště. V aquaparku nejsou pouze vodní atrakce, mezi návštěvníky je oblíben například vodní bar, kde si mohou nechat namíchat koktejl, nebo restaurace, kde se servírují vybrané speciality včetně pokrmů z čerstvých mořských ryb. Vstupné činí: 90 minut 99 Kč a 180 minut 180 Kč.

Městská zeleň a ekologie

Výstavba nových domů v lokalitě Spiritka

Obyvatelé Spiritky v Praze 5 tvrdí, že z mapy hlavního města možná zmizí další kus zeleně (22. 12. 2009). Město totiž prodalo svůj podíl z pozemku u ulice Zvíkovská novému majiteli. Na Smíchově se tak rozhořel spor mezi obyvateli a novým majitelem pozemku. Místní obyvatelé tvrdí, že novopečený vlastník pozemek následně prodá developerské společnosti, která tu postaví obytné domy. „Na pozemku mají vyrůst bytové domy. Pokud se tak stane, tak to nevratně poškodí okolní krajinu,“ řekla zdejší obyvatelka Vlastimila Hromadová, která společně se sousedy založila občanské sdružení. Podle obyvatel by stavba způsobila vyschnutí spodních křídových pramenů. Poté by zmizela také voda z rybníků. „Žijí tam slepýši a řada živočichů, kteří patří mezi ohrožené druhy,“ dodala Hromadová. Kromě hrozícího poškození biotopu je problém také kopcovitý terén. Obyvatelé Spiritky si nechali vypracovat geologický posudek. Svah by podle mínění odborníků mohl „sjet“. „Zásahy do krajiny zcela jistě ovlivní oběh podzemní vody. Bez trvalých stabilizačních prvků, například opěrných zdí, by došlo při stavebních pracích k opětovnému porušení komunikace Spiritka pod již sanovaným úsekem,“ píše se ve zprávě geologů. Na území Spiritky v páté městské části žije řada chráněných živočichů. Mezi nimi například vrbina tečkovaná, ťuhýk obecný, krahujec obecný, raroh, užovka, ropucha a další živočichové, kteří do lokality migrují. Území navazuje na jeden z tzv. biokoridorů, které užívají zvířata při migraci pražskou přírodou. Spoluvlastník pozemku Jaroslav Radil, jemuž prodej zastupitelé hl. m. Prahy schválili, ale tvrdí, že území již bylo zničeno v minulosti stavbou domů, v nichž bydlí právě protestující: „Skupina těchto občanů, obyvatel z okolních domů, v sedmdesátých či osmdesátých letech minulého století získala práva družstevní zástavby v nedotčené přírodní lokalitě, vytlačila odtud jak ježky, tak mokřiny o několik set metrů nad své rezidence na cizí pozemky.“ Ke zprávě pak přiložil znalecký posudek, kterým svá tvrzení doložil. K údajně chystané výstavbě domů se nevyjádřil. Prodej je v pořádku také podle Magistrátu hl. města Prahy. Podle náměstka primátora Pavla Klegy město svůj podíl prodat muselo. „Spoluvlastník má předkupní právo. Pozemek navíc městu nikdy nechtěl prodat,“ řekl.

Bezpečnost občanů

Centrála tajné služby BIS sídlí v Praze 5

V říjnu 2007 měla česká tajná služba BIS průšvih. Když v její centrále ve Stodůlkách v Praze 5 úřadovali poslanci a vyšetřovali únik informací z trezoru, tak v té samé chvíli přichází ještě šílenější zpráva. V době, kdy jsou poslanci přítomni v budově, kdosi vystřelil na její fasádu.

Útočník nebyl nikdy dopaden, ale tajná služba mu mohla být vlastně vděčná. Střelba úplně zastínila vyšetřování úniku informací a budova ve Stodůlkách dostala lepší plot, který byl dokončen teprve nedávno (podzim 2009). Dne 1. 12. 2009 měla tajná služba štěstí podruhé. Pochlubila se, jak odvrátila útok na Svobodnou Evropu, a připomněla národu svou nepostradatelnost. Připomněla ji v den, kdy média psala o tom, jak chce šetrná vláda Jana Fischera špiónům zkrátit rozpočet o 56 milionů, takže se sníží počet operací. Mluvčí Jan Šubert ale řekl, že obě zprávy přišly ve stejné době náhodou.

Závodní hasičské sbory v Praze

V roce 1891 byly, podle statistického přehledu sborů hasičských v Království českém, v okresech Karlín a Smíchov celkem čtyři tovární sbory. V roce 1902 sdružovala Župní hasičská jednota „Praha“ šest továrních sborů. V roce 2002 bylo na území hlavního města Prahy evidováno třináct jednotek JPO VI se 196 členy. Mezitím však v Praze působilo mnoho desítek firemních sborů. Nejstarší záznam o pražských hasičských službách je o společnosti c. k. Výsadní české severní dráhy v Praze, která prokazatelně v roce 1868 pořídila od fy Bratři Smekalů Čechy u Olomouce putnové a trakařové hasicí stříkačky. Nejstarší prokazatelný vznik továrního (závodního) hasičského sboru v Praze patří slavné Smíchovské strojírenské fy Ringhoffer (Ringhofferova továrna na výrobu vagonů, později ČKD Praha, závod Tatra Smíchov), který vznikl v roce 1876. Do roku 1900 se datuje i vznik hasičů Národního divadla v Praze (1881), sbor továrny na hasičské náčiní p. R. A. Smekala na Smíchově (1885), sbor ve firmě synů Brožů Libeň (1889) a sbor elektrotechnické továrny Kolben a spol. Vysočany (Českomoravská Kolben-Daněk Praha-Vysočany /1898/ později ČKD Polovodiče). Dále je prokázán vznik sborů v AERO Praha (1937), DP Autobusy Praha-Řepy (1982), Dopravní podnik DP Autobusy Praha-Řepy, Klíčov, Dejvice, Kačerov, Vršovice (Správa vozidel autobusy provozovny Klíčov, Vršovice, Kačerov, Řepy, 1987). Na území Prahy ještě fungovaly tovární sbory: Libeň-továrna F. X. Bronche, sbor cukrovaru a rafinerie v Modřanech; tovární hasičský sbor Praha-Bubny, sbor státní dráhy Pra-ha-Bubny, sbor České státní západní dráhy Praha, sbor akc. pivovaru Praha, sbor továrny OSA Praha, hasičský sbor továrny Zličov, Mora Moravia Hlubočepy, PAL Praha-Kbely, Leros Praha, Léčiva Praha, Masokombinát Písnice, Masokombinát Makovice, VU Praha, VU Dejvice. Dodnes působí podnikové jednotky i v podniku Interpharma Praha, a. s. (Chemopharma), Česká pošta, a. s., PJT Malešice a Požární služba hotelu Hilton Praha. Z dokumentů víme o zrušení některých sborů, např. sbor dobrovolných továrních hasičů R. A. Smekal-Praha Smíchov ukončil činnost v roce 1939, SDH podniku Pražský Hrad v roce 1979, Ven-Nus Praha (1994), Ateco provozovna ŽOS Praha-Bubny (1996), Plynostav-Tranzitní plynovod Praha (1998), Diesel International Praha-Smíchov (2003), Dopravní podnik Praha (DP Autobusy Dejvice) (2004), Výzkumný ústav živočišné výroby Praha-Uhřetěves (2005), ZKL-VRL Praha (2006) a Tesla Hloubětín (2009). Z profesionálních pražských závodních požárních útvarů postupně v průběhu druhé světové války vznikla požární četa na Letišti Praha-Ruzyně (německý), závodní hasičský sbor z povolání Filmové ateliéry Hostivař a později Technická požární a záchranná služba (Záchranná požární služba letiště Praha-Ruzyně) (1945), SPOŽ Praha (1953) (SŽDC – České dráhy). MITAS, a. s., Praha 10 (1956), Československá televize (Česká televize, 1971) Záchranný havarijný a požární útvar Metro Praha (1973), ZPU Dopravní podnik (1975) (PS Kačerov 1995, PS Hostivař 1984, PS Zličín 1994, od 1. 1. 2005 HZSP Dopravní podnik hl. m. Prahy, a. s.), Léčiva Praha (Zentiva) (1976), Pražský Hrad (Kancelář Prezidenta republiky) (1979); Palác kultury Praha (Kongresové centrum, 1980), Barvy a laky Praha-Hostivař (Barvy a laky Hostivař, 1983), Fakultní nemocnice Motol (1989). Začátkem devadesátých let vznikl VHVS vojenské letiště Kbely VU 8407. Agentura Hrivna Barrandov ostra-ha-hasiči zajišťuje jednotku ve filmových ateliérech Barrandov – AB Barrandov. V roce 1990 bylo v Praze 21 závodních požárních útvarů, v roce 2005 to bylo 11 a v roce 2009 pouhých osm. V r. 2002 bylo na území hlavního města Prahy 13 jednotek JPO IV

s 510 zaměstnanci. Činnost ukončily: ČKD Praha, závod Tatra Smíchov (1991), Praga Praha-Vysočany (1991), Film. ateliéry Hostivař (1992–3), VPZ VU Výzkumné ústavy Běchovice (1995), Mototechna Praha-Stodůlky (1995), Škoda Dieselové Motory Smíchov (ČKD Naftové motory Praha 5-Smíchov) (1996), ČKD Polovodiče (1996), Walter Motor (Motorlet Jinonice) (1997), Mezinárodní a meziměstská telefonní a telegrafní ústředna Praha (MTTU) (1999), VZLU Praha-Letňany (Výzkum), Letov Letňany (2000), ČKD Dopravní systémy Praha-Zličín (2002) – Siemens Kolejová vozidla (2004), AB Barrandov (Barrandov Studio) (2005), Avia Letňany-Daewoo (2005). Dále ještě v Praze působily ZPU ČKD Praha (90 let), ZPU ČKD Polovodiče (90 let), ZPU ČKD Služby (90 let), Letecké opravny Malešice (90 let), Plynárna Praha-Měcholupy (90 let), Kablo Hostivař, VU 7509 Praha 6, Aviation Service letiště Kbely, Letiště Kbely ČSL, VTS Chemoil Praha-Komořany. Závodní požární útvar Walter Motor (Motorlet Jinonice, 1997), Škoda Dieselové Motory Smíchov (ČKD Naftové motory Praha 5 – Smíchov – Diesel International, 1996), VZLU (Výzkumný a zkušební letecký ústav, a. s., Praha-Letňany, 2000), Dopravní podnik (přeměněn na SDH podniku), HZS podniku Barvy a laky Hostivař (v březnu 2005 přeměněn na SDHP se zaměstnanci a zrušen 30. 4. 2009). ZPU Pražský Hrad od 1. 4. 1994 převzal HZS ČR (dnes HS-11). (Hasičské noviny, 3. 12. 2009)

Policistka byla ošetřena v motolské nemocnici

V motolské nemocnici dne 21. prosince 2009 ošetřili členku hlídky pražských strážníků, kterou v Praze 5 zranil opilý jedenadvacetiletý mladík. Původně ale neútočil na strážníky, nýbrž obtěžoval a urážel zákazníky obchodu v ulici Elišky Přemyslovny. Personál prodejny proto zavolal městskou policii. Ani uniformy ale zuřivce nepřivedly k rozumu. Mladík odmítl ukázat doklady, navíc na členy hlídky zaútočil. Na policistku upadl a následně ji srazil na skleněnou vývěsku. Žena se při tom pořezala o střepy.

Policisté našli umrzlého člověka v Praze 5 – Motole

Další umrzlý bezdomovec byl ráno 22. prosince 2009 nalezen u zahrádkářské kolonie v pražském Motole. Od začátku letošní zimy je to v Praze již devátá smrt člověka bez stálého přístřeší. „Lékař záchranky ohledal mrtvé tělo asi 45letého muže, ale nedokázal na místě nálezu určit příčinu smrti,“ uvedla mluvčí pražské záchranky Jiřina Ernestová. Pro přesnou diagnózu důvodu úmrtí byla podle jejích slov provedena soudní pitva.

Policie vyklidila Obchodní centrum Nový Smíchov

Pyrotechnici a policisté museli 10. prosince 2009 uzavřít Obchodní centrum Nový Smíchov v Praze 5. Důvodem byl anonymní telefonát, který krátce po sedmé hodině večer oznámil, že v prostorách obchodního střediska je údajně uložena bomba. Na místě proto zasahovali pyrotechnici.

Osobnosti, výročí, zajímavosti

Textař Zdeněk Rytíř se vrátil z motolské nemocnice domů

Textař a zakladatel hudební skupiny Golden Kids Zdeněk Rytíř (65) se 22. prosince 2009 po 13 měsících pobytu v pražské FN v Motole vrátil domů ke své ženě Heleně. „Nejsem zdravý, ale pustili mě do domácího ošetřování,“ řekl Rytíř, který má do krku zavedenou tracheotomii. „Jsem závislý na kyslíku, ale mluvit mohu a za pár týdnů snad budu chodit s přenosným kyslíkem i ven,“ řekl Rytíř, který trpí chronickou obstrukční plicní nemocí, která ho v listopadu minulého roku dostala do bezvědomí, ve kterém byl měsíc a půl. Okolí začal poprvé vnímat až na Štědrý den loňského roku: „To, když se moje děti střídaly před mým lůžkem jako svatí na orloji. Najednou jsem si uvědomil, že poprvé v životě nemohu dávat dárky,“ vzpomínal Rytíř, který si teď vánoční svátky užije dvojnásobně. „Ani jsem už nedoufal, že se někdy dostanu domů. Učil jsem se všechno: dýchat, mluvit, chodit,“ svěřil se textař, který štedrovečerně povečeří se všemi čtyřmi dětmi a třemi vnoučaty. „Pomáhat v kuchyni nebudu, jenom to všechno sním,“ těšil se Rytíř, autor textů Hej Jude, Zvonků štěstí nebo Tam u

nebeských bran. Zlepšený zdravotní stav dovoluje umělci pomalu, ale jistě pracovat: „O text mě už požádal Pavel Bobek a Petr Spálený, tak z toho mám velikánskou radost.“ U jeho nemocničního lůžka v Motole se kromě rodiny střídali i jeho kolegové Petr Janda, Petra Janů, Václav Neckář, Petr Spálený, Pavel Bobek a přijela za ním i americká zpěvačka Rattles nake Annie.“

Slavný kreslíř Kája Saudek zápasí více než tři roky se smrtí

Známému kreslíři komiksů Kájovi Staudkovi vyšla před Vánocemi roku 2009 kdysi zakázaná kniha Muriel a oranžová smrt. Byla to velká sláva. Jen její autor Kája Saudek o té slávě neví. Leží už více než tři roky v kómatu. Známému malíři a autorovi komiksů Kájovi Saudkovi zaskočilo sousto, po němž se začal dusit. Mozek zůstal dlouho bez kyslíku, než se jej v motolské nemocnici podařilo lékařům resuscitovat. Jeho žena Johana za ním chodí denně. Tři a půl roku je dlouhá doba, ve které žije rodina Káji Saudka v neustálém stresu. Dcera Berenika, talentovaná malířka, za tátou chodí do nemocnice velmi často. „Když přijdu do nemocnice, hned přeladím rádio na něco, co má rád, na klasiku nebo na rokenrol. To, že je v nemocnici, považuji za velkou absurditu. On byl totiž celý život takový antihypochondr. Nikdy nemluvil o žádné nemoci. Jen jednou to musel přiznat, když na něj spadl strop a měl rozbitou hlavu a těžký ořes mozku. Pro mne je to hodně těžké. Pokaždé se bojím jít do nemocnice a pak se zas bojím odejít,“ říká smutně Berenika. Její strýc a Kájovo dvojče fotograf Jan Saudek ovšem do nemocnice zásadně nechodí. Už párkrát řekl, že se vyhýbá všemu, co připomíná smrt nebo nemoc. Rodina chápe, že stejně jako jeho bratr Kája nemoci celý život ignoruje. V podobném stavu jako Kája Saudek je v Česku kolem 300 lidí. Většinou jde o nemocné, kteří po nehodě upadli do hlubokého bezvědomí neboli kómatu.

Návštěva z Bruselu

(povídka Jaroslava Holoubka, uveřejněná v Literárních novinách 21. 12. 2009)

A tak se stalo, že profesor dějepisu smíchovského gymnázia Na Zatlance Jaromír Vorlíček se probudil do sobotního rána celý zpocený a v první chvíli nevěděl, jestli se mu to všechno jenom zdálo, nebo se to teprve stane. Za okny jeho bytu v Holečkově ulici byla ještě tma, když se jeho mysl náhle rozzářila pomyšlením na tu slávu. Při holení se mu lehce chvěly ruce, ale ze zrcadla se na něj už díval muž, který rychle nabýval sebevědomí.

Vzal si na sebe tmavý oblek od Steilmanna, který nosil jen k maturitám, a v kuchyni se dal do přípravy lehké snídaně pro celou rodinu. Do selského jogurtu vmíchal lžičku domácí zavařeniny, pak ještě lžičku lesního medu z Vysočiny a vše zasypal vločkami müsli. Když někdy odmítl jít se svými kolegy na oběd do školní jídelny a vymlouval se na žaludeční potíže, dobíral si ho fyzikář Švec poznámkou, že za to určitě může ta jedna rozinka při snídani navíc.

Po chvíli vtrhly do kuchyně obě jeho ženy. Manželka Helena vtančila se slovy ó, jak se na ten dnešní den těší, dcera Marie vydupávala nějaký country tanec a ječela při tom Cotton Eye Joe. Jedna si nandala plný talíř cornflakes a zalila mlékem, druhá si opekla toasty se šunkou a sýrem. Po snídani začal obřad oblékání, o němž si profesor Vorlíček myslel, že nikdy neskončí. Nesnášel ho zrovna tak jako pravidelné sobotní společné návštěvy obchodních domů Interspar a Globus, kdy bylo potřeba koupit jen pár drobností do kuchyně, ale pokaždé se nakupování proměnilo v mega zásobování, jako by očekávali příjezd několika desítek hladových příbuzných nebo se chystali odletět na půlroční dovolenou do neobydlených krajín. Konečně z obývacího pokoje vyšly dvě dámy, jedna v klobouku s rajčími péry, druhá s rozčuchanými červenými vlasy, mezi nimiž se třpytily stříbrné a zlaté pramínky. Ta první byla profesorova manželka, ekonomka z ministerstva životního prostředí, v té druhé poznal svou dceru Marii, studentku hostivařského křesťanského gymnázia. Všichni tři považovali za rozumné, když dcera bude navštěvovat jiný vzdělávací ústav než ten, ve kterém působí její otec. Z rádia zněla hitparáda, chvílemi přerušovaná přímými vstupy reportérů, kteří provázeli vlak od pomyslných českých hranic.

Vorlíčkovi sešli z kopce dolů na hlavní třídu. Podzimním ránem se začali trousit první lidé. Byl svátek Dušiček a Pražané navštěvovali své předky na hřbitovech. Všichni si měli co říct. Vorlíček šel se vztyčenou hlavou, byl organizačním šéfem zodpovědným za průběh státní návštěvy z Bruselu. Původně jím měl být kolega Machovec, který se bohužel stal obětí svého počítače. Rozhodl se chovat ve svém serveru podivnou skupinu virů a to se mu nevyplatilo. Udělaly z něj svého otroka, jakéhosi messengeru, a tak po nocích běhal po Praze se sklenicí od okurek a roznášel své virové výpěstky do dalších domácností. Odměnou mu za to byla slova díky a nadstandardní pokoj v psychiatrické léčebně v Bohnicích. Od rána do noci tam do sebe cpal těstovinová kolínka a celé tělo si potíral ostrým kečupem.

Profesor Vorlíček – to byl jiný pašák. Hrdý vlastenec, sportovec, optimista a zapřísáhlý bojovník proti všem flexibilním jedincům. Dnes ho čekal perný den, v dopoledních hodinách měl na smíchovském nádraží spolu se starostou přivítat delegaci Evropské unie. Měl za sebou týdny a týdny příprav, e-mailů, faxů a telefonátů s Bruslem a nekonečných porad na Hradě a na předsednictvu vlády ve Strakově akademii. Složení delegace však Brusel do poslední chvíle tajil. Ani v den jejího příjezdu neměl v Praze nikdo potuchy, kdo přijede. V koutku duše však profesor Vorlíček cítil, že letošní svátek Všech svatých se zapíše do českých dějin zlatým písmem.

Dopnul si plášť na poslední knoflík u krku a přidal do kroku. Manželka s dcerou se mezitím vmísily do davu a okamžitě přijaly jeho dorozumívací řeč, směsici angličtiny, češtiny a němčiny. „Najdete mě v kanceláři výpravčího!“ stačil na ně ještě zavolat a naskočil si do tramvaje jedoucí směrem k Andělu.

Ve vypjatých okamžicích občas pociťoval profesor Vorlíček, jako by se mu život kubisticky rozlamoval, připadal si jako zdánlivý mnohostěn, a do té doby zřetelně se rýsující budoucnost se rozplizla v jakýsi volební program všech politických stran. Jako devítihlaví draci se na něj začaly sápat neblahé zážitky z minulosti. Znovu se podíval na levé rameno pláště, jestli tam není černá skvrna od Brežněvových slz. Tenkrát nesl v prvomájovém průvodu na tyči státníkův portrét namalovaný vodovkami, a když se dalo do deště, začalo se mohutné Brežněvovo obočí rozpouštět a cákance černé barvy skrápěly profesorův nový baloňák. Ne, dneska tam nic nebylo. Napsal o té historce v jedné své povídce, otištěné v Revolver Revue, a studenti se ho pak ptali, jestli se za to stydí. Odpověděl, že ne, že posláním literatury je přece upřímné vyjádření emocí, ať už jsou barbarské, asociální, či rozporné.

Během necelé hodiny se prostranství kolem smíchovského nádraží zaplnilo desetitisíci Pražanů. Byli tam už i přespolní, nad hlavami vlály transparenty vlastenců z Podřipska, Šumavy, z Golčova Jeníkova a z několika míst se ozývaly zprvu nesmělé hlasy oznamující rezolutní rozhodnutí, že Prahu nedají, radši ji zbourají, které se vzápětí slily v malou českou internacionálu, celému světu dávající na vědomí, že zatím nejsme ničím, ale brzy budeme vším.

Slavnostní atmosféru podbarvovaly vojenské dechovky, folkové a rockové skupiny a diskžokejové všech rádií. Stánkaři nabízeli párky, buřty, roštěnky, maďarský hovězí guláš, pizzu, koňský salám, preclíky a ze Staropramenu nestačili valit sudy s pivem.

Naposledy tu bylo takhle veselo, když přijížděl z Vídně spisovatel Eugen Brikcius a spolu s ním na drezíně stáli výtvarní umělci, básníci a muzikanti a taky Viktor Šlajchrt, fotbalista Antonín Panenka a kníže Karel Schwarzenberg. Byla to jedna z Eugenových spanilých jízd, která jako vždy skončila happeningem.

Dnes se tady shromáždilo samozřejmě daleko víc nadšenců, aby vzdali hold svým slavným krajanům. Přišli blaniční rytíři a také členové Řádu německých rytířů, Sokolové, Maltézští rytíři, svobodní zednáři, rotariáni, Česká konference rektorů, Obec spisovatelů, odboráři, anarchisté, lékařská komora, myslivecká jednota, Regionální sdružení Praha ODS, biskupská konference, židovská obec, komunisté, olympijský výbor, drobní zemědělci, příslušníci starých českých rodů a jiná šlechta, Červený kříž a mnoho dalších a dalších korporací, spolků

a cechů. Všichni byli zvědaví na vzácnou návštěvu, od níž si slibovali mnohé, zejména pak jasné zítřky a skvělou budoucnost.

Když profesor Jaromír Vorlíček vpadl do kanceláře přednosty stanice smíchovské nádraží, zhrozil se a nevěřil svým očím. Na tablu ozdobeném trikolórami a snítkami lípy bylo jeho jméno v uvítacím výboru uvedeno jako Worlitschek. Neuklidnilo ho ani zjištění, že rovněž další členové komitétu byli **poopraveni** na Mracek, Piwonka, Hruschinsky a Schwadlenka. Odněkud z vedlejší kanceláře přiběhla blondýna v nádražácké uniformě, roztáhla ústa k úsměvu, ukázala na tablo a zařvala Super?! Profesor zachoval klid, mezi zuby procedil, že všechno je o d' key a zeptal se, kde se v dané chvíli nachází vlak s delegací. Dočkal se odpovědi, že projel Berounem a blíží se ku Praze.

Ještě vydal několik zcela zbytečných pokynů a to už na něj z prvního nástupiště mávala manželka, aby vyšel ven a zaujal místo po jejím boku vedle smíchovského starosty, ministra zahraničí, primátora hlavního města Prahy Böhma, velitele pražské vojenské posádky, pražského rabína a matky představené kláštera sv. Voršily.

Naposledy se podíval do počítače, jestli na nic nezapomněl. Program dnešního dne byl naplánován minutu od minuty, profesor si mimoděk sáhl do kapsy pro žvýkačku a pak ji zase schoval, jako by si uvědomil, že by to asi bylo nepatřičné. Jak rád by sáhl do druhé kapsy pro placatici slivovice a zbavil se stresu, ale ani to mu nepřišlo vhodné.

Hlavou se mu honila jedna akce přes druhou, mší svatou počínaje, obědem v Národním domě a dostihovým odpolednem ve Velké Chuchli pokračuje a návštěvou Prokopského údolí konče. V podvečer se delegace Evropské unie sejde také s účastníky Fóra 2000 a Mezinárodní konference o míru a harmonii ve světě, a krásný boží den se uzavře přijetím u prezidenta Václava II. na Pražském hradě a následnou recepcí.

Profesor vyšel na peron a za chvíli to začalo. Od Radotína už bylo slyšet houkání lokomotivy, lidé si stoupali na špičky, členové uvítacího výboru pobíhali sem a tam a do toho začal v amplionu kašlat drážní rozhlas. Rozechvělý hlas upozorňoval veřejnost na to, jak nedozírné následky bude mít nadcházející setkání a jednotlivce varoval před nebezpečím úrazu v kolejišti.

Napřed se objevila drezína ozdobená břízkami, transparenty a fáborky a z ní vstřícně mávali rukama příslušníci městské policie, jako by oni byli tím mesiášem, který spasí českou zemi. Poté se do cílové rovinky vřítíl salonní vlak Evropské unie. Nebrzdil, a už se zdálo, že pojedě dál přes železniční most do Vršovic a ještě dál do Evropy. Pak se kola zastavila a železný kolos se ještě několik metrů smýkal setrvačností po kolejích, provázen gejzíry jisker.

Nádražní zřízení bleskurychle poponášeli rudý koberec od jedněch dveří vlaku ke druhým, podle toho, odkud předpokládali, že budou hosté vystupovat. Ano, přátelé, je to tady, nadešel slavný okamžik našich novodobých dějin, po schůdcích sestupují na rudý koberec tři nejslavnější a nejvýznamnější čeští velikáni dvacátého století – Josef Švejk, Franz Kafka a Jára Cimrman. Těsně za nimi šviháckým krokem seskakuje ze tří schůdků komisař Evropské unie Karel Včelička.

Dirigent posádkové hudby se rozpřáhl taktovkou tak mohutně, že poranil klarinetistu a orchestr spustil českou národní hymnu, která vypráví o tom, jak se celý národ už po staletí zoufale ptá, kde je jeho domov. Její vřelá slova linoucí se z nadšených úst desetitisíců se nesla přes Vltavu a stoupala vysoko k Vyšehradu. Někteří zástupci Evropské unie nedokázali překousnout tuto ignoranci a začali šermovat rukama, jako že se má zahrát evropská hymna. Nikdo ji neznal, a tak situaci zachránil jistý muzikálový zpěvák ze Smíchova, který začal zpívat píseň *Není nutno, není nutno*, aby bylo příliš veselo, a tu vzápětí vystřídala slavná Vejvodova polka *Škoda lásky*.

Nadšené ovace nebraly konce. Hostesky v chodských krojích uvítaly vzácnou návštěvu tradičně chlebem a solí, Jaroslav Cimrman se s lítostí ohlížel po nějakém kotli s gulášem, pak primátor od hostů přebíral dary pro Pražany a zástupci Unie procházeli jásajícím davem a

tiskli si s ním pravice. Jednotka Městské policie Prahy 5 střílela do vzduchu čestné salvy jednu za druhou a přestali až ve chvíli, kdy Josefu Švejkovi někdo ukradl kapesní hodinky i s řetízkem.

Pak podle plánu vypracovaného profesorem Vorlíčkem se vedení hlavního města Prahy odebralo s bruselskou návštěvou do děkanského kostela sv. Václava na slavnostní mši, kterou celebroid kardinál Vlček. Jaroslav Cimrman si setkání s arcibiskupem pochvaloval a těšil se na okamžik, až spatří své duchovní otce. Mariánské písně v podání smíchovských učitelek stoupaly k vysokému nebi a Pražané před kostelem za nimi nábožně hleděli. Franz Kafka se mezitím ztratil v synagoze u Anděla.

V restauraci v Národním domě kmitali číšníci a servírky jako v němém filmu a ještě na poslední chvíli se měnil jak zasedací pořádek, tak i jídelníček. Hlavnímu ochutnávající se pořád něco nezdálo, buď shledával předpisy Evropské unie příliš striktní, nebo příliš benevolentní, a když z přejedení začal krkat, rozhodl se, že zůstane u klasické české kuchyně.

Konečně šéfkuchař František Stejskal dopsal krasopisně menu a utíkal ho na kopírce rozmnožit. Jako aperitiv se bude podávat Jaroškova slivovice a karlovarská becherovka a k tomu pudink z telecího mozečku se špenátem. Následovat bude dršťková polévka a jako hlavní chod byla určena vepřová kýta na smetaně s knedlíkem podle receptury z dob císaře Karla IV. Dezert tvořily Slzičky svaté Zdislavy, primátorské rohlíčky, boží milosti a oplátkový Pischingrův dort. Sklepmistr nechal navézt smíchovský Staropramen, červené víno od Williama Lobkowicze z Roudnice nad Labem a bílé z Mutěnic na jižní Moravě.

Jistě vyhladovělí hosté z Bruselu spolu s pečlivě vybranými VIP z Prahy a ostatních Čech konečně zasedli k prostřeným stolům, dali se do jídla a počali vést první řeči o budoucnosti země, o perspektivách, vycházejících nejen z historie, ale i z oboustranných potřeb, na prstech si ukazovali, co kdo má dát a co už dal.

Už dlouho se tak nehovořilo o strategické poloze naší země a nevychvalovaly vlastnosti Čechů a nepřipomínalo to podobná jednání v Paříži, Mnichově, Washingtonu, Moskvě a Berlíně jako dnes. Josef Švejk neustále opakoval, jaké měl patálie s nákupem vojenských stíhaček, Franz Kafka vyprávěl o procesu významných proměn na svém zámku a o možnosti vytvoření ještě několika dalších židovských států ve světě.

Nejrušněji obědvali lidé, kteří byli nablízku Jaroslavu Cimrmanovi. Jeho aura zářila stále jasněji a jeho charismatický hlas přesvědčoval Čechy o tom, že pro jejich malou zemi v srdci Evropy není dobrý ani kapitalismus, ani demokracie, nýbrž nějaké zřízení s lidskou tváří, o jehož konkrétní podobě se rozhodne v nejbližších dnech.

Odpoledne provázel profesor Vorlíček delegaci na chuchelské dostihové závodiště. Po přehlídce džípů a dámských klobouků si návštěvníci prohlédli krásné plnokrevníky v paddocku. Konečně byl odstartován Velký podzimní dostih o cenu primátora hl. města Prahy Pavla Böhma.

Když koně vbíhali do cílové rovinky, diváci si najednou začlonili oči a vzhledli k obloze. Nad jejich hlavami od Vyšehradu letěl Horymír na Šemíkovi. Bylo to fascinující. Muž s koněm dopadli před vedoucí pole koní, proběhli cílem a tryskem uháněli k Neumětelům. Nikdo nic takového neuvěřitelného nečekal. Frenetický potlesk spláhl ostatní koně, kteří se vydali bez žokejů za nimi.

Ze závodiště vedly kroky významných hostů do Prokopského údolí, kde nechal hlavní architekt hl. města Prahy vybudovat nové řečiště Vltavy a Disneyland. Připomínalo to Grand Canyon, bitvu u Solferina a na Bílé hoře dohromady a taky státní převrat v Zimbabwe. Hladinu řeky křižovaly fregaty a křižníky s husity a tálibánskými dobrovolníky, z břehu na ně pálili předatní ochránci přírody a lidských práv. Nebylo jasné, kdo vyhrává, a tak vždy po deseti minutách se strany obrátily.

Profesor Vorlíček si potají něco psal do zápisníčku a pomyslel si, co asi dělají jeho ženy, tedy manželka a dcera, jak asi ony prožívají tento velký den. Určitě doprovázejí dámskou část

delegace po dětských domovech a nemocnicích a spolu se sponzory zakládají další a další nové nadace. Nechtěl je rušit voláním na mobilní telefon a telepatie dneska jaksi nefungovala. Spokojil se s uklidňujícím pocitem na duši, který mu dodával dosavadní jasný průběh pečlivě připraveného programu. Večernímu přijetí prezidentem Václavem II. ve Vladislavském sále na Pražském hradě tak nic nebránilo.

Krátká zastávka v Kongresovém centru Praha na jednání a meditacích Fóra 2000 a Konference o míru a harmonii ustrnula na mrtvém bodě, když se účastníci nemohli dohodnout na vymezení pojmů národně osvobozenec, boj a terorismus a skončila následnou rvačkou mezi katolíky, komunisty, anarchisty, pravoslavnými popy, dalajlámou, ekology a sympatizanty dobré vůle. Do vojenské nemocnice pak byli s lehčími zraněními převezeni Msgre. a ThDr. Popelka, Brinkle Mulfu Dinpoche, Maréšvagánanda, Brahmaputra Svámí a dva zpěváci ze souboru Musica Bohemica.

Slunce se klonilo k západu, ostatně jako celá země, když se na Hradčany začaly sjíždět stovky a stovky slavnostně oděných Čechů. Přijížděli v černých a bílých limuzínách, v kočárech, tramvajemi, metrem a na horských kolech, přilétali na rogalech a bezmotorových kluzácích, někteří šli dokonce pěšky.

Po úvodních fanfárách z Libuše a uvítacích projevech vyznamenal prezident hosty Řádem bílého lva. Jaroslav Cimrman žádonil, jestli by mohl dostat dva, neboť prý jeho zásluhy o českou zemi jsou bezesporu větší než ostatních delegátů Evropské unie. Byl štědře obdarován a dostal tři řády. Samou radostí přislíbil, že dá k Pražskému hradu přistavět ještě jedno křídlo, aby Pražané měli na svého Cimrmána trvalou památku. Euroskeptický Václav II. pak setrval s hosty ve vášnivé debatě, kterou uzavřel optimistickými slovy, že ve chvíli, kdy se rozšířená Evropská unie rodí, se už taky zároveň rozpadá.

Recepce ve Španělském sále připravila cateringová společnost CNSTNJ (Co na srdci, to na jazyku), takže nebyla nouze o častá zklamání způsobená tím, že neustále se někdo s plnou pusou dožadoval slyšení u pomazaných hlav z Bruselu. U Matyášovy brány spokojeně mlaskali členové novinářské Holubovy letky, zástupci pražských bezdomovců a příslušníci PSS (Pouliční sexuální služby) z Perlovky. Z okna jim zazpívali Alexandrovci a Čechomor Radeckého marš a sólo na housle držel Jaroslav Svěcený.

V sále se zatím pilo, jedlo, zpívalo, veselilo, lobovalo a tančilo, a stříbrný půlměsíc okny nahlížel, jak Češi mají své záležitosti pevně ve svých rukou. Pražský hrad zářil hlubokou nocí do daleka, zatímco uvnitř se dlouhými chodbami jako přízraky začali potácet první opilí hosté.

Úderem půlnoci Josef Švejk ztěžka položil püllitr s pivem na stůl, křepce vstal a utišil bujarou náladu v sále. Pak se obrátil k prezidentovi Václavu II. a k poslancům parlamentu, a nakonec na své kolegy Kafku, Cimrmána a Včeličku, od nichž se mu dostalo souhlasného přikývnutí. Poté si Josef Švejk odkašlal a patetickým, nicméně rozhodným hlasem oznámil, že na základě nekonečně vleklých jednání mezi Prahou a Bruselem vystupují Čechy, Morava a Slezsko z Evropské unie. Jeho slova zapůsobila na shromáždění jako blesk z čistého nebe. Manželky některých podnikatelů se raději ovinuly kolem krků svých partnerů.

Sotva stačil Josef Švejk odrecitovat Libušino proroctví, už se k němu hrnuli novináři, fotoreportéři, poslanci, smíchovští radní a další VIP, a jedni mu říkali Jevo prevoschoditělstvo, druhí ho nazývali Velkovezírem, některým byl trnem v oku, pro jiné se stal člověkem ve správné chvíli na správném místě. Poslanci hned na místě schválili několik Švejkových dekretů a desítky zákonů, jež budou do budoucna připomínat hrdinné postoje slavných Čechů ve více než tisícileté historii státu.

Poslanci také rozhodli, že vzhledem k prudce klesající porodnosti a stárnutí populace je nutné zmenšit i rozlohu země, a tak pohraničí velkoryse darovali našim sousedům, tudíž Evropské unii. Ještě té noci byly vyhlášeny Zásady všeobecné soběstačnosti České republiky pod heslem Čím menší území, tím snáze je ubráníme. Vědci z Ústavu evoluční antropologie

seznámili hosty s novými objevy genetiky, podle nichž Češi postrádají na sedmém chromozómu onen důležitý článek, který by jim umožňoval hrbit se před silnějšími.

Televizní štáb BBC vysílal do světa zprávy o význačné události na Pražském hradě v přímém přenosu se stejným patosem jako začátek války v Iráku. Komentátor si při záběrech na rozveselenou Švejkovu tvář neodpustil poznámku o budoucím možném vůdci národa, který probudí Čechy z lenosti, prohnanosti, holubičí povahy, vypočítavosti, chudoby a osidel macdonaldizace a postupující globalizace.

Až do božího rána vybuchoval na hradním nádvoří ohňostroj, zpráva o znovunabytí samostatnosti se brzy rozletěla po celé zemi, v hospodách se bratřili buditelé a obrozenci se sudetskými Němci, Ukrajinci, Číňany, Vietnamci a slovenskými Romy. Stánkaři prodávali jako zběsilí Dějiny českého národa v kostce i v prášku.

Stranou hlučícího davu se profesor Vorlíček posadil ke stolu u okna s výhledem na Vltavu a Staré Město pražské, že si trochu srovná myšlenky. Padl celou vahou do křesla a jen tak sám pro sebe si oddechl: „Konečně sami.“

[Jaroslav Holoubek (*1946) Básník, publicista a fotograf. Pochází z Nové Vsi u Chotěboře. Vystudoval historii a sociální vědy na Karlově univerzitě v Praze. Pracoval jako archivář, prodavač a fasádník. Začínal v šedesátých letech v brněnském měsíčníku Host do domu, v Praze byl sdružený ve skupině básníků kolem časopisu Divoké víno. Vydal více než desítku básnických sbírek, například knihy Úžas, Včelí král, Piha na nose, Faustovy narozeniny, Hořká komedie, Kdybych se nenarodil nebo Čínské hůlky. Jeho básně vyšly také v antologii české poezie Báseň mého srdce. Je autorem rozhovorů – se zpěvákem Karlem Černochem (Já bejval divnej kluk) a fotografem Alanem Pajerem (Teď už to můžu říct). Je rovněž autorem publikací o železničním stavitelství Příběhy staveb a okřídlených kol a o stavbách silnic a dálnic Cesta časem. Získal několik literárních ocenění, mimo jiné Evropskou medaili Franze Kafky za literaturu.]

*Lapsal kronikář Městské Části
Praha 5 PhDr. Hugo Schreiber*

*Fotografie a texty
Kancelář městské části praha 5*

Vydala © MČ Praha 5 2010